आनन्दाश्र

ग्रन्थाङ्कः ४

योगरत्नाकरः ।

कुण्टेइत्युपाह्वैः अण्णामोरेश्वर इत्येतैः कृतेन
प्रस्तावेन समेतः

महादेव चिमणाजी आपटे

इत्यनेन

पण्डितैः शोधयित्वा

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितः

शालिवाहनशकाब्दाः १८१०

खिस्ताब्दाः १८८९

मूल्यं रूपकपञ्चकम् ।

॥ अथ योगरत्नाकरस्य प्रस्तावः ॥

भरतवर्षेऽस्मिन्पुरा पुनर्वसु-पराशर-भृगु-भेडाग्निवेश-हारीतप्रभृतिभिर्भिषग्व-रायुर्वेदार्थबोधका धर्मार्थ-काम-मोक्ष-पुरुषार्थचतुष्टयसाधनाः स्वस्थातुरपरायणा ह्यार्षाश्चिकित्साशास्त्रसंहिता विरचिताः। दैवदुर्विपाकाद्यावनवैद्यशास्त्रप्रचारात्कालम-हात्म्याच्च ता विभाततारका इव तिष्ठन्ति । वङ्गदेशस्थानां महाराष्ट्रीयाणामन्येषां च भारतवर्षीयाणां पुरातनचिकित्साशास्त्रग्रन्थमुद्रणे प्रयत्नो वर्तते । तथापि विर-लप्रचारत्वादतीवदुरापानां भेडप्रभृतिप्रणीतानां संहितानां मुद्रणमद्याप्यनिष्पन्नमवश्यं च करणीयम् । तर्हि किमनेनातीवार्वाचीनयोगरत्नाकरग्रन्थमुद्रणेनेति चेदुच्यते ।

व्याध्युपसृष्टानां व्याधिपरिमोक्षः स्वस्थस्य रक्षणं चेति चिकित्साशास्त्रप्रयोज-नम् । व्याधयस्तु द्विविधाः । स्नेहादिक्रियासाध्याः शस्त्रादिक्रियासाध्याश्च । न दृश्यते-ऽधुना कोऽपि चिकित्सको यः शस्त्रक्रियासाध्यानां व्याधीनां शस्त्रादिनोपचारं करोति शस्त्रक्षाराग्न्यादीनामज्ञानात्तत्प्रवर्तकाभावाच्च । स्नेहादिक्रियासाध्यानां व्याधीनामु-पचारो न भवति यथाशास्त्रम् । कस्मादिति चेद्ब्रूमः। स्नेहादिविधौ द्रव्यं प्रधानम् । तच्च यथादेशऋतुकालादिविशेषेण वीर्यादिसंपन्नमन्यथा वा । पुरा चिकित्साशास्त्राध्यय-नाध्यापनयोर्यथाशास्त्रक्रमपरंपराऽऽसीत् । अधुना न वर्तते सा परंपरा स क्रमश्च । वि-लयं च गतं महौषधीनां द्रव्याणां च ज्ञानम् । नोपलभ्यन्ते तानि द्रव्याणि । तेषाम-भावे नानाविधान्यल्पवीर्याणि द्रव्याणि व्याप्रियन्ते ।

एतत्सर्वं विचिन्त्य योगरत्नाकरकारेण नानाप्रबन्धेभ्योऽनुभवसिद्धान्प्रयो-गान्महाराष्ट्रोपलभ्यद्रव्यसाध्यानुद्धृत्यायं योगरत्नाकरग्रन्थो निर्मितः । सोऽय-मर्वाचीनोऽप्यनुभवसिद्धतया सुलभप्रयोगतया च योग्य इत्यानन्दाश्रमग्रन्थमा-लायां संनिवेशितः ! एवं विदुषामादरमर्हतीति मन्यामहे । अत्रानिर्णीतं विषयं परित्यज्य सर्वसंमतान्सुलभाञ्छास्त्रार्थान्प्रयोगांश्च स्वीकृत्यायुर्वेदप्रणीतांश्चिकित्सा-मार्गान्दर्शयति । न संकलितोऽस्मिन्ग्रन्थे द्विविधचिकित्साक्रमः । किंतु शस्त्रक्रियां परिहाय स्नेहादिक्रियासाध्यचिकित्सैवात्र प्रतिपादिता । तत्र च ज्वरचिकित्सादि वाजीकरणान्ताः सर्वेऽपि प्रयोगाः प्रामाणिकसुलभद्रव्यसाध्या एवाङ्गीकृत्य

विघ्नविघाताय मङ्गलं विरच्य दिनचर्यां रात्रिचर्यामृतु-
ो पथ्यापथ्यादि निर्णीय द्रव्याणां गुणदोषान्विविच्यौषधीनां
करणस्य च मार्गं प्रतिपाद्य ज्वरातिसारादिव्याधीनां क्रमेण
रूप्य काष्ठौषधीनां स्वरसकल्कफाण्टहिमक्काथादिकं चूर्णगुटिकास्ने-
सवरसादींश्च ग्रन्थकृदत्र यथायथं निरूपयति । सोऽयं सुबोधः
ः संग्रहो भिषजां मार्गदर्शको भूत्वाऽऽनन्दाश्रमस्थापनाश्रमं सफली-
त्येव प्रार्थना ।

‘ कुण्टे ’ इत्युपाह्वस्य—

अण्णाशर्मणः

अथ योगरत्नाकरस्य पुस्तकानि येभ्यः शुद्धीकरणार्थं प्राप्तानि
तेषां संज्ञा नामानि च प्रदर्श्यन्ते ।

क०—इति संज्ञितम् पुण्यपत्तननिवासिनां श्रीमतां रा. रा. पुरन्दरे इत्युपाह्वानाम् अप्पासाहेब इत्येतेषाम्

ख०—इति संज्ञितम् पुण्यपत्तननिवासिनां वे. शा. सपन्नानां दाते इत्युपाह्वानाम् सखारामशास्त्रिणाम् लेखनकालः शके १७०१

ग०—इति संज्ञितम् पुण्यपत्तननिवासिनां नगरकर इयुपाह्वानां श्रीमतां भाऊसाहेब इत्येतेषाम् लेखनकालः शके १७१४

घ०—इति संज्ञितम् वे० लागवणकर इत्युपाह्वानां हरभट्ट इत्येषाम् लेखनकालः शके १६६८

ङ०—इति संज्ञिम् वैराजक्षेत्रनिवासिनां श्रीमतां गाडगीळ इत्युपाह्वानां गंगाधरराव इत्येतेषाम् ।

च०—इति संज्ञितम् पुण्यपत्तननिवासिनां श्रीमतां शास्त्रज्ञानां रानडे इत्युपाह्वानां बंडू नाना इत्येतेषाम् लेखनकालः शके १७७१

छ०—इति संज्ञितम् पुण्यग्रामनिवासिनां वे० शा० संपन्नानां माटे इत्युपाह्वानां बालशास्त्रिणाम् ।

॥ श्रीः ॥

अथ योगरत्नाकरस्यानुक्रमणिका ।

का.

॥ श्री ॥

॥ अथ योगरत्नाकरः ॥

श्रीगणेशाय नमः॥ श्रीनृसिंहाय नमः॥ शिवं हरिं विधातारं तत्पत्नीं तत्सुतान्गुरून्। नत्वा समस्तप्रत्यूहशान्तये मङ्गलाय च ॥ १ ॥ अन्नदो जलदश्चैव आतुरस्य चिकित्सकः। त्रयस्ते स्वर्गमायान्ति विना यज्ञेन भारत ॥ २ ॥ रोगपङ्कार्णवे मग्नं यः समुद्धरते नरम्। कस्तेन न कृतो धर्मः कां च पूजां न सोऽर्हति ॥ ३ ॥ वैद्यः पुरोहितो मन्त्री देवज्ञश्च चतुर्थकः। द्रष्टव्याः प्रातरेवैते नित्यं श्रेयोविवृद्धये ॥ ४ ॥ गतश्रीर्गणकान्द्वेष्टि गतायुश्च चिकित्सकान्। गतश्रीश्च गतायुश्च ब्राह्मणान्द्वेष्टि भारत ॥५॥ ज्यौतिषं व्यवहारं च प्रायश्चित्तं चिकित्सितम्। विना शास्त्रेण यो ब्रूयात्तमाहुर्ब्रह्मघातकम् ॥ ६ ॥ क्वचिद्धर्मः क्वचिन्मैत्री क्वचिदर्थः क्वचिद्यशः। कर्माभ्यासः क्वचिच्चेति चिकित्सा नास्ति निष्फला ॥ ७ ॥ जन्मान्तरकृतं पापं व्याधिरूपेण बाधते। तच्छान्तिरौषधैर्दानैर्जपहोमसुरार्चनैः ॥ ८ ॥ व्याधेस्तत्त्वपरिज्ञानं वेदनायाश्च निग्रहः। एतद्वैद्यस्य वैद्यत्वं न वैद्यः प्रभुरायुषः॥ ९॥ अग्निमूलं बलं पुंसां रेतोमूलं च जीवितम्। तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वह्निं शुक्रं च रक्षयेत् ॥ १० ॥ जातमात्रश्चिकित्स्यस्तु नोपेक्ष्योऽल्पतया गदः। वह्निशत्रुविषैः स्तुल्यः स्वल्पोऽपि विकरोत्यसौ ॥११॥ निवृत्तोऽपि पुनर्व्याधिः स्वल्पेनायाति हेतुना। दापैर्मार्गीकृते देहे शेषः सूक्ष्म इवानलः ॥ १२ ॥ यावत्कण्ठगतप्राणस्तावत्कार्या प्रतिक्रिया। कदाचिद्दैवयोगेन दृष्टारिष्टोऽपि जीवति ॥ १३ ॥ यथाशास्त्रं तु निर्णीतो यथाव्याधि चिकित्सितः। न शमं याति यो व्याधिः स ज्ञेयः कर्मजो बुधैः ॥ १४ ॥ पुण्यैश्च भेषजैः शान्तास्ते ज्ञेयाः कर्मदोषजाः। विज्ञेया दोषजास्त्वन्ये केवला वाथ सङ्कराः ॥ १५ ॥ औषधं मङ्गलं मन्त्रमन्याश्च विविधाः क्रियाः। यस्यायुस्तत्र सिद्ध्यन्ति न सिद्ध्यन्ति गतायुषि ॥ १६ ॥ विकारनामाकुशलो न जिह्रीयात्कदाच न। न हि सर्वविकाराणां नामतोऽस्ति ध्रुवा स्थितिः ॥ १७ ॥ नास्ति रोगो विना दोषैर्यस्मात्तस्माद्विचक्षणः। अनुक्तमपि दोषाणां लिङ्गैर्व्याधिमुपाचरेत् ॥ १८ ॥ रोगमादौ परीक्षेत ततोऽनन्तरमौषधम्। ततः कर्म भिषक् कुर्याज्ज्ञानपूर्वं विचक्षणः ॥ १९ ॥ मूर्खश्चोरस्तथा म्लेच्छो ब्रह्मघ्नो मत्स्यघातकी। द्वेष्टा च ग्रामकूटश्च बन्धकी मांसविक्रयी ॥ २० ॥

---

१ (ख०) तस्य। २ (घ०) बन्धकी।

एतांस्तु व्याधिना ग्रस्तान्न कुर्याच्छमनक्रियाम् । तेषां जीवाप्तिसन्दाता वैद्यो भवति पापभाक् ॥ २१ ॥ दर्शनस्पर्शनप्रश्नैः परीक्षेत च रोगिणम् । रोगं निदानप्राग्रूपलक्षणोपशयाप्तिभिः ॥ २२ ॥

॥ अथ पादचतुष्टयम् ॥

भिषक् द्रव्याण्युपस्थाता रोगी पादचतुष्टयम् । चिकित्सितस्य निर्दिष्टं प्रत्येकं तच्चतुर्गुणम् ॥ १ ॥ दक्षस्तीर्थात्तशास्त्रार्थो दृष्टकर्मा शुचिर्भिषक् । बहुकल्पं बहुगुणं संपन्नं योग्यमौषधम् ॥ २ ॥ अनुरक्तः शुचिर्दक्षो बुद्धिमान्परिचारकः । आढ्यो रोगी भिषग्वश्यो ज्ञापकः सत्ववानपि ॥ ३ ॥

॥ अथ दूतपरीक्षा ॥

दूतस्य प्रश्नाक्षरयोगसंख्या त्रिघ्नाष्टभाज्या प्रवदन्ति शेषे[1] । समे च मृत्युर्विषमे च नैव विलोक्य वैद्याः खलु प्रश्नकाले ॥ १ ॥ दूतो रक्तकषायकृष्णवसनो दण्डी जटी मुण्डीतस्तैलाभ्यक्तवपुर्भयङ्करवचा दीनोऽश्रुपूर्णेक्षणः । भस्माङ्गारकपालपाशमुसली सूर्येऽस्तगे व्याकुलो यः शून्यस्वरसंस्थितो गदवतो दूतस्तु कालानलः ॥२॥ स्वज्ञातिः श्वेतवस्त्रो द्रविणयुतकरः क्षत्रियो ब्राह्मणो वा ताम्बूलास्यः सुशीलः प्रवचनवदः स्यात्प्रशस्तोऽत्रदूतः ॥ ३ ॥ संध्याकाले तथा रात्रौ स्नानभोजनसङ्क्रमे ॥ विपरीतेषु कालेषु न गच्छेत्तत्र बुद्धिमान् ॥ ४ ॥ न सुप्याद्रोगिसदने न भुञ्जीयात् कदाचन । विनाह्वानं न गच्छेच्च न ब्रूयान्मरणं भिषक् ॥ ५ ॥

॥ अथ शकुनाः ॥

छत्रं गौर्द्विजकन्यकामिषसुरापण्याङ्गनारोचनं[2] माङ्गल्यं नृपवाजिवारणदधि गोत्रादिपाठः शुभः । सङ्गीतं करुणाभयानकमहारौद्रैर्विहीनं स्मेरक्रीडाभावमनोहरं ,कर्मपि[3] चेद्धालानि सद्योगिनः ॥ १ ॥ मार्गच्छेदो हि मार्जारगोधासरटवानरैः[4] । रोगीद्वाराभिनिर्गच्छेन्मङ्गलं तदमङ्गलम् ॥ २ ॥ पुन्नामा वामतः श्रेष्ठो गजखेचरवार्जितैः[7] । स्त्रीनामा दक्षिणे श्रेष्ठः[6] शिवाश्यामाविवर्जितैः[8] ॥ ३ ॥ दुर्गा काकस्तथाश्वान उलूकस्वरजम्बुकाः । निर्गमे वामतः श्रेष्ठाः प्रवेशे दक्षिणाः शुभाः ॥ ४ ॥

॥ अथ रोगिणां अष्टस्थानानि लक्षयेत् ॥

रोगाक्रान्तशरीरस्य स्थानान्यष्टौ निरीक्षयेत् । नाडीं मूत्रं मलं जिह्वां शब्दं स्पर्शं दृगाकृती ॥ १ ॥ दोषकोपे घनेऽल्पे च पूर्वं नाडीं परीक्ष्य च । अन्ते चादौ स्थितिस्तस्या विज्ञेया भिषजा स्फुटम् ॥ २ ॥ यथा वीणागता तन्त्री सर्वान् रागान्प्रभाषते । तथा हस्तगता नाडी सर्वान् रोगान्प्रभाषेते[9] ॥ ३ ॥ सर्वेषामेव रोगाणां निदानं कुपिता मलाः । तत्प्रकोपस्य तु प्रोक्तं विविधाहितसेवनम् ॥ ४ ॥ निदा-

---

१ (ख०) शेषम् । २ (क०) रोचनाम् । ३ (ख० ग०) करणा । ४ (ख०ग०घ०) स्मरन् । ५ (ख०ग०) रोगि । ६ (ख०ग०घ०ङ०) श्रेष्ठा । ७ (ख०ग०घ०ङ०) वर्जिताः । ८ (ख०) विवर्जिताः । ९ (ख०ग०घ०ङ०) प्रकाशयेत् ।

मार्थकरो रोगो रोगस्याप्युपलक्ष्यते । आदौ सर्वेषु रोगेषु नाडीं जिव्हाक्षमूत्रतः ॥५॥ परीक्षां कारयेद्वैद्यैः पश्चाद्रोगं चिकित्सयेत् । नाड्या मूत्रस्य जिव्हाया लक्षणं यो न विन्दति ॥ ६ ॥ मारयत्याशु वै जन्तुं स वैद्यो न यशो भजेत् । लक्षयित्वा देशकालौ ज्ञात्वा रोगबलाबलम् ॥ ७ ॥ चिकित्सामारभेद्वैद्यो यशः कीर्तिमवाप्नुयात् ॥ ८ ॥

॥ अथ नाडीपरीक्षा ॥

नाडीमङ्गुष्ठमूलाधः स्पृशेद्दक्षिणके करे । ज्ञानार्थं रोगिणो वैद्यो निजदक्षिणपाणिना ॥ १ ॥ स्थिरचित्तः प्रशान्तात्मा मनसा च विशारदः । स्पृशेदङ्गुलिभिर्नाडीं जानीयाद्दक्षिणे करे ॥ २ ॥ प्रायः स्फुटा भवति वामकरे वधूनां पुंसां च दक्षिणकरे तदियं परीक्ष्य । ईषद्धि चानतकरं विततागुलीकं बाहुं प्रसार्य रहितं परिपीडनेन ॥ ३ ॥ ईषद्विनम्रकृतकूर्परवामभागे हस्ते प्रसारि[त] दङ्गुलिसन्धिके च । अङ्गुष्ठमूलपरिपश्चिमभागमध्ये नाडीं प्रभातसमये प्रहरं परीक्ष्य ॥ ४ ॥ वारत्रयं परीक्षेत धृत्वा धृत्वा विमोचयेत् । विमृश्य बहुधा बुद्ध्या रोगव्यक्तिं विनिर्दिशेत् ॥५॥ अङ्गुलित्रितये स्पृष्ट्वा क्रमाद्दोषत्रयोद्भवाम् । मन्दां मध्यगतिं तीक्ष्णां त्रिभिर्दोषैस्तु लक्षयेत् ॥ ६ ॥ वातं पित्तं कफं द्वन्द्वं त्रितयं सान्निपातिकम् । साध्यासाध्यविवेकं च सर्वं नाडी प्रकाशयेत् ॥ ७ ॥ स्नायुर्नाडी ततो हंसी धमनी धरणी धरा । तन्तुकी जीवनज्ञाना शब्दाः पर्यायवाचकाः ॥ ८ ॥ सद्यः स्नातस्य भुक्तस्य तथा स्नेहावगाहिनः । क्षुत्तृषार्तस्य सुप्तस्य नाडी सम्यङ् न बुध्यते ॥ ९ ॥ अङ्गुष्ठमूलभागे या धमनी जीवसाक्षिणी । तच्चेष्टया सुखं दुःखं ज्ञेयं कायस्य पण्डितैः ॥ १० ॥ स्त्रीणां भिषग् वामहस्ते पादे वामे च यत्नतः । शास्त्रेण संप्रदायेन तथा स्वानुभवेन वै ॥११॥ परीक्षा रत्नवच्चास्यास्त्वभ्यासादेव जायते । वातनाडी भवेत् ब्रह्मा पित्तनाडी च शङ्करः ॥१२॥ श्लेष्मनाडी भवेद्विष्णुस्त्रिदेवा नाडिसंस्थिताः । अग्रे वातवहा नाडी मध्ये वहति पित्तला ॥ अन्ते श्लेष्मविकारेण नाडी ज्ञेया बुधैः सदा ॥ १३ ॥ सर्पजलौकादिगतिं वदन्ति विबुधाः प्रभञ्जने नाडिम् ॥ पित्तेन काकलावकमण्डूकादेस्तथा चपलाम् ॥ १४ ॥ राजहंसमयूराणां पारावतकपोतयोः । कुक्कुटस्य गतिं धत्ते धमनी कफसङ्गिनी ॥ १५ ॥ मुहुः सर्पगतिं नाडीं मुहुर्भेकगतिं तथा । वातपित्तसमुद्भूतां तां वदन्ति विचक्षणाः ॥ १६ ॥ सर्पहंसगतिं तद्वत् वातश्लेष्मवतीं वदेत् । हरिहंसगतिं धत्ते पित्तश्लेष्मान्विता धरा ॥ १७ ॥ काष्ठकुट्टो यथा काष्ठं कुट्टते चातिवेगतः । स्थित्वा स्थित्वा गतां नाडी सन्निपाते भवेद् ध्रुवम् ॥१८॥ वृद्धहारीतात् । स्पन्दते चैक-

---

१ (ङ) उपलभ्यते । २ (घ०) परीक्ष्य । ३ (ख०) वैद्यः । ४ (ख०) रोगी । ५ (ख०ग०घ०ङ०) लभेत् । ६ (ख०ग०घ०ङ०) द्विनामित । ७ (ख०) प्रकाशते । ८ (ख०) तथा ।

मानेन त्रिंशद्वारं यदा धरा । स्वस्थानेन तदा नूनं रोगी जीवति नान्यथा । स्थित्वा-स्थित्वा वहति या सा ज्ञेया प्राणघातिनी ॥ १९ ॥ मन्दं मन्दं शिथिलशिथिलं व्याकुलं व्याकुलं वा स्थित्वा स्थित्वा वहति धमनी यातिसूक्ष्मा च सूक्ष्मा । नित्यं स्कन्धे स्फुरति पुनरप्यङ्गुलीः संस्पृशेद्वा भावैरेवं बहुविधतरैः संनिपातादसाध्या ॥२०॥ तस्य मृत्युं विजानीयाद्यस्येदं नाडिलक्षणम् ॥ २१ ॥ पूर्वं पित्तगतिं प्रभञ्जनगतिं श्लेष्माणमाबिभ्रतीमत्यन्तं भ्रमणं मुहुर्विदधन्तीं चक्राधिरूढामिव । भीष्मत्वं दधतीं कलासु पतितां सूक्ष्मत्वमातन्वतीं नो साध्यां धमनीं वदन्ति मुनयो नाडीगतिज्ञानिनः ॥ २२ ॥ गम्भीरा या भवेन्नाडी सा भवेन्मांसवाहिनी । ज्वरवेगेन धमनी सोष्णा वेगवती भवेत् ॥ २३ ॥ कामक्रोधाद्वेगवहा क्षीणा चिन्ताभयप्लुता । मन्दाग्नेः क्षीणधातोश्च नाडी मन्दतरा भवेत् ॥ २४ ॥ असृक्पूर्णा भवेत्सोष्णा गुर्वी सामा गरीयसी । लघ्वी वहति दीप्ताग्नेस्तथा वेगवती मता ॥ २५ ॥ चपला क्षुधितस्यापि तृप्तस्य वहति स्थिरा । मरणे डमरूकस्य भवेदेकदिनेन च ॥ २६ ॥ कम्पते स्पन्दतेऽत्यन्तं पुनः स्पृशति चाङ्गुलीः । तामसाध्यां विजानीयान्नाडीं दूरेण वर्जयेत् ॥२७॥ स्थिरा नाडी भवेद्यस्य विद्युद्द्युतिरिवेक्ष्यते । दिनैकं जीवितं तस्य द्वितीये मृत्युरेव च ॥ २८ ॥ शीघ्रा नाडी मलोपेता शीतला वाथ दृश्यते । द्वितीये दिवसे मृत्युर्नाडी ज्ञेया विचक्षणैः ॥२९॥ मुखे नाडी वहेत्तीव्रा कदाचिच्छीतला वहेत् । आयाति पिच्छिलः स्वेदः सप्तरात्रं न जीवति ॥ ३० ॥ देहे शैत्यं मुखे श्वासो नाडी तीव्रा विदाहवत् । मासार्धं जीवितं तस्य नाडीविज्ञानभाषितम् ॥३१॥ मुखे नाडी यदा नास्ति मध्ये शैत्यं बहिः क्लमः । यदा मन्दा भवेन्नाडी त्रिरात्रं नैव जीवति ॥ ३२ ॥ अतिसूक्ष्मा च वेगा च शीतला च भवेद्यदि । तदा वैद्यो विजानीयाद्रोगिणं च गतायुषम् ॥ ३३ ॥ विद्युद्भ्रमिता नाडी दृश्यते च न दृश्यते । अकालविद्युत्पातेन स गच्छेद्यमशासनम् ॥ ३४ ॥ तिर्यगुष्णा च या नाडी सर्पगा वेगवत्तरा । कफपूरितकण्ठस्य जीवितं तस्य दुर्लभम् ॥ ३५ ॥ चैलाश्चलितवेगा च नासिकाधारसंयुता । शीतला दृश्यते या च याममध्ये च मृत्युदा ॥ ३६ ॥ दृश्यते चरणे नाडी करे नैवाभिदृश्यते । मुखं विकसितं यस्य तं दूरं परिवर्जयेत् ॥ ३७ ॥ वातपित्तकफाश्चापि त्रयो यस्यां समाहिताः । कृच्छ्रसाध्यामसाध्यां वा प्राहुर्वैद्यविशारदाः ॥ ३८ ॥ वक्रा च चपला शीतस्पर्शा वातज्वरे भवेत् । द्रुता च सरला दीर्घा शीतपित्तज्वरे भवेत् ॥३९॥ मन्दा च सुस्थिरा शीता पिच्छिला श्लेष्मतो भवेत् । वक्रा च ईषच्चपला कठिना वातपित्तजा ॥ ४० ॥ ईषच्च दृश्यते स्पृष्टा मन्दा स्याच्छ्लेष्मवातजा । सूक्ष्मा शीता स्थिरा नाडी पित्तश्लेष्मसमुद्भवा ॥ ४१ ॥ हंसगा चैव या नाडी तथैव

---

१ (ख०ग०घ०ङ०) विज्ञानभाषिणः । २ (ग०) क्लमः । ३ (ख० ग०) द्रोगिणो । ४ (ख० ग०) चलाचलित । ५ (ख० ग० घ० ङ०) समाश्रिताः ।

गजगामिनी । मुखं प्रशस्तं च भवेत्तस्यारोग्यं भवेत्तदा ॥ ४९ ॥ यद्रोगिणः करं स्पृष्ट्वा स्वकरं क्षालयेद्यदि । रोगास्तस्य विनश्यन्ति पङ्कः प्रक्षालनाद्यथा ॥ ५३ ॥ ॥ इति नाडीपरीक्षा ॥

॥ अथ मूत्रपरीक्षा ॥

अथातः संप्रवक्ष्यामि मूत्रस्य च परीक्षणम् । येन विज्ञातमात्रेण रोगचिन्हं प्रकाश्यते ॥ १ ॥ निशान्तयामे घटिकाचतुष्टये उत्थाप्य वैद्यः किल रोगिणं च । मूत्रं धृतं काचमये च पात्रे सूर्योदये तत्सततं परीक्ष्य ॥ २ ॥ तस्याद्यधारां परिहृत्य मध्यधारोद्भवं तत्परिधारयित्वा । सम्यक् परिज्ञाय गदस्य हेतुं कुर्याच्चिकित्सां सततं हिताय ॥ ३ ॥

॥ अथ दोषत्रयलक्षणानि ॥

वाते च पाण्डुरं मूत्रं सफेनं कफरोगिणः । रक्तवर्णं भवेत्पित्ते द्वन्द्वजे मिश्रितं भवेत् । सन्निपाते च कृष्णं स्यादेतन्मूत्रस्य लक्षणम् ॥ ४ ॥ अन्यच्च । परीक्षा विधिवत्कार्या रोगिमूत्रस्य तत्त्वतः । तृणेन दापयेत्तैलबिन्दुं तत्रातिलाघवात् ॥ ॥ ५ ॥ विकासितं तैलमथाशु मूत्रे साध्यः स रोगी न विकासितं चेत्[1] । स्यात्कष्टसाध्यस्तलगे त्वसाध्यो नागार्जुनेनैव कृता परीक्षा ॥६॥ चर्पटतः । नीलं च रूक्षं कुपिते च वायौ पीतारुणं तैलसमं च पित्ते । स्निग्धं कफे पल्वलवारितुल्यं स्निग्धोष्णरक्तं रुधिरप्रकोपे ॥ ७ ॥ मातुलुङ्गरसाभासं सौवीराभं जलोपमम् । प्रपाकरहितानां च मूत्रं चन्दनसन्निभम् ॥ ८ ॥ अजीर्णप्रभवे रोगे मूत्रं तण्डुलतोयवत् । नवज्वरे धूम्रवर्णं बहुमूत्रं प्रजायते ॥ ९ ॥ पित्तानिले धूम्रजलाभमुष्णं श्वेतं मरुच्छ्लेष्मणि बुद्बुदाभम् । तच्छ्लेष्मपित्ते कलुषं सरक्तं जीर्णज्वरेऽसृक्सदृशं च पीतम् । स्यात् सन्निपातादपि मिश्रवर्णं तूर्णं विधिज्ञेन विचारणीयम् ॥ १० ॥ पूर्वाशां वर्धते बिन्दुर्यदा शीघ्रं सुखी भवेत् । दक्षिणाशां ज्वरो ज्ञेयस्तथारोग्यं क्रमाद्भवेत् ॥ ११ ॥ उत्तरस्यां यदा बिन्दोः प्रसरः संप्रजायते । आरोगिता तदा नूनं पुरुषस्य न संशयः ॥ १२ ॥ वारुण्यां प्रसरेद्बिन्दुः सुखारोग्यं तदादिशेत् । ऐशान्यां वर्धते बिन्दुर्ध्रुवं मासेन नश्यति ॥ १३ ॥ आग्नेय्यां तु तथा ज्ञेयं नैर्ऋत्यां प्रसरेद्यदि । छिद्रितश्च भवेत्पश्चाद्ध्रुवं मरणमेव च ॥ १४ ॥ वायव्यां प्रसरेद्बिन्दुः सुधयापि विनश्यति । विकाशितं हलं कूर्मं सैरिभाकारसंयुतम् ॥ १५ ॥ करण्डमण्डलं वापि शिरोहीननरं तथा । गात्रखण्डं च शस्त्रं च खड्गं मुसलपट्टिशम् ॥१६॥ शरं च लगुडं चैव तथैव त्रिचतुःपथम् । बिन्दुरूपं नरो दृष्ट्वा न कुर्वीत क्रियां क्वचित् ॥ १७ ॥ हंसकारण्डताडागं कमलं गजचामरम् । छत्रं वा तोरणं हर्म्यं सुपूर्णं दृश्यते यदि ॥ १८ ॥

---

1 (ख०ग०घ०ङ०) विकासि चेत् ।

अरोग्यता ध्रुवं ज्ञेया तदा कुर्यात्प्रतिक्रियाम् । तैलबिन्दुर्यदा मूत्रे चालनीसदृशो भवेत् ॥ १९ ॥ कुलदोषो ध्रुवं ज्ञेयः प्रेतदोषसमुद्भवः । नराकारं प्रजायेत किंवा स्यान्मस्तकद्वयम् । भूतदोषं विजानीयाद्भूतविद्यां तदाचरेत् ॥ २० ॥ मञ्जिष्ठाभं धूम्रवर्णं च नीलं स्निग्धं मूत्रं वारितुल्यं च शीतम् । ज्ञात्वा चित्ते बुद्धिमान्मानुषाणां कुर्यात्त्वन्तर्भेषजं रोगिणां च ॥ २१ ॥ सर्पाकारं भवेद्वाताच्छत्राकारं तु पित्ततः । मुक्ताकारं बलासात्स्यादेतन्मूत्रस्य लक्षणम् ॥ २२ ॥ इति मूत्रपरीक्षा ॥

॥ अथ मलपरीक्षा ॥

रुद्रतन्त्रात् । वातान्मले तु दृढता शुष्कता चापि जायते । पीतता जायते पित्ताच्छुक्लता श्लेष्मतो भवेत् ॥ १ ॥ सन्निपाते च सर्वाणि लक्षणानि भवन्ति हि । त्रुटितं फेनिलं रूक्षं धूमलं वातकोपतः । वातश्लेष्मविकारे च जायते कपिशं मलम् ॥ २ ॥ बद्धं सुत्रुटितं पीतश्यामं पित्तानिलाद्भवेत् । पीतश्यामं श्लेष्मपित्तादोषत्सान्द्रं च पिच्छिलम् ॥३॥ श्यामं त्रुटितपीताभं बद्धश्वेतं त्रिदोषतः । दुर्गन्धः शीतलश्चैव विष्ठोत्सर्गो यदा भवेत् ॥ ४ ॥ तदाजीर्णं मलं वैद्यैर्दोषज्ञैः परिभण्यते । कपिलं गुटियुक्तं च यदि वर्चोऽवलोक्यते ॥ ५ ॥ प्रक्षीणमलदोषेण दूषितः परिकथ्यते । सितं महत्पूतिगन्धं मलं ज्ञेयं जलोदरे ॥ ६ ॥ श्यामं क्षये त्वामवति पीतं सकटिवेदनम् । अतिकृष्णं चातिशुभ्रमतिपीतं तथारुणम् ॥ ७ ॥ मरणाय मलं किन्तु भृशोष्णं मृत्यवे ध्रुवम् ॥ अन्यच्च । वातस्य च मलं कृष्णं ततः पित्तस्य पीतविट् । रक्तवर्णं मलं किंचिन्मलं श्वेतं कफोद्भवम् ॥८॥ आमं वा श्लेष्मजं प्राहुर्मिश्रितं द्वन्द्वजं वदेत् । अपक्वं स्यादजीर्णे तु पक्वं स्वच्छमलं भवेत् ॥ ९ ॥ अत्यग्नौ पीडितं शुष्कं मन्दाग्नौ तु द्रवीकृतम् । दुर्गन्धं चन्द्रिकायुक्तमसाध्यं मललक्षणम् ॥ १० ॥ इति मलपरिक्षा ॥

॥ अथ शब्दपरीक्षा ॥

गुरुस्वरो भवेच्छ्लेष्मा स्फुटवक्ता च पित्तलः । उभाभ्यां रहितो वातः स्वरतश्चैव लक्षयेत् ॥ १ ॥ इति शब्दपरीक्षा ॥

॥ अथ स्पर्शपरीक्षा ॥

पित्तरोगी भवेदुष्णो वातरोगी च शीतलः । आर्द्रतः स भवेच्छ्लेष्मा स्पर्शतश्चैव लक्षयेत् ॥ १ ॥ इति स्पर्शपरीक्षा ॥

॥ अथ रूपपरीक्षा ॥

विभुत्वादाशुकारित्वाद्बलित्वादन्यकोपनात् । स्वातन्त्र्याद्बहुरोगत्वाद्दोषाणां प्रबलोऽनिलः ॥१॥[1] प्रायस्तएव पवनाध्युषिता मनुष्या दोषात्मकाः स्फुटितधूसरकेशगात्राः ।

[1] (ख०) दार्ढ्र ।

शीतद्विषश्चलधृतिःस्मृतिबुद्धिचेष्टासौहार्ददृष्टिगतयोऽपि बहुप्रलापाः ॥ २॥ पित्तं वन्हिर्वन्हिजं वा यदस्मात्पित्तोद्रिक्तस्तीव्रतृष्णाबुभुक्षः । गौरोष्णाङ्गस्ताम्रहस्ताङ्घ्रिवक्त्रः शूरो मानी पिङ्गकेशोऽल्परोमा ॥३॥ श्लेष्मा सोमः श्लेष्मलस्तेन सौम्यो गूढस्निग्धश्लिष्टसंध्यस्थिमांसः । क्षुत्तृट्शोकक्लेदघर्मैरतप्तो बुद्धया युक्तः सात्विकः सत्यसन्धः ॥ ४ ॥ इति रूपपरीक्षा ॥

॥ अथ दृक्परीक्षा ॥

रूक्षा धूम्रा तथा रौद्रा चला चान्तर्ज्वलत्यपि । दृष्टिर्यदा तदा वातरोगं रोगविदो जगुः ॥१॥ दीपद्वेषि च सन्तप्तं पीतं पित्तेन लोचनम् । जलाद्रं ज्योतिषा हीनं स्निग्धं मन्दं कफेन तत् ॥२॥ द्वन्द्वदोषे भवेन्मिश्रं तूर्णं तूर्णं विलोचनम् । श्यामवर्णं च निर्भुग्नं तन्द्रामोहसमन्वितम् ॥ ३ ॥ रौद्रं च रक्तवर्णं च भवेच्चक्षुस्त्रिदोषतः । एकं चक्षुर्यदा भीमं द्वितीयं मीलितं भवेत् ॥ ४ ॥ त्रिभिर्दिनैस्तदा रोगी स याति यममन्दिरम् । ज्योतिर्विहीनं सहसा रोगिणो यस्य लोचनम् ॥ ५ ॥ ईषत्कृष्णं स नियतं प्रयाति यमशासनम् । सरक्तं कृष्णवर्णं च रौद्रं च प्रेक्षते यदा ॥६॥ इतिलिङ्गैर्विजानीयान्मृत्युरेव न संशयः । एकदृष्टिरचैतन्यो भ्रमन्स्फुरिततारकः । एकरात्रेण नियतं परलोकपथं व्रजेत् ॥ ७ ॥ यामलात् । शुष्कास्यः श्यामकोष्ठोऽप्यसितरदततिः शीतनासाप्रदेशः शोणाक्षश्चैकनेत्रो लुलितकरपदः श्रोत्रपाताल्ययुक्तः । शीतश्वासोऽथ चोष्णश्वसनसमुदयः शीतगात्रप्रकम्पः सोद्वेगो निःप्रपञ्चः प्रभवति मनुजः सर्वथा मृत्युकाले ॥ १ ॥ इति दृक्परीक्षा ॥

॥ अथास्यपरीक्षा ॥

वाते च मधुरास्यत्वं पित्ते च कटुकं तथा । मधुराम्लं कफे चैव सर्वलिङ्गं त्रिदोषजे । अजीर्णे घृतपूर्णं स्यात्कषायं चाग्निमान्द्यके ॥ १ ॥ इत्यास्यपरीक्षा ॥

॥ अथ जिव्हापरीक्षा ॥

जिव्हा शीता खरस्पर्शा स्फुटिता मारुतेऽधिके । रक्ता श्यामा भवेत्पित्ते कफे शुभ्राऽतिपिच्छिला ॥१॥ कृष्णा सकण्टका शुष्का सन्निपाताधिके तु सा । मिश्रिते मिश्रिता ज्ञेया सर्वलक्षणवर्जिता ॥ २ ॥ इति जिव्हापरीक्षा ॥

॥ अथ कालज्ञानम् ॥

अभ्रैर्लक्षितलक्षणेन[1] पयसा पूर्णेन्दुना भानुना पूर्वादक्षिणपश्चिमोत्तरदिशं[3] षट्त्रिद्विमासैककम् । छिद्रं पश्यति चेत्तदा दशदिनं धूमाकृतिं पश्चिमे ज्वालां पश्यति सद्य एव मरणं कालोचितज्ञानिनाम् ॥ १ ॥ अरुन्धतीं ध्रुवं चैव विष्णोस्त्रीणि पदानि च । आयुर्हीना न पश्यन्ति चतुर्थं मातृमण्डलम् ॥ २ ॥ अरुंधती भवेज्जिव्हा ध्रुवो नासा-

१ (ख०) पीता । २ (ख०ग०घ०ङ०) अक्षे । ३ (ख०ङ०) पश्चिमे ।

ग्रमेव च । विष्णुस्तु भ्रूद्वयोर्मध्यो भ्रूद्वयं मातृमण्डलम् ॥ ३ ॥ नासाग्रं भ्रूयुगं जिव्हां मुखं चैव न पश्यति । कर्णघोषं न जानाति स गच्छेद्यममन्दिरम् ॥ ४ ॥ नवभ्रूः पञ्चचक्षुश्च सप्तकर्णस्त्रिनासिका । जिह्वा च दिनमेकं तु कालचिन्हं दिने दिने ॥ ५ ॥ अकस्माच्च भवेत्स्थूलो ह्यकस्माच्च कृशो भवेत् । अकस्मादन्यथाभावः षण्मासैश्च विनश्यति ॥ ६ ॥ रसनायां कृष्णभावो मुखं कुङ्कुमसन्निभम् । जिव्हा स्वल्पखरस्पर्शा दुर्लभं तस्य जीवितम् ॥ ७ ॥ स्वेदो ललाटे हिमवज्जरस्य शीतार्दितस्यापि सुपिच्छिलस्य । कण्ठस्थितो यस्य न याति वक्षो मार्गं* यमस्यैति गृहं स मर्त्यः ॥८॥ रात्रौ दाहो ऽभितपति दिवा जायते शीतलत्वं कण्ठे श्लेष्मा विरसवदनं कुङ्कुमाकारनेत्रे । जिह्वा कृष्णा वहति च सदा स्थूलसूक्ष्मा च नाडी तद्भैषज्यं स्मरणमधुना रामरामेति नाम्नः ॥ ९ ॥ सौम्या दृष्टिर्वदति विमलं हस्तपादौ सदोष्णौ स्वल्पो दाहः सुरसवदनं कोमला यस्य जिह्वा । नासाश्वासो वहति सरलः स्वेदहीनो ज्वरोऽसौ साध्यो रोगी भवति नियतं वैद्यभैषज्ययोग्यः ॥ १० ॥ इति कालज्ञानम् ॥

॥ अथ देशाः ॥

देशोऽल्पवारिद्रुनगो जाङ्गलः स्वल्परोगदः । अनूपो विपरीतोऽस्मात्समः साधारणः स्मृतः ॥ १ ॥ जाङ्गलं वातभूयिष्ठमनूपं तु कफोल्बणम् । साधारणं सममलं त्रिधा भूदेशमादिशेत् ॥ २ ॥ मतान्तरे । देशः प्रचुरपानीयो बहुवृक्षसमाकुलः । बहुवातकफव्याधिरनूप इति कथ्यते ॥३॥ स्वल्पोदकः स्वल्पवृक्षो बहुपित्तास्रगामयः । कथ्यते जाङ्गलो देशस्ताभ्यां साधारणः परः ॥ ४ ॥ इति देशः ॥

॥ अथ केषु मासेषु दोषत्रयप्रकोपः ॥

मार्गे पौषे तथा माघे आषाढे श्रावणेऽपि च । भाद्रे मासि चिकित्सज्ञैर्वातो राजा प्रकीर्तितः ॥ १ ॥ आश्विने कार्तिके मासे वैशाखज्येष्ठयोर्ध्रुवम् । सर्वशास्त्रविचारज्ञैः पित्तं राजा प्रकीर्तितः ॥ २ ॥ फाल्गुने चैत्रमासे च जन्तुपीडाकरो मतः । शीतलाम्बुसमुद्भूतः श्लेष्मा राजा प्रकीर्तितः ॥ ३ ॥ इति केषु मासेषु दोषत्रयप्रकोपः ॥

॥ केषु ऋतुषु दोषोत्पत्तिः ॥

हेमन्तवर्षाशिशिरेषु वायोः पित्तस्य तोयान्तनिदाघयोश्च । कफस्य कोपः कुसुमागमे च करोति यद्यद्विहितं तथैवं ॥ १ ॥ इति ऋतुदोषोत्पत्तिः ॥

॥ अथ वातादिप्रकोपः ॥

संधारणाध्यशनजागरणोच्चभाषाव्यायामयानकटुतिक्तकषायरूक्षैः । चिन्ताव्यवायभयलङ्घनशीतशोकैर्वातः प्रकोपमुपयाति घनागमे च ॥ १ ॥ कट्वम्लमद्यलवणोष्णविदाहितीक्ष्णक्रोधातपानलभयश्रमशुष्कशाकैः । क्षाराद्यजीर्णविषमाशनभोजनैश्च

१ (ख०) त्रिनासिकं । २ (ख०) तथैषाम् ।

* नूनमिति पाठान्तरम् ।

पित्तं प्रकोपमुपयाति घनागमे च ॥ २ ॥ स्वप्नाद्दिवा मधुरशीतलमत्स्यमांसगुर्वम्लपिच्छिलतिलेक्षुपयोविकारैः । स्निग्धातितृप्तिलवणोदकपानभक्ष्यैः श्लेष्मा प्रकोपमुपयाति तथा वसन्ते ॥ ३ ॥

॥ अथ दोषत्रयलक्षणानि ॥

पारुष्यसंकोचनतोदशूलश्यावत्वमङ्गव्यथचेष्टभावान् । सुप्तत्वशीतत्वखरत्वशोषान् कर्माणि वायोः प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥ १ ॥ परिश्रमस्वेदविदाहरागवैगन्ध्यसंक्लेदविपाककोपाः । प्रलापमूर्छाभ्रमपित्तदाहाः पित्तस्य कर्माणि वदन्ति तज्ज्ञाः ॥२॥ श्वेतत्वशीतत्वगुरुत्वकण्डूस्नेहोपदेहस्तिमितत्वलेपान् । उत्सेधसंक्लेदचिरक्रियां च कफस्य कर्माणि वदन्ति तज्ज्ञाः ॥ ३ ॥

॥ अथ दोषत्रयशमनम् ॥

स्निग्धोष्मस्थिरवृष्यबल्यलवणस्वाद्वम्लतैलातपस्नानाभ्यञ्जनबस्तिमांसमदिरासंवाहनोद्वर्तनम् । स्नेहस्वेदनिरूहनस्यशयनस्थानोपनाहादिकं पानाहारविहारभेषजमिदं वातं प्रशान्तिं नयेत् ॥ १ ॥ तिक्तस्वादुकषायशीतपवनच्छायानिशावीजनज्योत्स्नाभूगृहवारियन्त्रजलजस्त्रीगात्रसंस्पर्शनम् । सर्पिः क्षीरविरेकसेकरुधिरस्रावोपदेहादिकं पानाहारविहारभेषजमिदं पित्तं प्रशान्तिं नयेत् ॥ २ ॥ रूक्षक्षारकषायतिक्तकटुरूक्षव्यायामनिष्ठीवनं स्त्रीसेवाध्वनियुद्धजागरजलक्रीडापदाघातनम् । धूमस्तापशिरोविरेकवमनं स्वेदापनाहादिकं पानाहारविहारभेषजमिदं श्लेष्माणमुग्रं जयेत् ॥ ३ ॥ अन्यच्च । कफं दुर्जनवत्तीक्ष्णैर्वातं स्नेहेन मित्रवत् । पित्तं जामातरमिव मधुरैः शीतलैर्जयेत् ॥ ४ ॥ कफप्रकोपे वमनं सनस्यं विरेचनं पित्तभवे विकारे । वातामये बस्तिविशोधनं च संसर्गजे च प्रविमिश्रमेतत् ॥ ५ ॥

॥ अथाहर्निशदोषत्रयप्रवर्तनम् ॥

श्लेष्मा प्रायस्तु पूर्वाह्णे प्रदोषे च प्रवर्तते । पित्तं प्रायस्तु मध्याह्ने क्षपामध्ये प्रवर्तते ॥ १ ॥ अपराह्णेऽनिलः प्रायः पूर्वाह्णे च प्रवर्तते ॥

॥ अथ आमव्याधिलक्षणम् ॥

आलस्यतन्द्रा हृदयाविशुद्धिदोषप्रवृत्त्याकुलमूत्रभावैः । गुरूदरस्वारुचिमूढताभिरामान्वितं व्याधिमुदाहरन्ति ॥ १ ॥

॥ अथ तत्प्रतीकारः ॥

आमं जयेल्लङ्घनपञ्चकोललघ्वन्नरूक्षौदनतिक्तयूषैः । निरूहणैः स्वेदनपाचनैश्च संशोधनैरूर्ध्वमधस्तथा च ॥ १ ॥

१ (ग०) घनात्यये । (ख०) अङ्गव्यथचेष्टभावान् । २ (ख० ग० घ० ङ०) कोष्णपेय ।

॥ अथ वयोविचारः॥

बाल्यमाषोडशाद्वर्षान्मध्यमासप्ततेस्ततः ॥ वृद्धत्वमूर्ध्वं विज्ञेयं वयोमानमिति त्रिधा ॥ १ ॥

॥ अथ प्रकृतिः ॥

अधृतिरदृढसौहृदः कृतघ्नः कृशपुरुषो धमनीततः प्रलापी। द्रुतगतिरटनोऽनवस्थितात्मा वियति च गच्छति संभ्रमेण सुप्तः॥१॥ अव्यवस्थितमतिश्चलदृष्टिर्मन्दरत्नधनसंचयमित्रः। किञ्चिदेव विलपत्यनिबद्धं मारुतप्रकृतिरेष मनुष्यः ॥ २ ॥ मेधावी निपुणमतिर्विगल्भवक्ता तेजस्वी समितिषु दुर्निवारवीर्यः । सुप्तः सन् कनकपलाशकर्णिकारान् संपश्येदपि च हुताशविद्युदुल्काः ॥ ३ ॥ न भयात्प्रणमेदनतेष्वमृदुः प्रणतेष्वपि सान्त्वनदानपरः । भवतीह सदा व्यथितास्यगतिः स भवेदिह पित्तमयप्रकृतिः ॥ ४ ॥ शुक्लाक्षः स्थिरकुटिलालिनीलकेशो लक्ष्मीवान् जलदमृदङ्गसिंहघोषः । सुप्तः सन् सकमलहंसचक्रवाकान् संपश्येदपि च जलाशयान्मनोज्ञान् ॥ ५ ॥ रक्तान्तनेत्रः सुविभक्तगात्रः स्निग्धच्छविः सत्वगुणोपपन्नः।क्लेशक्षमो मानयिता गुरूणां ज्ञेयो बलासप्रकृतिर्मनुष्यः॥ ६ ॥ द्वयोर्वा तिसृणां वापि प्रकृतीनां तु लक्षणे । ज्ञात्वा संसर्गजा वैद्यः प्रकृतीरभिदर्शयेत् ॥ ७॥ विषजातो यथा कीटो न विषेण विपद्यते । तद्वत्प्रकृतयो मर्त्यं शक्नुवन्ति न बाधितुम् ॥ ८ ॥ इति प्रकृतयः ॥

॥ अथारोग्यलक्षणम् ॥

मङ्गलाचारसंपन्नपरिवारस्तथातुरः । श्रद्दधानोऽनुकूलश्च प्रभूतद्रव्यसंग्रहः ॥ १ ॥ सत्वलक्षणसंयुक्तो भक्तिर्वैद्यद्विजातिषु । चिकित्सायामनिर्वेदस्तदारोग्यस्य लक्षणम् ॥ २ ॥

॥ अथ परिभाषा ॥

न मानेन विना युक्तिर्द्रव्याणां जायते क्वचित् । अतः प्रयोगकार्यार्थं मानमत्रोच्यते मया ॥ १ ॥ मानं च द्विविधं प्रोक्तं कलिङ्गं मागधं तथा । कलिङ्गान्मागधं श्रेष्ठमिति मानविदो विदुः ॥ २ ॥ त्रसरेणुर्बुधैः प्रोक्तस्त्रिंशता[1] परमाणुभिः । त्रसरेणुस्तु पर्यायनाम्ना वंशी निगद्यते ॥ ३ ॥ जालान्तरगतैः सूर्यकरैर्वंशी विलोक्यते । षड्वंशीभिर्मरीचिः स्यात्ताभिः षड्भिश्च राजिका ॥ ४ ॥ तिसृभी राजिकाभिश्च सर्षपः प्रोच्यते बुधैः । यवोऽष्टसर्षपैः प्रोक्तो गुञ्जा स्यात्तच्चतुष्टयम् ॥ ५ ॥ षड्भिस्तु रक्तिकाभिः स्यान्माषको[2] हेमधानकः । माषैश्चतुर्भिः शाणः स्याद्धरणः स निगद्यते ॥ ६ ॥ टङ्कः स एव कथितस्तद्द्वयं कोल उच्यते । क्षुद्रभो वटकश्चैव द्रंक्षणः[3] स निगद्यते ॥ ७ ॥ कोलद्वयं तु

---

१ (ख० ग० घ० ङ०) त्रिंशद्भिः। २ (ख०) माषको। ३ (ख० ग० घ० ङ०) धान्यको।

कर्षः स्यात्स उक्तः पाणिमानिका । अक्षः पिचुः पाणितलं किञ्चित्पाणिश्च तिन्दुकम् ॥ ८ ॥ बिडालपदकं चैव तथा षोडशिका मता । करमध्यो हंसपदं सुवर्णं कवलग्रहः ॥ ९ ॥ उदुम्बरं च पर्यायैः कर्ष एव निगद्यते । स्यात्कर्षाभ्यामर्धपलं शुक्तिरष्टमिका तथा ॥ १० ॥ शुक्तिभ्यां च पलं ज्ञेयं मुष्टिराम्रं चतुर्थिका । प्रकुञ्चः षोडशी बिल्वं पलमेवात्र कीर्त्यते ॥ ११ ॥ पलाभ्यां प्रसृतिर्ज्ञेया प्रसृतश्च निगद्यते । प्रसृतिभ्यामञ्जलिः स्यात् कुडवोऽर्धशरावकः ॥ १२ ॥ अष्टमानं च विज्ञेयं कुडवाभ्यां च मानिका । शरावोऽष्टपलं तद्वद् ज्ञेयमत्र विचक्षणैः ॥ १३ ॥ शरावाभ्यां भवेत्प्रस्थश्चतुःप्रस्थैस्तथाढकम् । भाजनं कांस्यपात्रं च चतुः षष्टिपलैश्च तत् ॥ १४ ॥ चतुर्भिराढकैर्द्रोणः कलशो नल्वणोर्मणः । उन्मानश्च घटो राशिर्द्रोणपर्यायसंज्ञिताः ॥ १५ ॥ द्रोणाभ्यां शूर्पकुम्भौ च चतुःषष्टिशरावकः । शूर्पाभ्यां च भवेद्द्रोणी वाहो गोणी च सा स्मृता ॥ १६ ॥ द्रोणीचतुष्टयं खारी कथिता सूक्ष्मबुद्धिभिः । चतुःसहस्रपलिका षण्णवत्यधिका च सा ॥ १७ ॥ पलानां द्विसहस्रं च भार एकः प्रकीर्तितः । तुला पलशतं ज्ञेया सर्वत्रैवं विनिश्चयः ॥ १८ ॥ माषटङ्काक्षबिल्वानि कुडवः प्रस्थमाढकम् । राशिर्गोणी खारिकेति यथोत्तरचतुर्गुणाः ॥ १९ ॥ गुञ्जादिमानमारभ्य यावत्स्यात्कुडवस्थितिः । द्रवार्द्रशुष्कद्रव्याणां तावन्मानं समं मतम् ॥ २० ॥ प्रस्थादिमानमारभ्य द्विगुणं तद्द्रवार्द्रयोः । मानं तथा तुलायास्तु द्विगुणं न क्वचित्स्मृतम् ॥ २१ ॥ मृद्वृक्षवेणुलोहादेर्भाण्डं यच्चतुरङ्गुलम् । विस्तीर्णं च तथोच्चं च तन्मानं कुडवं वदेत् ॥ २२ ॥ यदौषधं तु प्रथमं यस्य योगस्य कथ्यते । तन्नाम्नैव स योगो हि कथ्यतेऽत्र विनिश्चयः ॥ २३ ॥ इति मागधपरिभाषा ॥

॥ अथ कलिङ्गपरिभाषा ॥

स्थितिर्नास्त्येव मात्रायाः कालमग्निं वयो बलम् । प्रकृतिं दोषदेशौ च दृष्ट्वा मात्रां प्रकल्पयेत् ॥ १ ॥ यतो मन्दाग्नयो ह्रस्वा हीनसत्वा नराः कलौ । अतस्तु मात्रा तद्योग्या प्रोच्यते सुज्ञसंमता ॥ २ ॥ यवो द्वादशभिर्गौरसर्षपैः प्रोच्यते बुधैः । यवद्वयेन गुञ्जा स्यात्त्रिगुञ्जो वल्ल उच्यते ॥ ३ ॥ माषो गुञ्जाभिरष्टाभिः सप्तभिर्वा भवेत्क्वचित् । स्याच्चतुर्माषकैः शाणः स निष्कष्टङ्क उच्यते ॥ ४ ॥ गद्याणो माषकैः षड्भिः कर्षः स्याद्दशमाषकः । चतुःकर्षैः पलं प्रोक्तं दशशाणमितं बुधैः ॥ ५ ॥ चतुःपलैश्च कुडवः प्रस्थाद्याः पूर्ववन्मताः ॥ इति कलिङ्गपरिभाषा ॥

॥ अथ धान्यादिफलकन्दशाकगुणाः ॥

श्वेता रक्ता स्थूलसूक्ष्मा ये चान्ये शालयः शुभाः । स्वादुपाकरसाः स्निग्धा वृष्या बद्धाल्पवर्चसः ॥ १ ॥ कषायानुरसाः पथ्या लघवो मूत्रला हिमाः । षष्टिका व्रीहिषु

---

१ (ग०) द्विगुणं तु द्रवार्द्रयोः ।

श्रेष्ठा गौराश्चासितगौरतः ॥ २ ॥ रूक्षः शीतो गुरुः स्वादुः सरो विड्वातकृच्चवः । सन्धानकारी मधुरो गोधूमः स्थैर्यकृत्सरः ॥ ३ ॥ युगन्धरस्त्रिदोषघ्नः स्वादुः पथ्यो रसायनः । मुद्गाढकीमसूरादि शिम्बिधान्यं विबन्धकृत् ॥ ४ ॥ कषायं स्वादु सङ्ग्राहि कटुपाकं हिमं लघु । मेदश्श्लेष्मास्रपित्तेषु हितं लेपोपसेकयोः ॥ ५ ॥ मुद्गस्तु पथ्यः संशुद्धव्रणकण्ठाक्षिरोगिणाम् । वातानुलोमी कौलत्थो[1]गुल्मतूनिप्रतूनिजित् ॥ ६ ॥ वरोऽत्र मुद्गोऽल्पबलः[2] कलायस्त्वतिवातलः । चणको वातलस्तद्वत्कुलत्थः कफवातहृत् ॥ ७ ॥ वास्तुकं ग्रहणीकुष्ठत्रिदोषार्शोहरं सरम् । तद्वल्लघुदला चिल्ली काचमाची च मेथिका ॥ ८ ॥ तन्दुलीयो हिमो रूक्षो विषपित्तास्रकासजित् । चाङ्गेरी कफवातास्रसंग्रहण्यतिसारजित् ॥ ९ ॥ हृद्यं पटोलं कृमिजित् स्वादु शीतं रुचिप्रदम् । पटोलपत्रं पित्तघ्नं नालं तस्य कफापहम् ॥ १० ॥ फलं त्रिदोषशमनं मूलं चास्यविरेचनम् । पित्तलं दीपनं भेदि वातघ्नं बृहतीद्वयम् ॥ ११ ॥ कारवेल्लं सतिक्तं स्याद्दीपनं कफजित्परम् । कर्कोटकं[3] ज्वरश्वासदद्रुकुष्ठविषापहम् ॥ १२ ॥ वार्ताकं कफवातघ्नं किञ्चित्पित्तप्रकोपनम् । सरलं मूत्रलं प्रोक्तं बलकृद्बालमेव तत् ॥ १३ ॥ भेण्डी त्वम्लरसा सोष्णा ग्राहिका रुचिकारिका । बिम्बीफलं स्वादु शीतं स्तम्भनं लेखनं गुरु ॥ १४ ॥ पित्तास्रदाहशोफघ्नं वाताध्मानविबन्धकृत् । कूष्माण्डं बृंहणं शीतं गुरु पित्तास्रवातजित् ॥ १५ ॥ बालं पित्तापहं शीतं मध्यमं कफकारकम् । पक्वं नातिहिमं स्वादु सारकं दीपनं लघु ॥ १६ ॥ बस्तिशुद्धिकरं चेतोरोगदोषत्रयापहम् । मिष्टतुम्बीफलं वृष्यं कफपित्तहरं गुरु ॥ १७ ॥ कटुतुम्बी हिमा हृद्या पित्तकासकफापहा । त्रपुसं मूत्रलं शीतं रूक्षं पित्तास्रकृच्छ्रजित् ॥ १८ ॥ तत्पक्वमुष्णमम्लं स्यात्पित्तलं कफवातजित् । कोशातकी लघुस्तिक्ता रूक्षामाशयशोधिनी ॥ १९ ॥ शोफपाण्डूदरप्लीहकुष्ठार्शःकफपित्तजित् । तत्पत्रं भेदनं शीतं लघु मेहविशोषजित् ॥ २० ॥ शतपुष्पा कटुः स्निग्धा तिक्तोष्णा श्लेष्मवातहा । रुच्या बस्तिहिता नेत्र्या बद्धविट्क्रिमिशुक्रनुत् ॥ २१ ॥ चक्रवर्त्यभिधं शाकं गुणैर्वास्तुकवन्मतम् । सरं शीतं त्रिदोषघ्नं लघु दीपनपाचनम् ॥ २२ ॥ शाकं तु सर्षपोद्भूतं चक्षुर्घ्नं दाहि रोचनम् । बद्धविट्कं बद्धमूत्रं गुरूष्णं च त्रिदोषकृत् ॥ २३ ॥ कौसुम्भं स्वादु रूक्षोष्णं कफजित्पित्तलं लघु । चणकं शाकमुद्दिष्टं दुर्जरं कफवातकृत् ॥ २४ ॥ शिग्रुस्तीक्ष्णो लघुर्ग्राही वह्निदः कफवातजित् । तीक्ष्णोष्णो विद्रधिप्लीहव्रणघ्नश्चाम्लपित्तजित् ॥ २५ ॥ [ग्रन्थान्तरे] ॥ मधुशिग्रुः कटुस्तिक्तः शोफघ्नो दीपनः सरः । तत्पत्रं वातपित्तघ्नं चक्षुष्यं स्वादु शीतलम् ॥ २६ ॥ शिग्रुजं कुसुमं स्वादु कफपित्तहरं गुरु । सकषायं गुरु ग्राहि चक्षुष्यं कृमिनाशनम् ॥ २७ ॥ सौभाञ्जनफलं स्वादु कषायं कफपित्तजित् । शूलकुष्ठक्षयश्वासगुल्मघ्नं दीपनं परम् ॥ २८ ॥ आर्द्रा कुस्तु-

---

१ (ख० ग० घ०) कौलित्था । २ (ख० ग० घ० ङ०) चलः । ३ (ख० ग०) कर्कोटजम् ।
४ (ख० ग० घ० ङ०) वृन्ताकम् । ५ (ख० ग० घ० ङ०) तत्पक्वम् ।

म्बरी कुर्यात् स्वादुसौगन्ध्यहृद्यताः । शुष्का स्निग्धा स्वादुपाका कषाया कटुका लघुः ॥ २९ ॥ कदलीकुसुमं तिक्तं कषायं ग्राहि दीपनम् । उष्णवीर्यं बलासघ्नं तद्वर्णं चास्फुटं दलम् ॥ ३० ॥ आगस्त्यपुष्पं शिशिरं चतुर्थज्वरशान्तिकृत् । नक्तान्ध्यनाशनं प्रोक्तं दीपनं श्लेष्मपित्तनुत् ॥ ३१ ॥ सतिक्तं कटुकं पाके कषायं वातलं मतम् । आगस्त्यशिम्बः सदृशो गुणैः पुष्पस्य दुर्जरः ॥ ३२ ॥ शतपत्री तरुण्युक्ता कर्णिका चारुकेसरा । सहाकुमारी गन्धाढ्या लाक्षापुष्पातिमञ्जुला ॥ ३३ ॥ शतपत्री हिमा हृद्या ग्राहिणी शुक्रला लघुः । दोषत्रयास्रजिद्वर्ण्या तिक्ता कट्वी च पाचनी ॥ ३४ ॥ मूलकं बालकं रुच्यं वीर्योष्णं पाचनं लघु । महत्तदेव रूक्षोष्णं गुरु दोषत्रयप्रदम् ॥ ३५ ॥ सूरणो दीपनो रूक्षः कफार्शःकृमिजिल्लघुः । तद्वदन्यो विशेषेण कफघ्नो रक्तपित्तकृत् ॥ ३६ ॥ गर्जरं मधुरं तीक्ष्णं तिक्तोष्णं दीपनं लघु । संग्राहि रक्तपित्तार्शोग्रहणीकफवातजित् ॥ ३७ ॥ शीतलः कदलीकन्दो ग्राही रूक्षोऽस्रपित्तजित् । ईषत्कषायः कफकृत् वातलः प्रदरे हितः ॥ ३८ ॥ रूक्षातिपित्तकृद्दर्वी वातला गौरवाकुची । तिक्ता नोदरिणां पथ्या ग्रहण्यर्शोविकारनुत् ॥ ३९ ॥ क्षुपजं मरिचं रुच्यं दोषलं सर्वरोगकृत् । विशेषतः प्रमेहार्शोविकारेषु न शस्यते ॥ ४० ॥ बृहन्मरीचं क्षुपजं ततोऽप्यल्पतरं गुणैः । क्षीराकर्कटिका त्वन्या राजकर्कटिका च सा ॥ ४१ ॥ सुदीर्घा राजिलफला वार्णैः कुलककर्कटी । वालुकं श्लेष्मलं स्वादु लघु भेदि च पित्तजित् ॥ ४२ ॥ मधुराम्लरसं पित्तरक्तजित्प-क्वमुत्तमम् । अग्निदीप्तिकरं श्वेतं शाकूटममलं सरम् ॥ ४३ ॥ दुर्नामकृमिमेहघ्नं कफपित्तहरं परम् । दुर्नामहृत् श्यामलशाकुटं तु मन्दाग्निविण्मूत्रविबन्धहन्तृ । द्राक्षाबालफलं कटूष्णविशदं पित्तास्रदोषप्रदं मध्यं चाम्लरसं रसान्तरगतं रुच्यातिवह्निप्रदम् । पक्वं चेन्मधुरं तथाम्लसहितं तृष्णास्रपित्तापहं पक्वं शुष्कतमं श्रमार्तिशमनं सन्तर्पणं पुष्टिदम् ॥ ४४ ॥ द्राक्षा पक्वा सरा शीता चक्षुष्या बृंहणी गुरुः । हन्ति तृष्णाज्वरश्वासवातवान्तास्रकामलाः ॥ ४५ ॥ कृच्छ्रास्रपित्तसंमोहदाहशोषमदात्ययान् । आमा स्वल्पगुणा गुर्वी सैवाम्ला रक्तपित्तजित् ॥ ४६ ॥ आम्रा ग्राही प्रमेहास्रकफपित्तव्रणान्जयेत् । तत्फलं बालमत्यम्लं रूक्षं दोषत्रयास्रकृत् ॥ ४७ ॥ बद्धास्थि तादृगेवाक्तं वातहारि च पित्तलम् । पक्वं तु मधुरं वृष्यं स्निग्धं हृद्यं बलप्रदम् ॥ ४८ ॥ गुरु वातहरं रुच्यं वर्ण्यं शीतमपित्तलम् । सन्तर्पणो यः सकलेन्द्रियाणां बलप्रदो वृष्यतमश्च हृद्यः । क्षीप प्रहर्षं प्रचुरं ददाति फलाधिराजः सहकार एव ॥ ४९ ॥ रसस्त्वस्य स्निग्धो रोचनो बलवर्णकृत् । आम्रबीजं कषायं स्याच्छर्द्यतीसारनाशकृत् ॥ ५० ॥ आम्रपुष्पमतीसारकफपित्तप्रमेहनुत् । असृग्दोषहरं शीतं रुचिकृद्वातनाशनम् ॥ ५१ ॥ आम्रस्य पल्लवं रुच्यं कफपित्तविनाशनम् । पनसं शीतलं पक्वं स्निग्धं पित्तानिलापहम् ॥ ५२ ॥ बल्यं शुक्रप्रदं हन्ति रक्त-

---

१ (ख० ग० घ० ङ०) तृष्णाम् । २ (ख० ग० घ०) दाह ।

पित्तक्षतक्षयान् । आमं तदेव विष्टम्भि वातलं तुवरं गुरु ॥ ५३ ॥ ईषत्कषायं मधुरं तद्बीजं वातलं गुरु । तत्फलस्य विकारघ्नं रुच्यं त्वग्दोषनाशनम् ॥ ५४ ॥ कदली योनिदोषाश्मरक्तपित्तहरा हिमा । तत्कन्दः शीतलो बल्यः केश्यः पित्तकफास्रजित् ॥ ५५ ॥ तत्फलं मधुरं शीतं विष्टम्भि बलकृद्गुरु । स्निग्धं पित्तास्रहृद्दाहक्षतक्षयसमीरजित् ॥ ५६ ॥ बालं फलं मधुरमम्लमथो कषायं पित्तापहं शशिररुच्यमथापि नालम् । पुष्पं तदप्यनुगुणं कृमिहारि कन्दं पर्णं च शूलशमनं कदलीभवं स्यात् ॥ ५७ ॥ रम्भापक्वफलं कषायमधुरं बल्यं च शीतं तथा पित्तं चास्रविमर्दनं गुरुतरं पथ्यं न मन्दानले । सद्यः शुक्रविवर्धनं कृमिहरं तृष्णापहं कान्तिदं दीप्ताग्नौ सुखदं कफामयहरं सन्तर्पणं दुर्जरम् ॥ ५७ ॥ नारीकेलफलं शीतं दुर्जरं बस्तिशोधनम् । विष्टम्भि बृंहणं बल्यं वातपित्तास्रदाहजित् ॥ ५८ ॥ तस्याम्भः शीतलं हृद्यं दीपनं शुक्रलं लघु । तत्पादपशिरोमज्जा शुक्रला वातपित्तजित् ॥ ५९ ॥ वेशपतः कोमलनारिकेलं निहन्ति पित्तज्वरपित्तदोषान् । तदप्यजीर्णं गुरुपित्तकारि विदाहि विष्टम्भि मतं भिषग्भिः ॥ ६० ॥ खर्जूरिकाफलं शीतं स्वादु स्निग्धं क्षुदास्रजित्[1] । बल्यं हन्ति मरुत्पित्तमदमूर्छामदात्ययान् ॥ ६१ ॥ तस्मात्स्वल्पगुणं ज्ञेयमन्यत्खर्जूरिकाफलम् । दाडिमं ग्राहि दोषघ्नं हृद्यं रोचनदीपनम् ॥ ६२ ॥ तद्वदामलकं पथ्यं मधुराम्लरसं सरम् । बदरं लघु संग्राहि रुच्यमुष्णं समीरजित् ॥ ६३ ॥ कफपित्तकरं तद्वत्कोमलं[2] गुरु संमतम् । सौवीरं बदरं शीतं भेदनं गुरु शुक्रलम् ॥ ६४ ॥ बृंहणं पित्तदाहास्रक्षयतृष्णानिलापहम् । जम्बूफलं ग्राहि रूक्षं कफपित्तव्रणास्रजित् ॥ ६५ ॥ क्षुद्रजम्बूफलं तद्वद्विशेषाद्दाहनाशनम् । खर्बुजं मूत्रलं बल्यं कोष्ठशुद्धिकरं गुरु ॥ ६६ ॥ स्निग्धं स्वादुतरं शीतं वृष्यं पित्तानिलापहम् । वातामुष्णं सुस्निग्धं वातहृद्बलशुक्रकृत् ॥ ६७ ॥ अक्षोटं मधुरं बल्यं गुरूष्णं वातहृत्सरम् । सेव्यं समीरपित्तघ्नं बृंहणं कफकृत् गुरु ॥ ६८ ॥ रसे पाके च मधुरं शिशिरं रुचिशुक्रकृत् । शीताफलं तु मधुरं शीतं[3] पित्तविनाशनम् ॥ ६९ ॥ हृद्यं बलकरं स्वादु पुष्टिदं स्वल्प वातलम् । रामाह्वयफलं तद्वदीषत्स्वादु च वातकृत् ॥ ७० ॥ शृङ्गाटं मधुरं रूक्षं गुरु ग्राहि हिमं तथ । शुक्रानिलश्लेष्मकरं शुष्कमार्द्रं विशेषतः ॥ ७१ ॥ विरेचनफलः शाखी श्यामः करभवल्लभः । अर्कार्धः कटुकः पीलुः कषायो मधुराम्लकः ॥ ७२ ॥ रसः स्वादुश्च गुल्मार्शो । शमनो दीपनः परः । मधुरस्तु महापीलुर्वृष्यो विषविनाशनः ॥ ७३ ॥ पित्तप्रशमनो रुच्यो ह्यामघ्नो दीपनः परः ॥ सुस्वादु पाकरसयोर्गुरु शीतलं च श्लेष्मामवातकरमञ्जिरमग्निशत्रु । आमं तु कैतकं रुच्यं कफपित्तकरं गुरु । अश्मरोचकं हृद्यं श्रमक्लमनिबर्हणम् ॥ ७४ ॥ पक्वं तु पित्तहृत्स्वादुरसमातपदोषनु-

१ (ख० ग० घ० ङ०) दोषास्र । २ (ख० ग० घ० ङ०) दाहदाह । ३ (ख० ग०) क्षुधा
४ (ख०ग०घ०ङ०) कोलं गुरुसरम् । ५ (ख० ग०) दाह । ६ (ख०ग०घ०ङ०) शीत ।

त् । बीजपूरफलं रुच्यं रसेऽम्लं दीपनं लघु ॥७५॥ रक्तपित्तकरं ग्राहि जिह्वाहृच्छोधनं परम् त्वक् तस्य तिक्ता गुर्व्युष्णा क्रिमिवातकफापहा ॥ ७६ ॥ तन्मांसं बृंहणं शीतं गुरु पित्तसमीरजित् । केसरो मधुरो ग्राही शूलगुल्मोदरापहः ॥७७॥ बीजमुष्णं कृमिश्लेष्मवातजित् गर्भदं गुरु । तत्पुष्पं शीतलं ग्राहि रक्तपित्तहरं लघु ॥ ७८ ॥ मधुकर्कटिका शीता रक्तपित्तहरा गुरुः । कालिङ्गं ग्राहि हृक्पित्तशुक्रहृत् शीतलं गुरु ॥ ७९ ॥ नारङ्गमम्लमत्युष्णं रुच्यं वातहरं सरम् । कट्वम्लमपरं हृद्यं दुर्जरं वातनाशनम् ॥८०॥ जम्बीरमम्लं शूलघ्नं गुरूष्णं कफवातजित् । आस्यवैरस्यहृत्पीडावह्निमान्द्यकृमीन्जयेत् ॥ ८१ ॥ अम्लवेतसमत्यम्लं भेदनं शतवेधि च । हृद्रोगशूलगुल्मघ्नं पित्तास्रकफदूषणम् ॥८२॥ साराम्लमम्लं वातघ्नं गुरु पित्तकफप्रदम् ।[1] कर्मरङ्गं हिमं ग्राहि स्वाद्वम्लं कफपित्तजित् ॥ ८३ ॥ निम्बूकमम्लं वातघ्नं पाचनं दीपनं लघु । राजनिम्बुफलं स्वादु कफपित्तसमीरजित् ॥ ८४ ॥ मिष्टनिम्बूफलं पित्तवातहृत् गुरु रोचनम् । भ्रमतृड्दाहपित्तास्रच्छर्दिक्षयगरापहम् ॥ ८५ ॥ आम्लिकाभागुरुर्वातहरा पित्तकफास्रजित् । पक्का तद्वत्सरा रुच्या वह्निबस्तिविशुद्धिकृत् ॥ ८६ ॥ शुष्का हृद्या श्रमभ्रान्तितृष्णाकृमिहरा लघुः । तिन्तिडीकं समीरघ्नमाममुष्णं परं गुरु ॥ ८७ ॥ तत्पक्वं लघु संग्राहि ग्रहणीकफवातजित् । करमर्दं गुरूष्णाम्लं रक्तपित्तकफप्रदम् ॥८८॥ तत्पक्वं मधुरं रुच्यं लघु पित्तसमीरजित् । शुष्कं पक्ववदश्यामं पक्वमप्यार्द्रमामवत् ॥८९॥ कपित्थमामं सङ्ग्राहि लघु दोषत्रयापहम् । पक्वं गुरु तृषाहिक्काशमनं वातपित्तजित् ॥९०॥ स्वाद्वम्लं तुवरं कण्ठशोधनं ग्राहि दुर्जरम् । आम्रातमामं वातघ्नं गुरूष्णं रुचिकृत्सरम् ॥ ९१ ॥ पक्वं स्वादु हिमं वृष्यं मरुत्पित्तक्षतास्रजित् । पूगं गुरु हिमं रूक्षं कषायं कफपित्तजित् ॥९२॥ मोहनं दीपनं रुच्यमास्यवैरस्यनाशनम् । आर्द्रं तु गुर्वभिष्यन्दिवह्निदृष्टिकरं सरम् ॥ ९३ ॥ स्विन्नं त्रिदोषहृत्सर्वं तद्भेदांस्तद्वदादिशेत् । लशुनो बृंहणो वृष्यः स्निग्धोष्णः पाचनः सरः ॥ ९४ ॥ भग्नसन्धानकृत् केश्यो गुरुः पित्तास्रवृद्धिदः । रसायनं कफश्वासकासगुल्मज्वरारुचीः ॥ ९५ ॥ हन्ति शोफप्रमेहार्शः कुष्ठशूलानिलं कृमीन् । तत्पत्रं मधुरं क्षारं नालो मधुरपिच्छिलः ॥ ९६ ॥ पलाण्डुस्तु गुणैस्तुल्यः कफकृन्नातिपित्तलः । अनुष्णः केवलं वातं स्वादुपाकरसैर्जयेत् ॥९७॥ आर्द्रं पाचनदीपनं रुचिकरं वृष्यं कटूष्णं वरं स्वर्यं मेदहरं कफामयहरं शोफापहं शूलजित् । जिह्वाकण्ठविशोधनं सलवणं पथ्यं सदा भोजने निम्बूतोयविमिश्रितं रुचिकरं संदीपनं सारणम् ॥ ९८ ॥ कुष्ठे पाण्ड्वामये कृच्छ्रे रक्तपित्ते व्रणे ज्वरे । दाहे निदाघे शरदि नैव पूजितमार्द्रकम् ॥९९ ॥ शाकेषु सर्वेषु वसन्ति रोगाः सहेतवो देहविनाशनाय । तस्माद्बुधः शाकविवर्जनं हि कुर्यात्तथाम्लेषु स नैव दोषः ॥ १०० ॥

---

1 (ग० प० क०) प्ग्रमम् ।

॥ अथ तमाखुगुणाः ॥

धूमाख्यो धूमवृक्षश्च बृहत्पत्रश्च धूसरः । तमाखुर्गुच्छफलको धूमयन्त्रप्रकाशकः ॥ १ ॥ बहुबीजो बहुफलः सूक्ष्मबीजस्तु दीर्घकः । दीर्घं पाटलवर्णं च पुष्पं तस्य प्रकीर्तितम् ॥ २ ॥ तस्य पत्रं तु तीक्ष्णोष्णं कफवातहरं परम् । श्वासकासहरं चैव कोष्ठवातहरं तथा ॥ ३ ॥ वातानुलोमनकरं बस्तिशोधनमुत्तमम् । दन्तरुक्शमनं चैव क्रिमिकण्ड्वादिनाशनम् ॥ ४ ॥ मदपित्तभ्रमकरं वमनं रेचनं स्मृतम् । दृष्टिमान्द्यकरं चैव तीक्ष्णशुक्रकरं तथा ॥ ५ ॥ तस्यैव धूमपानं तु विशेषाद्धृदि शुक्रहृत् । देशान्तरप्रभेदेन तीक्ष्णं चार्तवपित्तलम् ॥ ६ ॥ वमनस्य प्रभावेन वृश्चिकादिविषं हरेत् । रेचनत्वाद्धरेद्वातं श्लेष्माणं च नियच्छति ॥ ७ ॥ इति धान्यादिफलकन्दशाकादिवर्गः ॥

॥ अथ मांसगुणाः ॥

मांसवर्गो द्विधा ज्ञेयो जाङ्गलानूपभेदतः । [तत्र जाङ्गललक्षणं गुणाः] मांसवर्गेऽत्र जङ्घाला बिलस्थाश्च गुहाशयाः ॥ १ ॥ तथा पर्णमृगा ज्ञेया विष्किरा प्रतुदा अपि ! प्रहसा अथ च ग्राम्या अष्टौ जाङ्गलजातयः ॥ २ ॥ [हरिणैणकुरङ्गमृगादयः जङ्घालाः । गोधाशशभुजङ्गाखवादयो बिलस्थाः । सिंहव्याघ्रवृकऋक्षादयो गुहाशयाः । वानरऋक्षमार्जारादयः पर्णमृगाः । वार्तिकलावतित्तिरविकिरकपिञ्जलादयो विष्किराः । हारितकपोतसारिकाखञ्जरीटपिकादयः प्रतुदाः । काकोलूकगृध्रशशचिल्लचाषादयः प्रहसाः । प्रच्छिद्यभक्षणात्] छागमेषवृषाश्वाद्याः ग्राम्याः प्रोक्ता महर्षिभिः ॥ इति अष्टौ जाङ्गलाः ॥

॥ अथानूपजातिलक्षणं तद्गुणाश्च ॥

कुलेचराः प्लवाश्चापि कोशस्थाः पादिनस्तथा । मत्स्या एतेऽत्र विख्याताः पञ्चधानूपजातयः ॥ १ ॥ महिषागण्डवाराहाश्चमरीवारणादयः । एते कुलेचराः प्रोक्ता यस्मात्कुले चरन्त्यपाम् ॥ २ ॥ [हंससारसबकबृहद्बककौञ्चादयः प्लवसंज्ञकाः । शुक्तिशङ्खशम्बूकादयः कोशस्थाः । कूर्मनक्रघण्टिकाशिशुमारकर्कटादयः पादिनः] रोहिताद्यास्तु ये जीवास्ते मत्स्याः परिकीर्तिताः । इत्यनूपजाः पञ्च ॥

॥ अथ जाङ्गलमांसगुणाः ॥

एणमांसं हिमं रुच्यं ग्राहि दोषत्रयापहम् । षड्रसं बलदं पथ्यं लघु रूक्षं ज्वरास्रजित् ॥ १ ॥ चित्राङ्गो वातुलः कश्चिन्मधुरो बलवर्धनः । तद्वच्छम्बरमांसं तु वृष्यं दोषत्रयापहम् ॥ २ ॥ शशः शीतो लघुः स्वादुर्ग्राही पथ्योऽग्निदीपनः ॥ सन्निपा-

१ (ख० ग० घ० ङ०) जम्बाल । २ (ग० घ० ङ०) प्रसहा ।

तज्वरश्वासरक्तपित्तकफापहः ॥४॥ गोधाऽनिलहरा बल्या वृष्या मेध्या च कीर्तिता । मूषको बद्धविण्मूत्रो बल्यो वृष्योऽनिलापहः ॥५॥ सल्लकः श्वासकासास्रशोषदोषत्रयापहः । सेधा तथैव विज्ञेया विशेषाद्बलवर्धिनी ॥६॥ शृगालो बलदो वृष्यः सर्ववातक्षयापहः । वानरः पवनश्वासमेदःपाण्डुक्रमीञ्जयेत् ॥ ७ ॥ वार्तिको मधुरः शीतो रूक्षश्च कफवातजित् । पारावतो गुरुः स्वादुः कषायो रक्तपित्तहा ॥ ८ ॥ चटकः शीतलः स्निग्धः स्वादुः शुक्रकफप्रदः । सन्निपातहरो वेश्मचटकः शुक्रलः परः ॥९॥ लावा वह्निकराः स्निग्धा मधुरा ग्राहिणो हिमाः । पांशुलः श्लेष्मलस्तेषु वीर्योष्णोऽनिलनाशनः ॥ १० ॥ गौरो लघुतरो रूक्षो वह्निकारी त्रिदोषजित् । पौण्ड्रकः पित्तकृत्किञ्चिल्लघुर्वातकफापहः ॥ ११ ॥ दर्भरो रक्तपित्तघ्नो हृदामयहरो हिमः । तित्तिरः कृष्णवर्णः स्यात्स तु गौरः कपिञ्जलः ॥ १२ ॥ तित्तिरो वर्णदो ग्राही हिक्कादोषत्रयापहः । श्वासकासज्वरहरस्तस्माद्गौरोऽधिको गुणैः ॥१३॥ मयूरमांसं सुस्निग्धं वातघ्नं शुक्रवर्धनम् । बल्यं मेधाकरं प्रोक्तं चक्षूरोगविनाशनम् ॥ १४ ॥ सेव्यं मयूरजं मांसं हेमन्ते शिशिरे मधौ । न शरद्ग्रीष्मयोः पथ्यं वर्षास्वपि हितं न च ॥ १५ ॥ स्वादुः कषायश्च लघुः कपोतः कफपित्तहा । शुको बल्योऽतिवृष्यश्च वीर्यवृद्धिकरः परः ॥ १६ ॥ कुक्कुटो बृंहणः स्निग्धो वीर्योष्णोऽनिलजिद्गुरुः । चक्षुष्यः शुक्रकफकृद्वल्यो हृद्यः कफान्तकः ॥ १७ ॥ पानीयकुक्कुटः स्निग्धो बृंहणः श्लेष्मलो गुरुः । छागमांसं गुरु स्निग्धं लघुपाकं त्रिदोषजित् ॥१८॥ अदाहि बृंहणं नातिशीतं पीनसनाशनम् । देहधातुसमानत्वादनभिष्यन्दि बृंहणम् ॥ १९ ॥ तत्रापि कोमलच्छागमांसं पथ्यं त्रिदोषजित् । मेषमांसं गुरु स्निग्धं बल्यं पित्तकफप्रदम् ॥२०॥ मेदःपुच्छामिषं वृष्यं कफपित्तकरं गुरु ॥ इति जाङ्गलमांसानि ॥

॥ अथानूपमांसगुणाः ॥

सौकरं पित्तलं स्वादु बल्यं वातापहं गुरु । स्निग्धोष्णं शुक्रलं रुच्यं निद्रास्थूलत्वदार्ढ्यकृत् ॥ १ ॥ चक्रक्रौञ्चबकोद्रादिमांसं स्निग्धं हिमं गुरु । मधुरं सृष्टविण्मूत्रं वातपित्तास्रनाशनम् ॥ २ ॥

॥ अथ मत्स्यादिजलजन्तवः ॥

मोरिका वातहृद्बल्या बृंहणी मधुरा गुरुः । पित्तहृत्कफकृद्रुच्या वृष्या दीप्ता कृशे हिता ॥ १ ॥ शिलीन्ध्रः श्लेष्मलो बल्यो विपाके मधुरो गुरुः । वातपित्तहरो हृद्य आमवातकरश्च सः ॥ २ ॥ वाम्बमत्स्यो हरेद्वातपित्तं रुचिकरो लघुः । शकुली ग्राहिणी हृद्या मधुरा तुवरा स्मृता ॥ ३ ॥ कविका मधुरा स्निग्धा कषाया रुचिकारिणी । किञ्चित्पित्तकरी वातनाशिनी बलवर्धिनी ॥ ४ ॥ गरघ्नी मधुरा तिक्ता तुवरा वातपित्तहृत् । कफघ्नी रुचिकृद्वह्निदीपनी बलवीर्यकृत् ॥ ५ ॥ मद्गुरो वातहृ-

१ (ख० ग० घ० ङ०) पित्त । २ (ख० ग० घ० ङ०) डांब । ३ (ख० ग० ङ०) मोयिका । ४ (ग० घ० ङ०) स्निग्धा ।

वृष्यो बल्यः कफकरो लघुः। मत्स्यगर्भो भृशं वृष्यः स्निग्धः पुष्टिकरो गुरुः ॥६॥ दग्धमत्स्यो गुणैः श्रेष्ठः पुष्टिकृद्बलवर्धनः। महाशफरसंज्ञस्तु तिक्तः पित्तकफापहः ॥७॥ शिशिरो मधुरो रुच्यो वाते साधारणः स्मृतः। क्षुद्रमत्स्याः स्वादुरसा दोषत्रयविनाशनाः ॥८॥ लघुपाका रुचिकराः सर्वदा ते हिता मताः। अतिसूक्ष्माः पुंस्त्वहरा रुच्याः कासानिलापहाः ॥९॥ नादेया बृंहणा मत्स्या गुरवोऽनिलनाशनाः। कौप्या वृष्याः कफाष्ठीलामूत्रकृच्छ्रविबन्धदाः ॥१०॥ ताडागा गुरवो वृष्याः शीतला बलमूत्रदाः। सरोजा मधुराः स्निग्धा बल्या वातनिबर्हणाः ॥११॥ सामुद्रा गुरवो नातिपित्तलाः पवनापहाः। तत्रापि लवणाम्भोजा ग्राहिणो दृष्टिनाशनाः ॥१२॥ ह्रदोद्भवा बलकरास्ते तु स्वच्छजलोद्भवाः। हेमन्ते कूपजा मत्स्याः शिशिरे सारसा हिताः ॥१३॥ वसन्ते तु नदीजाता ग्रीष्मे चोढासमुद्भवाः। तडागजाता वर्षासु तेषु पथ्या नदीभवाः ॥१४॥ नैर्झराः शरदि श्रेष्ठा विशेषोऽयमुदाहृतः ॥ इति मत्स्यगुणाः ॥

॥ अथ शङ्खादिगुणाः ॥

शङ्खो वराटकश्चैव शुक्तिशम्बूकभल्लुकाः। जीवाश्चैवंविधाः सर्वे कोशस्थाः परिकीर्तिताः ॥१॥ कोशस्था मधुराः स्निग्धाः पित्तवातहरा हिमाः। बृंहणाश्च तथा वृष्या वर्चस्याः कफवर्धनाः ॥२॥ कर्कटो बृंहणो वृष्यः शीतलोऽसृग्गदापहः। कच्छपो बलदः स्निग्धो वातघ्नः पुंस्त्वकारकः ॥३॥ इत्यानूपमांसानि ॥

॥ अथ सिद्धान्नादिपाकगुणकथनम् ॥

[अथ भक्तम्] जले चतुर्दशगुणे तण्डुलानां चतुःपलम्। विपचेत्स्रावयेन्मण्डं स भक्तो मधुरो लघुः ॥१॥ अत्युष्णं बलहृद्भक्तं शीतं शुष्कं च दुर्जरम्। अतिक्लिन्नं ग्लानिकरं दुर्जरं तण्डुलान्वितम् ॥२॥ अतिद्रवं तु यद्भक्तं श्वासकासाभिपीनसैः। हरेद्वर्णबलं ज्ञेयं शकृद्वातनिरोधकृत् ॥३॥ तक्रसिद्धं तु यद्भक्तं ग्रहण्यर्शःश्रमापहम्। वातघ्नं बलदं श्लेष्मपित्तरक्तविवर्धनम् ॥४॥ भृष्टतण्डुलजं भक्तं रुचिकृत्कफजिल्लघु। वातपित्तहरं ग्राहि ज्वरयक्ष्मातिसारनुत् ॥५॥ यथोचिते जले धौतांस्तण्डुलान्विपचेत्सुधीः। मण्डं संस्राव्य सर्पिस्तु तत्र किञ्चिद् विनिक्षिपेत् ॥६॥ ज्वलन्तमेकमङ्गारं तदुपर्यर्पयेत्तथा। घटिकानन्तरं दर्व्योपरिभागं विनिर्हरेत् ॥७॥ भक्तं विभक्तमेतत्तु राजयोग्यं मनोहरम्। यवागूः षड्गुणैस्तोयैः संसिद्धा विरला द्रवा ॥८॥ यवागूर्ग्राहिणी तृष्णाज्वरघ्नी बस्तिशोधनी। चतुर्गुणे तु संसिद्धा विलेपी घनसिक्थका ॥९॥ विलेपी दीपनी वृष्या हृद्या संग्राहिणी लघुः। व्रणाक्षिरोगिणां पथ्या तर्पणी तृड्ज्वरापहा ॥१०॥ आमशूलहरा स्वादुर्दीपनी रुचिपुष्टिकृत्। पेया सिक्थान्विता तोये चतुर्दशगुणे कृता ॥११॥ पेया कुक्षिगदक्लान्तिज्वरस्तम्भातिसारजित्। रुच्याग्निकृल्लघुर्दोषमलस्वेदानुलोमनी ॥१२॥ मण्ड-

---

१ (ग० घ० ङ०) तास्वपथ्या। २ (ग० घ० ङ०) पले ३ (ग० घ० ङ०) गुणे तोये।

श्चतुर्दशगुणे सिद्धस्तोये त्वसिक्थकः। मण्डो ग्राही लघुः शीतो दीपनो धातुसाम्यकृ-त् ॥ १३ ॥ स्रोतोमार्दवकृत्पित्तज्वरश्लेष्मामयापहः। वाट्यमण्डो यवैर्भृष्टैर्लाजमण्ड-स्तु शालिभिः ॥ १४ ॥ वाट्यमण्डो लघुर्ग्राही शूलदाहत्रिदोषनुत्। नवज्वरेऽपि प-थ्योऽयं पटोलमगधान्वितः ॥ १५ ॥ लाजमण्डो लघुर्ग्राही हृद्यः पाचनदीपनः। अतीसारग्रहण्यर्शोऽरोचकारुकृत्रिदोषनुत् ॥ १६ ॥ [अथाष्टगुणमण्डः] तण्डुलैरर्द्धमु-द्गांशैः किञ्चिद्भृष्टैः सुपाचितैः। हिङ्गुसिन्धूत्थधनिकातैलत्रिकटुसंस्कृतः ॥ १ ॥ ज्ञेयः सोऽष्टगुणो मण्डो ज्वरदोषत्रयापहः। रक्तक्षुद्वर्धनः प्राणप्रदो बस्ति-विशोधनः ॥ २ ॥

॥ अथ साराणि ॥

सारं भोजनसारं सारं सारङ्गलोचनाधरतः। पिब खलु वारं वारं नो चेन्मुधा भवति संसारः ॥ १ ॥ अम्लिकायाः पलं पक्वं प्रस्थे नीरे विनिक्षिपेत्। अर्द्धाव-शिष्टे पूते च मरीचार्धपलं तथा ॥ २ ॥ सैन्धवं जरणं हिङ्गु यथायोग्यं प्रकल्पये-त्। श्लक्ष्णपिष्टकृतं सर्वं तस्मिंस्तोये विनिक्षिपेत् ॥ ३ ॥ कालशाकेन संयोज्य चार्द्रां कुस्तुम्बरीं भिषक्। पुनः पाकं विधायाथ यथाकालं च सेवयेत् ॥ ४॥ अम्लिकाफ-लसम्भूतं सारं वातविनाशनम्। पित्तश्लेष्मकरं किंचित्सुरुच्यं वह्निबोधकम् ॥ ५ ॥

॥ अथ यूषाः ॥

[वैदलयूषः] यूषः स्मृतो वैदलानामष्टादशगुणेऽम्भसि। यूषो बल्यो लघुः पाके रुच्यः कण्ठकफापहः ॥ १ ॥ मुद्गानामुत्तमो यूषो दीपनः शीतलो लघुः। व्रणोर्ध्वज-त्रुरुग्दाहकफपित्तज्वरास्रजित् ॥ २ ॥ दाडिमामलकाभ्यां तु मुद्गयूषः सुसाधितः। पित्तवातहरः पथ्यो लघुरग्निप्रदः सरः ॥ ३ ॥ मुद्गामलकयूषस्तु भेदनः कफपित्त-जित्। तृड्दाहशमनः शीतो मूर्छाभ्रममदापहः ॥ ४ ॥ कुलित्थयूषो गुल्मार्शःक-फवाताश्मशर्कराः। तूनीप्रतूनीमेदांसि मेहं हन्त्यग्निकृत्सरः ॥ ५ ॥ चणकैर्विहितो यूषोऽनुष्णस्तुवरको लघुः। रक्तपित्तप्रतिश्यायकासपित्तकफापहः ॥ ६ ॥ मकुष्ठयूषः सङ्ग्राही पित्तश्लेष्मज्वरापहः। लघुः सन्तर्पणःपथ्यो हृद्यः पीनसकासजित् ॥ ७ ॥ मसूरयूषः सङ्ग्राही बृंही स्वादुः प्रमेहजित्। तथा कषायो मधुरश्च यूषो विशोषणो वातहृद्दाढकीनाम्। पित्तापहः श्लेष्महरो ज्वराणां कृमीन्निहन्याद्गुददारणं च ॥ ८ ॥ इति यूषाः [अथागस्तिसारः] अगस्तिसारःसुस्वादुस्तिक्तो वायुकफप्रणुत्। पा-ण्डुशोफारुचिप्लीहगुल्मशूलगदापहः ॥ १ ॥ इति अगस्तिसारः ॥

॥ अथ सूपाः ॥

मुद्गसूपो लघुर्ग्राही कफपित्तहरो हिमः। स्वादुर्नेत्र्योऽनिलहरः कुल्माषाः शुक्रवर्ध-

१ (ख०) भ्रमश्रमापहः। (ङ०) भ्रमभ्रमापहः। २ (ख० ग०) शूलानाह। ३ (ख० ग० घ०) क्वाथे। ४ (ख०) भ्रणे। (ग० घ० ङ०) व्रणोर्ध्व।

नाः ॥ १ ॥ माषसूपश्च कुल्माषस्निग्धो वृष्योऽनिलापहः । उष्णः संतर्पणो बल्यः सुस्वादुरुचिकारकः॥२॥आढकीसूप उद्दिष्टः श्लेष्मपित्तहरो हिमः । किञ्चित्कषायो रुचिकृत् साज्यो दोषत्रयप्रणुत्॥३॥चाणकः सूप आख्यातो रोचनः पाचनः परः । बलासपित्तनुद्बल्यो रक्तजिन्नातिवातलः ॥ ४ ॥ मकुष्ठसूपोऽल्पबलः पाचनो दीपनो लघुः । चक्षुष्यो बृंहणो वृष्यः पित्तश्लेष्मास्ररोगनुत् ॥ ५ ॥ मसूरसूपः संग्राही शीतलो मधुरो लघुः । कफपित्तास्रजिद्वर्ण्यो विषमज्वरनाशनः ॥ ६ ॥ राजमाषभवः सूपः स्वादुरूक्षः कषायकः । ग्राही गुरुर्वातकरःस्तन्यकृद्रुचिकारकः ॥ ७ ॥ निष्पावसूपः पित्तास्रमूत्रस्तन्यानिलप्रदः । विदाह्युष्णो गुरुः शोफकफकृच्छुक्रलः सरः॥८॥ कुलत्थसूपो वातघ्नः कटुः पाके कषायकः । कफाविरोधी पित्तास्रकरोष्मश्वासकासनुत् ॥ ९ ॥ इति सूपाः ॥

॥ अथ पर्पटाः ॥

पट्टजीरकवाल्हीकस्वर्जिकामरिचान्विताः । अरोचकजिगीषूणां पर्पटाः पुरतो भटाः ॥१॥ माषजाः पर्पटा बल्या रोचनाः पाचनाः सराः । गुरवो रक्तपित्ताग्निकफदा बहुवर्चसः ॥ २ ॥ मुद्गजाः पर्पटाः पथ्या ज्वराक्षिश्रवणामये । अरोचकच्छिदः स्निग्धा लघवो दोषनाशनाः ॥ ३ ॥ इति पर्पटाः ।

॥ अथ मुद्गतण्डुलकृशरा ॥

मुद्गतण्डुलजा ज्ञेया कृशराऽल्पबला लघुः । भक्ततो दुर्जरा बल्या पुष्टिकृत्तर्पणी हिमा ॥१॥तण्डुलैर्मौक्तिकाकारैः कण्डितैर्न च खण्डितैः।चतुर्थभागैर्माषस्य वैदलैः परिमिश्रितैः॥ २ ॥ यथोचिताम्बुसंसिद्धैः सहिङ्गुलवणार्द्रकैः । सस्नेहा कामिनीवेयं कृशरा शिशिरे हिता ॥ ३ ॥ कृशरा दुर्जरा बल्या गुर्वी वातविनाशिनी । बलपुष्टिमलश्लेष्मपित्तरेतःप्रदा सरा ॥ ४ ॥

॥ अथ पायसम् ॥

अर्धावशिष्टे क्वथनाद्दुग्धेऽष्टांशांश्च तण्डुलान् । पचेन्नातिद्रवघनं परमान्नमिदं स्मृतम् ॥ १ ॥ पायसं दुर्जरं बल्यं धातुपुष्टिप्रदं गुरु । शुक्रलं मधुरं पाके पित्तघ्नं बृंहणं सरम् ॥२॥ इति तण्डुलपायसम् । गोधूमपायसम् बल्यं मेदःकफकरं गुरु । शीतलं पित्तशमनं वातकृच्छुक्रवर्धनम् ॥ ३ ॥ इति गोधूमपायसम् ॥

॥ अथ पोलिका ॥

गोधूमपोलिका बल्या कफला वातनुद्गुरुः । शुक्रला मधुरा पाके पित्तघ्नी बृंहणी सरा ॥ १ ॥ गोधूमचूर्णं वस्त्रंशचणकक्षोदमिश्रितम् । यवानीहिङ्गुलवणैः किञ्चिदाज्यैश्च मर्दितम् ॥ २ ॥ संमर्द्य चक्रिकास्तस्य कार्या निम्नास्तु मध्यतः । निर्धूमाङ्गार-

संभृष्टा अदग्धास्ताम्रलोचिषः ॥ ३ ॥ अङ्गारकर्करी बल्या बृंहिणी शुक्रला लघुः । दीपनी कफहृद्रोगपीनसश्वासवातनुत् ॥ ४ ॥ इति पुरणपोलिका ॥ मण्डको लघुरुष्णस्तु पथ्यो दोषत्रयापहः । रेतःपुष्टिप्रदो दृष्टिप्रदःस्निग्धश्च बृंहणः ॥ ५ ॥

॥ अथाङ्गारिका ॥

मर्दिता दृढपाणिभ्यां शर्करा घृतसंयुता । अङ्गारिका महावृष्या वातपित्तहरा गुरुः ॥ १ ॥

॥ अथ वटकाः ॥

लवणमरिचहिङ्गुशृङ्गवेरैः समुपचितो वरमाषजः सुपक्कः । अतिसुरभिघृतेऽथवा सुतैले विशति मुखे वटकः सुपुण्यभाजाम् ॥ १ ॥ पवनारुचिदैन्यजयोद्भटकः क्षपितार्दितकम्पमरुत्कटकः । रसनातलरङ्गधरानटकः कफपित्तविकारकरो वटकः ॥ २ ॥ [अथ काञ्जिकवटकः] बाल्हीकधूपयुतनिर्मलवारिपूर्णे कुण्डे यथोचितपटूत्तमराजिकाद्यैः । संधूपिताः कतिचिदेव दिनानि रुच्या वाताश्च काञ्जिकवटाः कफपित्तलाः स्युः ॥ ३ ॥ मुद्गवटी गुरूरुच्या वातपित्तास्रदा मता । श्लेष्मला पुष्टिबलकृच्छुक्रला मृदुलाऽल्पतृट् ॥ ४ ॥ वैदलैश्चाणकैः स्विन्नैः सगुडैः सूक्ष्मपेषितैः । किंवा सलवणाजाजीहिङ्गुभिः पूरणीकृतैः ॥ ५ ॥ एतैर्भृताश्च तलिताः कृतगोधूमपूरिकाः । पूरिका मधुरा बल्याः श्रमवातामयापहाः ॥ ६ ॥ शुक्रला बृंहणी श्वासपथ्या हृद्रोगनाशिनी । इत्थं सलवणा लघ्वी श्लेष्मवातविनाशिनी ॥ ७ ॥ सुशालिपिष्टं घनदुग्धमिश्रितं सशर्करं वस्त्रसुपूतमेतत् । घृते सुपक्कं पृथुलीकृतं बुधैर्निगद्यते शालिजघेवरोऽयम् ॥ ८ ॥ माषपिष्टयथवा मुद्गपिष्टी सपटुरामठा । जीरकार्द्रकसंयुक्ता पिण्डिता मुष्टिमात्रया ॥ ९ ॥ तृणाम्बुगर्भिते पात्रे सुस्विन्ना तलितास्ततः । खादयेदिण्डरीं शुष्कां किंवाम्लाद्यैः प्रलोडिताम् ॥ १० ॥ माषेण्डर्युदिता बल्या रोचिकानिलजिद्गुरुः । शुक्रला बृंहिणी चाथ मुद्गजा स्वल्पजा लघुः ॥ ११ ॥ शालिपिष्टकृता भक्ष्या नातिबल्या विदाहिनः । अवृष्या गुरवश्चोष्णाः कफपित्तप्रकोपनाः ॥ १२ ॥ गोधूमविहिता भक्ष्या बल्याः पित्तानिलापहाः । वैदला वातला भक्ष्या गुरवस्तुवरा हिमाः ॥ १३ ॥ माषपिष्टकृता भक्ष्या बल्याः पित्तकफप्रदाः ॥ इति वटकाः ॥

॥ अथ पिष्टभक्ष्यजनितगुणाः ॥

घृतपाचितभक्ष्यास्तु बल्याः पित्तानिलापहाः । तैलजा दृक्समीरघ्ना उष्णाः पित्तास्रदूषणाः ॥ १ ॥ दुग्धालोडितगोधूमशालिपिष्टादिनिर्मिताः । वातपित्तहरा भक्ष्या हृद्याः शुक्रबलप्रदाः ॥ २ ॥

---

१ (ख० घ० ङ०) रोचिषः । २ (ख० ग० घ० ङ०) मुद्गवर्ष्यो । ३ (ग०घ०ङ०) घृतेन । ४ (ख० ग० घ० ङ०) पुनीत ।

॥ अथ पानकानि ॥

द्राक्षाम्लिकापरूषादिजलं खण्डादिमिश्रितम् । मरिचार्द्रककर्पूरचातुर्जातादिसंस्कृतम् ॥ १ ॥ पानकं द्विविधं तत्स्यादम्लानम्लविभेदतः । पानकं मूत्रलं हृद्यं प्रीणनं तृट्श्रमापहम् ॥ २ ॥ यथाद्रव्यगुणात्तत्तु गुरुलघ्वादि निर्दिशेत् । द्राक्षादिपानकं हृद्यं मूत्रलं तृट्श्रमापहम् ॥ ३ ॥ पित्तवातक्लमच्छर्दिदाहमोहमदप्रणुत् । परूषकाणां कोलानां हृद्यं विष्टम्भि पानकम् ॥ ४ ॥ अपक्काम्ररसोद्भूतं पानकं वातनाशनम् । कफपित्तकरं किञ्चित्प्रत्यहं यदि पीयते ॥ ५ ॥ पक्काम्रसंभवं तत्तु स्वादूष्णं गुरु पित्तकृत् । रुचिदं श्लेष्मलं बल्यं वर्ण्यं वृष्यं तु वातनुत् ॥ ६ ॥ धान्यकल्कसिताजातं पानकं शशिवासितम् । शीतं परं पित्तहरं मूत्रकृच्छ्रविनाशनम् ॥ ७ ॥ भागैकं निम्बुजं तोयं षड्भागं शर्करोदकम् । लवङ्गमरिचोन्मिश्रं पानकं पानकोत्तमम् ॥ ८ ॥ निम्बूफलभवं पानमत्यम्लं वातनाशनम् । वह्निदीप्तिकरं रुच्यं समस्ताहारपाचकम् ॥ ९ ॥ इति पानकानि ॥

॥ अथ रागखाण्डवः ॥

आममाम्रं त्वचा हीनं द्विस्त्रिर्वा खण्डितं ततः । भृष्टमाज्ये मनागस्तं खण्डपाकेऽथ युक्तितः ॥ १ ॥ सुपक्कं च समुत्तीर्य मरीचैलेन्दुवासितम् । स्थापितं स्निग्धमृद्भाण्डे रागखाण्डवसंज्ञितम् ॥ २ ॥ पुष्टिदो बलदः पित्तवातास्रारुचिनाशनः । स्निग्धो गुरुस्तर्पणश्च सुस्वादू रागखाण्डवः ॥ ३ ॥ सितारुचकसिन्धूत्थैः सवृक्षाम्लपरूषकैः । जम्बूफलरसैर्युक्तो रागो रजिकया कृतः ॥ ४ ॥ खाण्डवा मधुराम्लादिरससंयोगसंभवाः । दीपना बृंहणा रुच्यास्तीक्ष्णा हृद्याः श्रमापहाः ॥५॥ इति नानाखाण्डवाः ॥

॥ अथ रसाला शिखरिणी ॥

दधिबद्धं तुल्यसितं त्वर्धपयोगालितं शनकैः । मरिचैलाशशिसहितं भवति रसालाभिधं लोके ॥ १ ॥ अन्यच्च । ससितं दधिमध्वाज्यमरिचैलादिसंस्कृतम् । मथितं कान्तकामिन्या कर्पूरपरिवासितम् ॥ २ ॥ रसाला शिखरिण्युक्ता मार्जारी मार्जिका बुधैः । रसाला शुक्रला बल्या रोचना वातपित्तजित् ॥ ३ ॥ स्निग्धा गुरुप्रतिश्यायं विशेषेण विनाशयेत् ॥

॥ अथ भरित्थम् ॥

लवणमरिचचूर्णेनावृतं रामठाढ्यं दहनवदनपक्कं निम्बुतोयेन युक्तम् । हरति पवनसंघं श्लेष्महन्तृ प्रसिद्धं जठरभरणयोग्यं चारुभोज्यं भरित्थम् ॥ १ ॥ [अथार्द्रकम्] धौतं खण्डितमार्द्रकं च सलिलैः क्षिप्तं सुतप्ते घृते सिन्धूत्थं मरिचं सुजीरयुगलं चूर्णीकृतं प्रक्षिपेत् । चूर्णं भृष्टचणोद्भवं च वितुषं हिङ्ग्वाज्यधूमे दहेदित्थं दोषविहीनमार्द्रकवरं सुस्वादु संजायते ॥ २ ॥ इत्यार्द्रकम् ॥

॥ अथ पृथुकादयः ॥

पृथुका गुरवो बल्याः श्लेष्मला वातनाशनाः । दुर्जराः शुक्ररुचिदा आमविष्टम्भकारिणः ॥ १ ॥ लाजा लघुतराः शीता बल्याः पित्तकफच्छिदः । वम्यतीसारदाहास्रमेदोमेहतृषापहाः ॥ २ ॥ शिम्बीधान्यैरर्धपक्वैः सुभृष्टैर्होलिका मताः । होलकाल्पानिला मेदःकफदाश्च स्वभावतः ॥ ३ ॥

॥ अथ वेसवारः ॥

शुण्ठीमरीचपिप्पल्यो धान्यकाजाजिदाडिमम् । पिप्पलीमूलसंयुक्तं वेसवार इति स्मृतः ॥ १ ॥ वेसवारो गुरुः स्निग्धो बल्यो वातरुजापहः । पुष्टिदः सर्वधातूनां विशेषान्मलनाशनः ॥ २ ॥ इति सिद्धान्नादिपाकगुणकथनम् ॥

॥ अथ आयुर्विचारमाह ॥

भिषगादौ परीक्षेत रुग्णस्यायुः प्रयत्नतः । सत्यायुषि तु विस्तीर्णे चिकित्सा सफला भवेत् ॥ १ ॥ [तत्र दीर्घायुषः] सौम्या दृष्टिर्भवेद्यस्य श्रोत्रं त्वक् च तथैव च । स्वादुगन्धं विजानाति स साध्यो नात्र संशयः ॥ २ ॥ पाणी पादौ च यस्योष्णौ दाहः स्वल्पतरो भवेत् । जिह्वा सुकोमला यस्य स रोगी न विनश्यति ॥ ३ ॥ स्वेदहीनो ज्वरो यस्य श्वासो नासिकया सरेत् । कण्ठश्च कफहीनः स्यात्स रोगी जीवति ध्रुवम् ॥ ४ ॥ यस्य निद्रा सुखेन स्याच्छरीरं सोद्यमं भवेत् । इन्द्रियाणि प्रसन्नानि स रोगी नैव नश्यति ॥ ५ ॥ विकारनामा कुशलो न जिह्रीयात् कदाचन । न हि सर्वविकाराणां न मतोऽस्ति ध्रुवा स्थितिः ॥ ६ ॥

॥ अथ स्वल्पायुषो लक्षणानि ॥

अथ कालस्य विज्ञानं प्रवक्ष्यामि यथाश्रुतम् । जीवितं मरणं योगी यत्र जानाति निश्चितम् ॥ १ ॥ कालग्रहस्य यस्येदं दंष्ट्रायाः संयुगे जगत् । अद्यैव वा प्रभाते वा सोऽवश्यं भक्षयिष्यति ॥ २ ॥ रसं रसायनं योग्यं कालं ज्ञात्वा समाचरेत् । तस्याज्ञाने वृथा सर्वं तस्मात्तत्प्रोच्यते मया ॥ ३ ॥ शरीरशीलयोर्यस्य प्रकृते विकृतिर्भवेत् । तदरिष्टं समासेन व्यासतश्च निबोध मे ॥ ४ ॥ शृणोति विविधान् शब्दान् विपरीतं शृणोति वा । न शृणोति च योऽकस्मात्तं वदन्ति गतायुषम् ॥ ५ ॥ यत्तूष्णमिव गृह्णाति शीतमुष्णं च शीतवत् । उष्णगात्रोऽतिमात्रं यो भृशं शीतेन कम्पते ॥ ६ ॥ प्रहारं नैव जानाति यो गच्छेदन्यथापि वा । पांशुनेवावकीर्णानि यश्च गात्राणि मन्यते ॥ ७ ॥ वर्णोऽन्यथा वा राज्यो वा यस्य गात्रे भवन्ति हि । स्नातानुलिप्तं यं चापि भजन्ते नीलमक्षिकाः ॥ ८ ॥ विपरीतेन गृह्णाति रसान् यश्चोपयोजितान् । यो वा रसान्न संवेत्ति तं गतासुं प्रचक्षते ॥ ९ ॥ सुगन्धं वेत्ति दुर्गन्धं दुर्गन्धं च सुगन्धवत् । गृह्णाति योऽन्यथा गन्धं शान्ते दीपे

निरामयः ॥ १० ॥ रात्रौ सूर्यं ज्वलन्तं वा दिवा वा चन्द्रवर्चसम् । दिवा ज्योतींषि यश्चापि ज्वलितानीव पश्यति ॥ ११ ॥ विद्युत्वतः सितान्मेघान् गगने निर्घने घनान् । विमानयानप्रासादैर्यश्च सङ्कुलमम्बरम् ॥ १२ ॥ यश्चानिलं मूर्तिमन्तमन्तरिक्षेऽवलोकते । धूमनीहारवासोभिरावृतां यश्च मेदिनीम् ॥ १३ ॥ प्रदीप्तमिव यो लोकं यो वा प्लुतमिवाम्भसा । भूमिमष्टापदाकारां लेखाभिर्यश्च पश्यति ॥ १४ ॥ यो न पश्यति ऋक्षाणि यश्च देवीमरुन्धतीम् । ध्रुवमाकाशगङ्गां च तं वदन्ति गतायुषम् ॥ १५ ॥ आदर्शेऽम्बुनि घर्मे वा छायां यश्च न पश्यति । पश्यत्येकाङ्गहीनां वा विकृतां वान्यसत्वजाम् ॥ १६ ॥ ह्रीश्रियौ नश्यतो यस्य तेजओजःस्मृतिप्रभाः । अकस्माद्यं भजन्ते वा स परासुरसंशयम् ॥ १७ ॥ यस्याधरोष्ठः पतितः क्षिप्तश्चोर्ध्वं तथोत्तरः । उभौ वा जाम्बवाभासौ दुर्लभं तस्य जीवितम् ॥ १८ ॥ आरक्ता दशना यस्य श्यावा वा स्युः पतन्ति वा । खञ्जनप्रतिमा वापि तं गतायुषमादिशेत् ॥ १९ ॥ कृष्णा तथानुलिप्ता च जिह्वा शूना च यस्य वै । कर्कशा वा भवेद्यस्य सोऽचिराद्विजहात्यसून् ॥ २० ॥ कुटिला स्फुटिता चापि शुष्का वा यस्य नासिका । अवस्फूर्जति भग्ना वा स न जीवति मानवः ॥ २१ ॥ [अवस्फूर्जति श्वासवेगेनोच्चैः शब्दं करोति] । संक्षिप्ते विषमे स्तब्धे रूक्षे स्रस्ते च लोचने । स्यातां च प्रस्रुते यस्य स गतायुर्नरो ध्रुवम् ॥ २२ ॥ केशाः सीमन्तिनो यस्य संक्षिप्ते विनते भ्रुवौ । लुलन्ति वाक्षिपक्ष्माणि सोऽचिराद्याति मृत्यवे ॥ २३ ॥ नाहरत्यन्नमास्यस्थं न धारयति यः शिरः । एकाग्रदृष्टिर्मूढात्मा सद्यः प्राणान्स मुञ्चति ॥२४॥ उत्थाप्यमानो बहुशः संमोहं योऽधिगच्छति । बलवान् दुर्बलो वापि तं पक्कं भिषगादिशेत् ॥२५॥ निद्रा निरन्तरं यस्य यो जागर्ति च सर्वदा । मुह्येद्वा वक्तुकामश्च प्रत्याख्येयः स जानता ॥ २६ ॥ उत्तरोष्ठं च यो लिह्यात्फूत्कारांश्च करोति यः । प्रेतैर्वा भाषते सोऽयं प्रेतरूपं तमादिशेत् ॥ २७ ॥ स्वेभ्यः सरोमकूपेभ्यो यस्य रक्तं प्रवर्त्तते । पुरुषस्याविषार्तस्य स सद्यो जीवितं त्यजेत् ॥ २८ ॥ सम्यक् चिकित्स्यमानस्य विकारो योऽभिवर्धते । प्रक्षीणबलमांसस्य लक्षणं तद्गतायुषः ॥ २९ ॥ भूताः प्रेताः पिशाचाश्च रक्षांसि विविधानि च । मरणाभिमुखं जन्तुमुपसर्पन्ति नित्यशः ॥ ३० ॥ तानि भेषजवीर्याणि प्रतिघ्नन्ति जिघांसया । तस्मान्मोघाः क्रियाः सर्वा भवन्त्येव गतायुषाम् ॥ ३१ ॥ जलजा नवलक्षास्तु दशलक्षास्तु पक्षिणः । रुद्रलक्षास्तु कृम्याद्या स्थावराणां च विंशतिः ॥ ३२ ॥ त्रिंशल्लक्षं गवादीनां चतुर्लक्षास्तु मानवाः । शतायुः पुरुषश्चैव वृक्षाणां तु सहस्रकम् ॥ ३३ ॥ द्वात्रिंशच्च तुरङ्गाणां शतं कुञ्जरसिंहयोः । व्याघ्राणां च चतुःषष्टिः सहस्रं फणिकाकयोः ॥ ३४ ॥ जम्बुकानां षोडशाब्दं शुनां द्वादशवत्सरम् । चतुर्विंशतिरुक्तं गोमहिष्योः सूकरस्य च ॥ ३५ ॥ अजानां द्वादश प्रोक्तं मत्स्यानामयुतं तथा । कुक्कुटा नव वर्षाणि मृगाणां विंशतिर्भवेत् ॥ ३६ ॥ पक्षिणां दश वर्षाणि खराणां द्वादशद्वयम् । चतुर्विंशतिरुष्ट्राणां रासभानां तथैव च ॥ ३७ ॥ इत्यायुर्विचारः ॥

॥ अथ नित्यप्रकारमाह ॥

दिनचर्यां निशाचर्यामृतुचर्यां यथोदिताम् । पुरुषः संव्यवहरन्सदा तिष्ठति नान्यथा ॥ १ ॥ समदोषः समाग्निश्च समधातुमलक्रियः । प्रसन्नात्मेन्द्रियमनाः स्वस्थ इत्यभिधीयते ॥ २ ॥ ब्राह्मे मुहूर्ते बुध्येत स्वस्थो रक्षार्थमायुषः । तत्र सर्वाघशान्त्यर्थं स्मरेच्च मधुसूदनम् ॥ ३ ॥ दध्याज्यादर्शसिद्धार्थबिल्वगोरोचनस्रजाम् । दर्शनं स्पर्शनं कार्यं प्रबुद्धेन शुभावहम् ॥४॥ स्वमाननं घृते पश्येद्यदीच्छेच्चिरजीवितम् । आयुष्यमुषसि प्रोक्तं मलादीनां विसर्जनम् ॥ तदन्त्रकूजनाध्मानोदरगौरववारणम् ॥ ५ ॥ आटोपशूलौ परिकर्तिका च सङ्गः पुरीषस्य तथोर्ध्ववातः । पुरीषमास्यादथवा निरेति पुरीषवेगेऽभिहते नरस्य ॥ ६ ॥ वातमूत्रपुरीषाणां सङ्गोऽध्मानं क्लमो रुजा । जठरे वातजाश्चान्ये रोगाः स्युर्वातनिग्रहात् ॥ ७ ॥ बस्तिमेहनयोः शूलं मूत्रकृच्छ्रं शिरोरुजा । विनामो वंक्षणानाहः स्याल्लिङ्गं मूत्रनिग्रहे ॥ ८ ॥ न वेगितोऽन्यकार्यः स्यान्न वेगान् वारयेद्बलात् । कामशोकभयक्रोधान् मनोवेगान् विधारयेत् ॥ ९ ॥ गुदादिमलमार्गाणां शौचं कान्तिबलप्रदम् । पावित्र्यकरमायुष्यमलक्ष्मीकलिपापहृत् ॥ १० ॥ प्रक्षालनं हि पाण्योश्च पादयोः शुद्धिकारणम् । मलश्रमहरं वृष्यं चक्षुष्यं राक्षसापहम् ॥ ११ ॥ अर्कन्यग्रोधखदिरकरञ्जककुभादिकम् । प्रागुदङ्मुखमासीनो निश्चलो मौनवानपि ॥ १२ ॥ मधुको मधुरे श्रेष्ठः करजः कटुके तथा । निम्बस्तु तिक्तके श्रेष्ठः कषाये खदिरस्तथा ॥ १३ ॥ समयं तु समालोक्य दोषं च प्रकृतिं तथा । यथोचिते रसैर्वीर्यैर्युक्तं द्रव्यं प्रयोजयेत् ॥ १४ ॥ तेनास्यरसवैरस्यं गन्धजिह्वास्यजा गदाः । रुचिवैशद्यलघुता न भवन्ति भवन्ति च ॥ १५ ॥ अर्के वीर्यं वटे दीप्तिः करञ्जे विजयो भवेत् । प्लक्षे चैवार्थसंपत्तिर्बदर्यां मधुरो ध्वनिः ॥ १६ ॥ खदिरे मुखसौगन्ध्यं बिल्वे तु विपुलं धनम् । उदुम्बरे तु वाक्सिद्धिस्त्वाम्रे त्वारोग्यमेव च ॥ १७ ॥ कदम्बे च धृतिर्मेधा चम्पके दृढवाक् श्रुतिः । शिरीषे कीर्तिसौभाग्यमायुरारोग्यमेव च ॥ १८ ॥ अपामार्गे धृतिर्मेधा प्रज्ञा शक्तिस्तथा ध्वनिः । दाडिम्यां सुन्दराकारः ककुभे कुटजे तथा ॥ १९ ॥ जातीतगरमन्दारैर्दुःस्वप्नश्च विनश्यति । भक्षयेदन्तपवनं द्वादशाङ्गुलमायतम् ॥ २० ॥ कनिष्ठिकावत्स्थूलं च मृद्वग्रन्थि तथाव्रणम् । एकैकं घर्षयेद्दन्तं मृदुना कूर्चकेण तु ॥ २१ ॥ दन्तशोधनचूर्णेन दन्तमांसान्यबाधयन् । क्षौद्रत्रिकटुकाक्तेन तैलसिन्धुभवेन वा ॥ २२ ॥ चूर्णेन तेजोवत्याश्च दन्तान्नित्यं विशोधयेत् । शिरोरुजार्तस्तृषितः श्रान्तो पानक्लमान्वितः ॥ २३ ॥ अर्दिती कर्णशूली च नेत्ररोगी नवज्वरी । वर्जयेद्दन्तकाष्ठं तु हृदामययुतोऽपि च ॥ २४ ॥ न खादेद्गलताल्वोष्ठजिह्वादन्तगदेषु तत् । मुखस्य पाके शोथे च श्वासकासवमीषु च ॥ २५ ॥ दुर्बलो जीर्णभुक्तश्च हिक्कामूर्छामदान्वितः । जिह्वानिर्लेखनं हैमं राजतं ताम्रजं तथा ॥ २६ ॥ पाटितं मृदु तत्काष्ठं मृदुपत्रमयं तथा । दशाङ्गुलं मृदु स्निग्धं तेन जिह्वां लिखेत्सुखम् ॥ २७ ॥ तेनास्यमलवैरस्यगन्धा जिह्वास्यदन्तजाः । नश्यन्ति रुचिवैशद्यं लघुता च भवन्ति

हि ॥२८॥ गण्डूषमथ कुर्वीत शीतेन पयसा मुहुः । कफतृष्णामलहरं मुखान्तःशुद्धिकारणम् ॥ २९ ॥ सुखोष्णोदकगण्डूषः कफारुचिमलापहः । दन्तजाड्यहरश्चापि मुखलाघवकारकः ॥ ३० ॥ विषमूर्छामदार्तानां शोषिणां रक्तपित्तिनाम् । कुपिताक्षिमलानां रूक्षाणां स न शस्यते ॥ ३१ ॥ मुखप्रक्षालनं शीतपयसा रक्तपित्तजित् । मुखस्य पिडकाशोषनीलिकाव्यङ्गनाशनम् ॥ ३२ ॥ कुर्याद्वापि कदुष्णेन पयसास्यविशोधनम् । कफवातहरं स्निग्धं मुखशोथविनाशनम् ॥ ३३ ॥ कटुतैलादि नस्यार्थे नित्याभ्यासेन योजयेत् । प्रातः श्लेष्मणि मध्याह्ने पित्ते सायं समीरणे ॥ ३४ ॥ सुगन्धवदनाः स्निग्धनिःस्वना विमलेन्द्रियाः । निर्वलीपलितव्यङ्गा भवेयुर्नस्यशीलिनः ॥ ३५ ॥ सौवीरमञ्जनं नित्यं पथ्यमक्ष्णोस्ततो भजेत् । लोचने तेन भवतः सुस्निग्धे घनपक्ष्मणी ॥ ३६ ॥ वक्रे त्रिवर्णे विमले मनोज्ञे सूक्ष्मदर्शने । चक्षुस्तेजोमयं तस्य विशेषाच्छ्लेष्मतो भयम् ॥३७॥ स्रोतोऽञ्जनमतः श्रेष्ठं विशुद्धं सिन्धु-* संभवम् । दृष्टेः कण्डूमलहरं दाहक्लेदरुजापहम् ॥ ३८ ॥ अक्ष्णो रूपावहं चैव सहते मारुतातपौ । नेत्ररोगा न जायन्ते तस्मादञ्जनमाचरेत् ॥ ३९ ॥ रात्रौ जागरितः श्रान्तश्छर्दितो भुक्तवांस्तथा । ज्वरातुरः शिरःस्नातो नाक्ष्णोरञ्जनमाचरेत् ॥ ४० ॥ पञ्चरात्रान्नखश्मश्रुकेशरोमाणि कल्पयेत् । केशश्मश्रुनखादीनां कर्तव्यं संप्रसाधनम् ॥ ४१ ॥ पौष्टिकं धन्यमायुष्यं शौचकान्तिकरं परम् । उत्पाटयेत्तु रोमाणि नासायां न कदाचन ॥ ४२ ॥ तदुत्पाटनतो दृष्टेर्दौर्बल्यं त्वरया भवेत् । केशपाशे प्रकुर्वीत प्रसाधन्या प्रसाधनम् ॥ ४३ ॥ केशप्रसाधनं केश्यं रजोजन्तुमलापहम् । आदर्शालोकनं प्रोक्तं माङ्गल्यं कान्तिकारकम् ॥ ४४ ॥ पौष्टिकं बलमायुष्यं पापालक्ष्मीविनाशनम् । लाघवं कर्मसामर्थ्यं विभक्तघनगात्रता ॥ ४५ ॥ दोषक्षयोऽग्निवृद्धिश्च व्यायामादुपजायते । व्यायामदृढगात्रस्य व्याधिर्नास्ति कदाचन ॥ ४६ ॥ विरुद्धं वा विदग्धं वा भुक्तं शीघ्रं विपच्यते । भवन्ति शीघ्रं नैतस्य वलीशिथिलतादयः ॥४७॥ न चैनं सहसाक्रम्य जरा समधिरोहति । न चास्ति सदृशं तेन किञ्चित्स्थौल्यापकर्षणम् ॥ ४८ ॥ स सदा गुणमाधत्ते बलिनां स्निग्धभोजिनाम् । वसन्ते शीतसमये सुतरां स हितो मतः ॥४९॥ अन्यदापि च कर्तव्यो बलार्धेन यथाबलम् । हृदयस्थो यदा वायुर्वक्त्रं शीघ्रं प्रपद्यते ॥ ५० ॥ मुखं च शोषं लभते तद्बलार्धस्य लक्षणम् । किंवा ललाटे नासायां गात्रसंधिषु कक्षयोः ॥५१॥ यदा संजायते स्वेदो बलार्धं तु तदादिशेत् । भुक्तवान् कृतसम्भोगः कासी श्वासी कृशः क्षयी ॥ ५२ ॥ रक्तपित्ती क्षती शोषी न तं कुर्यात्कदाचन । अतिव्यायामतः कासो ज्वरश्छर्दिर्भ्रमः क्लमः ॥ ५३ ॥ तृष्णाक्षयः प्रतमको रक्तपित्तं च जायते । अभ्यङ्गं कारयेन्नित्यं सर्वेष्वङ्गेषु पुष्टिदम् ॥ ५४ ॥ शिरःश्रवणपादेषु तं विशेषेण शीलयेत् । सार्षपं गन्धतैलं च यत्तैलं पुष्पवासितम् ॥ ५५ ॥ अन्यद्रव्ययुतं तैलं न दुष्यति कदाचन । 'अभ्यङ्गो वातकफहृत् क्लमशान्तिबलं

---

* सिन्धुनामा पर्वतस्तत्र संभवामित्यर्थः ।

सुखम् ॥ ५६ ॥ निद्रावर्णमृदुत्वायुः कुरुते दृष्टिपुष्टिकृत् । अभ्यङ्गः शीलितो मूर्ध्नि सकलेन्द्रियतर्पणः ॥ ५७ ॥ दृष्टिपुष्टिकरो हन्ति शिरोभूमिगतान् गदान् । केशानां बहुतां दार्ढ्यं मृदुतां दीर्घतां तथा ॥ कृष्णतां कुरुते कुर्याच्छिरसः पूर्णतामपि ॥५८॥ न कर्णरोगा न मलं न च मन्याहनुग्रहः। नोच्चैः श्रुतिर्न बाधिर्यं स्यान्नित्यं कर्णपूरणात् ॥५९॥ रसाद्यैः पूरणं कर्णे भोजनात्प्राक्प्रशस्यते । तैलाद्यैः पूरणं कर्णे भास्करेऽस्तमुपागते ॥ ६० ॥ पादाभ्यङ्गस्तु सुस्थैर्यनिद्रादृष्टिप्रसादकृत् । पादसुप्तिश्रमस्तम्भसंकोचस्फुटनप्रणुत् ॥ ६१ ॥ मूर्ध्नोऽभ्यङ्गात्कर्णयोः शीतमाहुः कर्णाभ्यङ्गात्पादयोरेवमेव । पादाभ्यङ्गो नेत्ररोगान् हरेच्च नेत्राभ्यङ्गाद्दन्तरोगश्च नश्येत् ॥ ६२ ॥ व्यायामक्षुण्णवपुषं पद्भ्यां संमर्दितं तथा । व्याधयो नोपसर्पन्ति वैनतेयमिवोरगाः ॥ ६३ ॥ रोमकूपशिराजालधमनीभिः कलेवरम् । तर्पयेद्बलमाधत्ते स्नेहो युक्तोऽवगाहने ॥ ६४ ॥ अद्भिः संसिक्तमूलानां तरूणां पल्लवादयः । वर्धन्ते हि तथा नृणां स्नेहसंसिक्तधातवः ॥ ६५ ॥ नवज्वरी ह्यजीर्णी च नाभ्यक्तव्यः कदाचन । तथा विरिक्तो वान्तश्च निरूढो यश्च मानवः ॥ ६६ ॥ पूर्वयोः कृच्छ्रता व्याधेरसाध्यत्वमथापि वा । शेषाणां बहवः प्रोक्ता वह्निसादादयो गदाः ॥ ६७ ॥ उद्वर्तनं कफहरं मेदोघ्नं शुक्रदं परम् । बल्यं शोणितकृत्कान्तित्वक्प्रसादमृदुत्वकृत् ॥ ६८ ॥ मुखलेपाद् दृढं चक्षुः पीनो गण्डस्तथाननम् । कान्तमव्यङ्गपिटकं भवेत्कमलसंनिभम् ॥ ६९ ॥ दीपनं वृष्यमायुष्यं स्नानमोजोबलप्रदम् । कण्डूमलश्रमस्वेदतन्द्रातृड्दाहपापनुत् ॥ ७० ॥ बाह्यैश्च सेकैः शीताद्यैरूष्मान्तर्याति पीडितः । नरस्य स्नातमात्रस्य दीप्यते तेन पावकः ॥ ७१ ॥ प्रातःस्नातनरस्य पापहरणं दुःस्वप्नविध्वंसनं शौचस्यायतनं मलापहरणं संवर्धनं तेजसाम् । रूपद्योतकरं शरीरसुखदं कामाग्निसंदीपनं स्त्रीणां मन्मथगाहनं श्रमहरं स्नाने दशैते गुणाः ॥ ७२ ॥ शीतेन पयसा स्नानं रक्तपित्तप्रशान्तिकृत् । तदेवोष्णेन तोयेन बल्यं वातकफापहम् ॥ ७३ ॥ उष्णाम्बुनाधः कायस्य परिषेको बलावहः । तेनैव चोत्तमाङ्गस्य बलहृत्केशचक्षुषाम् ॥ ७४ ॥ शिरःस्नानमचक्षुष्यमत्युष्णेनाम्बुना सदा । वातश्लेष्मप्रकोपे तु हितं तच्च प्रकीर्तितम् ॥ ७५ ॥ यः सदामलकैः स्नानं करोति स विनिश्चितम् । वलीपलितनिर्मुक्तो जीवेद्वर्षशतं नरः ॥ ७६ ॥ अशीतेनाम्भसा स्नानं पय पानं युवस्त्रियः । एतद्धि मानवाः पथ्यं स्निग्धमल्पं च भोजनम् ॥ ७७ ॥ स्नानं ज्वरेऽतिसारे च नेत्रकर्णानिलार्तिषु । आध्मानपीनसाजीर्णभुक्तवत्सु च गर्हितम् ॥ ७८ ॥ स्नानस्यानन्तरं सम्यग्वस्त्रेण तनुमार्जनम् । कान्तिप्रदं शरीरस्य कण्डूत्वग्दोषनाशनम् ॥ ७९ ॥ कौशेयं चित्रवस्त्रं च रक्तवस्त्रं तथैव च । वातश्लेष्महरं शीतकाले तत्तु विधारयेत् ॥ ८० ॥ मेध्यं सुशीतं पित्तघ्नं काषायं वस्त्रमुच्यते । तद्धारयेदुष्णकाले तच्चापि लघु शस्यते ॥ ८१ ॥ शुक्लं तु शुभदं वस्त्रं शीतातपनिवारणम् । न चोष्णं न च वा शीतं तच्च वर्षासु धारयेत् ॥ ८२ ॥ यशस्यं काम्यमायुष्यं श्रीदमानन्दवर्धनम् । स्वच्यं वशीकरं रुच्यं नवं निर्मलमम्बरम् ॥ ८३ ॥ कदापि न जनैः सद्भि-

धार्यं मलिनमम्बरम् । तत्तु कण्डूकृमिकरं ग्लान्यलक्ष्मीकरं परम् ॥ ८४ ॥ कुङ्कुमं चन्दनं चापि कृष्णागुरुविमिश्रितम् । उष्णं वातकफध्वंसि शीतकाले तदिष्यते ॥ ८५ ॥ चन्दनं घनसारेण वालकेन च मिश्रितम् । सुगन्धि परमं शीतमुष्णकाले प्रशस्यते ॥ ८६ ॥ चन्दनं घुसृणोपेतं मृगनाभिसमायुतम् । न चोष्णं न च शीतं वा वर्षाकाले तदिष्यते ॥ ८७ ॥ अनुलेपस्तृषामूर्छादुर्गन्धश्रमदाहजित् । सौभाग्यतेजस्त्वग्वर्णकान्त्योजोबलवर्धनः ॥ स्नानानर्हस्य लोकस्य त्वनुलेपोऽपि नो हितः ॥ ८८ ॥ सुगन्धिपुष्पपत्राणां धारणं कान्तिकारणम् । पापरक्षोग्रहहरं कामौजः-श्रीविवर्धनम् ॥ ८९ ॥ भूषणैर्भूषयेदङ्गं यथायोग्यं विधानतः । शुचि सौभाग्यसंतोषदायकं काञ्चनं स्मृतम् ॥ ९० ॥ ग्रहदृष्टिहरं पुष्टिकरं दुःस्वप्ननाशनम् । पापदौर्भाग्यशमनं रत्नाभरणधारणम् ॥९१॥ माणिक्यं तरणेः सुनिर्मलमथो चन्द्रस्य मुक्ताफलं माहेयस्य च विद्रुमो निगदितः सौम्यस्य गारुत्मतम् । देवेज्यस्य च पुष्परागमसुराचार्यस्य वज्रं शनेर्नीलं निर्मलमन्ययोश्च गदिते गोमेदवैडूर्यके ॥ ९२ ॥ वासः स्रगादिरत्नानां धारणं प्रीतिवर्धनम् । रक्षोघ्नमर्थ्यमोजस्यं सौभाग्यकरमुत्तमम् ॥ ९३ ॥ सततं सिद्धमन्त्रस्य महौषध्यास्तथैव च । रोचनासर्षपादीनां मङ्गल्यानां च धारणम् ॥ ९४ ॥ आयुर्लक्ष्मीकरं रक्षोहरं मङ्गलदं शुभम् । हिंस्रादिभयविध्वंसि वशीकरणकारकम् ॥ ९५ ॥ देवगोविप्रवृद्धानां गुरूणां चैव पूजनम् । आयुष्यं वृद्धिदं पुण्यमलक्ष्मीकिल्बिषापहम् ॥९६॥ ततो भोजनवेलायां कुर्यान्मङ्गलदर्शनम् । तेषां प्रतिक्षणं नित्यमायुर्धर्मविवर्धनम् ॥ ९७ ॥ लोकेऽस्मिन्मङ्गलान्यष्टौ ब्राह्मणो गौर्हुताशनः । हिरण्यं सर्पिरादित्यः स्त्रियो राजा तथाष्टमः ॥ ९८ ॥ पादुकारोहणं कुर्यात्पूर्वं भोजनतः परम् । पादरोगहरं वृष्यं चक्षुष्यं चायुषे हितम् ॥ ९९ ॥ शरीरे जायते नित्यं वाञ्छा नृणां चतुर्विधा । बुभुक्षा च पिपासा च सुषुप्सा सुरतस्पृहा ॥१००॥ भोजनेच्छाविघातात्स्यादङ्गमर्दोऽरुचिः श्रमः । तन्द्रा लोचनदौर्बल्यं धातुदाहो बलक्षयः ॥१०१॥ विघातेन पिपासायाः शोषः कण्ठास्ययोर्भवेत् । श्रवणस्यावरोधश्च रक्तशोषो हृदि व्यथा ॥१०२॥ निद्राविघाततो जृम्भा शिरोलोचनगौरवम् । अङ्गमर्दस्तथा तन्द्रा स्यादन्नापाक एव च ॥ १०३ ॥ बुभुक्षितो न योऽश्नाति तस्याहारेन्धनक्षयात् । मन्दीभवति कायाग्निर्नाग्निर्वर्धेन्निरिन्धनः ॥ १०४ ॥ आहारं पचति शिखी दोषानाहारवर्जितः पचति । दोषक्षये च धातून् पचति च धातुक्षये प्राणान् ॥ १०५ ॥ आहारः प्रीणनः सद्यो बलकृद्देहधारणः । स्मृत्यायुःशक्तिवर्णौजःसत्वशोभाविवर्धकः ॥ १०६ ॥ यथोक्तगुणसंपन्नमुपसेवीत भोजनम् । विचार्य देशकालादीन्कालयोरुभयोरपि ॥ १०७ ॥ सायं प्रातर्मनुष्याणामशनं श्रुतिबोधितम् । नान्तरा भोजनं कुर्यादग्निहोत्रसमो विधिः ॥१०८॥ याममध्ये न भोक्तव्यं यामयुग्मं न लङ्घयेत् । याममध्येऽरसोत्पत्तिर्यामयुग्माद्बलक्षयः ॥१०९॥ क्षुत्संभवति पक्वेषु रसदोषमलेषु च । काले वा यदि वाकाले सोऽन्नकाल उदाहृतः ॥ ११० ॥

॥ अथ रसादीनां पाकलक्षणमाह ॥

उद्गारशुद्धिरुत्साहो वेगोत्सर्गो यथोचितः । लघुता क्षुत् पिपासा च जीर्णाहारस्य लक्षणम् ॥ १ ॥ आहारं तु रहः कुर्यान्निर्हारमपि सर्वदा । उभाभ्यां लक्ष्म्युपेतः स्यात् प्रकाशे हीयते श्रिया ॥ २ ॥ ज्वरितं ज्वरमुक्तं वा दिनान्ते भोजयेल्लघु । श्लेष्मक्षये प्रवृद्धोष्मा बलवाननलस्तदा ॥ ३ ॥ आहारनिर्हारविहारयोगाः सदैव सद्भिर्विजने विधेयाः । हीनदीनक्षुधार्तानां पापपाखण्डरोगिणाम् । कुक्कुटानां शुनां दृष्टिर्भोजने नैव शोभना ॥ ४ ॥ पितृमातृसुहृद्वैद्यपाककृद्धंसबर्हिणाम् । सारसस्य चकोरस्य भोजने दृष्टिरुत्तमा ॥ ५ ॥ दोषहृद् दृष्टिदं पथ्यं हैमं भोजनभाजनम् ! रौप्यं भवति चक्षुष्यं पित्तहृत् कफवातकृत् ॥ ६ ॥ कांस्यं बुद्धिप्रदं रुच्यं रक्तपित्तप्रसादनम् । पैत्तलं वातकृद्रूक्षमुष्णं कृमिकफप्रणुत् ॥ ७ ॥ आयसे कान्तपात्रे च भोजनं सिद्धिकारकम् । शोथपाण्डुहरं बल्यं कामलापहमुत्तमम् ॥ ८ ॥ शैलजे मृण्मये पात्रे भोजनं श्रीनिवारणम् । दारुद्रवे विशेषेण रुचिदं श्लेष्मकृत्तथा ॥ ९ ॥ पात्रं पत्रमयं रुच्यं दीपनं विषपापनुत् । जलपात्रं तु ताम्रस्य तदभावे मृदो हितम् ॥ १० ॥ पात्रं पवित्रं शीतं च घटितं स्फटिकेन यत् । काचेन रचितं तद्वत्तथा वैदूर्यसंभवम् ॥ ११ ॥ भोजनाग्रे सदा पथ्यं लवणार्द्रकभक्षणम् । अग्निसंदीपकं रुच्यं जिह्वाकण्ठविशोधनम् ॥ १२ ॥ अन्नं ब्रह्मा रसो विष्णुर्भोक्ता देवो महेश्वरः । इति संचिन्त्य यो भुङ्क्ते दृष्टिदोषो न बाधते ॥ १३ ॥ अञ्जनीगर्भसंभूतं कुमारं ब्रह्मचारिणम् । दृष्टिदोषविनाशाय हनुमन्तं स्मराम्यहम् ॥ १४ ॥ अश्नीयात्तन्मना भूत्वा पूर्वं तु मधुरं रसम् ॥ मध्येऽम्ललवणौ पश्चात् कटुतिक्तकषायकान् ॥ १५ ॥ फलान्यादौ समश्नीयाद्दाडिमादीनि बुद्धिमान् । विना मोचफलं तद्वद्वर्जनीया च कर्कटी ॥ १६ ॥ मृणालबिसशालूककन्देक्षुप्रभृतीन्यपि । पूर्वमेव हि भोज्यानि न तु भुक्त्वा कदाचन ॥ १७ ॥ प्रियालजम्बूबदरीफलानि गाङ्गेरिकोदुम्बरतित्तिडीकम् ॥ तालीफलानागरनारिकेलसारं च भक्ष्यं तिलमिश्रमाम्रम् । अङ्कोलरम्भाफलसावलानां फलानि वर्ज्यानि सदा प्रभाते ॥ १८ ॥ गुरु पिष्टमयं द्रव्यं लड्डुकान् पृथुकानपि । न जातु भुक्तवान्खादेन्मात्रां खादेद्बुभुक्षितः ॥ १९ ॥ घृतपूर्वं समश्नीयात्कठिनं प्राक् ततो मृदु । अन्ते पुनर्द्रवाशी तु बलारोग्ये न मुञ्चति ॥ २० ॥ यद्यत्स्वादुतरं तद्धि विदध्यादुत्तरोत्तरम् । भुक्त्वा यत्प्रार्थ्यते भूयस्तदुक्तं स्वादुभोजनम् ॥ २१ ॥ सौमनस्यं बलं पुष्टिमुत्साहं रसनासुखम् । स्वादु संजनयत्यन्नमस्वादु च विपर्ययम् ॥ २२ ॥ अत्युष्णान्नं बलं हन्ति शीतं शुष्कं च दुर्जरम् । अतिक्लिन्नं म्लानिकरं युक्तियुक्तं हि भोजनम् ॥ २३ ॥ मधुराद्वर्धते रक्तमम्लान्मज्जाप्रवर्धनम् । लवणाद्वर्धते त्वस्थि तिक्तान्मेदः प्रवर्धते ॥ २४ ॥ कटुकाद्वर्धते मांसं कषायाद्वर्धते रसः । अन्नाच्च वर्धते शुक्रं षड्रसा धातुवर्धनाः ॥ २५ ॥ अतिद्रुताशिताहारो गुणान्दोषान्न विन्दति । भोज्यं शीतमहृद्यं च स्याद्विलम्बितमश्नतः ॥ २६ ॥ मन्दानलो नरो द्रव्यमात्रां गुर्वीं विवर्ज-

येत् । स्वभावतश्च गुरु यत् तथा संस्कारतो गुरु ॥ २७ ॥ मात्रागुरुस्तु मुद्गादिर्माषादिः प्रकृतेर्गुरुः । संस्कारगुरु पिष्टान्नं प्रोक्तमित्युपलक्षणम् ॥ २८ ॥ आहारं षड्विधं चोष्यं पेयं लेह्यं तथैव च । भोज्यं भक्ष्यं तथा चर्व्यं गुरुं विद्याद्यथोत्तरम् ॥ २९ ॥ गुरूणामर्धसौहित्यं लघूनां नातितृप्तता । द्रवो द्रवोत्तरश्चापि न मात्रागुरुरिष्यते ॥ ३० ॥ द्रवाढ्यमपि शुष्कं तु सम्यगेवोपपद्यते । विशुष्कमन्नमभ्यस्तं न पाकं साधु गच्छति ॥ ३१ ॥ पिण्डीकृतमसंक्लिन्नं विदाहमुपगच्छति । शुष्कं विरुद्धं विष्टम्भि वह्निव्यापदमावहेत् ॥३२॥ न भुक्त्वा न रदैश्छित्त्वा न निशायां न वा बहून् । न जलान्तरितान्द्विः सक्तूनद्यान्न केवलान् ॥ ३३ ॥ पुनर्दानं पृथक् पानं सामिषं पयसा निशि । दन्तच्छेदनमुष्णं च सप्त सक्तुषु वर्जयेत् ॥३४॥ बहु स्तोकमकाले वा ज्ञेयं तद्विषमाशनम् ॥ आलस्यगौरवाटोपशब्दांश्च कुरुते गदान् । हीनमात्रं तनोः कार्श्यं करोति च बलक्षयम् ॥३५॥ अप्राप्तकाले भुञ्जानो ह्यसमर्थतनुर्नरः । तांस्तान् व्याधीनवाप्नोति मरणं चाधिगच्छति ॥ ३६ । कालेऽतीतेऽश्नतो जन्तोर्वायुनापहतेऽनले । कृच्छ्राद्विपच्यते भुक्तं न स्याद्भोक्तुं पुनः स्पृहा ॥ ३७ ॥ कुक्षेर्भागद्वयं भोज्यैस्तृतीये वारि पूरयेत् । वायोः संचरणार्थाय चतुर्थमवशेषयेत् ॥ ३८ ॥ रसेनान्नस्य रसना प्रथमेनोपतर्पिता । न तथा स्वादुतामेति ततः सेव्याम्बुनान्तरा ॥ ३९ ॥ अत्यम्बुपानान्न विपच्यतेऽन्नं निरम्बुपानाच्च स एव दोषः । तस्मान्नरो वह्निविवर्धनाय मुहुर्मुहुर्वारि पिबेदभूरि ॥ ४० ॥ भुक्तस्यादौ जलं पीतं कार्श्यमन्दाग्निदोषकृत् । मध्येऽग्निदीपनं श्रेष्ठमन्ते स्थौल्यकफप्रदम् ॥ समस्थूलकृशा भुक्तमध्यान्तप्रथमाम्बुपाः ॥ ४१ ॥ तृषितस्तु न चाश्नीयात्क्षुधितो न पिबेज्जलम् । तृषितस्तु भवेद्गुल्मी क्षुधितस्तु जलोदरी ॥ ४२ ॥ अश्नीयात्तन्मना भूत्वा पूर्वं तु मधुरं रसम् । मध्येऽम्ललवणौ पश्चात्कटुतिक्तकषायकान् ॥ ४३ ॥ एवं भुक्त्वा समाचामेद्रूक्षं ग्रहणपूर्वकम् । भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत् ॥ ४४ ॥ दन्तान्तरगतं चान्नं शोधनेनाहरेच्छनैः । कुर्यादनिर्हृतं तद्धि मुखस्यानिष्टगन्धताम् ॥ ४५ ॥ दन्तलग्नमनिर्हार्यं लेपमन्ये तु दन्तवत् । न तत्र बहुशः कुर्याद्यत्नं निर्हरणं प्रति ॥ ४६ ॥ आचम्य जलयुक्ताभ्यां पाणिभ्यां चक्षुषी स्पृशेत् । भुक्त्वा पाणितले घृष्ट्वा चक्षुषोर्यदि दीयते* ॥ भुक्त्वा च संस्मरेन्नित्यमगस्त्यादीन्सुखावहान् ॥ ४७ ॥ आदौ सूपाज्यभक्तं सकथिकमुदितं पायसं वाथ रम्यं पक्वान्नं मध्यमध्ये बहुविधपललं व्यञ्जनान्यत्र भोज्ये । अन्ते दुग्धं सिताढ्यं शृतमतुलरसं सान्नमत्यन्तमिष्टं दध्यन्नं वा यथेच्छापरिकलितमिदं देशरीत्या विदध्यात् ॥ ४८ ॥ आदिमध्यावसानेषु भोजने पयसा युते । कार्श्यं साम्यं तथा स्थौल्यमिति स्युः क्रमशो गुणाः ॥ ४९ ॥ आदौ द्रवं समश्नीयात्तत्राम्बु न पिबेद्बहु । मध्ये तु कठिने भक्ष्ये यथेष्टं शस्यते जलम् ॥ ५० ॥ तथा च भोजनस्यान्ते पीतमम्बु बलप्रदम् । द्रवप्रधानभुक्तान्ते किन्तु तन्मात्रया पिबेत् ॥ ५१ ॥

* जातरोगा विनश्यन्ति तिमिराणि तथैव च ।

विष्णुरन्नं तथैवान्नपरिणामश्च वै यथा । सत्येन तेन मद्भुक्तं जीर्यत्वन्नमिदं तथा ॥ ५२ ॥ अगस्तिरग्निर्वडवानलश्च भुक्तं ममान्नं जरयन्त्वशेषम् । सुखं ममैतत्परिणामसंभवं यच्छत्वरोगं मम चारुदेहम् ॥ ५३ ॥ अङ्गारकमगस्तिं च पावकं सूर्यमश्विनौ । यश्चैतान्संस्मरेन्नित्यमन्नं तस्याशु जीर्यति ॥ ५४ ॥ अगस्तिं कुम्भकर्णं च शनिं च वडवानलम् । आहारपरिपाकार्थे स्मरामि च वृकोदरम् ॥ ५५ ॥ इत्युच्चार्य स्वहस्तेन परिमार्ज्य तथोदरम् । अनायासप्रदायीनि कुर्यात्कर्माण्यतन्द्रितः ॥ ५६ ॥ जीर्णेऽन्ने वर्धते वायुर्विदग्धे पित्तमेधते । भुक्तमात्रे कफश्चापि क्रमोऽयं भोजनोपरि ॥ ५७ ॥ धूमे वाग्रोद्वं हृद्यैर्वा कटुतिक्तकषायकैः । पूगकर्पूरकस्तूरीलवङ्गसुमनःफलैः ॥ ५८ ॥ फलैः कटुकषायैर्वा मुखवैशद्यकारिभिः । ताम्बूलपत्रसहितैः सुगन्धैर्वा विचक्षणः ॥ ५९ ॥ रते सुप्तोत्थिते स्नाते भुक्ते वान्ते च संगरे । सभायां विदुषां राज्ञां कुर्यात्ताम्बूलचर्वणम् ॥ ६० ॥ प्रत्युषसि भुक्तसमये युवतीनां च संगमे विरमे । विद्वद्राजसभायां ताम्बूलं यो न खादयेत्स पशुः ॥ ६१ ॥ ताम्बूलं कटुतिक्तमुष्णमधुरं क्षारं कषायान्वितं वातघ्नं कृमिनाशनं कफहरं दुर्गन्धिनिर्नाशनम् । वक्त्रस्याभरणं विशुद्धिकरणं कामाग्निसंदीपनं ताम्बूलस्य सखे त्रयोदश गुणाः स्वर्गेऽपि ते दुर्लभाः ॥ ६२ ॥ ताम्बूलमुक्तं तीक्ष्णोष्णं रोचनं तुवरं सरम् । तिक्तं क्षारोषणं कामरक्तपित्तकरं लघु ॥ ६३ ॥ वश्यं श्लेष्मास्यदौर्गन्ध्यमलवातश्रमापहम् । मुखवैशद्यसौगन्ध्यकान्तिसौष्ठवकारकम् ॥ ६४ ॥ तच्च दन्तमलध्वंसि जिह्वेन्द्रियविशोधनम् । मुखप्रसेकशमनं गलामयविनाशनम् ॥ ६५ ॥ नवं तदेव मधुरं कषायानुरसं गुरु । बलासजननं प्रायः पत्रशाकगुणं स्मृतम् ॥ ६६ ॥ वङ्गदेशोद्भवं पर्णं परं कटुरसं सरम् । पाचनं पित्तजनकमुष्णं कफहरं मतम् ॥ ६७ ॥ पर्णं पुराणमकटु शुष्कं सतु पाण्डुरम् । विशेषाद्गुणवद्भेद्यमन्यद्धीनगुणं मतम् ॥ ६८ ॥ पूगं गुरु हिमं रूक्षं कषायं कफपित्तनुत् । मोहनं दीपनं रुच्यमास्यवैरस्यनाशनम् ॥ ६९ ॥ पूगं स्याद् दृढमध्यं यत् स्विन्नं चापि त्रिदोषनुत् । सरसं गुर्वभिष्यन्दि तद्भृशं वह्निनाशनम् ॥ ७० ॥ खदिरः कफपित्तघ्नश्चूर्णं वातबलासनुत् । संयोगतस्त्रिदोषघ्नं सौमनस्यं करोति च ॥ ७१ ॥ पूगाधिकं प्रभाते स्यान्मध्याह्ने खादिराधिकम् । चूर्णाधिकं निशायां तु ताम्बूलं भक्षयेत्सदा ॥ ७२ ॥ तस्मादग्रं तथा मूलं मध्यं पर्णस्य वर्जयेत् । पर्णमूले भवेद्व्याधिः पर्णाग्रे पापसंभवः ॥ ७३ ॥ चूर्णपत्रं हरत्यायुः शिरा बुद्धिविनाशिनी । आयुरग्रे यशो मूले लक्ष्मीर्मध्ये व्यवस्थिता ॥ ७४ ॥ आद्यं विषोपमं पीतं द्वितीयं मेहि दुर्जरम् । तृतीयादि तु पातव्यं सुधातुल्यं रसायनम् ॥ ७५ ॥ आलस्यविद्रध्युपजिह्विकानां सतालुदन्तार्बुदरोगिणां च । गलास्यगण्डापचितालुशोषश्लेष्मामयानां तदतिप्रशस्तम् ॥ ७६ ॥ न नेत्रकोपे न च रक्तपित्ते क्षते न दाहे न विषे न शोषे । मदात्यये नापि न मोहमूर्छाश्वासेषु ताम्बूलमुशन्ति वैद्याः ॥ ७७ ॥ ताम्बूलं नातिसेवेत विरिक्तो न बुभुक्षितः । देहदृक्केशदन्ताग्निश्रोत्रवर्णबलक्षयः ॥ ७८ ॥ शोषपित्तानिलास्रं स्यादतिताम्बूलभक्षणात् । ताम्बूलं न हितं दन्तदुर्बले-

व्रणरोगिणाम् ॥ विषमूर्छामदार्तानां क्षतिनां रक्तपित्तिनाम् ॥ ७९ ॥ भुक्त्वा शतपदं गच्छेच्छनैस्तेन तु जायते । अन्नसंघातशैथिल्यं ग्रीवाजानुकटीसुखम् ॥ ८० ॥ भुक्त्वोपविशतस्तुन्दं शयानस्य तु पुष्यति । आयुश्चंक्रममाणस्य मृत्युर्धावति धावतः ॥ ८१ ॥ श्वासानष्टौ समुत्तानस्तान् द्विः पार्श्वे तु दक्षिणे । ततस्तद्विगुणान् वामे पश्चात्स्वप्याद्यथासुखम् ॥८२॥ वामदिशायामनलो नाभेरूर्ध्वोऽस्ति जन्तूनाम् । तस्मात्तु वामपार्श्वे शयीत भुक्तप्रपाकार्थम् ॥ ८३ ॥ त्रिदोषशमनी खट्वा तूली वातकफापहा । भूशय्या बृंहणी वृष्या काष्ठपट्टी तु वातला ॥ ८४ ॥ भूशय्या वातलातीवरूक्षा पित्तास्रनाशिनी । सुशय्याशयनं हृद्यं पुष्टिनिद्राधृतिप्रदम् ॥ ८५ ॥ श्रमानिलहरं वृष्यं विपरीतमतोऽन्यथा । संवाहनं मांसरक्तत्वक्प्रसादकरं परम् ॥ ८६ ॥ प्रीतिनिद्राकरं वृष्यं कफवातश्रमापहम् । प्रवातं रौक्ष्यवैवर्ण्यस्तम्भकृद्दाहपित्तनुत् ॥ ८७ ॥ स्वेदमूर्छापिपासाघ्नमप्रवातमतोऽन्यथा । सुखं प्रवातं सेवेत ग्रीष्मे शरदि चोत्तरम् ॥ ८८ ॥ निर्वातमायुषे सेव्यमारोग्यं यत्र सर्वदा । पूर्वोऽनिलो गुरुः सोष्णः स्निग्धः पित्तास्रदूषकः ॥ ८९ ॥ विदाही वातलः श्रान्तिकफशोषवतां हितः । स्वादुः पटुरभिष्यन्दी त्वग्दोषार्शोविषक्रिमीन् ॥ ९० ॥ सन्निपातज्वरश्वासमामवातं प्रकोपयेत् । दक्षिणः पवनः स्वादुः पित्तरक्तहरो लघुः ॥ ९१ ॥ वीर्येण शीतलो बल्यश्चक्षुष्यो न च वातलः । पश्चिमः पवनस्तीक्ष्णः शोषणो बलहृल्लघुः ॥ ९२ ॥ मेदपित्तकफध्वंसी प्रभञ्जनविवर्धनः । उत्तरो मारुतः शीतः स्निग्धो दोषप्रकोपकृत् ॥ ९३ ॥ क्लेदनः प्रकृतिस्थानबलदो मधुरो लघुः । आग्नेयो दाहकृद्रूक्षो नैर्ऋतो न विदाहकृत् ॥ ९४ ॥ वायव्यस्तु भवेत्तिक्त ऐशानः कटुकः स्मृतः । विष्वग्वायुरनायुष्यः प्राणिनां बहुरोगकृत् ॥ ९५ ॥ अतस्तं नैव सेवेत सेवितः स्यान्न शर्मणे । व्यजनस्यानिलो दाहस्वेदमूर्छाश्रमापहः ॥ ९६ ॥ तालवृन्तभवो वातस्त्रिदोषशमको मतः । वंशव्यजनजस्तूष्णो रक्तपित्तप्रकोपनः ॥ ९७ ॥ चामरो वस्त्रसंभूतो मायूरो वेत्रजस्तथा । एते दोषजितो वाताः स्निग्धा हृद्याः सुपूजिताः ॥ ९८ ॥ दिवा स्वापं न कुर्वीत यतोऽसौ स्यात् कफावहः । ग्रीष्मवर्जेषु कालेषु दिवा स्वापो निषिध्यते ॥ ९९ ॥ उचितो हि दिवा स्वापो नित्यं चैषां शरीरिणाम् । वातादयः प्रकुप्यन्ति तेषामस्वपतां दिवा ॥ १०० ॥ भोजनात् प्राग्दिवा स्वापः पाषाणमपि जीर्यति । भोजनान्ते दिवा स्वापाद्वातपित्तकफोद्भवः ॥ १०१ ॥ व्यायामप्रमदाध्ववाहनरतान् क्लान्तानतीसारिणः शूलश्वासवतस्तृषापरिगतान् हिक्कामरुत्पीडितान् । क्षीणान् क्षीणकफान् शिशून्मदहतान्वृद्धान् रसाजीर्णिनो रात्रौ जागरितान्नरान् निरशनान् कामं दिवा स्वापयेत् ॥ १०२ ॥ दिवा वा यदि वा रात्रौ निद्रा सात्मीकृता तु यैः । न तेषां स्वपतां दोषो जाग्रतां चोपजायते ॥ १०३ ॥ भोजनानन्तरं निद्रा वातं हरति पित्तहृत् । कफं करोति वपुषः पुष्टिं सौख्यं तनोति हि ॥ १०४ ॥ शयनं पित्तनाशाय वातनाशाय मर्दनम् । वमनं कफनाशाय ज्वरनाशाय लङ्घनम् ॥ १०५ ॥

शब्दान्स्पर्शांश्च रूपाणि रसान् गन्धान् मनःप्रियान्। भुक्तवानपि सेवेत तेनान्नं साधु तिष्ठति ॥ १०६ ॥ शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसो गन्धो जुगुप्सितः। भुक्तमप्रयतं चान्नमतिहास्यं च वामयेत् ॥१०७॥ शयनं चाशनं चाति न भजेन्न द्रवाधिकम्। नाग्न्यातपौ न प्लवनं न यानं नापि वाहनम् ॥ १०८ ॥ व्यायामं च व्यवायं च धावनं पानमेव च। युद्धं गीतं च पाठं च मुहूर्तं भुक्तवांस्त्यजेत् ॥ १०९ ॥ अत्यम्बुपानाद्विषमाशनाच्च संधारणात्स्वप्नविपर्ययाच्च। कालेऽपि सात्म्यं लघु चापि भुक्तमन्नं न पाकं भजते नरस्य ॥ ११० ॥ अजीर्णे भुज्यते यत्तु तदध्यशनमुच्यते। प्राग्भुक्ते त्वनले मन्दे द्विरह्नो न समाहरेत् ॥ पूर्वभुक्तेऽविदग्धेऽन्ने भुञ्जानो हन्ति पावकम् ॥ १११ ॥ भवेद्यदि प्रातरजीर्णशङ्का तदाभयानागरसैन्धवानाम्। विचूर्णितं शीतजलेन भुक्त्वा भुक्तामशङ्को मितमन्नमद्यात् ॥ ११२ ॥ अध्वा वर्णकफस्थौल्यसौकुमार्यविनाशनः। यत्तु चङ्क्रमणं नाति देहपीडाकरं भवेत् ॥ ११३ ॥ तदायुर्बलमेधाग्निप्रदमिन्द्रियबोधनम्। उष्णीषं कान्तिकृत् केश्यं रजोवातकफापहम् ॥ ११४ ॥ पादाभ्यामनुपानद्भ्यां सदा चङ्क्रमणं नृणाम्। अनारोग्यमनायुष्यमिन्द्रियघ्नमदृष्टिदम् ॥ ११५ ॥ छत्रस्य धारणं वर्षातपवातरजोपहम्। हिमघ्नं हितमक्ष्णोश्च माङ्गल्यमपि कीर्तितम् ॥ ११६ ॥ सत्त्वोत्साहबलस्थैर्यधैर्यवीर्यविवर्धनम्। अवष्टम्भकरं चापि भयघ्नं दण्डधारणम् ॥ ११७ ॥ ऊर्ध्वाच्छादनसंयुक्ता शिबिका सर्ववल्लभा। तस्यामारोहणं नृणां त्रिदोपशमकं मतम् ॥ ११८ ॥ वातश्लेष्मगदार्तानामहिता श्रमकृत्तरिः। पित्तानिलकरो हस्ती लक्ष्म्यायुःपुष्टिवर्धनः ॥ ११९ ॥ घोटकारोहणं वातपित्ताग्निश्रमकृन्मतम्। मेदोवर्णकफघ्नं च हितं तद्बलिनां परम् ॥ १२० ॥ आतपः स्वेदमूर्छास्रपित्ततृष्णाक्लमश्रमान्। दाहं विवर्णतां कुर्यादेतांश्छाया व्यपोहति ॥ १२१ ॥ वृष्टिर्वृष्या हिमा बल्या निद्रालस्यविवर्धनी। भयावहा मोहकरी कुहतिः कफवातला ॥ १२२ ॥ अग्निर्वातकफस्तम्भशीतवेपथुनाशनः। आमाभिष्यन्दशमनो रक्तपित्तप्रकोपनः ॥ १२३ ॥ सद्यः श्लेष्मकरो धूमो नेत्रयोरहितो भृशम्। शिरोगौरवकृच्चापि वातपित्तं च कोपयेत् ॥ १२४ ॥ मैत्रीं सद्भिरसद्भिश्च कुर्यात्सत्सु तु सर्वथा। संसर्गः साधुभिः कुर्यादसत्संगं परित्यजेत् ॥१२५॥ सेवेत देवभूदेववृद्धवैद्यनृपातिथीन्। विमुखान्नार्थिनः कुर्यान्नावमन्येत कानपि ॥ १२६॥ गुरूणां सन्निधौ तिष्ठेत् सदैव विनयान्वितः। पादप्रसारणादीनि तत्र नैव समाचरेत् ॥ १२७ ॥ अपकारपरोऽपि स्यादुपकारपरः पुमान्। आत्मवत्सकलान्पश्येद्वैरिणो दूरतो वसेत् ॥ १२८ ॥ न कश्चिदात्मनः शत्रुं नात्मानं कस्यचिद्रिपुम्। प्रकाशयेन्नापमानं न च निःस्नेहतां प्रभोः ॥ १२९ ॥ नात्मानमुदके पश्येन्न नग्नः प्रविशेज्जलम्। तथा नाज्ञातगाम्भीर्यं न हिंस्रप्राणिसेवितम् ॥ १३० ॥ काले हितं मितं सत्यं संवादे मधुरं वदेत्। भुञ्जीत मधुरं प्रायः स्निग्धं काले हितं मितम् ॥ १३१ ॥ न रात्रौ दधि भुञ्जीत न च निर्लवणं तथा। नामुद्गसूपं नाक्षौद्रं न चाप्यघृतशर्करम् ॥१३२॥ जनस्याशयमालक्ष्य यो यथा परितुष्यति। तं तथैवानुवर्तेत पराराधनपण्डितः ॥१३३॥

नैकः सुखी न सर्वत्र विश्वस्तो न च शङ्कितः । नोद्यमाद्विरमेत्क्वापि हेतावीर्ष्येत्फले न तु ॥ १३४ ॥ वेगान्न धारयेत्किञ्चिन्मनोवेगान्विधारयेत् । न पीडयेदिन्द्रियाणि न चैतान्यतिलालयेत् ॥ १३५ ॥ वर्षातपादिषुच्छत्री दण्डी रात्र्यटवीषु च । सोपानत्कस्तनुं रक्षन्विचरेद्युगमात्रदृक्* ॥ १३६ ॥ नदीं तरेन्न बाहुभ्यां नाग्निस्कन्धमभिव्रजेत् । संदिग्धनावं वृक्षं च नारोहेद्दुष्टयानवत् ॥ १३७ ॥ नासंवृतमुखः कुर्यात्सभायां सुविचक्षणः । कासं हासं तथोद्गारं जृम्भणं क्षवथुं तथा ॥ १३८ ॥ नासिकां न विकुष्णीयान्नासीतोत्कटकः क्वचित् । नोर्ध्वजानुश्चिरं तिष्ठेन्न नखैर्विलिखेद्भुवम् ॥ १३९ ॥ संमार्जनीरजो नैव देहे दध्यात्कदाचन । न नखेन तृणं छिन्द्यान्नोच्छिष्टो ब्राह्मणं स्पृशेत् ॥ १४० ॥ नोपरक्तं न चोद्यन्तं नास्तं यान्तं दिवाकरम् । सर्वथा तु समीक्षेत न जले प्रतिबिम्बितम् ॥ १४१ ॥ नेक्षेत प्रततं सूक्ष्मं दीप्तामेध्याप्रियाणि च । पौरन्दरं धनुर्नैव दर्शयेत्कमपि क्वचित् ॥ १४२ ॥ रिपोरन्नं न भुञ्जीत गणिकान्नमपि क्वचित् । प्रतिभूर्न भवेत्क्वापि न च साक्षी वृथा वदेत् ॥ १४३ ॥ स्थगीन्न धारयेज्जातु द्यूतं दूरात्परित्यजेत् । विश्वासं नाचरेत्स्त्रीणां ताःस्वतन्त्राश्च नाचरेत् ॥ १४४ ॥ रक्षणीया सदा पत्नी यौवने तु विशेषतः । न भिन्नशयने स्वप्यान्न चैको विवरे बिले ॥ नैको देवालये नैव रात्रौ तरुतले न च ॥ १४५ ॥ एवं दिनानि गमयेत्सदाचारपरः सदा । ततो रात्रिप्रयुक्तानि कुर्यात्कर्माणि मानवः ॥ १४६ ॥ इत्याचारं समासेन भाषितं यः समाचरेत् । स विन्दत्यायुरारोग्यं प्रीतिं धर्मं धनं यशः ॥ १४७ ॥ एतानि पञ्च कर्माणि सन्ध्यायां वर्जयेद्बुधः । आहारं मैथुनं निद्रां संपाठं गतिमध्वनि ॥ १४८ ॥ भोजनाज्जायते व्याधिर्मैथुनाद्गर्भवैकृतम् । निद्राया निःस्वता पाठादायुर्हानिर्गतेर्भयम् ॥ १४९ ॥

॥ अथ रात्रिचर्या ॥

ज्योत्स्ना शीता स्मरानन्दप्रदा तृट्पित्तदाहहृत् । ततो हीनगुणः कुर्यादवश्यायोऽनिलं कफम् ॥ १ ॥ तमो भयावहं मोहदिङ्मोहजननं भवेत् । पित्तहृत्कफकृत्कामवर्धनं क्लमकृच्च तत् ॥ २ ॥ रात्रौ तु भोजनं कुर्यात् प्रथमप्रहरान्तरे । किञ्चिदूनं समश्नीयाद्दुर्जरं तत्र वर्जयेत् ॥ ३ ॥ शरीरे जायते नित्यं देहिनां सुरतस्पृहा । अव्यवायान्मेहमेदोवृद्धिः शिथिलता तनौ ॥ ४ ॥ बलिनो मनसो रोधात् क्रोधाद्वा ब्रह्मचर्यतः । नारीणामरसज्ञत्वात् क्षीणं शुक्रं भवेन्नृणाम् ॥ ५ ॥ दौर्बल्यं मुखशोषश्च पाण्डुत्वं सदनं भ्रमः । क्लैब्यं शुक्रविसर्गश्च क्षीणशुक्रस्य लक्षणम् ॥ ६ ॥ संबन्धिन्यरिवल्लभा नृपवधूर्मित्राङ्गना रोगिणी शिष्यब्राह्मणवल्लभातिपतितोन्मत्ता महापापिनी । पिङ्गा प्रव्रजिता सती गुरुवधूर्वृद्धा तथा गर्भिणी म्लेच्छा कृष्णतमा तथापरिचिता त्याज्या इमा योषितः ॥ ७ ॥ सेवनं योषितां कुर्याद्बुधो बुद्ध्वा रतिक्रमम् । बालामुग्धाधिरूढानामनुरागविभावनात् ॥ ८ ॥ बालेति गीयते नारी यावद्वर्षाणि षोडश । ततस्तु तरुणी ज्ञेया द्वात्रिंशद्वत्सरावधि ॥ ९ ॥ तदूर्ध्वमधिरूढा स्या-

---

* युगमात्रदृक् = अग्रतो हस्तचतुष्टयमितां भूमिं पश्यन् ।

त्पञ्चाशद्वत्सरावधि । वृद्धा तत्परतो ज्ञेया सुरतोत्सववर्जिता ॥ १० ॥ निदाघशरदोर्बाला हिता विषयिणे मता । तरुणी शीतसमये प्रौढा वर्षावसन्तयोः ॥११॥ नित्यं बाला सेव्यमाना नित्यं वर्धयते बलम् । तरुणी ह्रासयेच्छक्तिं प्रौढोद्रासयते जराम् ॥ १२ ॥ सद्योमांसं नवान्नं च बाला स्त्री क्षीरभोजनम् । घृतमुष्णोदकस्नानं सद्यःप्राणकराणि षट् ॥ १३ ॥ पूतिमांसं स्त्रियो वृद्धा बालार्कस्तरुणं दधि । प्रभाते मैथुनं निद्रा सद्यः प्राणहराणि षट् ॥ १४ ॥ वृद्धोऽपि तरुणीं गत्वा तरुणत्वमवाप्नुयात् । वयोऽधिकां स्त्रियं गत्वा तरुणः स्थविरायते ॥ १५ ॥ आयुष्मन्तो मन्दजरा वपुर्वर्णबलान्विताः । स्थिरोपचितमांसाश्च भवन्ति स्त्रीषु संयताः ॥ १६ ॥ सेवेत कामतः कामं बलाद्वाजीकृतो हिमे । प्रकामं तु निषेवेत मैथुनं शिशिरागमे ॥ १७ ॥ त्र्यहाद्वसन्तशरदोः पक्षाद्वृष्टिनिदाघयोः । शीते रात्रौ दिवा ग्रीष्मे वन्सते तु दिवा निशि ॥ १८ ॥ वर्षासु वारिदध्वाने शरत्सु सरसः स्मरः । त्रिभिस्त्रिभिरहोभिर्हि समेयात्प्रमदां नरः ॥ १९ ॥ सर्वेष्वृतुषु धर्मेषु पक्षात्पक्षाद्व्रजेद्बुधः । आयुःक्षयभयाद्विद्वान्नाह्नि सेवेत कामिनीम् ॥ २० ॥ अवशो यदि सेवेत सदा ग्रीष्मवसन्तयोः । आस्यावर्णकफस्थौल्यसौकुमार्यसुखप्रदाम् ॥ २१ ॥ नोपेयात्पुरुषो नारीं सन्ध्ययोर्न च पर्वसु । गोसर्गे चार्धरात्रे च तथा संध्यादिनेऽपि च ॥२२॥ काम्यस्योदग्रवयसो वाजीकरणसेविनः । सर्वेष्वृतुष्वहरहो व्यवायो न निवार्यते ॥ २३ ॥ घृतक्षीराशिनो निर्भीर्निर्व्याधिर्नित्यगो युवा । विहारं भार्यया कुर्याद्देशेऽतिशयसंवृते ॥ २४ ॥ रम्ये श्राव्याङ्गनागाने सुगन्धिसुखमारुते । देशे गुरुजनासन्नेऽनिभृतेऽतित्रपाकरे ॥ २५ ॥ श्रूयमाणव्यथाहेतुवचने च रमेत न । स्नातश्चन्दनलिप्ताङ्गः सुगन्धसुमनोऽन्वितः ॥ २६ ॥ भुक्तवृष्यः सुवसनः सुवेषः समलङ्कृतः । ताम्बूलवदनः पत्न्यामनुरक्तोऽधिकस्मरः ॥ २७ ॥ पुत्रार्थी पुरुषो नारीमुपेयाच्छयने शुभे । अत्याशितोऽधृतिः क्षुद्वान् सव्यथाङ्गः पिपासितः ॥२८॥ बालो वृद्धोऽन्यवेगार्तस्त्यजेद्रोगी च मैथुनम् । भार्यां तुल्यगुणोपेतां तुल्यशीलां कुलोद्भवाम् ॥ २९ ॥ अधिकामोऽभिकामां च हृष्टो हृष्टामलङ्कृताम् । सेवेत प्रमदां युक्त्या वाजीकरणबृंहितः ॥ ३० ॥ सीमन्ताक्ष्यधरे कपोलगलके कुक्षौ कुचोरःस्थले नाभिश्रोणिवराङ्गजानुषु तथा गुल्फे पदाङ्गुष्ठके । वामाङ्गे हरिणीदृशां मनसिजो मासस्य पक्षद्वये शुक्लश्यामविभागतः सुविहरत्यूर्ध्वाध एवं क्रमात् ॥ ३१ ॥ सीमन्ते नखरं सुचुम्बनविधिं नेत्रे कपोलेऽधरे दन्ताग्रं विदधीत किञ्च नखरं कुक्षौ सुकण्ठेऽपि च । मन्दं वक्षसि ताडनं कुचयुगे श्रोणौ दृढं मर्दनं नाभौ किञ्च चपेटिकां स्मरगृहे मातङ्गलीलायितम् ॥ ३२ ॥ गुल्फजानुपदाङ्गुष्ठसमये घातनानि च । इष्टचन्द्रकलास्पर्शाद्द्रावयेदम्बुजेक्षणाम् ॥ ३३ ॥ रजस्वलामकामां च मलिनामप्रियां तथा । वर्णवृद्धां वयोवृद्धां तथा व्याधिप्रपीडिताम् ॥३४॥ हीनाङ्गीं गर्भिणीं द्वेष्यां योनिरोगसमन्विताम् । सगोत्रां गुरुपत्नीं च तथा प्रव्रजितामपि ॥ ३५ ॥ नाभिगच्छेत्ततो

नारीं भूरिवगुण्यशङ्कया । रजस्वलां गतवतो नरस्यासंयतात्मनः ॥ ३६ ॥ दृष्ट्या-युस्तेजसां हानिरधर्मश्च ततो भवेत् । लिङ्गिनीं गुरुपत्नीं च सगोत्रामथ पर्वसु ॥ ३७ ॥ वृद्धां च संध्ययोश्चापि गच्छतो जीवनक्षयः । गर्भिण्यां गर्भपीडा स्याद्व्याधितायां बलक्षयः ॥ ३८ ॥ हीनाङ्गीं मलिनां द्वेष्यां क्षामां वन्ध्यामसंवृते । देशेऽभिगच्छतो रेतः क्षीणं म्लानं मनो हरेत् ॥ ३९ ॥ क्षुधितः क्रुद्धचित्तश्च मध्याह्ने तृषितोऽबलः । स्थितस्य हानिं शुक्रस्य वायोः कोपं च विन्दति ॥ ४० ॥ व्याधितस्य रुजा प्लीहा मूर्छा मृत्युश्च जायते । प्रत्युषस्यर्धरात्रे च वातपित्ते प्रकुप्यतः ॥ ४१ ॥ तिर्यग्योनावयोनौ वा दुष्टयोनौ तथैव च । उपदंशस्तथा वायोः कोपः शुक्रसुखक्षयः ॥ ४२ ॥ उच्चारिते मूत्रिते च रेतसश्च विधारणे । उत्ताने च भवेच्छीघ्रं शुक्राश्मर्यास्तु सम्भवः ॥ ४३ ॥ सर्वमेतत्त्यजेत्तस्माद्यतो लोकद्वये हितम् । शुक्रं तूपस्थितं मोहान्न संधार्यं कदाचन ॥ ४४ ॥ स्नानानुलेपनहिमानिलखण्डखाद्यशीताम्बुदुग्धरसपूपसुराः प्रसन्नाः । सेवेत चानुदिवसं विरतौ रतस्य तस्यैवमाशु वपुषः पुनरेति धाम ॥ ४५ ॥ स्नानं सशर्करं क्षीरं भक्ष्यमैक्षवसंस्कृतम् । ततो मांसरसः स्वप्नो व्यवायान्ते हिता अमी ॥ ४६ ॥ अतिव्यवायाज्जायन्ते रोगाश्चाक्षेपकादयः । शूलकासज्वरश्वासकार्श्यपाण्ड्वामयक्षयाः ॥ ४७ ॥ रात्रौ जागरणं रूक्षं कफदोषविषार्तिजित् । निद्रा तु सेविता काले धातुसाम्यमतन्द्रितम् ॥ पुष्टिवर्णबलोत्साहवह्निदीप्तिं करोति च ॥ ४८ ॥ यो लेढि शयनसमये मधुमिश्रं बीजपूरदलचूर्णम् । स व्रीडाकरवातप्रसरनिरोधात्सुखं स्वपिति ॥ ४९ ॥ सवितुरुदयकाले प्रसृतीः सलिलस्य पिबेदष्टौ । रोगजरापरिमुक्तो जीवेद्वत्सरशतं साग्रम् ॥ ५० ॥ अनुदिनं त्वरुणे रविमण्डले पिबति तोयमनुज्झितमूत्रविट् । अनिलपित्तकफानलदोषहृच्छतसमा रमते तरुणीशतम् ॥ ५१ ॥ विगतघननिशीथे प्रातरुत्थाय नित्यं पिबति खलु नरो यो घ्राणरन्ध्रेण वारि । स भवति मतिपूर्णश्चक्षुषा तार्क्ष्यतुल्यो वलिपलितविहीनः सर्वरोगैर्विमुक्तः ॥ ५२ ॥ अर्शःशोथग्रहण्यो ज्वरजठरजराकोष्ठमेदोविकारा मूत्राघातास्रपित्तश्रवणगलशिरःश्रोणिशूलाक्षिरोगाः । ये चान्ये वातपित्तक्षतजकफकृता व्याधयः सन्ति जन्तोस्तांस्तानभ्यासयोगादपहरति पयः पीतमन्ते निशायाः ॥ ५३ ॥ स्नेहपीते क्षतेऽशुद्धावाध्माने स्तिमितोदरे । हिक्कायां कफवातोत्थे व्याधौ तद्वारि वारयेत् ॥ ५४ ॥ नरो दिनादिचर्याभिर्यो न वर्तेत नित्यशः । स एव लभते रोगं ततः पथ्यं समाचरेत् ॥ ५५ ॥ इति दिनरात्रिचर्या ॥

॥ अथ ऋतुचर्यामाह ॥

शिशिरः पुष्पसमयो ग्रीष्मो वर्षाः शरद्धिमः । माघादिमासयुग्मैः स्युर्ऋतवः षट् क्रमादमी ॥ १ ॥ उत्तरायणमत्राद्यैः परैः स्याद्दक्षिणायनम् । आद्यमुष्णं बलहरं ततोऽन्यद्बलदं हिमम् ॥ २ ॥ शिशिरः शीतलोऽतीव रूक्षो वाताग्निवर्धनः । वसन्तो मधुरः स्निग्धः श्लेष्मवृद्धिकरश्च सः ॥ ३ ॥ ग्रीष्मो रूक्षोऽतिकटुकः पित्तकृत्क-

फनाशनः । वर्षाः शीतविदाहिन्यो वह्निमान्द्यानिलप्रदाः ॥ ४ ॥ शरदुष्णा पित्तकर्त्री नृणां मध्यबलावहा । हेमन्तः शीतलः स्निग्धः स्वादुर्जठरवह्निकृत् ॥ ५ ॥ चयप्रकोपप्रशमा वायोर्ग्रीष्मादिषु त्रिषु । वर्षादिषु च पित्तस्य श्लेष्मणः शिशिरादिषु ॥ ६ ॥ चयकोपशमान् दोषा विहाराहारसेवनैः । समानैर्यान्त्यकालेऽपि विपरीतैर्विपर्ययम् ॥ ७ ॥ स्वस्थानस्थस्य दोषस्य वृद्धिः स्यात्स्तब्धकोष्ठता । पीतावभासता वह्निमन्दता चाङ्गगौरवम् ॥ ८ ॥ आलस्यं चयहेतौ तु द्वेषश्च चयलक्षणम् । संचयेऽपहृता दोषा लभन्ते नोत्तरा गतीः ॥ ते तूत्तरासु गतिषु भवन्ति बलवत्तराः ॥ ९ ॥

॥ अथ वर्षासु हिताहितमाह ॥

वर्षासु प्रबलो वायुस्तस्मान्मिष्टादयस्त्रयः । रसाः सेव्या विशेषेण पवनस्योपशान्तये ॥ १ ॥ भवेद्वर्षासु वपुषि क्लिन्नत्वं यद्विशेषतः । तत्क्लेदशान्तये सेव्या अपि कट्वादयस्त्रयः ॥ २ ॥ स्वेदनं मर्दनं सेव्यं दध्युष्णं जाङ्गलामिषम् । गोधूमाः शालयो माषा जलं कौपं दिवश्च्युतम् ॥ ३ ॥ न भजेत्पूर्वपवनं वृष्टिं घर्मं हिमं श्रमम् । नदीनीरं दिवा स्वापं रूक्षं नित्यं च मैथुनम् ॥ ४ ॥

॥ अथ शरदि हिताहितमाह ॥

सर्पिः स्वादुकषायतिक्तकरसा यच्छीतलं यल्लघु क्षीरं स्वच्छसितैक्षवः पटुरसः स्वल्पः पलं जाङ्गलम् । गोधूमा यवमुद्गशालिसहिता नादेयमंशूदकं चन्द्रश्चन्दनमिन्दुरादिरजनी माल्यं पटो निर्मलः ॥ १ ॥ विश्रामः सुहृदां गणेषु मधुरा वाचः सरःक्रीडनं पित्तानां च विरेचनं बलवतो युक्तं शिरामोक्षणम् । एतान्यत्र घनावसानसमये पथ्यानि मुञ्चेदधि व्यायामाम्लकटूष्णतीक्ष्णदिवसस्वप्नं हिमं चातपम् ॥ २ ॥ दिवा रविकरैर्जुष्टं निशि शीतकरांशुभिः । ज्ञेयमंशूदकं नाम स्निग्धं दोषत्रयापहम् ॥ ३ ॥ इक्षवः शालयो मुद्गाः सरोऽम्भः क्वथितं पयः । शरद्येतानि पथ्यानि प्रदोषे चेन्दुरश्मयः ॥ ४ ॥

॥ अथ हेमन्ते हिताहितमाह ॥

प्रातर्भोजनमम्लपिष्टलवणानभ्यङ्गघर्मश्रमान् गोधूमैक्षवशालिमाषपिशितं पिष्टं नवान्नं तिलान् । कस्तूरीं वरकुङ्कुमागुरुयुतामुष्णाम्बु शौचेऽनलं स्निग्धं स्त्रीस्वसुखं गुरूष्णवसनं सेवेत हेमन्तके ॥ १ ॥

॥ अथ शिशिरे हिताहितमाह ॥

शिशिरे शीतमधिकं रौक्ष्यं चादानकालजम् । विशेषतस्तु तत्रैव हेमन्तस्य मतो विधिः ॥ १ ॥

॥ अथ वसन्ते हिताहितमाह ॥

वान्तिं नस्यमथाभयां च मधुना व्यायाममुद्वर्तनं संसेवेत मधौ कफप्रकवलं मांसं

तथा जाङ्गलम् । गोधूमान्बहुभेदशालिसहितान्मुद्रान्यवान्षष्टिकान्लेपं चन्दनकुङ्कुमागुरुकृतं रूक्षं कटूष्णं लघु ॥ १ ॥ मिष्टमम्लं दधि स्निग्धं दिवा स्वप्नं च दुर्जरम् । अवश्यायमपि प्राज्ञो वसन्ते परिवर्जयेत् ॥ २ ॥

॥ अथ ग्रीष्मे हिताहितमाह ॥

स्वादु स्निग्धहिमं लघु द्रवमयं द्रव्यं रसालां सितां सक्तुक्षीरदशाङ्गलानि सितया शालिं रसं मांसजम् । शीतांशुं स्वपनं दिवा मलयजं शीतं पयः पानकं सेवेतोष्णदिने त्यजेत्तु कटुकक्षाराम्लघमश्रमान् ॥ १ ॥ ऋतुष्वेषु य एतैस्तु विधिभिर्वर्तते नरः । दोषानृतुकृतान्नैव लभते स कदाचन ॥ २ ॥ तप्तं तप्तांशुकिरणैः शीतं शीतांशुरश्मिभिः । समन्तादप्यहोरात्रमगस्त्योदयनिर्विषम् ॥ ३ ॥ शुचि हंसोदकं नाम निर्मलं मलजिज्जलम् । नाभिष्यन्दि न वा रूक्षं पानादिष्वमृतोपमम् ॥ ४ ॥

॥ अथ जलगुणाः ॥

पानीयं शीतलं रूक्षं हन्ति पित्तविषभ्रमान् । दाहाजीर्णश्रमच्छर्दिमोहमूर्छामदात्ययान् ॥ १ ॥ मूर्छापित्तोष्मदाहेषु विषे रक्ते मदात्यये । भ्रमक्लमातिसारेषु मार्गोत्थवमथौ तथा ॥ ऊर्ध्वगे रक्तपित्ते च शीतमम्भः प्रशस्यते ॥ २ ॥

॥ अथोष्णवारिगुणाः ॥

यत्क्काथ्यमानं निर्वेगं निष्फेनं निर्मलं भवेत् । अर्धावशिष्टं भवति तदुष्णोदकमुच्यते ॥ १ ॥ कफमेदोनिलामघ्नं दीपनं बस्तिशोधनम् । कासश्वासज्वरहरं पथ्यमुष्णोदकं सदा ॥ २ ॥ तप्तं पाथः पादभागेन हीनं पथ्यं प्रोक्तं वातजातामयघ्नम् । अर्धांशोनं नाशयेद्वातपित्तं पादप्रायं तत्तु दोषत्रयघ्नम् ॥ ३ ॥ तप्तायःपिण्डसंसिक्तं लोष्ठनिर्वापितं जलम् । सर्वदोषहरं पथ्यं सदा नैरुज्यकारकम् ॥ ४ ॥ उष्णोदकं श्रेष्ठतमं वदन्ति विश्वायवानीसहितं क्रमेण । कफे च वाते न च पित्तरोगे सर्वेषु रोगेषु न शीतलाम्बु ॥ ५ ॥

॥ अथ ऋतुविशेषे जलक्काथनियमः ॥

शारदं चार्धपादोनं पादहीनं तु हैमतम् । शिशिरे च वसन्ते च ग्रीष्मे चार्धावशेषितम् ॥ विपरीते ऋतौ तद्वत्प्रावृष्यष्टावशेषितम् ॥ १ ॥

॥ अथ रात्रिसेवितोष्णोदकगुणाः ॥

भिनत्ति श्लेष्मसंघातं मारुतं चापकर्षति । अजीर्णं जरयत्याशु पीतमुष्णोदकं निशि ॥ १ ॥

॥ अथ निषिद्धमुष्णोदकम् ॥

दिवा शृतं तु यत्तोयं रात्रौ तद्गुरुतां व्रजेत् । रात्रौ शृतं दिवा तद्वद्गुरुत्वमधिगच्छति ॥ १ ॥

॥ अथोष्णोदकप्रयोगः ॥

पार्श्वशूले प्रतिश्याये वातरोगे गलग्रहे। आध्माने स्तिमिते कोष्ठे सद्यः शुद्धे नवज्वरे ॥ हिक्कायां स्नेहपीते च शीताम्बु परिवर्जयेत् ॥ १ ॥

॥ अथोष्णवारिमन्दाचरणम् ॥

अरोचके प्रतिश्याये प्रसेके श्वयथुक्षये । मन्दाग्नावुदरे कोष्ठे ज्वरे नेत्रामये तथा ॥ व्रणे च मधुमेहे च पानीयं मन्दमाचरेत् ॥ १ ॥

॥ अथ शृतशीतगुणाः ॥

गुल्मार्शोग्रहणीक्षयेषु जठरे मन्दानलाध्मानके शोफे पाण्डुगलग्रहे व्रणगदे मेहे च नेत्रामये । वातारुच्यतिसारके कफयुते कुष्ठे प्रतिश्यायके उष्णं वारि सुशीतलं शृतहिमं स्वल्पं प्रदेयं जलम् ॥ १ ॥

॥ अथोष्णजलविधिः ॥

आमं जलं जीर्यति याममात्रं तदर्धमात्रं शृतशीतलं च । तदर्धमात्रं तु शृतं कदुष्णं पयःप्रपाके त्रय एव कालाः ॥१॥ जलाधिक्यान्मनुष्याणामामवृद्धिः प्रजायते। आमवृद्ध्या तु मन्दाग्निर्मन्दाग्नौ चाप्यजीर्णता ॥२॥ अजीर्णेन ज्वरोत्पत्तिर्ज्वराद्वै धातुनाशनम् । धातुनाशात्सर्वरोगा जायन्ते चोत्तरोत्तरम् ॥ ३ ॥ शर्करासहितं नीरं कफकृत्पवनापहम् । सितासितोपलायुक्तं शुक्रलं दोषनाशनम् ॥ ४ ॥ सगुडं मूत्रकृच्छ्रघ्नं पित्तश्लेष्मकरं भवेत्। स्निग्धं स्वादु हिमं हृद्यं दीपनं बस्तिशोधनम्। वृष्यं पित्तपिपासाघ्नं नारिकेलोदकं लघु ॥ ५ ॥ इति जलगुणाः ॥

॥ अथ दुग्धगुणाः ॥

दीप्तानले कृशे पुंसि बाले वृद्धे रतिप्रिये । मतं हिततमं यस्मात्सद्यः शुक्रकरं पयः ॥१॥ जीर्णज्वरे मूत्रकृच्छ्रे रक्तपित्ते मदात्यये। कासे श्वासे प्रशंसन्ति गव्यं क्षीरं भिषग्वराः ॥ २ ॥ गोक्षीरं मधुरं शीतं गुरु स्निग्धं रसायनम् । बृंहणं स्तन्यकृद्बल्यं जीवनं वातपित्तनुत् ॥ ३ ॥ गव्यं माहिषमाजं च कारभं स्त्रैणमाविकम्। ऐभमैकशफं चेति क्षीरमष्टविधं मतम् ॥ ४ ॥

॥ अथ तत्र वर्णभेदाः ॥

कृष्णगव्या वरं क्षीरं वातपित्तकफप्रणुत्। पीताया वातपित्तघ्नं रक्ताया वातहृत्परम् ॥ १ ॥ चित्रायास्तद्वदाख्यातं श्वेतायाः श्लेष्मलं गुरु । बालवत्साविवत्सानां गवां क्षीरं त्रिदोषकृत् ॥ २ ॥ बष्कयण्यास्त्रिदोषघ्नं तर्पणं बलकृत्पयः । पिण्याकाद्यशनाज्जातं क्षीरं गुरु कफावहम् ॥ ३ ॥ निद्रारेतोबलस्थौल्यवह्निमन्द्यकरं हिमम् । कृष्णगव्या पयःफेनो ह्यजानां चातिशस्यते ॥ ४ ॥ मन्दाग्नीनां कृशानां च विशे-

षादतिसारिणाम् ॥ उत्साहदीपनं बल्यं मधुरं वातनाशनम् ॥ ५ ॥ सद्यो बलकरं दण्डतप्तक्षीरं विलोडितम् । क्षीणे ज्वरातिसारे च सामे च विषमे ज्वरे ॥ मन्दाग्नौ कफमाश्रित्य पयःफेनः प्रशस्यते ॥ ६ ॥

॥ अथ माहिषम् ॥

माहिषं मधुरं गव्यं स्निग्धं गुरु बलप्रदम् । निद्राशुक्रकरं शीतमभिष्यन्द्यग्निमान्द्यकृत् ॥ ११ ॥

॥ अथाजम् ॥

आजं गव्यगुणं ग्राहि विशेषाद्दीपनं लघु । हन्ति क्षयार्शोऽतिसारत्रिदोषास्रभ्रमज्वरान् ॥ १ ॥ अजानामल्पकायत्वात्कटुतिक्तनिषेवणात् । नात्यम्बुपानाद्व्यायामात्रिदोषघ्नमजापयः ॥ २ ॥

॥ अथाविकम् ॥

आविकं मधुरं केश्यं स्निग्धं वातकफापहम् । गुरुकालेऽनिलोद्भूते केवले चानिले वरम् ॥ १ ॥

॥ अथौष्ट्रम् ॥

औष्ट्रं स्वादु पयो रूक्षं लवणं लघुदीपनम् । क्रमिकुष्ठकफानाहशोफोदरहरं परम् ॥ १ ॥

॥ अथैभम् ॥

हस्तिन्या दुर्जरं दुग्धं वातश्लेष्मकरं गुरु । मधुरं पित्तनुद्बल्यं शीतं श्रमवतां हितम् ॥ १ ॥

॥ अथाश्वम् ॥

आश्वमुष्णं पयो रूक्षं बल्यं श्वासानिलापहम् । अम्लं पटु लघु स्वादु सर्वमेकशफं तथा ॥ १ ॥

॥ अथ गार्दभम् ॥

श्वासवातहरं साम्लं लवणं रुचिदीप्तिकृत् । कफकासहरं बालरोगघ्नं गर्दभीपयः ॥ १ ॥

॥ अथ मानुषम् ॥

नार्या लघु पयः शीतं दीपनं वातपित्तजित् । चक्षुःशूलाभिघातघ्नं नस्याश्चोतनयोर्हितम् ॥ १ ॥ प्रलापमूर्च्छाभ्रमदाहयुक्ते तृषान्विते दोषसमूहमूर्तौ । पयोऽङ्गनानां पिबतां नराणाम् प्रागेव जूर्तिः प्रशमं प्रयाति ॥ २ ॥ स्तन्यं रुद्राक्षसंयुक्तं आहारार्थं प्रयोजयेत् । दोषज्वरेऽतिसारे च शूले च ग्रहणीगदे ॥ ३ ॥ पाण्डुरोगे क्षये चा-

---

१ (ग०) क्षीरम् । २ (ग०) अल्पाम्बुपानात् । ३ (ङ०) सर्वव्याधिहरम् । ४ (ग०घ०ङ०) भ्रमवताम् । ५ (ग०) चार्त्तिः ।

र्शःशोफे मन्दाग्निकेऽरुचौ । प्रसेके च प्रतिश्याये क्रमिरोगे भगन्दरे ॥ उदावर्ते विषूच्यां च स्तन्यपानं प्रशस्यते ॥ ४ ॥ मानुष्यं मधुरं स्तन्यं कषायानुरसं हिमम् । नस्याश्चोतनपथ्यं च जीवनं लघु दीपनम् ॥ ५ ॥

॥ अथ धारोष्णगुणाः ॥

धारोष्णं शस्यते गव्यं धाराशीतं तु माहिषम् । शृतोष्णमाविकं पथ्यं शृतशीतमजापयः ॥ १ ॥ पित्तघ्नं माहिषं क्षीरं वातघ्नं चाविकं पयः । वातपित्तहरं गव्यं त्रिदोषघ्नमजापयः ॥ २ ॥ धारोष्णं पवनप्रकोपशमनं दुग्धं गवां पुष्टिकृत्पाण्डुं कामलकां निहन्ति तरसा क्षीणोर्जकृच्छ्रीकरम् । दाहं देहगतं कराङ्घ्रिनयनज्वालां च पित्तोन्नतिं दुष्टास्रं कृशतां कृशानुजनितां कृच्छ्रांश्च रोगाञ्जयेत् ॥ ३ ॥

॥ अथापक्वदुग्धगुणाः ॥

आमं क्षीरमभिष्यन्दि गुरु श्लेष्मामवर्धनम् । तदपथ्यं भवेत्सर्वं गव्यमाहिषवर्जितम् ॥ १ ॥

॥ अथ क्वथितदुग्धगुणाः ॥

शृतोष्णं कफवातघ्नं शृतशीतं तु पित्तनुत् । अर्धोदकं क्षीरशिष्टमामाल्लघुतरं हितम् ॥ १ ॥ अक्वथितं दशघटिकाः क्वथितं द्विगुणाश्च ताः पयः पथ्यम् । उपसि रसाढ्यं यावत्तावद्रुचिकृत्पयः प्राश्यम् ॥ २ ॥ जीर्णज्वरे किन्तु कफे विलीने स्याद्दुग्धपानं तु सुधासमानम् । तदेव पीतं तरुणज्वरे च निहन्ति हालाहलवन्मनुष्यम् ॥ ३ ॥ चतुर्थभागं सलिलं निधाय यत्नाद्यदावर्तितमुत्तमं तत् । सर्वामयघ्नं बलपुष्टिकारि ओजःप्रदं क्षीरमतिप्रशस्तम् ॥ ४ ॥ बल्यं बृंहणमग्निवृद्धिजननं पूर्वाह्णकाले पयो मध्याह्ने बलदायकं रुचिकरं कृच्छ्राश्मरीच्छेदनम् । बाल्येष्वग्निकरं क्षये बलकरं वृद्धस्य रेतःप्रदं रात्रौ क्षीरमनेकदोषशमनं सेव्यं सदा प्राणिनाम् ॥ ५ ॥ नवज्वरे च मन्दाग्नौ ह्यामदोषेषु कुष्ठिनाम् । शूलिनां कफदोषेषु कासिनामतिसारिणाम् ॥ ६ ॥ पयःपानं न कुर्वीत विशेषात्क्रिमिदोषदम् । शर्करासहितं क्षीरं कफकृत्पवनापहम् ॥ ७ ॥ सितासितोपलायुक्तं शुक्रलं दोषनाशनम् । सगुडं मूत्रकृच्छ्रघ्नं पित्तश्लेष्मकरं तथा ॥ ८ ॥ क्षीरं न भुञ्जीत कदाप्यतप्तं तप्तं च नैतल्लवणेन सार्धम् । पिष्टेन सन्धानकषायमुद्गकोशातकीकन्दफलादिकैश्च ॥ ९ ॥

॥ अथ क्षीरमित्राणि ॥

सहकारफलं चैव गोस्तनी माक्षिकं घृतम् । नवनीतं शृङ्गवेरं पिप्पली मरिचानि च ॥ १ ॥ सितापृथुकसिन्धूत्थं पटोलं नागराभयाः । क्षीरेण सह शस्यन्ते वर्गेषु मधुरादिषु ॥ २ ॥ आम्लेष्वामलकं पथ्यं शर्करा मधुरेषु च । पटोलः शाकवर्गेषु कटुकेष्वार्द्रकं भवेत् ॥ कषायेषु यवाश्चैव लवणेषु च सैन्धवम् ॥ ३ ॥

॥ अथ क्षीरामित्राणि ॥

मत्स्यमांसगुडमुद्गमूलकैः कुष्ठमावहति सेवितं पयः । शाकजाम्बवसुरादिसेवितं

मारयत्यबुधमाशु सर्पवत् ॥ १ ॥ नैकध्यं पयसाश्नीयात्सर्वं चोष्णं द्रवाद्रवम्। मूलकाद्या हरीतक्यास्तैलपिण्याकसर्षपाः ॥ २ ॥ कपित्थं जम्बु जम्बीरं पनसं मातुलिङ्गकम्। वांशं करीरं बदरं कदलीं चाम्लदाडिमम् ॥ ३ ॥ फलमीदृग्विधं चान्यत्तद्वद्बिल्वफलान्यपि। क्षीरे विरुद्धं नैकध्यं सह वै भुज्यते यदि ॥ ४ ॥ बाधिर्यमान्ध्यं वैवर्ण्यं मूकत्वं चाथ मारणम् ॥

॥ अथ सन्तानिकागुणाः ॥

सन्तानिका स्वानुरूपा शृतदुग्धोपरि स्थिता। सन्तानिका गुरुः शीता वृष्या पित्तास्रवातनुत् ॥ १ ॥

॥ अथ दधिगुणाः ॥

गव्यं दध्युत्तमं बल्यं पाके स्वादु रुचिप्रदम्। पवित्रं दीपनं स्निग्धं पुष्टिकृत्पवनापहम् ॥ १ ॥ माहिषं दधि सुस्निग्धं श्लेष्मलं वातपित्तनुत्। स्वादुपाकमभिष्यन्दि वृष्यं गुर्वस्रदूषणम् ॥ २ ॥ आजं दध्युत्तमं ग्राहि लघु दोषत्रयापहम्। शस्यते श्वासकासार्शःक्षयकार्श्येषु दीपनम् ॥ ३ ॥

॥ अथ निःसारदुग्धदधिगुणाः ॥

असारं दधि संग्राहि कषायं वातलं लघु। विष्टम्भि दीपनं रुच्यं ग्रहणीरोगनाशनम् ॥ १ ॥

॥ अथ मन्ददधिगुणाः ॥

विदाहि सृष्टविण्मूत्रं मन्दजातं त्रिदोषजित्। सशर्करं दधि श्रेष्ठं तृष्णापित्तास्रदाहजित् ॥ १ ॥ मन्दं दुग्धवदव्यक्तरसं किञ्चिद्घनं भवेत्। मन्दं स्यात्सृष्टविण्मूत्रं दोषत्रयविदाहकृत् ॥२॥ सगुडं वातनुद्वृष्यं बृंहणं तर्पणं गुरु। न रात्रौ दधि सेवेत न चाप्यघृतशर्करम् ॥ ३ ॥ नामुद्गसूपं नाक्षौद्रं नोष्णं नामलकैर्विना। शस्यते दधि नो रात्रौ शस्तं चाम्बुघृतान्वितम् ॥ ४ ॥ रक्तपित्तकफोत्थेषु विकारेषु हितं न तत्। मूत्रकृच्छ्रे प्रतिश्याये शीतगे विषमज्वरे ॥ ५ ॥ अतिसारेऽरुचौ कार्श्ये दिवा च दधि शस्यते। हेमन्ते शिशिरे चैव वर्षासु दधि शस्यते ॥ ६ ॥ शरद्ग्रीष्मवसन्तेषु प्रायशस्तद्विगर्हितम्। दध्नस्तूपरि यत्तोयं तन्मस्तु परिकीर्तितम् ॥ ७ ॥ मस्तु क्लमहरं बल्यं लघु भक्ताभिलाषकृत्। स्रोतोविशोधनाल्हादि कफतृष्णानिलापहम् ॥ अवृष्यं प्रीणनं शीघ्रं भिनत्ति मलसंग्रहम् ॥ ८ ॥

॥ अथ सरगुणाः ॥

दध्नस्तूपरि भागो यो घनः स्नेहसमन्वितः। लोके सर इति ख्यातो दध्नो वीरि तु मस्त्विति ॥ १ ॥ सरः स्वादुर्गुरुर्वृष्यो वातवह्निप्रणाशनः। बस्तेर्विधमनश्चाम्लपित्तश्लेष्मविवर्धनः ॥ २ ॥ इति दधिगुणाः ॥

---

१ (ख० ग० क०) पित्तास्रदूषणम्। २ (ख०) मण्डस्तु भण्यते।

॥ अथ तक्रगुणाः ॥

घोलं मथितमुदस्वित्तक्रं चतुर्विधं ज्ञेयम् ॥ ससरं निर्जलं घोलं मथितं सरवर्जितम् । तक्रं पादजलं प्रोक्तमुदस्विच्चार्धवारिकम् ॥ १ ॥ दिवोदासप्रभृतयस्तक्रमर्धजलं जगुः । पादतोयं विनिगदन्त्युदस्विदपि तत्तथा ॥ २ ॥ वातपित्तहरं घोलं मथितं कफपित्तनुत् । तक्रं त्रिदोषशमनं मुदस्वित्कफदं स्मृतम् ॥ ३ ॥ गव्यं तु दीपनं तक्रं मेध्यमर्शोत्रिदोषनुत् । हितं गुल्मातिसारेषु प्लीहार्शोग्रहणीगदे ॥ ४ ॥ माहिषं श्लेष्मलं तक्रं सान्द्रं शोफकरं गुरु । सुस्निग्धं छागलं तक्रं लघु दोषत्रयापहम् ॥ ५ ॥ गुल्मार्शोग्रहणीशोफपाण्ड्वामयविनाशनम् । वातेऽम्लं सैन्धवोपेतं स्वादु पित्ते सशर्करम् ॥ ६ ॥ पिबेत्तक्रं कफे रूक्षं व्योषक्षारसमन्वितम् । मूत्रकृच्छ्रे तु सगुडं पाण्डुरोगे सचित्रकम् ॥ ७ ॥ हिङ्गुजीरयुतं घोलं सैन्धवेनावधूलितम् । तद्भवेदतिवातघ्नमर्शोऽतीसारनाशनम् ॥ ८ ॥ सुरुच्यं पुष्टिदं बल्यं बस्तिशूलविनाशनम् । शीतकालेऽग्निमान्द्ये च कफवातामयेषु च ॥ ९ ॥ अरुचौ स्रोतसां रोधे तक्रं स्यादमृतोपमम् । नैव तक्रं क्षते दद्यान्नोष्णकाले न दुर्बले ॥१०॥ न मूर्छाभ्रमदाहेषु न रोगे रक्तपित्तजे । तक्रं तल्लवणोपेतं दीपनं ग्रहणीगदे ॥ तक्रं लवणहीनं यद्ग्रहण्यर्शोविकारकृत् ॥ ११ ॥ क्षुद्वर्धनं नेत्ररुजापहं च प्राणप्रदं शोणितमांसदं च । आमाभिघातं कफवातहन्तृ त्वष्टौ गुणा वै कथिता हि तक्रे ॥ १२ ॥

॥ अथ क्वथिततक्रगुणाः ॥

तक्रमामं कफं कोष्ठे हन्ति कण्ठे करोति च । पीनसश्वासकासादौ पक्वमेव विशिष्यते ॥ १ ॥ न तक्रसेवी व्यथते कदाचिन्न तक्रदग्धाः प्रभवन्ति रोगाः । यथा सुराणाममृतं निधानं तथा नराणां भुवि तक्रमाहुः ॥२॥ तक्राल्लघुतरो मन्थः कूर्चिका दधितक्रवत् । गोऽजाविमहिषीतक्रं तद्वद्दधिगुणाः पृथक् ॥ ३ ॥ कैलासे यदि तक्रमस्ति गिरिशः किं नीलकण्ठो भवेद्वैकुण्ठे यदि कृष्णतामनुभवेदद्यापि किं केशवः । इन्द्रो दुर्भगतां क्षयं द्विजपतिर्लम्बोदरत्वं गणः कुष्ठित्वं च कुबेरको दहनतामग्निश्च किं विन्दति ॥ ४ ॥ इति तक्रगुणाः ॥

॥ अथ नवनीतम् ॥

नवनीतं हिमं गव्यं वृष्यं वर्णबलाग्निकृत् । संग्राहि वातपित्तार्शःक्षयेष्वर्दितकासजित् ॥ १ ॥ तद्धितं बालके वृद्धे विशेषादमृतं शिशोः । माहिषं नवनीतं तु वातश्लेष्मकरं गुरु ॥ २ ॥ दाहपित्तश्रमहरं मेदःशुक्रविवर्धनम् । आजं त्रिदोषशमनं नवनीतं तयोर्वरम् ॥ ३ ॥ क्षीरोत्थं तदतिस्निग्धं चक्षुष्यं रक्तपित्तनुत् । वृष्यं बलकरं ग्राहि मधुरं शीतलं परम् ॥ ४ ॥ नवनीतं तु सद्यस्कं स्वादु ग्राहि हिमं लघु । मेध्यं किञ्चित्कषायाम्लमीषत्तक्रांशसंक्रमात् ॥ ५ ॥

---

१ (ख०) रसवर्जितम् । २ (ख० ग० घ० ङ०) प्रधानम् ।

॥ अथ चिरन्तननवनीतगुणाः ॥

सक्षारकटुकाम्लत्वाच्छर्द्यर्शःकुष्ठकोपनम् । श्लेष्मलं गुरु मेदस्यं नवनीतं चिरन्तनम् ॥ २ ॥ इति नवनीतगुणाः ॥

॥ अथ घृतगुणाः ॥

धीकान्तिस्मृतिकारकं बलकरं मेधाकरं शुद्धिकृद्वातघ्नं श्रमनाशनं स्वरकरं पित्तापहं पुष्टिदम् । वह्नेर्वृद्धिकरं विपाकमधुरं वृष्यं वपुःस्थैर्यदं सेव्यं गव्यघृतोत्तमं बहुगुणं सद्यः समावर्तितम् ॥ १ ॥ सर्पिर्गवां चामृतकं विषघ्नं चक्षुष्यमारोग्यकरं च वृष्यम् । रसायनं मन्दमतीवमेध्यं स्नेहोत्तमं चेति बुधाः स्तुवन्ति ॥ २॥ इति गव्यम् ॥

॥ अथ माहिषम् ॥

सर्पिर्माहिषमुत्तमं धृतिकरं सौख्यप्रदं कान्तिदं वातश्लेष्मनिवर्हणं बलकरं वर्णप्रसादक्षमम् । दुर्नामग्रहणीविकारशमनं मन्दानलोद्दीपनं चक्षुष्यं नवगव्यतः परमिदं हृद्यं मनोहारि च ॥ १ ॥

॥ अथ आजम् ॥

आजं घृतं दीपनं च चक्षुष्यं बलवर्धनम् । कासे श्वासे क्षये वापि पथ्यं पानेषु तल्लघु ॥ १ ॥

॥ अथाविकम् ॥

आविकं घृतमतीवगुरुत्वाद्वर्ज्यमेव सुकुमारनराणाम् । सद्य एव बलपुष्टिकरं स्यादौष्ट्रिकं श्वयथुनाशकरं च ॥ १ ॥ इत्याविकमौष्ट्रं च ॥

॥ अथ नूतनघृतगुणाः ॥

योजयेन्नवमेवाज्यं भोजने तर्पणे श्रमे । बलक्षये पाण्डुरोगे कामलानेत्ररोगयोः ॥ १ ॥

॥ अथ पुराणघृतम् ॥

सर्पिः पुराणं विज्ञेयं दशवर्षं स्थितं तु यत् । सर्पिः पुरातनं श्रेष्ठं त्रिदोषतिमिरापहम् ॥ १ ॥ मूर्छाकुष्ठविषोन्मादग्रहापस्मारनाशनम् । दशसंवत्सरादूर्ध्वमाज्यमुक्तं रसायनम् ॥ २ ॥ शतवर्षस्थितं यत्तु कुम्भसर्पिस्तदुच्यते । रक्षोघ्नं कुम्भसर्पिः स्यात् परतस्तु महाघृतम् ॥ ३ ॥ पेयं महाघृतं भूतैः सर्वतोऽपि गुणाधिकम् । यथा यथा जरां याति गुणवत्स्यात्तथा तथा ॥ ४ ॥ भक्षणात् कालरोगघ्नमञ्जनान्नेत्ररोगजित् । शिरोऽभ्यङ्गादूर्ध्वजत्रुरोगघ्नं तत्पुरातनम् ॥ ५ ॥

॥ अथ रोगविशेषे घृतनिषेधः ॥

राजयक्ष्मणि बाले च वृद्धे श्लेष्माश्रये गदे । रोगे सामे विषूच्यां च विबन्धे च मदात्यये ॥ ज्वरे मन्दानले मेहे न सर्पिर्बहु मन्यते ॥ १ ॥ इति घृतगुणाः ॥

॥ अथ तैलगुणाः ॥

सर्वं वातहरं तैलं विशेषात्तिलसंभवम् । तैलं संयोगसंस्कारात् सर्वरोगहरं स्मृतम् ॥ १ ॥ तिलतैलमलङ्करोति केशान्मधुरं तिक्तकषायमुष्णतीक्ष्णम् । बलकृत्कफवातजन्तुखर्जूव्रणकण्डूतिहरं च कान्तिदायि ॥ २ ॥ कण्डूहरं कान्तिविवर्धनं च वर्चोविवृद्धि व्रणरोपणं च । तिलस्य जातं खलु यच्च तैलं बालेषु वृद्धेष्वपि पथ्यमेतत् ॥ ३ ॥ न पित्तरोगे न च शोणिते च पथ्यं महावातविकारसंघे । तिलोद्भवं तैलमुदाहरन्ति वाताश्रितान् हन्ति समस्तदोषान् ॥ ४ ॥ इति तिलतैलम् ॥

॥ अथैरण्डतैलम् ॥

तैलमेरण्डजं बल्यं गुरूष्णं मधुरं सरम् । तिक्तोष्णं पित्तलं विस्रं रक्तैरण्डोद्भवं भृशम् ॥ १ ॥ एरण्डतैलं कृमिनाशनं च सर्वत्र शूलघ्नमरुत्प्रणाशम् । कुष्ठापहं चापि रसायनं च पित्तप्रकोपानिलशोधनं च ॥ २ ॥ वर्ध्मगुल्मानिलकफानुदरं विषमज्वरम् । वातशूलगजेन्द्राणामेरण्डस्नेहकेसरी ॥ ३ ॥ इत्येरण्डतैलम् ॥

॥ अथ सार्षपतैलम् ॥

सार्षपं कृमिनुत्तैलं कुष्ठकण्डूहरं लघु । पित्तास्रदूषणं हन्ति मेदःकर्णशिरोग्रहान् ॥ १ ॥

॥ अथ कुसुम्भतैलम् ॥

कुसुम्भतैलं विष्टम्भि पाके च कटुकं गुरु । विदाहि च विशेषेण सर्वदोषप्रकोपणम् ॥ १ ॥

॥ अथ राजिकातैलम् ॥

सार्षपेण समं तैलं राजिकायाश्च कृच्छ्रजित् । कण्डूपामाहरं तद्वत्कृमिनुत्तीक्ष्णकं पुनः ॥ १ ॥

॥ अथ क्षौमादितैलगुणाः ॥

क्षौमं[1] तैलमचक्षुष्यं पित्तकृद्वातनाशनम् । अक्षजं कफवातघ्नं केश्यं दृक्श्रोत्रतर्पणम् ॥ १ ॥ इत्यतसीविभीतकतैलम् ॥

ज्योतिष्मतीभवं तैलं पित्तलं स्मृतिबुद्धिदम् । निम्बतैलं जयेत्कुष्ठव्रणमेहमहाकृमीन् ॥ २ ॥

॥ अथ धान्यतैलम् ॥

सर्वधान्यसमावर्तजातानि फलजानि च । तैलवत्तानि तल्लेपैः खर्जूकण्डूविनाशनः ॥ १ ॥ इति तैलानि ॥

---

1 (ख० ग० घ० ङ०) श्लामापहम् ।

॥ अथ मधुगुणाः ॥

त्रिदोषघ्नं मधु प्रोक्तमन्यत्स्यात्सन्निपातहम् । हिक्काश्वासकृमिच्छर्दिमोहतृष्णाविषापहम् ॥ १ ॥ माक्षिकं भ्रामरं क्षौद्रं पौतिकं छात्रमेव च । आर्घ्यमौद्दालकं दालमित्यष्टौ मधुजातयः ॥ २ ॥ माक्षिकं तैलसंकाशं भ्रामरं स्फटिकोज्ज्वलम् । क्षौद्रं कपिशवर्णं च पौतिकं तैलसन्निभम् ॥ ३ ॥ छात्रं तत्पीतकपिलमार्घ्यं श्वेतपिशङ्गकम् । औद्दालं पीतकपिलं नानावर्णं तु दालकम् ॥ ४ ॥ माक्षिकं मधुकं श्रेष्ठं नेत्रामयहरं लघु । पौतिकं लघु संग्राहि कफघ्नं वातपित्तकृत् ॥ ५ ॥ क्षौद्रं माक्षिकवज्ज्ञेयं विशेषान्मेहनाशनम् । भ्रामरं रक्तपित्तघ्नं मूत्रजाड्यकरं गुरु ॥ ६ ॥ नवीनं मध्वभिष्यन्दि स्निग्धं श्लेष्महरं सरम् । पुराणं ग्राहि तद्रूक्षं मेदोघ्नमतिलेखनम् ॥ ७ ॥ त्रिदोषशोषज्वरनाशनं च श्वासं प्रमेहं व्रणशोधनं च । पित्तं च तृष्णां नयने जलं च रक्तं च गुल्मं कृमिशूलकुष्ठम् ॥ ८ ॥ शस्त्राभिघातं ह्युरसोऽभिघातं क्षयं प्रमेहं ह्युदरं च हिक्काम् । पित्तातिसारं ग्रहणीगदं च सर्वांश्च रोगान्विनिहन्ति क्षौद्रम् ॥ ९ ॥

॥ अथ विशिष्टगुणाः ॥

क्षये माक्षिकमुद्दिष्टं भ्रामरं रक्तपित्तनुत् । क्षौद्रं मेहहरं प्राहुर्व्रणे पौतिकमुत्तमम् ॥ १ ॥ छात्रं सर्वत्र शस्तं स्यादार्घ्यं चक्षुष्यमुत्तमम् । औद्दालकं कुष्ठहरं रुचिकृद्दालमीरितम् ॥ २ ॥ एते विशिष्टाः कथिता मधुनो मुनिभिर्गुणाः । प्रस्थं च मधुनः क्षीरं गवां च कुडवद्वयम् ॥ ३ ॥ निशाभयारजो दद्यात्प्रत्येकं च पलं पलम् । मध्वावसानं विपचेन्मधुपाके त्वयं विधिः ॥ ४ ॥ इति मधुगुणाः ॥

॥ अथेक्षुगुणाः ॥

इक्षुः स्वादुर्गुरुः शीतो वृष्यः स्निग्धो बलप्रदः । जीवनो वातपित्तघ्नः कुर्यान्मूत्रकफक्रिमीन् ॥ १ ॥ स मूले मधुरोऽत्यर्थं मध्ये मधुर एव च । अग्रे ग्रन्थिषु विज्ञेयो लवणो रसतस्तथा ॥ २ ॥ इति सामान्येक्षुः ॥

लोहितेक्षुर्गुरुः शीतो दाहपित्तास्रकृच्छ्रजित् । पौण्ड्रकः शीतलः स्निग्धो बृंहणः कफकृत्सरः ॥ १ ॥ कृष्णेक्षुस्तद्गुणैर्ज्ञेयो विशेषाद्दाहनाशनः । वंशेक्षुरीषत्कफकृद्वृष्यः स्निग्धो विबन्धनुत् ॥ २ ॥ कृत्वा पौण्ड्रकखण्डकान्सुरुचिरांश्चन्द्रांशुभिर्भाविता न्प्रत्यूषेऽथ यथाबलं भजति यो युक्त्या ज्वरार्तश्चिरम् । मुक्तः स्यादचिरेण शीतकमुखाज्जीर्णज्वराद्यक्ष्मतः पित्तं याति शमं प्रयाति वपुषः पुष्टिं बलं पावकः ॥ ३ ॥ वृष्यो रक्तास्रपित्तश्रमशमनपरः शीतलः श्लेष्मदोऽल्पः स्निग्धो हृद्यश्च रुच्यो रचयति स मुदं मूत्रशुद्धिं विधत्ते । कान्तिं देहस्य धत्ते बलमपि कुरुते बृंहणस्तृप्तिदायी दन्तैर्निष्पीड्य काण्डे मृदु यदि रसितो भक्षितश्चेक्षुदण्डः ॥ ४ ॥ अभुक्ते पित्तहन्तारो भुक्ते पित्तप्रकोपणाः । भुक्तिमध्ये गुरुतमा इतीक्षूणां गुणास्त्रयः ॥ ५ ॥

॥ अथ फाणितम् ॥

फाणितं गुर्वभिष्यन्दि दोषलं मूत्रशोधनम् ॥ १ ॥

॥ अथ गुडः ॥

गुडः समधुरक्षारो गुरूष्णः कफवातनुत् । अहितः पित्तरक्ते च जीर्णश्चैव रसायनः ॥ १ ॥

॥ अथ जीर्णगुडगुणाः ॥

पित्तघ्नः पवनापहो रुचिकरो हृद्यस्त्रिदोषार्तिनुत् संयोगेन विशेषतो ज्वरहरः संतापशान्तिप्रदः। विण्मूत्रामयनाशनोऽग्निजननः पाण्डुप्रमेहापहः स्निग्धः स्वादुरसो लघुः श्रमहरः पथ्यः पुराणो गुडः ॥ १ ॥

॥ अथ शर्करागुणाः ॥

सितोपला सरा गुर्वी वातपित्तहरा हिमा । वृष्या श्रमक्लमच्छर्दिदाहमूर्छामदापहा ॥ १ ॥ इति शर्करा ॥

॥ अथ रायपुरी ॥

रुच्या पुष्टिप्रदा स्निग्धा मोहदाहमदभ्रमान् । निहन्ति खण्डशिशिरो गुरुः पित्तसमीरजित् ॥१ ॥अथातिश्वेतशर्करा* । सिता हिमा सरा वृष्या बलतृप्तिकरा लघुः । तृट्क्लमश्रमपित्तास्रदाहमोहानिलापहा ॥ २ ॥ माधवी शर्करा रूक्षा कफपित्तास्रजिद्गुरुः ॥ इति मधुशर्करा ॥

॥ अथ मूत्राष्टकम् ॥

माहिषाजाविगोऽश्वानां खराणामुष्ट्रहस्तिनाम् । मूत्राष्टकमिति ख्यातं सर्वशास्त्रेषु संमतम् ॥ १ ॥

गोमूत्रं कटु तिक्तोष्णं सक्षारं लेखनं सरम् । लघ्वग्निदीपनं मेध्यं पित्तलं कफवातजित् ॥ २ ॥

शूलगुल्मोदरानाहविकारे स्थापनादिषु । मूत्रप्रयोगसारेषु गव्यं मूत्रं प्रयोजयेत् ॥३॥

कासश्वासापहं शोफकामलापाण्डुरोगजित् । छागं रूक्षोष्णकटुकमीषन्मारुतकोपनम् ॥ ४ ॥

प्लीहोदरश्वासकासशोफवर्चोग्रहे हितम् । सक्षारकटुकं तिक्तमुष्णवातघ्नमाविकम् ॥ ५ ॥

दुर्नामोदरशूलेषु कुष्ठमेहविषूचिषु । आनाहशोफगुल्मेषु पाण्डुरोगे च माहिषम् ॥ ६ ॥

सतिक्तं लवणं भेदि वातघ्नं पित्तकोपनम् । तीक्ष्णं क्षारं किलासे च गजमूत्रं प्रयोजयेत् ॥ ७ ॥

---

* सिता मत्स्यन्डिका पञ्चीति मदनपालनिघण्टुः

दीपनं कटु तीक्ष्णोष्णं वातरोगविकारनुत् । आश्वं कफहरं रूक्षं कृमिदद्रुविनाशनम् ॥ ८ ॥

औष्ट्रं कुष्ठोदरोन्मादशोफार्शःकृमिवातनुत् । गरचेतोविकारघ्नं तीक्ष्णं जठररोगजित् ॥ ९ ॥

दीपनं गार्दभं मूत्रं कृमिवातकफापहम् । कषायतिक्तमेतेषु हिक्काश्वासहरं परम् ॥ १० ॥

पित्तरक्तक्रिमिहरं रेचनं कफवातजित् । तिक्तं मेदोहरं मूत्रं मानुषं तु विषापहं ॥ ११ ॥ इत्यष्ट मूत्राणि ॥

॥ अथ त्रिफला ॥

एका हरीतकी योज्या द्वौ च योज्यौ विभीतकौ । चत्वार्यामलकान्येव त्रिफलैषा प्रकीर्तिता ॥ १ ॥ त्रिफला शोथमेहघ्नी नाशयेद्विषमज्वरान् । दीपनी श्लेष्मपित्तघ्नी कुष्ठहन्त्री रसायनी ॥ सर्पिर्मधुभ्यां संयुक्ता सैव नेत्रामयाञ्जयेत् ॥ २ ॥

॥ अथ त्रिकटु ॥

पिप्पली मरिचं शुण्ठी त्रयमेतद्विमिश्रितम् । त्रिकटु त्र्यूषणं व्योषं कटुत्रिकमथोच्यते ॥ दीपनं रुचिदं वातश्लेष्ममन्दाग्निशूलनुत् ॥ १ ॥

॥ अथ पञ्चकोलम् ॥

पिप्पलीपिप्पलीमूलचव्यचित्रकनागरैः । एकत्र मिश्रितैरेभिः पञ्चकोलकमुच्यते ॥ १ ॥ पञ्चकोलं त्रिदोषघ्नं रुच्यं दीपनपाचनं । स्वरमेदोहरम्[1] चैव शूलगुल्मार्तिनाशनम् ॥ २ ॥ इति पञ्चकोलम् ॥

॥ अथ षडूषणम् ॥

पञ्चकोलं समरिचं षडूषणमुदीर्यते । पञ्चकोलगुणं तत्तु विशेषाद्वह्निवर्धनम् ॥ १ ॥ इति षडूषणम् ॥

॥ अथ चतुरूषणम् ॥

त्र्यूषणं ग्रन्थिकयुतं जायते चतुरूषणम् । चतुरूषणमाख्यातं गुणैस्त्र्यूषणवद्बुधैः ॥ कफाग्निमान्द्यविष्टम्भा[2]रुचिपीनसकासनुत् ॥ १ ॥

॥ अथ चातुर्जातम् ॥

त्वगेलापत्रकैस्तुल्यैस्त्रिसुगन्धि त्रिजातकम् । नागकेसरसंयुक्तं चातुर्जातकमुच्यते ॥ १ ॥ स्वरभेदश्वासकासमुखदोषविनाशनम् । वृष्यं बल्यं च योगार्हं चातुर्जातं रसायनम् ॥ २ ॥

॥ अथ दशमूलम् ॥

बिल्वोऽग्निमन्थः स्योनाकः काश्मरी पाटला स्थिरा । त्रिकण्टकः पृश्निपर्णी ।

---

१ (ख० ग० ङ०) मोहहरम् । २ (ख०) विष्टम्भ ।

बृहती कण्टकारिका। दशमूलमिदं श्वाससन्निपातज्वरापहम् ॥ १ ॥ शालिपर्णी पृश्निपर्णी बृहती कण्टकारिका। तथा गोक्षुरसंयुक्तं पञ्चमूलमिदं लघु ॥ २ ॥ बिल्वोऽग्निमन्थः स्योनाकः काश्मरी चाथ पाटला। ज्ञेयं महत्पञ्चमूलं दशमूलमुभे युते ॥ ३ ॥ पञ्चमूलं त्रिदोषघ्नं वातघ्नं दशमूलकम्। ज्वरकासश्वासशूलमन्दाग्न्यरुचिनाशनम् ॥ ४ ॥ इति दशमूलगुणाः ॥

॥ अथ मध्यमपञ्चमूलानि ॥

बलापुनर्नवैरण्डसूर्यपर्णीद्वियेन च। मध्यमं कफवातघ्नं नातिपित्तकरं परम् ॥१ ॥

॥ अथ पञ्चवल्कलानि ॥

न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थप्लक्षवेतसवल्कलैः। सर्वैरेकत्र मिलितैः पञ्चवल्कलमुच्यते ॥१॥ रसे कषायशीतं च वर्ण्यं दाहतृषापहम्। योनिदोषं कफं शोफं हन्तीदं पञ्चवल्कलम् ॥ २ ॥

॥ अथ पञ्चभृङ्गगुणाः ॥

देवदाली शमी भृङ्गी निर्गुण्डी शमकं तथा। रोगार्ते स्नानपानार्हं पञ्चभृङ्गमितिस्मृतम् ॥ १ ॥

॥ अथाम्लपञ्चकम् ॥

बीजपूरकजम्बीरं नारिङ्गं साम्लवेतसम्। फलपञ्चाम्लकं ख्यातं तिन्तिडीसहितं परम् ॥ पञ्चाम्लकं समुद्दिष्टं तथोक्तं चापि पञ्चकम् ॥ १ ॥

॥ अथ पञ्चाङ्गानि ॥

त्वक्पत्रफलमूलानि पुष्पाण्येकस्य शाखिनः। पञ्चाङ्गमिति बोद्धव्यं प्राज्ञैरेकत्र मिश्रितम् ॥ १ ॥

॥ अथ संतर्पणगुणाः ॥

द्राक्षादाडिमखर्जूरैर्मोदिताम्बु सशर्करम्। लाजाचूर्णं समध्वाढ्यं संतर्पणमुदाहृतम् ॥ १ ॥ तर्पणं शीतलं पाने नेत्ररोगविनाशनम्। बल्यं रसायनं हृद्यं वीर्यवृद्धिकरं परम् ॥ २ ॥

॥ अथ यक्षकर्दमगुणाः ॥

कुङ्कुमागुरुकर्पूरकस्तूरीचन्दनानि च। महासुगन्ध इत्युक्तो नामतो यक्षकर्दमः ॥ १ ॥ यक्षकर्दम एवं स्याच्छीतस्त्वग्दोषहृच्च यः। सुगन्धिः कान्तिदश्चैव शिरोऽर्तिविषनाशनः ॥ २ ॥

॥ अथ केशरनामगुणाश्च ॥

ज्ञेयं कुङ्कुममग्निशेखरमसृक्काश्मीरजं पीतकं काश्मीरं रुचिरं वरं च पिशुनं

१ (ख० ग० घ० ङ०) मानार्हम्।

रक्तं शठं शोणितम् । बाल्हीकं घुसृणं वरेण्यमसृणं कालेयकं जागुडं का-न्तं वह्निशिखं च केशरवरं गौरीवराक्षीरितम् ॥ १ ॥ कुङ्कुमं सुरभितिक्तकटूष्णं का-सवातकफकण्ठरुजाघ्नम् । मूर्धशूलविषदोषविमोचं रोचनं च तनुकान्तिकरं च ॥ २ ॥ वसन्तकाले घुसृणेन युक्तः कस्तूरिकाचन्दनचारुलेपः । आवासितश्चेन्नवमल्लिकाभिस्त्रि-दोषजिन्मन्मथजन्मभूमिः ॥ ३ ॥

॥ अथ पञ्चसुगन्धिकगुणाः ॥

कक्कोलकं पूगफलं लवङ्गकुसुमानि च । जातीफलानि कर्पूरमेतत्पञ्चसुगन्धिकम् ॥ १ ॥ सुगन्धिपञ्चकं शीतं रक्तपित्तविनाशनम् । हन्त्याशु मुखवैगन्ध्यं पीनसं वा कफास्रजित् ॥ २ ॥

॥ अथ षड्रसाः ॥

कटुस्तिक्तः कषायश्च लवणोऽम्लस्तु पञ्चमः । मधुरेण समायुक्ताः कथिताः षड्-रसा अमी ॥ १ ॥

॥ अथ मधुरत्रिकम् ॥

घृतं गुडोऽथ माक्षीकं विज्ञेयं मधुरत्रयम् । ज्ञेयं त्रिमधुरं चैव प्रोक्तं च मधुरत्रयम् ॥ १ ॥

॥ अथ समत्रिकम् ॥

हरीतकी नागरं च गुडं चैकत्र मिश्रितम् । त्रिसमं भाष्यते प्राज्ञैस्तथा चापि समत्रिकम् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षारत्रयम् ॥

सर्जिक्षारो यवक्षारष्टङ्कणक्षार एव च । क्षारत्रयं समाख्यातं त्रिक्षारं च प्रकी-र्तितम् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षारपञ्चकम् ॥

पलाशतिलमुष्काणां क्षाराः स्वर्जियवाग्रजैः । समांशमिलिताः पञ्च क्षारपञ्चक-मादिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षाराष्टकम् ॥

अपामार्गपलाशार्कतिलमुष्कयवाग्रजम् । सर्जिटङ्कणसंयुक्तं क्षाराष्टकमुदाहृतम् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षारद्वयम् ॥

स्वर्जिका यावशूकश्च क्षारद्वयमुदाहृतम् । ज्ञेयौ वह्निसमौ क्षारौ स्वर्जिकायाव-शूकजौ ॥ १ ॥ क्षाराश्चान्येऽपि गुल्मार्शोग्रहणीरुक्छिदः सराः । पाचनाः कृमिपुंस्त्व-घ्नाः शर्कराश्मरिनाशनाः ॥ २ ॥ इति क्षारौ ॥

---

१ (ख० ग० घ०) जागुडम् । २ (घ०) सर्जिका ।

॥ अथ लवणत्रयम् ॥

सैन्धवं रुचकं चैव बिडं च लवणत्रयम् । एतत्त्रिलवणं प्रोक्तं नामतः शास्त्रकोविदैः ॥ १ ॥

॥ अथ लवणपञ्चकम् ॥

सौवर्चलं सैन्धवं च बिडमौद्भिदमेव च । सामुद्रेण समायुक्तं ज्ञेयं लवणपञ्चकम्॥१॥ एकद्वित्रिचतुःपञ्चलवणानि क्रमाद्विदुः । मधुरं सृष्टविण्मूत्रं स्निग्धं सूक्ष्मं बलापहम् ॥ वीर्योष्णं दीपनं तीक्ष्णं कफहृत्पित्तवर्धनम् ॥ २ ॥

॥ अथ लवणषट्कम् ॥

सामुद्रं सिन्धुरुचकं बिडं रोमकपांशवम् । षडेते च समाख्याता लवणाः शास्त्रकोविदैः ॥ १ ॥

॥ अथ चन्दनम् ॥

स्वादे तिक्तं कषे पीतं छेदे रक्तं तनौ सितम् । ग्रन्थिकोटरसंयुक्तं चन्दनं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १ ॥ चन्दनं शीतलं रूक्षं तिक्तमाल्हादनं लघु । हृद्यं वर्ण्यं विषश्लेष्मतृष्णापित्तास्रदाहजित्॥२॥ कालीयकं रक्तगुणं विशेषाद्रोगनाशनम् । कृष्णागुरूष्णं कर्णाक्षिरोगनुच्छीतलं लघु ॥ ३ ॥

॥ अथ गुडूचीसत्त्वगुणाः ॥

छिन्नासत्त्वं हरति सकलं दुस्तरं तीव्रतापं काले चोक्तं भवति च नृणां यौवनेषु ज्वरेषु । दाहं मेहं ज्वरमरुचितृट्श्वासपाण्डुर्शहिक्काः स्त्रीणां रक्तप्रदरजनिते रोगराजेऽपि युक्तम्॥ १ ॥

॥ अथ स्वरसादयः ॥

अथात्र स्वरसः कल्कः क्वाथश्च हिमफाण्टकौ । ज्ञेयाः कषायाः पञ्चैते लघवः स्युर्यथोत्तरम् ॥ १ ॥

॥ अथ स्वरसकल्पना ॥

आहतात्तत्क्षणात्कृष्टाद् द्रव्यात्क्षुण्णात्समुद्भवेत्[1] । वस्त्रनिष्पीडितो यः स्यात्स्वरसो रस उच्यते ॥१॥ कुडवं चूर्णितं द्रव्यं क्षिप्तं च द्विगुणे जले । अहोरात्रं स्थितं तस्माद्भवेद्वा रस उत्तमः ॥ २ ॥ आदाय शुष्कं द्रव्यं वा स्वरसानामसम्भवे । जलेऽष्टगुणिते साध्यं पादशिष्टं च गृह्यते ॥ ३ ॥ स्वरसस्य गुरुत्वाच्च पलमर्धं प्रयोजयेत् । निःशोषितं चाग्निसिद्धं पलमात्रं रसं पिबेत् ॥ ४ ॥ मधुश्वेतागुडक्षाराञ्जीरकं लवणं तथा । घृतं तैलं च चूर्णादीन् कोलमात्रान्रसे क्षिपेत् ॥ ५ ॥ स यथा । अमृताया रसः क्षौद्रयुक्तः सर्वप्रमेहजित् । हरिद्राचूर्णयुक्तो वा रसो धात्र्याः समाक्षिकः ॥ ६ ॥

---

1 (ख० ग०) आहतात्तत्क्षणात्कृष्टात् ।

॥ अथ पुटपाककल्पना ॥

पुटपाकस्य मात्रेयं लेपस्याङ्गारवर्णता । लेपं च द्व्यङ्गुलं स्थूलं कुर्याद्वाङ्गुष्ठमात्रकम् ॥ १ ॥ काश्मरीवटजम्ब्वादिपत्रैर्वेष्टनमुत्तमम् । पलमात्रो रसो ग्राह्यः कर्षमात्रं मधु क्षिपेत् ॥ कल्कचूर्णद्रवाद्यास्तु देयाः स्वरसवद्बुधैः ॥२॥ स यथा । तत्कालाकृष्टकुटजत्वचं तण्डुलवारिणा । पिष्टां चतुष्पलमितां जम्बूपल्लववेष्टिताम् ॥ ३ ॥ सूत्रबद्धां च गोधूमपिष्टेन परिवेष्टिताम् । लिप्तां च घनपङ्केन गोमये वह्निना दहेत् ॥ ४ ॥ अङ्गारवर्णां च मृदं दृष्ट्वा वह्नेः समुद्धरेत् । ततो रसं गृहीत्वा च शीतं क्षौद्रयुतं पिबेत् ॥ जयेत्सर्वानतीसारान्दुस्तरान्सुचिरोत्थितान् ॥ ५ ॥

॥ अथ कल्कः ॥

द्रव्यमार्द्रं शिलापिष्टं शुष्कं वा सजलं भवेत् । प्रक्षेपावापकल्कास्ते तन्मात्रा कर्षसंमिता ॥ १ ॥ कल्के मधु घृतं तैलं देयं द्विगुणमात्रया । सितां गुडं समं दद्याद्द्रवा देयाश्चतुर्गुणाः ॥२॥ स यथा । त्रिवृद्ध्या पञ्चवृद्ध्या वा सप्तवृद्ध्याथवा कणाः । पिबेत् पिष्ट्वा दशदिनं तास्तथैवापकर्षयेत् ॥ ३ ॥ एवं विंशद्दिनं सिद्धं पिप्पलीवर्धमानकम् । अनेन पाण्डुवातास्रकासश्वासारुचिज्वराः ॥ उदरार्शःक्षयश्लेष्मवाता नश्यन्त्युरोग्रहाः ॥ ४ ॥

॥ अथ क्वाथः ॥

पानीयं षोडशगुणं क्षुण्णे द्रव्यपले क्षिपेत् । मृत्पात्रे क्वाथयेद्ग्राह्यमष्टमांशावशेषितम्॥१॥तज्जलं पाययेद्धीमान्कोष्णं मृद्वग्निसाधितम् । शृतः क्वाथः कषायश्च निर्यूहः स निगद्यते ॥ २ ॥ आहाररसपाके च संजाते द्विपलोन्मितम् । वृद्धवैद्योपदेशेन पिबेत्क्वाथं सुपाचितम् ॥३॥ क्वाथे क्षिपेत्सितामंशैश्चतुर्थाष्टमषोडशैः। पित्तवातकफातङ्के विपरीतं मधु स्मृतम् ॥ ४ ॥ जीरकं गुग्गुलुं क्षारं लवणानि शिलाजतु । हिङ्गु त्रिकटुकं चैव क्वाथे शाणमितं क्षिपेत् ॥ ५ ॥ क्षीरं घृतं तैलमूत्रं चान्यद्द्रव्यं तथा क्षिपेत् । कल्कचूर्णादिकं क्वाथे निक्षिपेत्कर्षसंमितम् ॥ ६ ॥ स यथा । गुडूचीधान्यकारिष्टपद्मकारक्तचन्दनैः । गुडूच्यादिरयं क्वाथः सर्वज्वरहरः स्मृतः ॥ ७ ॥

॥ अथ हिमकल्पना ॥

क्षुण्णद्रव्यपलं सम्यक् षड्भिर्नीरपलैः स्मृतम् । निःशोषितं हिमः स स्यात्तथा शीतकषायकः ॥ तन्मानं फाण्टवज्ज्ञेयं सर्वत्रैवैष निश्चयः ॥ १ ॥ स यथा । आम्रं जम्बूं च ककुभं चूर्णीकृत्य जले क्षिपेत् । हिमं तस्य पिबेत्प्रातः सक्षौद्रं रक्तपित्तजित् ॥ २ ॥

॥ अथ फाण्टकल्पना ॥

क्षुण्णद्रव्यपले सम्यग् जलमुष्णं विनिक्षिपेत् । मृत्पात्रे कुडवोन्मानं ततस्तु

१ (ख० ग०) पाण्डुरोगा । २ (ख० ग०) पानीये षोडशगुणे क्षुण्णाद्द्रव्यं पलं क्षिपेत् । ३ (ख० ग० घ०) शाणमितान् ।

स्रावयेत्पटात् ॥ १ ॥ स स्याच्चूर्णद्रवः फाण्टस्तन्मानं द्विपलोन्मितम् । मधुश्वेतागुडाद्यैश्च क्वाथवत्तत्र निक्षिपेत् ॥ २ ॥ स यथा । मधूकपुष्पं मधुकं चन्दनं सारुषकम् । मृणालं कमलं लोध्रं गम्भारी नागकेसरम् ॥ ३ ॥ त्रिफलासारिवाद्राक्षालाजान्कोष्णजले क्षिपेत् । सितामधुयुतः पेयः फाण्टो वासौ हिमोऽथवा ॥ ४ ॥ वातपित्तज्वरं दाहं तृष्णामूर्च्छारतिभ्रमान् । रक्तपित्तं मदं हन्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥ ५ ॥

॥ अथ चूर्णकल्पना ॥

अत्यन्तशुष्कं यद्द्रव्यं सुपिष्टं वस्त्रगालितम् । तत्स्याच्चूर्णं रजः क्षोदस्तन्मात्रा कर्षसंमिता ॥ १ ॥ चूर्णे गुडः समो देयः शर्करा द्विगुणा भवेत् । चूर्णेषु भर्जितं हिङ्गु जीरकं चेति केचन ॥ २ ॥

॥ अथ वटककल्पना ॥

वटका अत्र कथ्यन्ते तन्नाम गुटिका वटी । मोदको वटिका पिण्डी गुडो वर्तिस्तथोच्यते ॥ १ ॥ लेहवत्साध्यते वह्नौ गुडो वा शर्करा थवा । गुग्गुलुर्वा क्षिपेत्तत्र तच्चूर्णं निर्मिता वटी ॥ २ ॥ कुर्यादवह्निसिद्धेन क्वचिद्गुग्गुलुना वटीं । द्रवेण मधुना वापि गुटिकां कारयेद्बुधः ॥ ३ ॥ सिता चतुर्गुणा देया वटीषु द्विगुणो गुडः । सर्वचूर्णसमः कार्यो गुग्गुलुर्मधु तत्समम् ॥ ४ ॥ द्रवं च द्विगुणं देयं मोदकेषु भिषग्वरैः । कर्षप्रमाणां तन्मात्रां बलं दृष्ट्वा प्रयोजयेत् ॥ ५ ॥

॥ अथावलेहः ॥

क्वाथादेर्यत्पुनः पाकाद्घनत्वं सरसं च यत् । सोऽवलेहश्च लेहश्च तन्मात्रा स्यात्पलोन्मिता ॥ १ ॥ सिता चतुर्गुणा कार्या चूर्णाच्च द्विगुणो गुडः । द्रवं चतुर्गुणं दद्यादिति सर्वत्र निश्चयः ॥ २ ॥ दुग्धमिक्षुरसो यूषः पञ्चमूलकषायकः । वासाक्वाथो यथायोग्यमनुपानं प्रशस्यते ॥ ३ ॥

॥ अथ स्नेहपाकविधिः ॥

आदौ संचारयेत्क्वाथं दुग्धं कल्कं ततः क्रमात् । ततोऽन्यत्सुरभि द्रव्यमेष स्नेहविधिः क्रमात् ॥ १ ॥ तैलं कृत्वा कटाहे दृढतरविमले मन्दमन्दानले तत् पक्वं निःफेनभावं गतमिह हि यदा शैत्यभावं समेत्य । मञ्जिष्ठारात्रिलोध्रैर्जलधरतनुकैः सामलैः साक्षपथ्यैः सूचीपुष्पाङ्घ्रिनीरैरुपहितमथ तैस्तैलगन्धं जहाति ॥२॥ तैलस्येन्दुकलांशकेन विकसा ग्राह्या तु मूर्च्छाविधौ ये चान्ये त्रिफलापयोदरजनीह्रीबेरलोध्रान्विताः । सूचीपुष्पवटावरोहनलिकास्तस्याथ पादांशकाः पाच्यास्तैलजगन्धदोषहृतये कल्कीकृतास्तद्विदैः ॥३॥ आम्रजम्बूकपित्थानां बीजपूरकबिल्वयोः । शोधनं तिलतैलस्य पल्लवानां तु पञ्चकम् ॥४॥ कल्काच्चतुर्गुणः स्नेहः स्नेहा-

त्क्वाथं चतुर्गुणम् । क्वाथाच्चतुर्गुणं वारि क्वाथः क्वाथ्यसमो मतः ॥ ५ ॥ मृदौ चतुर्गुणं देयं कठिनेऽष्टगुणं जलम् । कठिनात्कठिने द्रव्ये वारि षोडशभागिकम् ॥६॥ कर्षादितः पलं यावद्वारिषोडशकं क्षिपेत् । तदूर्ध्वं कुडवं यावत्क्षिपेदष्टगुणं जलम् ॥ ७ ॥ प्रस्थादितः क्षिपेन्नीरं खारीं यावच्चतुर्गुणम् । शब्दहीनोऽग्निनिक्षिप्तः स्नेहः सिद्धो भवेत्तदा ॥ ८ ॥ यदा फेनोद्गमस्तैले फेनशान्तिश्च सर्पिषि । वर्णगन्धरसोत्पत्तिः स्नेहसिद्धिस्तदा भवेत् ॥ ९ ॥ अकल्कद्रव्ययोगानां कठिनानां विचारतः । क्वाथो विधीयतेऽन्येषां कल्क एव भिषग्मतः ॥ १० ॥ ईषत्पिष्टो भवेत्कल्कः क्वाथोऽग्निक्वथितो मतः । स्नेहपाकस्त्रिधा प्रोक्तो मृदुर्मध्यः खरस्तथा ॥ ११ ॥ ईषत्सरसकल्कस्तु स्नेहपाको मृदुर्भवेत् । मध्यपाकश्च सिद्धश्च कल्के नीरसकोमले ॥ १२॥ ईषत्कठिनकल्कश्च स्नेहपाको भवेत्खरः । तदूर्ध्वं दग्धपाकः स्याद्दाहकृन्निष्प्रयोजकः ॥ १३ ॥ आमपाकश्च निर्वीर्यो वह्निमान्द्यकरो गुरुः । नस्यार्थं स्यान्मृदुः पाको मध्यमः सर्वकर्मसु ॥ १४ ॥ अभ्यङ्गार्थं खरः प्रोक्तो युञ्ज्यादेवं यथोचितम् । घृततैलगुडादींश्च साधयेन्नैकवासरे ॥ प्रकुर्वन्त्युषिताश्चैते विशेषाद्गुणसंचयम् ॥ १५ ॥ तैलं संस्थाप्य पात्रे विधिवदथ पचेद्वासरादग्निमानात् क्वाथैर्दुग्धैश्च कल्कैस्तदनु सुरभिभिः शोधनीयैर्विशुद्धैः । कस्तूरीचन्दनग्लौजलजलदसटीरक्तपाटीरकुष्ठत्वग्मञ्जिष्ठातुरुष्कागुरुनखरदलैः पीतकङ्कोलमुख्यैः ॥ १६ ॥ इति स्नेहपाकविधिः ॥

॥ अथ लाक्षारसविधिः ॥

दशांशं लोध्रमादाय तद्दशांशां च सर्जिकाम् । किञ्चिच्च बदरीपत्रं वारि षोडशधा स्मृतम् ॥ वस्त्रपूतो रसो ग्राह्यो लाक्षायाः पादशेषितः ॥ १ ॥

॥ अथासवारिष्टः ॥

द्रवेषु चिरकालस्थं द्रव्यं यत्संधितं भवेत् । आसवारिष्टभेदैस्तत्प्रोच्यते भेषजोचितम् ॥ १ ॥ यदपक्वौषधाम्बुभ्यां सिद्धं मद्यं स आसवः । अरिष्टः क्वाथसिद्धः स्यात्तयोर्मानं पलोन्मितम् ॥ २ ॥ अनुक्तमानारिष्टेषु द्रवद्रोणे गुडात्तुलाम् । क्षौद्रं क्षिपेद्गुडादर्धं प्रक्षेपं दशमांशकम् ॥३॥ ज्ञेयः शीतरसः शीधुरपक्वमधुरद्रवैः । सिद्धपक्वरसः सीधुः संपक्वमधुरद्रवैः ॥ ४ ॥ परिपक्वान्नसन्धानसमुत्पन्नां सुरां जगुः । सुरामण्डः प्रसन्ना स्यात्ततः कादम्बरी घना ॥ ५ ॥ तदधो जगलो ज्ञेयो मेदको जङ्गलो घनः । पक्वं संहृतसारं स्यात्सुराबीजं च किण्वकम् ॥ ६ ॥ यत्तालखर्जूररसैः साधितं स्याद्धि वारुणी । कन्दमूलफलादीनि सस्नेहलवणानि च ॥७॥ यत्र द्रवेऽभिधीयन्ते तत्सुक्तमभिधीयते । विनष्टमम्लतां यातं मद्यं वा मधुरद्रवः ॥ ८ ॥ विनष्टः साधितो यस्तु तत्सुक्तमभिधीयते । गुडाम्बुना सतैलेन कन्दशाकफलैस्तथा ॥ ९ ॥ साधितं चाम्लतां

१ (ख० ग० घ० ङ०) द्रव्य । २ (ख०) गुडो । ३ (ग०) सीधुः । ४ (ख०) प्रपन्नः । (ग०) प्रपन्ना । (घ० प्रसन्नः ।

यातं गुडक्तं प्रचक्षते । एवमेवेक्षुसुक्तं स्यान्मृद्वीकासम्भवं तथा ॥ १० ॥ तुषाम्बुसंधितैर्ज्ञेयं माषैर्विदलितैर्यवैः । यवैः सुनिस्तुषैः पक्वैः सौवीरं सन्धितं भवेत् ॥ ११ ॥ तुषाम्बुधान्यमण्डादिसंधितं काञ्जिकं विदुः । सण्डाकी सन्धिता ज्ञेया मूलकैः सर्षपादिभिः ॥ १२ ॥

॥ अथ शिलाजतुकरणम् ॥

गुरुयं शिलाजतु शिला सूक्ष्मखण्डां प्रकल्पयेत् । निक्षिप्यात्युष्णपानीये यामैकं स्थापयेत्सुधीः ॥ १ ॥ मर्दयित्वा ततो नीरं गृह्णीयाद्वस्त्रगालितम् । स्थापयित्वा च मृत्पात्रे धारयेदातपे बुधः ॥ २ ॥ उपरिस्थं घनं यत्स्यात्तन्निक्षिपेदन्यपात्रके । धारयेदातपे तस्मादुपरिस्थं घनं नयेत् ॥ ३ ॥ एवं पुनः पुनर्नीत्वा द्विमासाभ्यां शिलाजतु । भूयात्कार्यक्षमं वह्नौ क्षिप्तं लिङ्गोपमं भवेत् ॥ ४ ॥ निर्धूमं च ततः शुद्धं सर्वकार्येषु योजयेत् । अधःस्थितं च यच्छेषं तस्मान्नीरं विनिक्षिपेत् ॥ ५ ॥ इति शिलाजतुकरणम् ।

॥ अधुना धात्वादीनां लक्षणशोधनमारणगुणानाह ॥

स्वर्णताराकताम्राणि नागवङ्गौ च तीक्ष्णकम् । धातवः सप्त विज्ञेया अष्टमः क्वापि पारदः ॥ १ ॥ स्वर्णं तारं च ताम्रं च वङ्गो नागस्तु पञ्चमः । रीतिका च तथा घोषो लोहं चेत्यष्ट धातवः ॥ २ ॥ तैले तक्रे गवां मूत्रे काञ्जिके च कुलत्थके । सप्तधा तप्तनिर्वापात्सर्वलोहं विशुध्यति ॥ ३ ॥

॥ अथ सप्तधातुवर्णाः ॥

स्वर्णं चम्पकवर्णाभं कृष्णत्वं तारताम्रयोः ॥ कांस्यं धूसरवर्णं स्यान्नागः पारावतप्रभः ॥ १ ॥ वङ्गं शुभ्रत्वमायाति तीक्ष्णं जम्बूफलोपम् । अभ्रकं चेष्टिकाभं स्याद्धातूनां वर्णनिर्णयः ॥ २ ॥

॥ अथ सर्वधातुसामान्यमारणम् ॥

शिलार्कदुग्धगन्धकैर्युताश्च सप्त धातवः । पुटैश्च द्वादशैः परं व्रजन्ति भस्मतां सदा ॥ १ ॥

॥ अथ स्वर्णम् ॥

दाहे रक्तं सितं छेदे निकषे कुङ्कुमप्रभम् । तारशुल्बोज्झितं स्निग्धं मृदु हेम गुरूत्तमम् ॥१॥ श्वेताङ्गं कठिनं रूक्षं विवर्णं समलं दलम् । दाहे छेदे सितं श्वेतं कषे लघु च तत्त्यजेत् ॥ २ ॥ इति लक्षणम् ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

सुवर्णमुत्तमं वह्नौ विद्रुतं निक्षिपेत्त्रिशः । काञ्चनारद्रवैः शुद्धं काञ्चनं जायते भृशम् ॥

१ (ख० ग० घ० ङ०) तस्मिन् ।

॥ अथ मारणम् ॥

काञ्चने गलिते नागं षोडशांशेन निक्षिपेत् । चूर्णयित्वा तथाम्लेन घृष्ट्वा कृत्वा च गोलकम् ॥ १ ॥ गोलकेन समं गन्धं दत्वा चैवाधरोत्तरम् । शरावसम्पुटे धृत्वा पुटेद्विंशद्वनोत्पलैः ॥ २ ॥ एवं सप्तपुटैर्हेम निरुद्धं भस्म जायते । स्वर्णपत्रसमं नागभस्म निम्बूविलेपितम् ॥ ३ ॥ त्रिवारं वै गजपुटे सुवर्णं भस्मतां व्रजेत् । पारावतमलैर्लेपादथवा कुक्कुटोद्भवैः ॥४॥ हेमपत्राणि लेपांश्चै प्रदद्यादुत्तरोत्तरम् । गन्धचूर्णं समं कृत्वा शरावयुगसंपुटे ॥ ५ ॥ प्रदद्यात्कुक्कुटपुटं पञ्चभिर्गोमयोपलैः । एवं नवपुटं दद्याद्दशमं च महापुटम् । त्रिंशद्वनोपलैर्देयं जायते हेमभस्म तु ॥ ६ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

स्वर्णं शीतं पवित्रं क्षयवमिकसनश्वासमेहास्रपित्त—क्षैण्यक्ष्वेडक्षतास्रप्रदरगदहरं स्वादुतिक्तं कषायम् । वृष्यं मेधाग्निकान्तिप्रदमधुरसरं कार्श्यहारि त्रिदोषोन्मादापस्मारशूलज्वरजयि वपुषो बृंहणं नेत्रपथ्यम् ॥ १ ॥ एतद्भस्म सुवर्णजं कटु घृतोपेतं द्विगुञ्जोन्मितं लीढं हन्ति नृणां क्षयाग्निसदनं श्वासं च कासारुची । ओजोधातुविवर्धनं बलकरं पाण्ड्वामयध्वंसनं पथ्यं सर्वविषापहं गदहरं दुष्टग्रहण्यादिहृत् ॥ २ ॥ बलं च वीर्यं हरते नराणां रोगव्रजान्पोषयतीह काये । असौख्यकार्येव सदैव हेमापक्वं सदोषं मरणं करोति ॥ ३ ॥

॥ अथ शुद्धस्वर्णदलगुणाः ॥

शुद्धं स्वर्णदलं समस्तविषहृच्छूलाम्लपित्तापहं हृद्यं पुष्टिकरं क्षयव्रणहरं कार्याग्निमान्द्यं जयेत् । हिक्कानाहहरं परं कफहरं नृणां हितं सर्वदा तत्तद्रोगहरानुपानसहितं सर्वामयध्वंसनम् ॥ १ ॥ इति स्वर्णम् ॥

॥ अथ रौप्यम् ॥

गुरु स्निग्धं मृदु श्वेतं दाहे छेदे च यत्क्षमम् । वर्णाढ्यं चन्द्रवत्स्वच्छं तारमत्र गुणान्वितम् ॥ १ ॥ कृत्रिमं कठिनं रूक्षं रक्तपीतदलं लघु । दाहे छेदे च यन्नष्टं रूप्ये दोषा दश स्मृताः ॥ २ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

पत्रीकृतं तु रजतं संतप्तं जातवेदसि । निर्वापितमगस्त्यस्य रसे वारत्रयं शुचि ॥ १ ॥

॥ अथ मारणम् ॥

तारपत्राणि सूक्ष्माणि कृत्वा तत्तुल्ययोः पृथक् । सूतगन्धकयोस्तुल्यतालयोः

---

१ (ख०ग०) वनोपलैः । २ (ग०) निरुत्थम् । ३ (ग०) सांलघ्य । ४ (ख०ग०घ०ङ०) गुणा नव ।

खल्वसंस्थयोः ॥ १ ॥ कल्कं कृत्वा कुमार्यैद्भिस्तेन तानि प्रलेपयेत् । शरावसंपुटे रुद्धं त्रिंशद्वन्योपलैः पुटेत् । एवं रजतमाप्नोति मृतिं वारद्वयेन वै ॥ २ ॥ अन्यच्च । विधाय पिष्टं सूतेन रजतस्याथ मेलयेत् । तालगन्धसमं पश्चान्मर्दयेन्निम्बुकद्रवैः ॥ द्वित्रैः पुटैर्भवेद्भस्म योज्यमेतद्रसादिषु ॥ ३ ॥ अन्यच्च । माक्षिकं दरदनिम्बुजप्लुतं सूक्ष्मरौप्यदलसंचयं पुटेत् । द्वित्रिवारमथ भस्मतां व्रजेत्पातकौघ इव शङ्करस्मृतेः ॥ ४ ॥ इति रौप्यमारणम् ॥

॥ अथ तद्गुणाः ॥

तारं शीतकषायमम्लमधुरं दोषत्रयच्छेदनं स्निग्धं दीपनमक्षिकुक्षिगदजिद्दाहं विषार्दिं हरेत् । मेदोवृद्धि मदात्ययात्ययकरं कान्त्यायुरारोग्यकृच्चक्ष्मापस्मृतिशूलपाण्डुपलितप्लीहज्वरघ्नं सरम् ॥ १ ॥ अशुद्धं रजतं कुर्यात्पाण्डुकण्डूगलग्रहान् । विबन्धं वीर्यनाशं च बलहानिं शिरोरुजम् ॥ २ ॥ इति रजतम् ॥

॥ अथ ताम्रम् ॥

न विषं विषमित्याहुस्ताम्रं तु विषमुच्यते । एको दोषो विषे ताम्रे त्वष्टौ दोषाः प्रकीर्तिताः ॥ १ ॥ भ्रमो[1] मूर्छा विदाहश्च स्वेदक्लेदनवान्तयः । अरुचिश्चित्तसंताप एते दोषा विषोपमाः ॥ तस्मात्संशोधयेत्ताम्रं तद्दोषविनिवृत्तये ॥ २ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

वज्रिदुग्धैः सलवणैस्ताम्रपत्रं विलेपयेत् । अग्नौ संताप्य निर्गुण्डीरसैः संसेचयेत्त्रिशः ॥ स्नुह्यर्कक्षीरसेचैर्वा शुल्बशुद्धिः प्रजायते ॥ १ ॥ अन्यच्च । गोमूत्रेण पचेद्यामं ताम्रपत्रं दृढाग्निना । साम्लक्षारेण संशुद्धिस्ताम्रं प्राप्नोति सर्वथा ॥ २ ॥ इति शोधनम् ॥

॥ अथ मारणम् ॥

चूर्णं शुद्धस्य ताम्रस्य समसूतं विमर्दयेत् । खल्वे जम्बीरनीरेण तयोस्तुल्यं तु गन्धकम् ॥ दिनं गजपुटे पाच्यं ताम्रभस्म प्रजायते ॥ १ ॥ अन्यच्च । तिलपर्णीरसैस्ताम्रपत्राणि परिलेपयेत् । शुभ्रवर्णं भवेत्क्षिप्रं नात्र कार्या विचारणा ॥ २ ॥

॥ अथान्यच्च त्रपुताम्रम् ॥

शुद्धताम्रस्य पत्राणि शुक्तिद्वयमितानि च । त्रपु शुक्तिमितं तेन वेष्टयित्वाथ तानि तु ॥ १ ॥ यामं पचेद्घटीयन्त्रे यदा त्रपुमयं तदा । तत्स्वाङ्गशीतं निष्कास्य भक्षयेद्वल्लसंमितम् ॥ २ ॥ शृङ्गबेरयवक्षारशोषणैस्तन्निहन्ति च । कफामयारुचिप्लीहत्रपुताम्रमिदं क्षणात् ॥ ३ ॥

॥ अथ सोमनाथताम्रम् ॥

शुल्बतुल्येन सूतेन बलिना तत्समेन च । तदर्धांशेन तालेन शिलया च तदर्ध-

---

1 (ख० ग०) पिबन्धम् ।

या ॥ १ ॥ विधाय कज्जलीं श्लक्ष्णां सूक्ष्मकज्जलसंनिभाम् । कज्जल्या ताम्रपत्राणि पर्यायेण विलेपयेत् ॥ २ ॥ यन्त्राध्यायविनिर्दिष्टवालुकायन्त्रगं पचेत् । प्रपचेद्युगयामं तु स्वाङ्गशीतं समुद्धरेत् ॥ ३ ॥ तत्तद्रोगहरानुपानसहितं ताम्रं द्विवल्लोन्मितं तल्लीढं परिणामशूलमुदरं शूलं च पाण्डुज्वरम् । गुल्मप्लीहक्षयाग्निसादसदनं श्वासं च कासं तथा दुष्टां च ग्रहणीं हरेद्‌ध्रुवमिदं तत्सोमनाथाभिधम् ॥ ४ ॥ इति सोमनाथताम्रम् ॥ अन्यच्च । योगरत्नसमुच्चये पाठान्तरम् । नेपालं समरुद्रबीजममुरस्तुल्यस्तयोस्तालकस्तस्यार्धार्धशिला विधाय विधिना श्लक्ष्णां परां कज्जलीम् । लिप्त्वा ताम्रदलान्यधोर्ध्वमनया भाण्डे पचेद्यामकं यन्त्राध्यायसमुक्तशास्त्रविधिना तत्स्वाङ्गशीतं हरेत् ॥ १ ॥

॥ अथ सामान्यताम्रगुणाः ॥

ताम्रं शीतं निहन्याद्व्रणकृमिजठरानाहसंप्लीहपाण्डुश्वासश्लेष्मास्रवातक्षयपवमगदं शूलयुग्मं च गुल्मम् ॥ कुष्ठान्यष्टादशापि स्मरबलरुचिकृद्रक्तमेदोऽम्लपित्तच्छेदि प्रोक्तं त्वशुद्धं कृमिमुदरगदाध्मानकुष्ठादि कुर्यात् ॥ १ ॥ इति ताम्रम् ॥

॥ अथ रीतिकांस्ये ॥

रीतिका द्विविधा ज्ञेया तत्राद्या राजरीतिका । काकतुण्डी द्वितीया सा तयोराद्या गुणाधिका ॥ १ ॥ संतप्ता काञ्जिके क्षिप्ता ताम्रा स्याद्राजरीतिका । काकतुण्डी तु कृष्णा स्यान्नासौ सेव्या विजानता ॥ २ ॥ कांस्यं च द्विविधं प्रोक्तं पुष्पतैलिकभेदतः । पुष्पं श्वेततमं तत्र तैलिकं कपिशप्रभम् ॥ ३ ॥ एतयोः प्रथमं श्रेष्ठं संसेव्यं रोगशान्तये । राजरीतिस्तथा घोषं ताम्रवच्छोधयेद्भिषक् ॥ ४ ॥ ताम्रवन्मारणं चापि तयोरुक्तं भिषग्वरैः । रीतिकायुगुलं रूक्षं सतिक्तं लवणं रसम् ॥ शोधनं पाण्डुरोगघ्नं कृमिघ्नं लेखनं हिमम् ॥ ५ ॥ कांस्यं कषायं तिक्तोष्णं लेखनं विशदं सरम् । रूक्षं गुरु च चक्षुष्यं कफपित्तहरं परम् ॥ ६ ॥ इति रीतिकांस्यमारणगुणाः ॥

॥ अथ लोहम् ॥

मुण्डं तीक्ष्णं तथा कान्तमिति लोहं त्रिधा स्मृतम् । मुण्डाच्छताधिकं तीक्ष्णं तीक्ष्णात्कान्तं शताधिकम् ॥ १ ॥ मुण्डं तु वर्तुलं भूमौ पर्वतेषु च जायते । गजवल्यादि तीक्ष्णं स्यात्कान्तं चुम्बकसंभवम् ॥ २ ॥ यत्राङ्कं दृश्यते लोहे तीक्ष्णं लोहं तदुत्तमम् । कासीसामलकल्काक्ते लोहेऽङ्कं दृश्यते मुखम् ॥ ३ ॥

॥ अथ कान्तलक्षणम् ॥

यत्पात्रस्थः प्रसरति जले तैलबिन्दुर्न दत्तो हिङ्गुर्गन्धं विसृजति निजं तिक्ततां निम्बकल्कः । पाच्यं दुग्धं भवति शिखराकारकं नैति भूमिं दग्धाङ्गाः स्युः सजलचणकाः कान्तलोहं तदुक्तम् ॥ १ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

शशरक्तेन संलिप्तं किञ्चार्कपयसायसः । दलं हुताशने ध्मातं सिक्तं त्रैफलवारिणा । एवं त्रिशः कृते लोहं शुद्धिमाप्नोत्यसंशयम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । क्वाथ्यमष्टगुणे तोये त्रिफलाषोडशं पलम् । तत्क्वाथे पादशेषे तु लोहस्य पलपञ्चकम् ॥ २ ॥ कृत्वा पत्राणि तप्तानि सप्तवारं निषेचयेत् । एवं प्रलीयते धातुर्गिरिजो लोहसम्भवः॥ ३ ॥ इति शोधनम् ॥

॥ अथ मारणम् ॥

लोहानां मारणं श्रेष्ठं सर्वेषां रसभस्मना । मध्यमं मूलिकाभिश्च कनिष्ठं गन्धकादिभिः ॥ १ ॥ शुद्धस्य सूतराजस्य भागो भागद्वयं बलेः । द्वयोः समं सारचूर्णं मर्दयेत्कन्यकाम्बुना ॥ २ ॥ यामद्वयं तस्य गोलं संवेष्टयैरण्डजैर्दलैः । ततः सूत्रेण संबध्य स्थापयेत्ताम्रसम्पुटे ॥ ३ ॥ मुद्रयेद्वदनं तस्य मृदा संशोष्य तत्पुनः । त्रिदिनं धान्यराशिस्थं तत उद्धृत्य मर्दयेत् ॥ ४ ॥ रजस्तद्वस्त्रगलितं नीरे तरति हंसवत् । सोमामृताभिधमिदं लोहभस्म प्रकीर्तितम् ॥ ५ ॥ अन्यच्च । द्वादशांशेन दरदं तीक्ष्णचूर्णस्य मेलयेत् । कन्यानीरेण संमर्द्य यामयुग्मं तु तत्पुनः ॥ ६ ॥ शरावसम्पुटे कृत्वा पुटेद्गजपुटेन वै । सप्तधैवं कृतं लोहरजो वारितरं भवेत् ॥ ७ ॥ अन्यच्च । लोहचूर्णं पलं खल्वे सोरकस्य पलं तथा । अश्वगन्धापलं चापि सर्वमेकत्र मर्दयेत् ॥ ८ ॥ कुमार्यद्भिर्दिनं पश्चाद्गोलकं रुबुपत्रकैः । संवेष्ट्य च मृदा लिप्त्वा पुटेद्गजपुटे पचेत् ॥ ९ ॥ स्वाङ्गशीतं समुद्धृत्य सिन्दूराभमयोरजः । मृतं वारितरं ग्राह्यं सर्वकार्यकरं परम् ॥ १० ॥ अन्यच्च । दाडिमीपत्रजरसैर्लोहचूर्णं च भावितम् । आतपे सप्तधा तेन पुनर्गजपुटद्वयम् ॥ ११ ॥ इत्थं कृतं च तद्भस्म शुद्धं वारितरं भवेत् । योजयेत्सर्वरोगेषु सत्यं गुरुवचो यथा ॥ १२ ॥ अन्यच्च । गृहीत्वा तीक्ष्णजं चूर्णं तथैव च गवां दधि । एकत्र कारयेद्भाण्डे यावच्छोषत्वमाप्नुयात् ॥ १ ॥ उद्धृत्य गालयेदग्नौ त्रिफलायाः पुटत्रयम् । देयं वारितरं सद्यो जायते नात्र संशयः ॥ २ ॥ अन्यच्च । एकभागं लोहचूर्णं तत्समो नवसागरः । किञ्चित्तप्तोदकं ग्राह्यं सर्वं वस्त्रे निबध्य च ॥१॥ यामान्ते घर्षयेत्पाणौ सद्यो वारितरं भवेत् । योजयेत्सर्वरोगेषु सर्वरोगापनुत्तये ॥ २ ॥

॥ अथ निरुत्थानम् ॥

सर्वमेतन्मृतं लोहं ध्मातव्यं मित्रपञ्चकैः । इत्येवं स्यान्निरुत्थानं सेव्यं वारितरं भवेत् ॥ १ ॥ रक्तिकाघृतं लाक्षया युतं क्षौद्रमिश्रितं टङ्कणान्वितम् । ऊर्णया तथा ध्माततां गताः सप्त धातवो यान्ति जीवताम् ॥ २ ॥ गन्धकं चोत्थितं लोहं तुल्यं खल्वे विमर्दयेत् । दिनैकं कन्यकाद्रावै रुद्ध्वा गजपुटे पचेत् ॥ इत्येवं सर्वलोहानां कर्तव्यं तन्निरुत्थितम् ॥ ३ ॥

१ (ख० ग० घ० ङ०) बलिम् ।

॥ अथ गुणाः ॥

कान्तं तु शीतं मधुरं कषायमायुःकरं धातुविवर्धनं च । हन्यात्रिदोषव्रणमेहकुष्ठप्लीहोदरग्रन्थिविषक्रिमींश्च ॥ १ ॥ पाण्डुं पीडयति क्षयं क्षपयति क्षैण्यं क्षिणोति क्षणात्कासं नाशयति भ्रमं शमयति श्लेष्मामयान् खादति । अस्रं गुल्मसशूलपीनसवमिश्वासप्रमेहारुचीराशून्मूलयति प्रकम्पनहरं लोहं हिमं चाक्षुषम् ॥ २ ॥ शुद्धं पित्तकफानिलमोहं हन्ति हितं शिवशक्त्या लोहम् । पाण्डुगदामयशूलविनाशि प्रोक्तमशुद्धं रोगविकासि ॥ ३ ॥ ये गुणा मृतरूप्यस्थे ते गुणाः कान्तभस्मनः । कान्ताभावे प्रदातव्यं रूप्यमित्याह भैरवः ॥४॥ कूष्माण्डं तिलतैलं च माषान्नं राजिकां तथा। मद्यमम्लरसं चैव त्यजेल्लोहस्य सेवकः ॥५॥ मत्स्यजीवकवार्ताकमाषं च कारवेल्लकम् । व्यायामं तीक्ष्णकं सद्यस्तैलाम्लं दूरतस्त्यजेत् ॥ ६ ॥

॥ अथानुपानानि ॥

वल्लं वल्लार्धमाषं च यथायोगेन योजयेत् । त्रिफलालोहचूर्णं च वलीपतलिनाशनम्॥१॥ व्योषं भार्गी च मधुना लोहं धातुरुजापहम् । कज्जलीमधुकृष्णाभ्यां श्लेष्मरोगनिवारणम् ॥२॥ शर्करा च चतुर्जातं रक्तपित्तरुजापहम्। पुनर्नवा च गोक्षीरैर्बलवृद्धिकरं परम् ॥३॥ पुनर्नवारसेनैव पाण्डुरोगनिषूदनम्। हरिद्रा लोहचूर्णं च पिप्पली मधुना सह । विंशतिं च प्रमेहानां नाशयेन्नात्र संशयः ॥ ४ ॥ शिलाजतुसमायुक्तं मूत्रकृच्छ्रनिवारणम् । वासकः पिप्पली द्राक्षा लोहं च मधुना सह ॥ ५ ॥ गुटिकां भक्षयेत् प्रातः पञ्चकासनिवारणम् । ताम्बूलेन समायुक्तं भक्षयेल्लोहमुत्तमम् ॥ ६ ॥ अग्निदीप्तिकरं वृष्यं देहकान्तिविवर्धनम् । किमत्र बहुनोक्तेन देहलोहकरं मतम्॥ ७ ॥ अल्पौषधैस्तोकपुटैर्हीनं गन्धकपारदैः । अपक्वं लोहजं चूर्णमायुःक्षयकरं नृणाम् ॥८॥ इति लोहम् ॥

॥ अथ मण्डूरकरणम् ॥

शताब्दमुत्तमं किट्टं मध्यं चाशीतिवार्षिकम् । अधमं षष्टिवर्षीयं ततो हीनं विषोपमम् ॥ १ ॥ अक्षाङ्गारैर्धमेत्किट्टं लोहजं तद्द्रवं जलैः ॥ सेचयेदक्षपात्रान्तः सप्तवारं पुनः पुनः ॥ २ ॥ चूर्णयित्वा ततः क्वाथैर्द्विगुणैस्त्रिफलोद्भवैः । आलोड्य भर्जयेद्वह्नौ मण्डूरं जायते वरम् ॥ ३ ॥ मण्डूरं शिशिरं रुच्यं पाण्डुश्वयथुशोषजित् । हलीमकं कामलां च प्लीहानं कुम्भकामलाम् ॥ ४ ॥ इति मण्डूरम् ॥

॥ अथ वङ्गम् ॥

खुरकं मिश्रकं चेति द्विविधं वङ्गमुच्यते । खुरं तत्र गुणैः श्रेष्ठं मिश्रकं न हितं मतम् ॥ १ ॥ धवलं मृदुलं स्निग्धं द्रुतद्रावं सगौरवम् । निःशब्दं खुरवङ्गं स्यान्मिश्रकं श्यामशुभ्रकम् ॥ २ ॥

---

१ (ग०) मम्लरसम् । २ (ग०) वल्लार्धगानम् ।

॥ अथ वङ्गशोधनम् ॥

द्रावयित्वा निशायुक्ते क्षिप्तं निर्गुण्डिकारसे । विशुध्यति त्रिवारेण खुरवङ्गं न संशयः ॥ १ ॥

॥ अथ मारणम् ॥

शाणमात्रं भवेद्वङ्गं भुजङ्गो रक्तिकामितः । खर्परे गलितं सर्वं लोहदर्व्या विघर्षयेत् ॥ १ ॥ प्रहराज्जायते भस्म भिन्नकज्जलसन्निभम् । शुक्लतां याति तद्भस्म तीव्रखर्परवह्निना ॥२॥ अन्यच्च । पलाशद्रवयुक्तेन वङ्गं पत्राणि लेपयेत् । तालेन पुटितं भस्म त्रिवारं जायते ध्रुवम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । भल्लाततैलसंलिप्तं वङ्गं वस्त्रेण वेष्टितम् । चिञ्चापिप्पलपालाशकाष्ठाग्नौ याति पञ्चताम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । मृत्पात्रे द्राविते वङ्गे चिञ्चाश्वत्थत्वचो रजः । क्षिप्त्वा क्षिप्त्वा चतुर्थांशं लोहदर्व्या विचालयेत् । ततो द्वियाममात्रेण वङ्गभस्म प्रजायते ॥ १॥ अथ भस्मसमं तालं क्षिप्त्वाम्लेन प्रमर्दयेत् । ततो गजपुटे पक्त्वा पुनरम्लेन मर्दयेत् ॥ २ ॥ तालेन दशमांशेन याममेकं ततः पुटेत् । एवं दशपुटैः पक्वं वङ्गं तु म्रियते ध्रुवम् ॥ ३ ॥

॥अथ गुणाः॥

वङ्गं तिक्तोष्णकं रूक्षमीषद्वातप्रकोपणम् । मेहश्लेष्मामयघ्नं च मेदोघ्नं कृमिनाशनम् । ॥ १ ॥ अशुद्धममृतं वङ्गं प्रमेहादिगदप्रदम् । गुल्महृद्रोगशूलार्शःकासश्वासवमिप्रदम् ॥ २ ॥ इति वङ्गम् ॥

॥ अथ नागम् ॥

द्रुतद्रावं महाभारं छेदे कृष्णं समुज्ज्वलम् । पूतिगन्धं बहिःकृष्णं शुद्धं सीसमतोऽन्यथा ॥ १ ॥

॥ अथ नागशोधनम् ॥

नागो द्रुतोऽग्निसंयोगाद्रविदुग्धे निपातितः । सच्छिद्रहण्डिकासंस्थं त्रिवारं शुद्धिमाप्नुयात् ॥ १ ॥

॥ अथ मारणम् ॥

अश्वत्थचिञ्चात्वग्भस्म नागस्य चतुरंशतः । क्षिपेन्नागं पचेत्पात्रे चालयेल्लोहचाटुना ॥ १ ॥ यामाद्भस्म तदुद्धृत्य भस्मतुल्या मनःशिला । जम्बीरैरारनालैर्वा पिष्ट्वा रुद्ध्वा पुटे पचेत् ॥ २ ॥ स्वाङ्गशैत्यं पुनः पिष्ट्वा विंशत्यंशशिलायुतम् । आम्लेनैव तु यामैकं पूर्ववत्पाचयेत्पुटे ॥ एवं षष्टिपुटैः पक्वो नागः स्यात्सुनिरुत्थितः ॥ ३ ॥ अन्यच्च । मनःशिलागन्धयुताटरूषपरिप्लुतं नागदलं विमृष्टम् । पुटैस्त्रिभिः कुम्भमितैः प्रयाति भस्मत्वमेतत्प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥ ४ ॥ अन्यच्च । ताम्बूलीरससंपिष्टशिलालेपात्पुनः पुनः । द्वात्रिंशद्भिः पुटैर्नागो निरुत्थो जायते ध्रुवम् ॥ ५ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

अत्युष्णं सीसकं स्निग्धं तिक्तं वातकफापहम् । प्रमेहतोयदोषघ्नं दीपनं चामवातनुत् ॥ १ ॥ अशुद्धः कुरुते नागः प्रमेहक्षयकामलाः । तस्मात् संशुद्ध एवायं मारणीयो भिषग्वरैः ॥ २ ॥ इति नागः ॥

॥ अथोपधातवः ॥

अभ्रकं माक्षिकं तालं शिलानीलाञ्जनं तथा । तुत्थकं रसकं चैव प्रोक्ताः सप्तोपधातवः ॥ १ ॥

॥ अथाभ्रकम् ॥

शुक्लं रक्तं तथा पीतं कृष्णं चैव यथाक्रमम् । पिनाकं दर्दुरं नागं वज्रं चेति चतुर्विधम् ॥१॥ दलानि मुञ्चत्यनिले[1] पिनाकं भेकं स्वरावं कुरुतेऽनलस्थम् । फूत्काररावं भुजगः करोति ह्यविक्रियं वह्निगतं सुवज्रम् ॥ २ ॥ पिनाकं कुरुते कुष्ठं दर्दुरं मृत्युदायकम् । नागं भगन्दरं कुर्याद्वज्राभ्रं गदवृन्दजित् ॥ ३ ॥

॥ अथाभ्रकशोधनम् ॥

प्रतप्तं सप्तवाराणि निक्षिप्तं काञ्जिकेऽभ्रकम् । निर्दोषं जायते नूनं प्रक्षिप्तं वापि गोजले ॥ त्रिफलाक्वथिते वापि गवां दुग्धे विशेषतः ॥१॥ अन्यच्च । कृष्णाभ्रकं धमेद्वह्नौ ततः क्षीरे विनिक्षिपेत् । भिन्नपत्रं ततः कृत्वा तण्डुलीयाम्लयोर्द्रवैः ॥ २ ॥ भावयेदष्टयामं तु ह्येवं शुध्यति चाभ्रकम् ॥ ३ ॥

॥ अथ धान्याभ्रकम् ॥

पादांशशालिसंयुक्तमभ्रं बद्ध्वाथ कम्बले । त्रिरात्रं स्थापयेन्नीरे तत्क्लिन्नं मर्दयेत्करैः ॥ १ ॥ कम्बलाद्गलितं सूक्ष्मं वालुकासदृशं च यत् । तद्धान्याभ्रमिति प्रोक्तमथ मारणसिद्धये ॥ २ ॥

॥ अथाभ्रमारणम् ॥

कृत्वा धान्याभ्रकं तच्च शोषयित्वाथ मर्दयेत् । अर्कक्षीरैर्दिनं खल्वे चक्राकारं च कारयेत् ॥ १ ॥ वेष्टयेदर्कपत्रैश्च सम्यग्गजपुटे पचेत्[2] । पुनर्मर्द्य पुनः पाच्यं सप्तवारं पुनः पुनः ॥ २ ॥ ततो वटजटाक्वाथैस्तद्वद्देयं पुटत्रयम् । म्रियते नात्र संदेहः सर्वरोगेषु योजयेत् ॥ ३ ॥ तुल्यं घृतं मृताभ्रेण लोहपात्रे विपाचयेत् । घृते जीर्णे तदभ्रं तु सर्वरोगेषु योजयेत् ॥ ४ ॥ धान्याभ्रकं रविक्षीरै रविमूलद्रवेण वा । पिष्ट्वा पिष्ट्वा पुटेत्तै पाकात् सप्तधा म्रियतेऽभ्रकः ॥ ५ ॥ अन्यच्च । धान्याभ्रं मेघनादैः कदलिघनजलैष्टङ्कणाङ्कोलतोयैः खल्वे संमर्द्य गाढं तदनु गजपुटान् द्वादशैवं प्रदद्यात् । मीनाक्षीभृङ्गतोयैस्त्रिफलजलयुतैर्मर्दयेत्सप्तवारं गन्धं तुल्यं च दत्वा प्रवरगजपुटात् पञ्चतां याति मेघः ॥६॥ अन्यच्च । दुग्धत्रयं कुमार्यम्बु गजमूत्रं नृमूत्र-

---

१ (ग०) मुञ्चत्यनले । २ (ख० ग०) पचेत् ।

कम् । वटभृङ्गमजारक्तमेभिरभ्रं सुमर्दितम् ॥ शतधा पुटितं भस्म जायते पद्मरागवत् ॥ ७ ॥ अन्यच्च । धान्याभ्रकं समादाय मुस्ताक्वाथैः पुटत्रयम् । तद्वत्पुनर्नवानीरैः कासमर्दरसैस्तथा ॥ ८ ॥ नागवल्लीदलैः सार्पिःक्षीरैर्देयं पृथक् पृथक् । दिने दिने मर्दयित्वा क्वाथैर्वटजटोद्भवैः ॥ ९ ॥ दत्वा पुटत्रयं पश्चात्त्रिपुटं मुसलीद्रवैः त्रिर्गोक्षुरकषायेण त्रिः पुटेद्वानरीरसैः ॥ १० ॥ मोचकन्दरसैः पाच्यं त्रिवारं कोकिलाक्षजैः । रसैः पुटेत् ततो धेनुक्षीरादेकं पुटं मृदु ॥ ११ ॥ दध्ना घृतेन मधुना स्वच्छया सितया तथा । एकमेकं पुटं दद्यादभ्रस्यैवं मृतिर्भवेत् ॥ १२ ॥ अन्यच्च । धान्याभ्रकस्य भागैकं द्वौ भागौ टङ्कणस्य च । पिष्ट्वा तदन्धमूषायां रुद्ध्वा तीव्राग्निना पचेत् ॥ स्वभावशीतलं चूर्णं सर्वरोगेषु योजयेत् ॥१३॥ इति मारणम् ॥

॥ अथ गुणाः ॥

निश्चन्द्रकं भजेत्तत्तु शुद्धदेहे रसायनम् । सचन्द्रं विषमं ज्ञेयं मृत्युकृद्व्याघ्ररोमवत्॥१॥ वराम्बु गोघृतं चाभ्रं कलाषड्दिकुसमांशकम् । मृद्वग्निना पचेल्लेह्यममृतीकरणं त्विदम् ॥२॥ वेल्लव्योषसमन्वितं घृतयुतं वल्लोन्मितं सेवितं दिव्याभ्रं क्षयपाण्डुरुग्ग्रहणिकाशूलामकोष्ठामयान् । आर्तिश्वासगदं प्रमेहमरुचिं कासामयं दुर्धरं मन्दाग्निं जठरव्यथां विजयते खं हन्ति सर्वामयान् ॥ ३ ॥ गौरीतेजः परमममृतं वातपित्तक्षयघ्नं प्रज्ञाबोधि प्रशमितजरं वृष्यमायुष्यमग्र्यम् । बल्यं स्निग्धं रुचिदमकफं दीपनं शीतवीर्यं तत्तद्योगैः सकलगदहृद्व्योम सूतेन्द्रवद्धि ॥४॥ क्षाराम्लं विदलं कोलं कर्कटी कारवेल्लकम् । वृन्ताकं च करीरं च तैलं चाभ्रे विवर्जयेत् ॥ ५ ॥

॥ अथाभ्रकानुपानानि ॥

अभ्रकं च निशायुक्तं पिप्पली मधुनासह । विंशतिं च प्रमेहानां नाशयेन्नात्र संशयः ॥ १ ॥ अभ्रकं हेमसंयुक्तं क्षयरोगविनाशनम् । रौप्यहेमाभ्रकं चैव धातुवृद्धिकरं परम् ॥ २ ॥ अभ्रकं च हरीतक्या गुडेन सह योजितम् । एलाशर्करया युक्तं रक्तपित्तविनाशनम् ॥ ३ ॥ त्रिकटु त्रिफलां चैव चातुर्जातं सशर्करम् । मधुना लेहयेत्प्रातः क्षयार्शःपाण्डुनाशनम् ॥ ४ ॥ गुडूचिसत्वखण्डाभ्यां मिश्रितं मेहनाशनम् । एलागोक्षुरभूधात्रीसितागव्येन मिश्रितम् ॥ ५ ॥ प्रातः संसेवनान्नित्यं मेहकृच्छ्रनिवारणम् । पिप्पलीमधुसंयुक्तं भ्रमजीर्णज्वरापहम् ॥ ६ ॥ मधु त्रिफलया युक्तं दृष्टिपुष्टिकरं मतम् । मूर्वासत्वयुतं व्योम व्रणानां च विनाशनम् ॥ ७ ॥ गोक्षीरक्षीरकन्दाभ्यां बलवृद्धिकरं परम् । भल्लातकयुतं व्योम त्वर्शोदोषनिवारणम् ॥ ८ ॥ नागरं पौष्करं भार्गी गगनं मधुना सह । अश्वगन्धायुतं खादेद्वातव्याधिनिवारणम् ॥ ९ ॥ चातुर्जातं सिता चाभ्रं पित्तरोगनिवारणम् । कट्फलं पिप्पली क्षौद्रं श्लेष्मरोगनिवारणम् ॥ १० ॥ सर्वक्षारयुतं चाभ्रमग्निवृद्धिकरं परम् । मूत्राघातं मूत्रकृच्छ्रमश्मरीमपि नाशयेत् ॥ ११ ॥

---

१ (क०) बन्धि । २ (ख० ग० घ० ङ०) भार्ङी ।

विजयारससंयुक्तं शुक्रस्तम्भकरं परम् । लवङ्गमधुसंयुक्तं धातुवृद्धिकरं परम् ॥ ॥ १२ ॥ गोक्षीरंशर्करायुक्तं पित्तरोगविनाशनम् । अभ्रकं विधिसंयुक्तं पथ्ययोगेन योजितम् ॥ १३ ॥ वेल्लव्योषसमन्वितं घृतयुतं वल्लोन्मितं सेवितं दिव्याभ्रं क्षयपाण्डुसङ्ग्रहणिकाशूलं च कुष्ठामयम् । सर्वश्वासगदं प्रमेहमरुचिं कासामयं दुर्धरं मन्दाग्निं जठरव्यथां परिहरेच्छेषामयान्निश्चितम् ॥ १४ ॥ वलीपलितनाशः स्याज्जीवेच्च शरदां शतम् । नातः परतरं किञ्चिज्जरामृत्युविनाशनम् ॥ १५ ॥ इति सहस्रपुटाभ्रकानुपानानि ॥

॥ अथ स्वर्णमाक्षिकम् ॥

स्वर्णवर्णं गुरु स्निग्धमीषन्नीलच्छविच्छटम् । कषे कनकवद्घृष्टं तद्वरं हेममाक्षिकम् ॥ १ ॥ अशुद्धं माक्षिकं कुर्यादान्ध्यं कुष्ठं क्षयं कृमीन् । शोधनीयं प्रयत्नेन तस्मात् कनकमाक्षिकम् ॥ २ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

त्रिभागं माक्षिकं ग्राह्यं चतुर्थांशेन सैन्धवम् । जम्बीरजरसैर्वापि बीजपूरद्रवैः पचेत् ॥ १ ॥ घर्षितं लोहपात्रे च याति पात्रं च रक्तताम् । ततः शुद्धत्वमायाति स्वर्णमाक्षिकमीदृशम् ॥ २ ॥

॥ अथान्यप्रकारः ॥

एरण्डतैललुङ्गाम्बुसिद्धं[1] शुध्यति माक्षिकम् । शुद्धं वा कदलीकन्दतोयेन घटिकाद्वयम् ॥ तप्तं क्षिप्तं वराक्वाथे शुद्धिमायाति माक्षिकम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । अगस्तिपत्रनिर्यासैः शिग्रुमूलं सुपेषितम् । तन्मध्ये पुटितं शुद्धं निम्बूजाम्लेन पाचितम् ॥ २ ॥ इति शोधनम् ॥

॥ अथ मारणम् ॥

माक्षिकस्य चतुर्थांशं दत्वा गन्धं विमर्दयेत् । उरुबूकस्य तैलेन ततः कार्या सुचक्रिका ॥ १ ॥ शरावसंपुटे कृत्वा पुटेद्गजपुटेन च । धान्यस्य तुषमूर्ध्वाधो दत्वा शीतं समुद्धरेत् ॥ सिन्दूराभं भवेद्भस्म माक्षिकस्य न संशयः ॥ २ ॥ अन्यच्च । अजामूत्रे ऽथवा तैले कषाये वा कुलत्थजे[2] । तक्रे वा घर्षितं पक्वं म्रियते स्वर्णमाक्षिकम्॥१॥ इति मारणम् ॥

॥ अथ गुणाः ॥

माक्षिकं तिक्तमधुरं मेहार्शःक्षयकुष्ठनुत् । कफपित्तहरं शीतं योगवाहि रसायनम्॥१॥ माक्षिको रजतहाटकप्रभः शोधितोऽतिगुणदः सुसेवितः । मेहकुष्ठकृमिशोफपाण्डुतापस्मृतीर्हरति सोऽश्मरीं जयेत् ॥ २ ॥ मन्दानलत्वं बलहानिमुग्रां विष्टम्भतामन्यगदांश्च दुष्टान् । करोति मालां व्रणपूर्विकां च माक्षीकधातुर्गुरुरप्यपक्वः ॥ ३ ॥

---

1 (ख० ग० घ० ङ०) सिद्धम् । 2 (ख० ग० घ० ङ०) कुलित्थ ।

माक्षीकधातुः सकलामयघ्नः प्राणो रसेन्द्रस्य परं हि वृष्यः । दुर्मेललोहद्वयमेलकश्च गुणोत्तरः सर्वरसायनाढ्यः ॥ ४ ॥ इति स्वर्णमाक्षिकम् ॥

॥ अथ तारमाक्षिकम् ॥

कांस्यवत्तारमाक्षिक्यं कषे घृष्टं तु रूप्यवत्। गुरु स्निग्धं सितं यत्तच्छ्रेष्ठं स्यात्तारमाक्षिकम् ॥ १ ॥ स्वर्णमाक्षिकवद्दोषा विज्ञेयास्तारमाक्षिके । अतस्तद्दोषशान्त्यर्थं शोधनं कथ्यते यथा ॥ २ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

कर्कोटीमेषशृङ्गीजे रसैर्जम्बीरजैर्दिनम् । आतपे भावना देया शुद्धं स्यात्तारमाक्षिकम् ॥ १ ॥ इति शुद्धिः ॥

॥ अथ तन्मारणम् ॥

स्वर्णमाक्षिकवज्ज्ञेयं तारमाक्षिकमारणम् । विमलाया गुणाः किञ्चिन्न्यूनाः कनकमाक्षिकात् ॥ १ ॥

॥ अथ तालकविधिः ॥

अशुद्धं तालमायुर्हृत्कफमारुतमेहकृत् । तापस्फोटाङ्गसंकोचान्कुरुते तेन शोधयेत् ॥ १ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

तालकं कणशः कृत्वा तच्चूर्णं काञ्जिके क्षिपेत् । दोलायन्त्रेण यामैकं ततः कूष्माण्डजद्रवैः ॥ १॥ तिलतैले पचेद्यामं यामं च त्रिफलाजले । चूर्णोदके च यामैकं पक्कं शुध्यति तालकम् ॥ २ ॥

॥ अथ मारणम् ॥

सदलं तालकं शुद्धं पुनर्नव्या रसेन तु । खल्वे विमर्दयेद्दिनं पश्चाद्विशोषयेत् ॥१॥ संशोष्य गोलकं तस्य कुर्यात्तच्च विशोषयेत् । ततः पुनर्नवाक्षारैः स्थाल्यर्धं तु प्रपूरयेत् ॥ २ ॥ तत्र तद्गोलकं कृत्वा पुनस्तेनैव पूरयेत् । आकण्ठं पिठरं तस्य पिधानं धारयेन्मुखे ॥ ३ ॥ स्थालीं चुल्यां समारोप्य क्रमाद्वह्निं विवर्धयेत् । दिनान्यन्तरशून्यानि पञ्च वह्निं प्रदापयेत् ॥ ४ ॥ एवं तु म्रियते तालं मात्रा तस्यैव रक्तिका । अनुपानान्यनेकानि यथायोग्यं प्रयोजयेत ॥ ५ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

हरितालं कटु स्निग्धं कषायोष्णं हरेद्विषम् । कण्डूकुष्ठास्यरोगास्रवातपित्तकफव्रणान् ॥ १ ॥ तालकं हरते रोगान्कुष्ठं मृत्युजरापहम् । शोधितं कुरुते वीर्यं कान्तिं वृद्धिं तथायुषः ॥ २ ॥ ॥

---

१ (घ०) दुर्मेद ।

॥ अथ मनःशिला ॥

मनःशिला मन्दबलं करोति जन्तुं ध्रुवं शोधनमन्तरेण । मलस्य बन्धं किल मूत्ररोगं सशर्करं कृच्छ्रगदं च कुर्यात् ॥ १ ॥

॥ अथ तच्छोधनविधिः ॥

पचेत्त्र्यहमजामूत्रे दोलायन्त्रे मनःशिलाम् । भावयेत्सप्तधा मूत्रैरजायाः शुद्धिमृच्छति ॥ १ ॥ अन्यच्च । अगस्तिपत्रतोयेन भाविता सप्तवारकम् । शृङ्गबेररसे वापि विशुध्यति मनःशिला ॥ १ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

मनःशिला गुरुर्वर्ण्या रसोष्णा लेखनी कटुः । तिक्तस्निग्धा विषश्वासकासभूतविषास्रनुत् ॥ १ ॥ इति मनःशिला ॥

॥ अथ स्रोतोऽञ्जनम् ॥

स्रोतोऽञ्जनं द्विधा प्रोक्तं श्वेतकृष्णप्रभेदतः । त्रिफलावारिणा स्वेद्यं तद्द्वयं शुद्धिमृच्छति ॥ १ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

सौवीरं ग्राहि मधुरं चक्षुष्यं कफपित्तजित् । हिध्माक्षयास्रनुच्छीतं स्रोतोऽञ्जनमपीदृशम् ॥ १ ॥

॥ अथ तुत्थम् ॥

विष्ठया मर्दयेत्तुत्थं मार्जारककपोतयोः । दशांशं टङ्कणं दत्त्वा पचेल्लघुपुटे ततः ॥ पुटं दध्ना पुटं क्षौद्रैर्देयं तुत्थं विशुध्यति ॥१॥ अन्यच्च । ओतोर्विशा समं तुत्थं सक्षौद्रं टङ्कणाह्रिग्युक् । त्रिधैवं पुटितं शुद्धं वान्तिभ्रान्तिविवर्जितम् ॥ १ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

तुत्थकं कटुकं क्षारं कषायं विषदं लघु । लेखनं भेदि चक्षुष्यं कण्डूकृमिविषापहम् ॥ कफास्रपित्तकुष्ठघ्नं मेहमेदोविनाशनम् ॥ १ ॥ इति तुत्थम् ॥

॥ अथ खर्परम् ॥

नृमूत्रे वाथ गोमूत्रे सप्ताहं रसकं पचेत् । दोलायन्त्रेण शुद्धं स्यात्ततः कार्येषु योजयेत् ॥ १ ॥ खर्परं कटुकं क्षारं कषायं वामकं लघु । लेखनं भेदनं शीतं चक्षुष्यं कफपित्तनुत् । विषास्रकुष्ठकण्डूनां नाशनं परमं मतम् ॥ २ ॥ इति धातूपधातुशोधनमारणगुणाः ॥

॥ अथ पारदः ॥

रसो विप्रः सितो रक्तः क्षत्रियः पीत ऊरुजः । शूद्रः कृष्ण इति प्रोक्तो वर्णभे-

१ (घ०) ओतुर्विशासमम् । २ (क०) खेदनम् ।

याश्चतुर्विधः ॥ १ ॥ ब्राह्मणः कल्प्यते कल्पे गुटिकायां च बाहुजः । धातुवादे तथा वैश्यः शूद्रश्चेतरकर्मणि ॥ २ ॥ अन्तः सुनीलो बहिरुज्ज्वलाङ्गो मध्याह्नचन्द्रप्रतिमप्रकाशः । शस्तोऽथ धूम्रः परिपाण्डुरश्च चित्रो न योज्यो रसकर्मसिद्ध्यै ॥ ३ ॥ पूर्वैर्दोषा रसेन्द्रस्य ये च प्रोक्ता मनीषिभिः । अतस्तेषां प्रशान्त्यर्थं प्रोच्यते कर्म साम्प्रतम् ॥ ४ ॥ यथा । मलशिखिविषनामानो रसस्य नैसर्गिकास्त्रयो दोषाः । मूर्छां मलेन कुरुते शिखिना दाहं विषेण मृत्युं च ॥ ५ ॥ अन्यच्च । मलेन मूर्छां दहनेन दाहं विषेण मृत्युं वितनोति सूतः । मलादिदोषत्रयमेतदत्र नैसर्गिकं शुद्धिमतोऽभिधास्ये ॥ १ ॥ नागो वङ्गो मलो वह्निश्चाञ्चल्यं च गिरिर्विषम् । पारदे कञ्चुकाः सप्त सन्ति नैसर्गिका इमे ॥ २ ॥ रक्तेष्टिकानिशाधूमसारोर्णाभिस्मचूर्णकैः । जम्बीरद्रवसंयुक्तैर्नागदोषापनुत्तये ॥ ३ ॥ विशालाङ्कोलमूलानां रजसा काञ्जिकेन च । शनैः शनैः स्वहस्तेन वङ्गदोषविमुक्तये ॥ ४ ॥ राजवृक्षस्य मूलोत्थचूर्णेन सह कन्यका । मलदोषापनुत्त्यर्थं चित्रको वह्निदूषणम् ॥ ५ ॥ चाञ्चल्यं कृष्णधत्तूरो गिरिं हन्ति कटुत्रयम् । त्रिफला विषनाशाय कन्यका सप्त कञ्चुकान् ॥ ६ ॥

॥ अथान्यप्रकारः ॥

आरग्वधो हन्ति मलं प्रयत्नात्कुमारिका सप्त हि कञ्चुकांश्च । अङ्कोलमूलं च विषं निहन्याद्रसस्य वह्निः किल पावकं च ॥ १ ॥ प्रत्येकं सप्तवारं च मर्दितः पारदो भवेत् । तदा विशुद्धतां याति सर्वयोगार्हितो भवेत् ॥ २ ॥ अन्यच्च । कुमारीत्रिफलाव्योषचित्रकं निम्बुकं रसम् । दिनैकं मर्दितं धृत्वा शुद्धो भवति पारदः ॥ १ ॥ अथ च । आरनालेन चोष्णेन क्षालयेत्प्रतिमर्दनम्[1] । रसं तत्र प्रयातं तु शोषयित्वाथ पातयेत् ॥ १ ॥ गृहीत्वा प्रक्षिपेत्सूते स्यादेवं पारदः शुचिः । पारदात्षोडशांशं तु मिलित्वा सकलं भिषक् ॥ २ ॥ चूर्णं प्रदेयं च पलं मर्दने तप्तखल्वके । अजाशकृत्तुषाग्निं च खनित्वा भूमिमावपेत् ॥ ३ ॥ तस्योपरि स्थितं खल्वं तप्तखल्वं जगुर्बुधाः ॥ एतन्मर्दनमाख्यातं रससंशुद्धये बुधैः ॥ ४ ॥ इति मर्दनम् ॥ त्र्यूषणं त्रिफला वन्ध्या कन्दक्षुद्राद्वयान्वितम्[4] । चित्रकेण निशाक्षारकन्यार्ककनकद्रवैः ॥ १ ॥ सूतं कृतेन क्वाथेन वारान्सप्त विमर्दयेत् । इत्थं संमूर्छितः सूतो जह्यात्सप्तापि कञ्चुकान् ॥ २ ॥ इति मूर्छनम् ॥

॥ अथोत्थापनम् ॥

तत उत्थापयेत्सूतमातपे निम्बुकार्दितम् । उत्थापनं विशिष्टं तु चूर्णपातनपक्षके । धृत्वाग्नौ ऊर्ध्वभाण्डगतं संग्रहेत्पारदः शुचिः ॥ १ ॥ इत्युत्थापनम् ।

॥ अथ स्वेदनम् ॥

रसं चतुर्गुणे वस्त्रे रसोनकशरावके । नियन्त्र्य दोलायन्त्रे तु प्रकल्प्य दिवसं पचेत्

---

१ (ख० ग०) दन्ति । २ (ख० ग० घ० ङ०) कन्यया । ३ (ख० ग०) प्रतिमुर्दयेत् (घ० प्रतिमर्दने । ४ (ख० ग० घ०) क्षुद्राद्वयान्वितः ।

॥ १ ॥ सव्योषत्रिफलावह्निकन्याकल्के तुषाम्बुनि । शेषदोषापनुत्त्यर्थमिदं स्वेदनमीरितम् ॥ २ ॥ इति स्वेदनम् । पलादूनस्य सूतस्य शतपल्यधिकस्य च । न संस्कारः प्रकर्तव्यः संस्कारः स्यात्ततोऽपरः ॥ १ ॥ शुभेऽहनि प्रकर्तव्य आरम्भो रसशोधने एकान्ते धामनि शुभे पुराभ्यर्च्यो हि भैरवः ॥ २ ॥ इति रसशोधनप्रकारः ।

॥ अथ गुणागुणाः ॥

सूतोऽशुद्धतया गुणं न कुरुते कुष्ठाग्निमान्द्यक्रिमिच्छर्द्यारोचकजाड्यदाहमरणं धत्ते नृणां सेवनात् । शुद्धः स्यात्सकलामयौघशमनो यो योगवाहो मृतो युक्त्या षड्गुणगन्धयुग्गदहरो योगेन धात्वादिभुक् ॥ १ ॥ मूर्च्छातो गदहृत्तथैव खगतिं दत्ते निबद्धोऽर्थदस्तद्भस्मामयवार्धकादिहरणं दृक्पुष्टिकान्तिप्रदम् । वृष्यं मृत्युविनाशनं बलकरं कान्ताजनानन्ददं शार्दूलातुलसत्वकृत्क्रमभुजां योगानुसारि स्फुटम् ॥ २ ॥ अन्यच्च । मूर्च्छां गतो यो हरते च रोगान् बद्धो यदा खेचरतामुपैति । लीनो भवेत्सर्वसमृद्धिदायी विराजतेऽसौ नितरां रसेन्द्रः ॥ १ ॥ मूर्च्छित्वा हरति रुजम्बन्धनमनुभूय मुक्तिदो भवति । अमरीकरोति हि मृतः कोऽन्यः करुणाकरः सूतात् ॥ २ ॥ अर्थाः सहाया निखिलं च शास्त्रं हस्तक्रियाकर्मणि कौशलं च । नित्योद्यमस्तत्परता च वह्नेरेभिर्गुणैः सिध्यति सूतकेन्द्रः ॥ ३ ॥ अथवा दरदाकृष्टं खिन्नं लवणाम्बुभाजि दोलायाम् । रसमादाय यथेच्छं कर्तव्यस्तेन भेषजो योगः ॥ ४ ॥ निम्बूरसेन संपिष्टं प्रहरं दरदं दृढम् । ऊर्ध्वपातनयन्त्रेण सङ्ग्राह्यो निर्मलो रसः ॥ ५ ॥ इति दरदाकृष्टिः ॥

॥ अथ रसस्य मुखकरणम् ॥

अथ षड्बिन्दुकीटैश्च रसो मर्द्यस्त्रिवासरम् । लवणाम्लैर्मुखं तस्य जायते धातुभक्षकम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । सास्यो रसः स्यात्पटुशिग्रुतुल्यैः सराजिकैः शोषणकैस्त्रिवारम् पिष्टस्ततःखिन्नतनुः सुवर्णमुख्यानथं खादति सर्वधातून् ॥ १ ॥ इति मुखकरणम् ।

॥ अथ षड्गुणगन्धकजारणम् ॥

तप्तखल्वे रसं क्षिप्त्वा अधश्चुल्यास्तुषाग्निभिः । स्तोकं स्तोकं क्षिपेद्गन्धमेवं वै षड्गुणं चरेत् ॥ १ ॥ अथवा कच्छपयन्त्रेण गन्धकजारणम् । मृत्कुण्डे निक्षिपेन्नीरं तन्मध्ये च शरावकम् । मृत्कुण्डे च पिधानाभं मध्ये मेखलया युतम् ॥ १ ॥ क्षिप्त्वा च मेखलामध्ये संशुद्धं रसमुत्तमम् । रसस्योपरि गन्धस्य रजो दद्यात्समांशकम् ॥ २ ॥ दत्त्वोपरि शरावं च भस्ममुद्रां प्रदापयेत् । तस्योपरि पुटं दद्याच्चतुर्भिर्गोमयोपलैः ॥ ३ ॥ एवं पुनः पुनर्गन्धं षड्गुणं जीर्यते बुधैः । गन्धे जीर्णे भवेत्सूतस्तीक्ष्णाग्निः सर्वकर्मसु ॥ ४ ॥ इति गन्धकजारणम् ।

---

१ (क०) रात्रम् ।

॥ अथ तद्गुणाः ॥

समे गन्धे तु रोगघ्नो द्विगुणे राजयक्ष्मनुत्। जीर्णे तु त्रिगुणे गन्धे कामिनीदर्पनाशनः ॥ १ ॥ चतुर्गुणे तु तेजस्वी सर्वशास्त्रविशारदः। भवेत्पञ्चगुणे सिद्धः षड्गुणे मृत्युनाशनः ॥२॥ इति षड्गुणगन्धकजारणम् ॥ दिनमेकं रसेन्द्रस्य यो ददाति हुताशनम्। द्रवन्ति तस्य पापानि कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ इति शिवागमोक्तम्।

॥ अथ रसबन्धनम् ॥

रम्भा वीरस्नुही चैव क्षीरकञ्चुकिरेव च । दिनारिश्चैव गोरम्भा मीनाक्षी काचमाचिका ॥ एभिस्तु मर्दितः सूतः पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १ ॥ अन्यच्च । पुष्पितमनोजमन्दिरमध्ये सूतो नियोजितो युक्त्या। बद्धो भवति कियद्भिर्दिवसैः पुष्पप्रभावेण ॥ २ ॥ अन्यच्च । भूलताशीवरीमूलं वारिणा मर्दयेद्दृढम् । तन्मूषां लेपयेन्मध्ये तन्मध्ये निक्षिपेद्रसम् ॥ ३ ॥ पञ्चटङ्कप्रमाणं तां मृषामङ्गारके क्षिपेत् । एवं बद्धो भवेत्सूतो मृषान्तःस्थो दृढो भवेत् ॥ ४ ॥ मुखमध्यगतस्तिष्ठेन्मुखरोगविनाशनः । शरीरे क्रमिते सूते जरापलितजित्नरः ॥ ५ ॥ स्तम्भयेच्छस्त्रसंघातं कामोत्पादनकारकः । पुनर्नवं वयः कुर्यात्साधकानां न संशयः ॥ ६ ॥ इति रसबन्धनम् ।

॥ अथ रसमारणम् ॥

अपामार्गस्य बीजानां मृषायुग्मं प्रकल्पयेत् । तत्सम्पुटे न्यसेत्सूतं मल्लयूदुग्धमिश्रितम्॥१॥ द्रोणपुष्पीप्रसूनानि विडङ्गमरिमेदकः । एतच्चूर्णमधश्चोर्ध्वं दत्वा मुद्रां प्रदापयेत् ॥ २ ॥ तं गोलं मुद्रयेत्सम्यग् मृन्मृषासंपुटे सुधीः । मुद्रां दत्वा शोषयित्वा ततो गजपुटे पचेत् । एवमेकपुटेनैव जायते सूतभस्मकम् ॥ ३ ॥ अन्यच्च । शुद्धसूतं समं गन्धं वटक्षीरैर्विमर्दयेत् ॥ पाचयेन्मृत्तिकापात्रे वटकाष्ठैर्विघट्टयेत् ॥ १ ॥ लघ्वग्निना दिनं पाच्यं भस्मसूतं भवेद्ध्रुवम् । द्विगुञ्जं पर्णखण्डेन पुष्टिमग्निं च वर्धयेत् ॥ २ ॥ इति रसमारणम् ।

॥ अथ रससिन्दूरः ॥

पलद्वयं शुद्धरसं पलार्धं शुद्धगन्धकम् । कर्षार्धं नवसारं च जम्बीरेण विमर्दयेत् ॥ १ ॥ काचकुप्यां क्षिपेच्चैव सप्तधा मृदकर्पटैः । विलेप्य काचकूपीं तामातपे शोषयेद्दृढम् ॥ २ ॥ छिद्रभाण्डे ततः कूपीं न्यसेत्सिकतयान्वितं । कूपिकां कण्ठमानेन पूजयेदिष्टदेवताः ॥ ३ ॥ पञ्च पूज्याः कुमार्यश्च ततश्चुल्यां विनिक्षिपेत् । पचेद्यामाष्टकं चैव कूपिकां च क्षणे क्षणे ॥ ४ ॥ संशोध्य पाचयेद्यन्त्रे स्वाङ्गशीतं समुद्धरेत् । ग्राह्यं च दरदाकारं देवदानवदुर्लभम् ॥ ५ ॥ सेवयेद्रोगनाशाय तत्तद्रोगानुपानतः । वल्लं वा वल्लयुग्मं वा कणया मधुना सह ॥ ६ ॥ सेवितं कामिनीकामं दर्शयेद्रतिकौतुकम् । वीर्यबन्धकरं शीघ्रं योषामदविनाशनम् ॥ ७ ॥ सिन्दूरं

१ (ख० ग० घ० ङ०) क्रामिते । २ (ख० ग०) मर्दयेत् ।

हरवीर्यसम्भवमिदं हृक्षाग्निमान्द्यापहं यक्ष्मादिक्षयपाण्डुशोफमुदरं गुल्मप्रमेहापहम् । शूलप्लीहविनाशनं ज्वरहरं दुष्टव्रणान्नाशयेदर्शांसि ग्रहणीभगन्दरहरं छर्दित्रिदोषापहम् ॥ ८ ॥ इति रससिन्दूरः ॥ अन्यच्च । सूतः पञ्चपलः स्वदोषरहितस्तत्तुल्यभागो बलिर्द्वौटङ्कौ नवसारपादकलितौ संमर्द्य कूप्यां न्यसेत् । तां यन्त्रे सिकताख्यके तलबिले पक्त्वाऽर्कयामं हिमं भित्त्वा कुङ्कुमपिञ्जरं रसवरं भस्मादद्देहेश्वराद् ॥ १ ॥ वाते सक्षौद्रपिप्पल्यपि च कफरुजि त्र्यूषणं साग्निचूर्णं पित्ते सैला सिता स्याद्व्रणवति बृहती नागरार्द्रामृताम्बु । पुष्टौ साज्यत्रियामा हरनयनफला शाल्मलीपुष्पवृन्तं किंवा कान्ताललाटाभरणरसपतेः स्यादनूपानमेतत् ॥ २ ॥ अन्यच्च । भागो रसस्य त्रय एव भागा गन्धस्य माषः पवनाशनस्य । संमर्द्य गाढं सकलं सुभाण्डे कज्जलीं काचकृते निदध्यात् ॥१॥ संरुध्य मृत्कर्पटकैर्वटीनां मुखे सचूर्णां गुटिकां च दत्वा । क्रमाग्निना त्रीणि दिनानि पक्त्वा तां वालुकायन्त्रगतां ततः स्यात् ॥ २ ॥ बन्धूकपुष्पारुणभं रसस्य भस्म प्रयोज्यं च किलामयेषु । निजानुपानैर्मरणं जरां च हन्त्यस्य वल्लः क्रमसेवनेन ॥ ३ ॥ अपहरति रोगवृन्दं द्रढयति कायं महद्बलं कुरुते । शुक्रशतानि च सूते सिन्दूराख्यो रसः पुंसाम् ॥ ४ ॥ निखिलक्षयभक्षणदक्षतरं व्रणकुष्ठभगन्दरमेहहरम् । बलदीधितिशुक्रसमृद्धिकरं रसभस्म समस्तगदापहरम् ॥ ५ ॥ अन्यच्च । पलमात्रं रसं शुद्धं तावन्मात्रं तु गन्धकम् । विधिवत्कज्जलीं कृत्वा न्यग्रोधाङ्कुरवारिणा ॥ १ ॥ भावनात्रितयं दत्वा स्थालीमध्ये निधापयेत् । विधाय काच्छपं यन्त्रं वालुकाभिः प्रपूरयेत् ॥ २ ॥ दद्यात्तदनु मन्दाग्निं भिषग्यामचतुष्टयम् । जायते रससिन्दूरं तरुणारुणसन्निभम् ॥ ३ ॥ अनुपानविशेषेण करोति विविधान् गुणान् । क्षयकुष्ठमरुप्लीहमेहघ्नं पाण्डुनाशनम् ॥ ४ ॥

॥ अथ विशिष्टानुपानानि ॥

यथा जलगतं तैलं तत्क्षणादेव सर्पति । एवमौषधमङ्गेषु प्रसर्पत्यनुपानतः ॥ १ ॥ पिप्पलीमधुना सार्धं वातमेहं हिनस्ति च । त्रिफलाशर्करासार्धं पित्तमेहहरः स्मृतः ॥२॥ पिप्पली मरिचं शुण्ठी भार्गी च मधुना सह । कासश्वासप्रशमनः शूलस्य च विनाशनः ॥ ३ ॥ हरिद्राशर्करासार्धं रुधिरस्य विकारनुत् । त्र्यूषणं त्रिफला वासा कामलापाण्डुमान्द्यहृत् ॥४ ॥ पिप्पली चित्रकं पथ्या तथा सौवर्चलं क्षिपेत् । अग्निमान्द्यबद्धकोष्ठहृद्व्यथानाशनं परम् ॥५॥ शिलाजतु तथैला च सितोपलसमन्वितम् । मूत्रकृच्छ्रे प्रशस्तोऽयं सत्यं नागार्जुनोदितम् ॥ ६ ॥ लवङ्गं कुङ्कुमं पत्री हिङ्गुलं करहाटिका । पिप्पली विजया चैव समानीमानि कारयेत् ॥ ७॥ कर्पूरादहिफेनं च नागाह्वागार्धकं [illegible] सर्वमेकत्र संमर्द्य धातुवृद्धौ प्रदापयेत् ॥ ८ ॥ सौवर्चलं लवङ्गं च भूनिम्बश्च

१ (क०) ख० ग०) तदा शीतम् (घ० क०) शीतं भित्वा । २ (ख० ग० घ० क०) भारसस्य मीश- ख० ग० घ० क०) पित्त । ४ (ख० ग० घ० क०) दहिफेनाच्च ।

हरीतकी । अस्यानुपानयोगेन सर्वज्वरविनाशनः ॥ ९ ॥ तथा रेचकरः प्रोक्तः सौवर्चलपलत्रिकः । लवङ्गं कुङ्कुमं चैव दरदेन च संयुतः ॥ १० ॥ ताम्बूलेन समं भक्ष्यो धातुवृद्धिकरः परः । विदारीचूर्णयोगेन धातुवृद्धिकरो मतः ॥ विजयादीप्यसंयुक्तो वमनस्य विकारभुत् ॥ ११ ॥ सौवर्चलं हरिद्रा च विजया दीप्यकस्तथा । अनेनोदरपीडां च सद्योजातां विनाशयेत् ॥ १२ ॥ चतुर्वल्लं पलाशस्य बीजाच्च द्विगुणं गुडात् । अस्यानुपानयोगेन कृमिदोषविनाशनः ॥ १३ ॥ अहिफेनं लवङ्गं च दरदं विजया तथा । अस्यानुपानतः सद्यः सर्वातीसारनाशनः ॥ १४ ॥ सौवर्चलेन दीप्येन चाग्निमान्द्यहरः परः । क्षुद्बोधजनकश्चैव सिद्धनागेश्वरोदितम् ॥ १५ ॥ गुडूचीसत्वयोगेन सर्वपुष्टिकरः स्मृतः । युक्तानुपानसहितः सर्वान् रोगान्विनाशयेत् ॥ १६ ॥

॥ अथ रसेन्द्रस्य पथ्यापथ्यानि ॥

सैन्धवामृतधान्याकजीरकार्द्रकसंयुतम् । तण्डुलीयकवार्ताकपटोलालाजसाधितम् ॥ १ ॥ गोधूमजीर्णशाल्यन्नं गव्यं क्षीरं घृतं दधि । हंसोदकं मुद्गरसं रसेन्द्रे च हितं विदुः ॥ २ ॥ ग्रन्थान्तरे । अभ्यङ्गं मलिने योज्यं तैलैर्नारायणादिभिः । अबला शीततोयेन मस्तके परिषेचयेत् ॥ १ ॥ तृष्णायां नारिकेलाम्बु मुद्गयूषं सशर्करम् । द्राक्षादाडीमखर्जूरकदलीनां फलं भजेत् ॥ २ ॥ बृहतीबिल्वकूष्माण्डं वंशाग्रं कारवेल्लकम् । माषान् मसूरनिष्पावं कुलत्थाँल्लवणं तिलान् ॥ ३ ॥ लङ्घनोद्वर्तनं स्नानं ताम्रभाण्डे सुरासवम् । अनूपमांसं धान्याम्लं भोजनं कदलीदले ॥ ४ ॥ कांस्यके गुरु विष्टम्भि तीक्ष्णं चोष्णं भृशं तथा । अपथ्यं सूतराजस्य पुरा प्रोक्तं महर्षिभिः ॥ ५ ॥ कूष्माण्डं कर्कटी कोलं कलिङ्गं करमर्दकम् । करीरं चेति षट्कादीन् रसभुग्वर्जयेज्जनः ॥ ६ ॥

॥ अथ गन्धकः ॥

चतुर्धा गन्धकः प्रोक्तो रक्तः पीतः सितोऽसितः । रक्तो हेमक्रियायुक्तः पीतश्चैव रसायने ॥ व्रणादिलेपने श्वेतः श्रेष्ठः कृष्णः सुदुर्लभः ॥ १ ॥ सदुग्धभाण्डस्य पटस्थितो ऽयं शुद्धो भवेत्कूर्मपुटेन गन्धः । आभ्यां कृता कज्जलिकानुपानैः सर्वामयघ्नी रसगन्धकाभ्याम् ॥ २ ॥ इति गन्धकशोधनम् । गन्धकः कटुकस्तिक्तो वीर्योष्णस्तुवरः सरः । पित्तलः कटुकः पाके कण्डूविसर्पजन्तुजित् ॥ १ ॥ हन्ति कुष्ठक्षयप्लीहकफवातान् रसायनम् । अशोधितो गन्ध एष कुष्ठसन्तापकारकः । शुक्रौजःक्षयमाबल्यं करोति च रुचिप्रणुत् ॥ २ ॥ इति गन्धकः ॥

॥ अथ हिङ्गुलः ॥

दरदस्त्रिविधः प्रोक्तश्चर्मारः शुकतुण्डकः । हंसपादस्तृतीयस्तु गुणवानुत्तरोत्तरम् ॥ १ ॥ चर्मारस्त्वतिरक्तः स्यात्किञ्चित्पीतः शुकास्यकः । श्वेतरेखः प्रवालाभो हंसपादः स उच्यते ॥ २ ॥ अशुद्धो दरदः कुर्यादान्ध्यं क्षैण्यं क्लमं भ्रमम् । मोहं मेहं च संशोध्यः क्रमाद्वैद्यैस्तु हिङ्गुलः ॥ ३ ॥ मेषीक्षीरेण दरदमम्लवर्गैश्च भावितम् । सप्तवारं प्रयत्नेन शुद्धिमायाति निश्चितम् ॥ ४ ॥ इति शोधनम् ॥

॥ अथ मारणम् ॥

वल्लमात्रं तालपिष्टं शरावे स्थापयेत्ततः । तस्मिन्कर्षसमं देयं शकलं दरदस्य च ॥ १ ॥ पूरयेदार्द्रकरसं द्विगुणं तत्र बुद्धिमान् । पुष्पाणि माषमात्राणि परितः स्थापयेत्ततः ॥ २ ॥ शरावसम्पुटे दत्वा चुल्यां मध्याग्निना पचेत् । घटिकात्रयपर्यन्तं तत उत्तार्य पेषयेत् ॥ ३ ॥ ताम्बूले गुञ्जमात्रं तु देयं पुष्टिकरं मतम् । पाण्डौ क्षये च शूले च सर्वरोगेषु योजयेत् ॥ ४ ॥ इति दरदमारणम् ॥

॥ अथ रत्नानां शोधनमारणे ॥

॥ अथ वज्रम् ॥

व्याघ्रीकन्दगतं वज्रं दोलायन्त्रेण पाचयेत् । सप्ताहं कोद्रवक्काथैः कुलिशं विमलं भवेत् ॥ १ ॥ इति शोधनम् ॥

॥ अथ मारणम् ॥

त्रिवर्षारूढकार्पासीमूलमादाय पेषयेत् । त्रिवर्षनागवल्ल्या वा निजद्रावैः प्रपेषयेत् ॥ १ ॥ तद्गोलके क्षिपेद्वज्रं रुद्ध्वा गजपुटे पचेत् । एवं सप्तपुटैर्नूनं कुलिशं मृतिमृच्छति ॥ २ ॥ अन्यच्च । त्रिसप्तकृत्वः सन्तप्तं खरमूत्रेण सेचितम् । मत्कुणैस्तालकं पिष्ट्वा तद्गोले कुलिशं क्षिपेत् ॥ १ ॥ प्रध्मातं वाजिमूत्रेण सिक्तं पूर्वक्रमेण वै । भस्मीभवति तद्वज्रं शङ्खशीतांशुसुन्दरम् ॥ २ ॥ अन्यच्च । हिङ्गुसैन्धवसंयुक्तक्काथे कौलत्थजे क्षिपेत् । तप्तं तप्तं पुनर्वज्रं भूयाच्चूर्णं त्रिसप्तधा ॥ १ ॥ मण्डूकं कांस्यजे पात्रे निगृह्य स्थापयेत्सुधीः । स भीतो मूत्रयेत्तत्र तन्मूत्रे वज्रमावपेत् ॥ तप्तं तप्तं च बहुधा वज्रस्यैवं मृतिर्भवेत् ॥ २ ॥ इति मारणम् ॥ वज्रं समीरकफपित्तगदान्निहन्ति वज्रोपमं च कुरुते वपुरुत्तमाग्निं । शोषक्षयभ्रमभगन्दरमेहमेदःपाण्डूदरश्वयथुहारि च षण्ढपाण्ड्यम् ॥ १ ॥ इति गुणाः ॥

॥ अथ वैक्रान्तम् ॥

वैक्रान्तं वज्रवच्छोध्यं नीलं वा लोहितं तथा । हयमूत्रेण सिञ्चेत तप्तं तप्तं द्विसप्तधा ॥ १ ॥ ततस्तु मेषदुग्धैस्तु पञ्चाङ्गे गोलकं क्षिपेत् । पुटेन्मूषापुटे रुद्ध्वा कुर्यादेवं च सप्तधा । वैक्रान्तं भस्मतां याति वज्रस्थाने नियोजयेत् ॥ २ ॥ इति मारणम् ॥ व्रातपित्तानिलध्वंसि षड्रसं देहदार्ढ्यकृत् । पाण्डूदरज्वरश्वासकासयक्ष्मप्रमेहनुत् ॥ १ ॥ इति वैक्रान्तम् ॥

॥ अथ शेषरत्नशोधनमारणानि ॥

शुध्यत्यम्लेन माणिक्यं जयन्त्या मौक्तिकं शुचि । विद्रुमं क्षारवर्गेण तार्क्ष्यं गोदुग्धतः शुचि ॥ १ ॥ पुष्परागं च कौलत्थक्काथयोगेन शुध्यति । रोचनाभिश्च गोमेदं वैडूर्यं त्रिफलाजलैः ॥ नीलं नीलीरसैर्वज्रं विना शुध्यति दोलया ॥ २ ॥ इति

---

१ (स० ग० घ० ङ०) सपुटम् ।

रसरत्नाकरात् । अन्यच्च । स्वेदयेद्दोलिकायन्त्रे जयन्त्याः स्वरसेन च । मणिमुक्ताप्रवालानि यामैकं शोधनं भवेत् ॥ १ ॥ इति शार्ङ्गधरात् ।

॥ अथ मारणम् ॥

लकुचद्रावसंपिष्टैः शिलातालकगन्धकैः । वज्रं विनान्यरत्नानि म्रियन्तेऽष्टपुटैः खलु ॥ १ ॥ अन्यच्च । कुमार्या तण्डुलीयेन स्तन्येन च निषेचयेत् । प्रत्येकं सप्तवेलं च तप्ततप्तानि कृत्स्नशः ॥१॥ मौक्तिकानि प्रवालानि तथा रत्नान्यशेषतः । क्षणाद्विविधवर्णानि म्रियन्ते नात्र संशयः ॥२॥ उक्तमाक्षिकवन्मुक्ताप्रवालानि च मारयेत् । वज्रवत्सर्वरत्नानि शोधयेन्मारयेत्तथा ॥ ३ ॥ इति शार्ङ्गधरात् । इति मारणम् । अथ गुणाः । रत्नानि चोपरत्नानि चक्षुष्याणि सराणि च । शीतलानि कषायाणि मधुराणि शुभानि च ॥१॥ वृष्याणि मङ्गलान्यायुस्तुष्टिपुष्टिकराणि च । ग्रहालक्ष्मीविपक्षैण्यपापसन्तापनानि च ॥२॥ यक्ष्मपाण्डुप्रमेहार्शःकासश्वासभगन्दरान् । ज्वरविसर्पकुष्ठानि शूलकृच्छ्रव्रणामयान् ॥ घ्नन्ति पुष्टिं यशः कान्तिं पुण्यानि च नृणां भृशम् ॥ ३ ॥ इति गुणाः ॥

॥ अथ शिलाजतु ॥

निदाघे घर्मसंतप्ता धातुसारं धराधराः । निर्यासवत्प्रमुञ्चन्ति तच्छिलाजतु कीर्त्यते ॥ १ ॥

॥ अथ शोधनम् ॥

अथोष्णकाले रवितापयुक्ते व्यभ्रे निवाते समभूमिभागे । चत्वारि पात्राण्यसितायसानि न्यस्यातपे दत्तमनोऽवधानः ॥ १ ॥ शिलाजतु श्रेष्ठमवाप्य पात्रे प्रक्षिप्य तोयं द्विगुणं ततोऽस्मात् । उष्णं तदर्धं शृतमत्र दत्वा विशोषयेत्तन्मृदितं यथावत् ॥२॥ ततस्तु कृष्णं समुपैति चोर्ध्वं सन्तानिकावद्रविरश्मियोगात् । पात्रात्तदन्यत्र ततो निदध्यात् तस्यान्तरे चोष्णजलं निधाय ॥ ३ ॥ ततश्च तस्मादपरत्र पात्रे तस्माच्च पात्रादपरत्र तत्र । पुनस्ततोऽन्यत्र निधाय कृष्णं यत्संहृतं तत्पुनराहरेच्च ॥ ४ ॥ यदा विशुद्धं जलमच्छमूर्ध्वं प्रसन्नभावान्मलमेत्यधस्तात् । तदा त्यजेत्तत्सलिलं मलं च शिलाजतु स्याज्जलशुद्धमेवम् ॥ ५ ॥ इति शोधनम् ।

॥ अथ शुद्धशिलाजतुपरीक्षा ॥

वह्नौ क्षिप्तं तु निर्धूमं यत्तु लिङ्गोपमं भवेत् । तृणाग्रेणाम्भसि क्षिप्तमधो गलति तन्तुवत् ॥ गोमूत्रगन्धि मलिनं शुद्धं ज्ञेयं शिलाजतु ॥ १ ॥ शिलाजतुरसायनं कटुकतिक्तमुष्णं कृमिक्षयोदरभिदश्मरीश्वयथुपाण्डुकण्डूहरम् । प्रमेहवमिकुष्ठजित्कफसमीरदुर्नामहृद्द्रलीपलितमानसानपि सकासकृच्छ्रप्रणुत् ॥ २ ॥ अशुद्धं दाहमूर्छाय भ्रमपित्तास्रशोषतः । शिलाजतु प्रकुरुते मान्द्यमग्नेश्च विड्ग्रहम् ॥ ३ ॥ इति शिलाजतु ।

॥ अथ सिन्दूरम् ॥

सिन्दूरं निम्बुकद्रावैः पिष्ट्वा वह्नौ विशोषयेत् । ततस्तण्डुलतोयेन तथाभूतं विशुध्यति ॥ १ ॥ सिन्दूरमुक्तं विसर्पकुष्ठकण्डूविषापहम् । भग्नसन्धानजननं व्रणशोधनरोपणम् ॥ २ ॥

॥ अथ समुद्रफेनः ॥

समुद्रफेनश्चक्षुष्यो लेखनः शीतलः सरः । कर्णस्रावरुजागृथहरः पाचनदीपनः ॥ १ ॥ अशुद्धः स करोत्यङ्गभङ्गं तस्माद्विशोधयेत् । समुद्रफेनः सम्पिष्टो निम्बुतोयेन शुध्यति ॥ २ ॥

॥ अथ गैरिकम् ॥

गैरिकं किञ्चिदाज्येन भृष्टं शुद्धं प्रजायते । कायकान्तिवयःस्थैर्यबलौजोवृद्धिकारकम् ॥ १ ॥ प्रमेहकुष्ठपिटकासर्वव्रणविषापहम् । स्वर्णगैरिकमन्यत्तु श्रेष्ठं सामान्यगैरिकात् ॥ २ ॥

॥ अथैरण्डबीजशुद्धिः ॥

गन्धर्वहस्तबीजानि नारिकेलोदकेन च । याममात्राद्भवेच्छुद्धिर्दन्तीबीजं पचेद्यथा ॥

॥ अथ मरिचशुद्धिः ॥

मरीचं चाम्लतक्रेण भावितं घटिकात्रयम् । मरीचं निस्तुषं कृत्वा शुद्धं भवति निश्चितम् ॥ १ ॥

॥ अथ पिप्पलीशुद्धिः ॥

वैदेही चित्रकरसैरातपे तु भवेत्पुटे । सम्यक् शुद्धा भवत्यत्र रसयोगेषु योजयेत् ॥ १ ॥ इति पिप्पलीशुद्धिः ।

॥ अथ हिङ्गुशुद्धिः ॥

पञ्चपत्ररसे याममातपे भावितं विदुः । रामठं शुद्धिमाप्नोति रसयोगेषु योजयेत् ॥ १ ॥

॥ अथ शङ्खः ॥

शङ्खक्षारो हिमो ग्राही ग्रहणीरेकनाशनः । नेत्रपुष्पहरो वर्ण्यस्तारुण्यपिटकाप्रणुत् ॥ अशुद्धो गुणदो नैष शुद्धोऽम्लैः स गुणप्रदः ॥ १ ॥ दक्षिणावर्तशङ्खस्तु त्रिदोषघ्नः शुचिर्निधिः । ग्रहालक्ष्मीक्षयक्ष्वेडक्षामतिक्तक्षयाक्षमी[1] ॥ २ ॥

॥ अथ भूनागसत्वमयूरपक्षसत्वगुणाः ॥

ताम्रभूभवभूनागां[2]स्त्रिंशत्[3] पिष्यन्समेन तान् । पुरलाक्षोर्णनाभिः स्यान्मत्स्यापि-

१ (ख० ग०) क्षयाक्षर्या (घ० ङ०) क्षयक्षयी । २ (ख० ग०) भूनागम् (घ० ङ०) भूनागा ।
३ (ख० ग०) त्रिशत् (घ० ङ०) त्रिंशा ।

प्याकटङ्कणैः ॥ १ ॥ द्रवमेतैश्च संयोज्य मर्दयित्वा धमेत्सुखम् । मुञ्चन्ति ताम्रवत्सत्वं तत्पक्षा अपि बर्हिणाम् ॥ २ ॥ भूनागसत्वं शिशिरं सर्वकुष्ठव्रणप्रणुत् । तत्स्पृष्टजलपानेन स्थावरं चापि जङ्गमम् ॥ ३ ॥ विषं नश्यति तत्पात्रगतः सूतोऽग्नितो दृढः । एवं मयूरपक्षोत्थसत्वस्यापि गुणो मतः ॥ ४ ॥

॥ अथ कर्पूरशुद्धिः ॥

गोदुग्धे त्रिफला क्वाथे भृङ्गद्रावे समांशके । मर्दयेद्याममात्रं तु कर्पूरं शुद्धिमाप्नुयात् ॥ १ ॥

॥ अथ टङ्कणशोधनम् ॥

अशुद्धष्टङ्कणो वान्तिभ्रान्तिकारी प्रयोजितः । अतस्तं शोधयेदेवं गोमयेनावृतः शुचिः ॥ १ ॥ टङ्कणो वह्निकृत्स्वर्णरूप्ययोः शोधनः सरः । विषदोषहरो हृद्यो वातश्लेष्मविकारनुत् ॥ २ ॥

॥ अथ विषम् ॥

कालकूटो वत्सनाभः शृङ्गकश्च प्रदीपनः । हालाहलो ब्रह्मपुत्रो हरिद्रः सक्तुकस्तथा ॥ सौराष्ट्रिक इति प्रोक्ता विषभेदा अमी नव ॥ १ ॥ ब्राह्मणः पाण्डुरस्तेषु क्षत्रियो रक्तवर्णकः । वैश्यः पीतप्रभः शूद्रः कृष्णाभः स तु निन्दितः ॥ २ ॥ रसायने विषं विप्रं देहपुष्टौ तु बाहुजम् । कुष्ठनाशे प्रयुञ्जीत वैश्यं शूद्रं तु धातुषु ॥ ३ ॥ विषं प्राणहरं युक्त्या प्राणकृच्च रसायनम् । योगवाहि परं श्लेष्मवातहृत्सन्निपातजित् ॥ ४ ॥

॥ अथ विषशोधनम् ॥

विषं तु खण्डशः कृत्वा वस्त्रखण्डेन बन्धयेत् । गोमूत्रमध्ये निक्षिप्य स्थापयेदातपे त्र्यहम् ॥ १ ॥ गोमूत्रं तु प्रदातव्यं नूतनं प्रत्यहं बुधैः । त्र्यहेऽतीते तदुद्धृत्य शोषयेन्मृदु पेषयेत् ॥ शुध्यत्येवं विषं सेव्यं योग्यं भवति चार्तिजित् ॥ २ ॥ अन्यच्च । खण्डीकृत्य विषं वस्त्रपरिबद्धं तु दोलया । अजापयसि संस्विन्नं यामतः शुद्धिमाप्नुयात् ॥ अजादुग्धाभावतस्तु गव्यक्षीरेण भावयेत् ॥ १ ॥ अन्यच्च । विषग्रन्थिं मले न्यस्य माहिषे दृढमुद्रितम् । करीषाग्नौ पचेद्यामं वस्त्रपूतं विषं शुचि ॥ १ ॥ अन्यच्च । कणशो वत्सनागं च कृत्वा बद्ध्वा च कर्पटे । दोलायन्त्रे जलक्षीरे प्रहराच्छुद्धिमृच्छति ॥ १ ॥

॥ अथ विषमारणम् ॥

तुल्येन टङ्कणेनैव द्विगुणेनोषणेन च । विषं संयोजितं शुद्धं मृतं भवति सर्वथा ॥ १ ॥

॥ अथ गुणाः ॥

विषं रसायनं बल्यं वातश्लेष्मविकारनुत् । कटुतिक्तकषायं च मदकारि सुखप्र-

---

१ (ग०) तद्वत्पक्षापि । २ (ख० ग० घ० ङ०) शोधयेत् ।

दम् ॥ १ ॥ व्यवायि शीतनुदाहि कुष्ठवातास्रनाशनम् । अग्निमान्द्यश्वासकासप्लीहोदर-भगन्दरान् ॥ गुल्मपाण्डुव्रणार्शांसि नाशयेत्क्रमशो नृणाम् ॥ २ ॥ इति विषम् ॥

॥ अथ गौरीपाषाणभेदः ॥

गौरीपाषाणकः प्रोक्तो द्विविधः श्वेतरक्तकः । श्वेतः शङ्खसदृग्रक्तो दाडिमाभः प्रकीर्तितः ॥ १ ॥ श्वेतः कृत्रिमकः प्रोक्तो रक्तः पर्वतसम्भवः । विषरूपधरौ तौ हि रसकर्मणि पूजितौ ॥ २ ॥ नामान्याह । गौरीपाषाणकश्चान्यो विकटो रक्तचूर्णकः ॥ १ ॥ गुणानाह । रसबन्धकरः स्निग्धो दोषघ्नो रसवीर्यकृत् ॥ १ ॥ शुद्धिमाह । घननादरसान्विते च मल्लः परिपाच्यः किल दोलकाह्वयन्त्रे । शुभवह्नि-रथो दिनं च मन्दः परिदेयः परिजायते स शुद्धः ॥ १ ॥ अन्यच्च । उल्लीपा-षाणसंशुद्धिर्वक्ष्यते शास्त्रसंमतम् । चूर्णीकृतं पटे बद्ध्वा शिलाक्षारोदकेन च ॥ १ ॥ दोलायन्त्रे दिनैकं तु पाचितः शुद्धिमाप्नुयात् । विकटं पोटलीं बद्ध्वा दोलायन्त्रेण काञ्जिके ॥ २ ॥ टङ्कणे वा गवां दुग्धे पाचयेद्घटिकाद्वयम् । आजमांसरसे वापि शुद्धो भवति निश्चयात् ॥ ३ ॥ उल्लीपाषाणमल्लं च केचिन्नामान्तरं विदुः । वाते कफे तथा शीते योजयन्ति चिकित्सकाः ॥ ४ ॥

॥ अथोपविषाण्याह ॥

अर्कक्षीरस्नुहीक्षीरलाङ्गलीकरवीरकाः । गुञ्जाहिफेनधत्तूराः सप्तोपविषजातयः ॥१॥

॥ अथ मतान्तरम् ॥

अर्कस्नुग्लाङ्गलीगुञ्जाहयारिविषमुष्टयः । धूर्तोऽहिफेनजैपालौ नवोपविषजातयः ॥ १ ॥ अर्कद्वयं सरं वातकुष्ठकण्डूविषापहम् । निहन्ति प्लीहगुल्मार्शोयकृच्छ्लेष्मो-दरक्रिमीन् ॥ २ ॥

॥ अथ स्नुक् ॥

सेहुण्डो रेचनस्तीक्ष्णो दीपनः कटुको गुरुः । शूलमष्ठीलकाध्मानगुल्मशोफोदरा-निलान् ॥ १ ॥ हन्ति दोषान्यकृत्प्लीहकुष्ठोन्मादांश्च पाण्डुताम् । अर्कसेहुण्डयोर्दु-ग्धं तत्स्वयं शुद्धमुच्यते ॥ २ ॥

॥ अथ लाङ्गलीमाह ॥

कलिकारी सरा कुष्ठशोफार्शोव्रणशूलजित् । तीक्ष्णोष्णा क्रिमिनुल्लघ्वी पित्तला गर्भपातिनी ॥ लाङ्गली शुद्धिमायाति दिनं गोमूत्रसंस्थिता ॥ १ ॥

॥ अथ गुञ्जामाह ॥

गुञ्जा लघुर्हिमा रूक्षा भेदनी श्वासकासजित् । कोष्णा वृष्या कुष्ठकण्डूश्लेष्म-पित्तव्रणापहा । गुञ्जा काञ्जिकसंस्विन्ना शुद्धिमायाति यामतः ॥ १ ॥

॥ अथ हयारिमाह ॥

करवीरद्वयं नेत्ररोगकुष्ठव्रणापहम् । लघूष्णं क्रिमिकण्डूघ्नं भक्षितं विषवन्मतम् ॥ हयारिर्विषवच्छोध्यो गोदुग्धे दोलकेन तु ॥ १ ॥

॥ अथ विषतिन्दुकमाह ॥

विषमुष्टिस्तिक्तकटुस्तीक्ष्णोष्णः श्लेष्मवातहा । सारमेयविषोन्मादहरो मेदोहरः स्मृतः ॥ १ ॥ विषमुष्ट्यारनालेन सप्ताहं शुद्धिमाप्नुयात् । किं वा चाज्येन संभृष्टो विषमुष्टिर्विशुध्यति ॥ २ ॥

॥ अथ जैपालमाह ॥

जैपालोऽस्ति गुरुस्तिक्तो वान्तिकृज्ज्वरकुष्ठनुत् । उष्णः सरो व्रणश्लेष्मकण्डू- क्रिमिविषापहः ॥ १ ॥

॥ अथ शुद्धिमाह ॥

जैपालं रहितं त्वगङ्कुररसज्ञाभिर्मलं माहिषे निक्षिप्तं त्र्यहमुष्णतोयविमलं खल्वे सवासोर्दितम् । लिप्तं नूतनखर्परेषु विगतस्नेहं रजःसन्निभं निम्बूकाम्बुविभावितं च बहुशः शुद्धं गुणाढ्यं भवेत् ॥ १ ॥ अन्यच्च । जैपालं निस्तुषं कृत्वा दुग्धे दोला- युतं पचेत् । अन्तर्जिह्वां परित्यज्य युञ्ज्याच्च रसकर्मणि ॥ १ ॥ अन्यच्च । वस्त्रे बद्ध्वा तु जैपालं गोमयस्योदके न्यसेत् । पाचयेद्याममात्रं तु जैपालः शुद्धतां व्रजेत् ॥ १ ॥

॥ अथोन्मत्तमाह ॥

धत्तूरो मदवर्णाग्निवातकृज्ज्वरकुष्ठनुत् । उष्णो गुरुर्व्रणश्लेष्मकण्डूक्रिमिविषापहः ॥ १ ॥ धत्तूरबीजं गोमूत्रे चतुर्यामोषितं पुनः । कथितं निस्तुषं कृत्वा शुद्धं योगेषु योजयेत् ॥ २ ॥

॥ अथाहिफेनमाह ॥

अफुकं शोषणं ग्राहि श्लेष्मघ्नं वातपित्तलम् । मदतृड्दाहकृच्छुक्रस्तम्भनायासमो- हकृत् ॥१॥ अतिसारे ग्रहण्यां च हितं दीपनपाचनम् । सेवितं दिवसैः कैश्चिद्भ्रम- यत्यन्यथार्तिकृत् ॥ २ ॥ अहिफेनं शृङ्गबेररसैर्भाव्यं त्रिसप्तधा । शुध्यत्युक्तेषु यो- गेषु योजयेत्तद्विधानतः ॥ ३ ॥ नवभिर्मर्दितः सूतश्छिन्नपक्षः प्रजायते । मुखं च जायते तस्य धातूंश्च ग्रसतेतराम् ॥ ४ ॥ भङ्गा कफहरी तिक्ता ग्राहिणी पाचनी लघुः । तीक्ष्णोष्णा पित्तला मोहमदवाग्वह्निवर्धिनी ॥ भाङ्गिका पित्तला तिक्ता तीक्ष्णोष्णा ग्राहिणी लघुः । कर्षणी दीपनी रुच्या मदकृत् कफवातहृत् ॥ ५ ॥ बब्बूलत्वक्कषा- येण भङ्गां संस्वेद्य शोषयेत् । गोदुग्धभावनां दत्त्वा शुष्कां सर्वत्र योजयेत् ॥ ६ ॥

॥ अथ सर्वविषे गरुडमन्त्रमाह ॥

ॐनमः प्रचण्डगरुडाय पक्षिराजाय विष्णुवाहनाय विनतासुताय हे गरुड कश्यपसुत वैनतेय तार्क्ष्य स्वर्णवज्र चञ्चुवज्र तुण्डनखप्रहरणाय[3] अनन्तवासुकितक्षक- कर्कोटकपद्ममहापद्मशङ्खपालकुलिकजयविजय अष्टमहानागकाल उच्चाटनीमूषक- विषप्रहरणावहनधूनन शीघ्रकम्प २ आवेश २ ढण्ढेर हे श्रीगरुडायनमः

1 (ख० ग० घ० ङ०) सरः । २ (ग० ङ०) कण्डूतम् । ३ (घ०) वज्रनख । ४ (घ०) टट्टर ।

। मन्त्रेणानेन मन्त्रज्ञो जलं चुलकमात्रकम् । सप्तवाराभिजप्तं तु पाययेद् ग्रस्तचेतनम्॥१॥सर्पादिविषवेगेन सद्यो निर्विषमाप्नुयात् । त्रिवारमेवं पानीयं पातव्यं न पिबेदपि ॥ २ ॥ मुखमध्ये तदाक्षेपः कर्तव्यस्तज्जलेन हि । अथवा मस्तके तस्य तर्जन्या ताडयेद्बुधः । त्रिवारं मन्त्रपूर्वं तु निर्विषो भवति क्षणात् ॥ ३ ॥ इति विषोपविषविधिः ॥

॥ अथाभ्रसत्वपातनविधिः ॥

भावयेच्चूर्णितं त्वभ्रं दिनैकं काञ्जिकेन च । रम्भासूरणजैर्नीरैर्मूलकैश्च सुमेलयेत् ॥ १ ॥ तुर्यांशटङ्कणेनैव क्षुद्रमत्स्यैः समं पुनः । महिषीमलसंमिश्रान्विधायास्याथ गोलकान् ॥ २ ॥ खराग्निना धमेद्गाढं सत्वं मुञ्चति कांस्यवत् । मारितं ताम्रवत्त्वभ्रपारदाभ्यां निषेवयेत् ॥ ३ ॥ सत्वमभ्रस्य शिशिरं त्रिदोषघ्नं रसायनम् । विशेषात् पुंस्त्वजननं वयसस्तम्भनं परम् ॥ ४ ॥ इत्यभ्रसत्वम् । अगस्त्यपत्रनिर्यासमर्दितं सूरणस्थितम् । अभ्रं गोष्ठगतं मासं जायते पारदोपमम् ॥ ५ ॥ इत्यभ्रकद्रुतिः ॥

॥ अथ तालकसत्वम् ॥

लाक्षाराजितिलाञ्शिग्रु टङ्कणं लवणं गुडम् । तालकार्धेन संमिश्रं मृषायां स्थिरभाजने ॥ रुद्ध्वा पुटेदधोयन्त्रे सत्वं मुञ्चति सर्वथा ॥ १ ॥ इति तालकसत्वम् ॥

॥ अथ क्षारकल्पना ॥

क्षारवृक्षस्य काष्ठानि शुष्काण्यग्नौ प्रदीपयेत् । नीत्वा तद्भस्म मृत्पात्रे क्षिप्त्वा नीरे चतुर्गुणे ॥ १ ॥ विमर्द्य धारयेद्रात्रौ प्रातरुत्थं जलं नयेत् । तन्नीरं क्वाथयेद्वह्नौ यावत्सर्वं विशुष्यति ॥ २ ॥ ततः पात्रात्समुद्धृत्य क्षारो ग्राह्यः सितप्रभः । चूर्णाभः प्रतिसार्यः स्यात्तेजसः क्वाथवत्स्थितः ॥ इति क्षारद्वयं धीमान् युक्तकार्येषु योजयेत् ॥ ३ ॥ इति क्षारकल्पना ॥ इति रसोपरसविषोपविषाभ्रतालकसत्वक्षारकल्पनाकथनम् ॥

॥ अथाभाववर्गः ॥

सत्त्वाभावे गुडूच्यास्तु अमृताया रसः स्मृतः । चित्रकाभावतो दन्तीक्षारः शिखरिजो मतः ॥ १ ॥ अभावे धन्वयासस्य प्रक्षेप्याऽथ दुरालभा । तगरस्याप्यभावे तु कुष्ठं देयं भिषग्वरैः ॥ २ ॥ मूर्वाभावे त्वचो ग्राह्या लिङ्गिनीप्रभवा बुधैः । अहिंस्राया अभावे तु मानकन्दः प्रशस्यते ॥ ३ ॥ लक्ष्मणाया अभावे तु नीलकण्ठ इति स्मृतः। बकुलाभावतो देयं कल्हारोत्पलपङ्कजम् ॥४॥ नीलोत्पलस्याभावे तु कुमुदं तत्र दीयते। कमलस्याप्यभावे तु कमलाक्ष इति स्मृतः ॥५॥ बकुलस्याप्यभावे तु आम्रात्वक् तत्र दीयते । जातीपत्रं न यत्रास्ति लवङ्गं तत्फलं स्मृतम् ॥६॥ अर्कपर्णादिपयसो ह्यभावे तद्रसो मतः । पौष्कराभावतः कुष्ठं तथैरण्डजटा मता ॥ ७ ॥ स्थौणेयकस्याभावे

तु भिषग्भिर्दीयते गदः । चविकागजपिप्पल्यौ पिप्पलीमूलवत्स्मृते ॥ ८ ॥ अभावे सोमराज्यास्तु प्रपुन्नाट इति स्मृतः । यत्र न स्याद्दारुनिशा तदा देया निशा बुधैः ॥ ९ ॥ रसाञ्जनस्याभावे तु सम्यग्दार्वी प्रयुज्यते । सौराष्ट्र्यभावतो ज्ञेयं स्फुटिकं तद्गुणं भवेत् ॥ १० ॥ तालीसपत्रका[illegible] तालीप्रशस्यते । भार्ग्यभावे तु तालीसं कण्टकारीजटाथवा ॥ ११ ॥ रुचकाभावतो दद्याल्लवणं पांसुपूर्वकम् । लवणानामभावे च सैन्धवं तत्र दीयते ॥ १२ ॥ अभावे मधुयष्ट्यास्तु धातकीं च प्रयोजयेत् । अम्लवेतसकाभावे चुक्रं दातव्यमिष्यते ॥ १३ ॥ तदभावे तु सर्वत्र जम्बीरादिरसः स्मृतः । द्राक्षा यदि न लभ्यन्ते प्रदेयं काश्मरीफलम् ॥ १४ ॥ तयोरभावे कुसुमं मधुकस्य मतं बुधैः । लवलीकुसुमं देयं नखस्याभावतः पुनः ॥ १५ ॥ वरी विदारी मुसली जीरकं च निशाद्वयम् । दीप्यकं देवदारुश्चाभावे त्वेकं प्रयोजयेत् ॥ १६ ॥ कण्टकारीयुगं चैव धावनीयुगमेव च । शतपुष्पाद्वयं चैव उशीरयुगलं तथा ॥ १७ ॥ मुद्गपर्णीमाषपर्णीयुग्मं चैव ततो भवेत् । तर्कारीयुगलं चैव सर्वत्रेति विनिश्चयः ॥ १८ ॥ पृथक् पृथग् द्वन्द्वमध्येऽभावे तत्र प्रयोजयेत् । परस्परस्याभावे तु एकं तत्र प्रयोजयेत् ॥ १९ ॥ कस्तूर्यभावे कक्कोलं देयं तत्र भिषग्वरैः । कक्कोलस्याप्यभावे तु जातीपुष्पं प्रदीयते ॥ २० ॥ अथवा मालतीपुष्पं पत्रं वा दीयते बुधैः । कर्पूराभावतो देयं सुगन्धि मुस्तकं तथा ॥ २१ ॥ कर्पूराभावतो देयं ग्रन्थिपर्णं विशेषतः । कुङ्कुमाभावतो दद्यात्कुसुम्भकुसुमं नवम् ॥ २२ ॥ श्रीखण्डचन्दनाभावे कर्पूरं देयमिष्यते । अभावे च ततो वैद्यः प्रक्षिपेद्रक्तचन्दनम् ॥ २३ ॥ रक्तचन्दनकाभावे नवोशीरं विदुर्बुधाः । निर्गन्धं च सगन्धं द्विविधं रक्तचन्दनम् ॥ २४ ॥ अन्योऽन्यस्याप्यभावे तु योजयेन्मतिमान्भिषक् । परस्परस्याभावे तु योजयेच्चन्दनत्रयम् ॥ २५ ॥ मुरता चातिविषाभावे देया तत्र शिवा मता । अभावे च हरीतक्या मता कर्कटशृङ्गिका ॥ २६ ॥ अभावे नागपुष्पस्य पद्मकेसरमिष्यते । भल्लातकस्याभावे तु नदीभल्लातको मतः ॥ २७ ॥ मेदाजीवककाकोली-ऋद्धिवृद्धिद्वयोऽसति । वरी विदार्यश्वगन्धावाराहीश्च क्रमात् क्षिपेत् ॥ २८ ॥ वाराह्याश्च तथाभावे चर्मकारालुको मतः । वाराहीकन्दकः प्रोक्तः पश्चिमे गृष्टिसंज्ञकः ॥ २९ ॥ क्षीरान्विता मूलकतुल्यकन्दा सप्ताग्रपत्रा सितरक्तकाण्डा । बिभर्ति या पल्लवमब्दशब्दात्साकुञ्जकी श्वेतुवपूर्वरेण्या ॥ ३० ॥ श्यावकर्कशवाराहवृषणामानकन्दकाः । ताम्बूलवल्ली छदनावल्ली वाराहकुट्टिका ॥ ३१ ॥ भल्लाताभावतश्चित्रं नलश्चेक्षोरभावतः । कुशस्य चाप्यभावे तु काशो ग्राह्यः प्रयत्नतः ॥ ३२ ॥ बिल्वकाश्मर्यतर्कारीपाटलाटिण्टुकैर्महत् । ह्रस्वं बृहत्यंशुमतीद्वयगोक्षुरकैर्भवेत् ॥ ३३ ॥ एतेषां दशमूलानामेकमूलं प्रयोजयेत् । अभावे तद्गुणं मूलं योज्यं वैद्यविशारदैः ॥ ३४ ॥ मधु यत्र न लभ्येत तत्र जीर्णगुडो मतः । मत्स्यण्डिकाखण्डसिताः क्रमेण गुणवत्तराः ॥ ३५ ॥ मत्स्यण्ड्यभावतो देयं खण्डं च परिकीर्तितम् । तदभावे सिता योज्या बुधैः सर्वत्र निश्चयः ॥ ३६ ॥ निर्गुण्ड्याश्चाप्यभावे तु सुरसा दीयते बुधैः । तुलस्या अप्यभावे तु निर्गुण्डीं योजयेत्ततः ॥ ३७ ॥ कुठेरिकायाश्चाभावे तुलसीं

तत्र योजयेत्। पुनर्नवायाश्चाभावे रक्ता सा च प्रकीर्तिता ॥ ३८ ॥ रास्ना यदि न लभ्येत कोलाञ्जनमिति स्मृतम्। सुवर्णस्याप्यभावे तु स्वर्णमाक्षिकमुच्यते ॥ ३९ ॥ तारमाक्षिकमायोज्यं तदभावे तु यत्नतः। माक्षिकस्याप्यभावे तु प्रदद्यात्स्वर्णगैरिकम् ॥ ४० ॥ शुद्धो रसो हाटकादि मृतं यत्र न लभ्यते। तत्र लोहेन कर्माणि भिषक् कुर्यात्प्रयत्नतः ॥ ४१ ॥ कान्ताभावे तीक्ष्णलोहं योजयेद्वैद्यसत्तमः। अभावे मौक्तिकस्यापि मुक्ताशुक्तिं प्रयोजयेत् ॥ ४२ ॥ वैदूर्यादीनि रत्नानि न लभ्यन्ते ऽत्र धीमता। तत्र मुक्तादिभूतिं च योजयेच्च भिषग्वरः ॥ ४३ ॥ अभावे रसभूत्याश्च सिन्दूरं रसपूर्वकम्। तदभावे तु दरदं योजयेत्तत्र बुद्धिमान् ॥ ४४ ॥ अलाभे यच्च तद्द्रव्यं प्रत्याम्नायेन योजयेत्। गोक्षीराभावतश्छागं पयः सर्वत्र दीयते ॥४५॥ गोघृतस्याप्यभावे तु चाजं सर्वत्र दीयते। अत्र प्रोक्तानि वस्तूनि तानि तेषु च योजयेत् ॥ ४६ ॥ क्षीराभावे रसो मौद्गो मासूरो वा प्रयुज्यते। उष्णशीतगुणोत्कर्षात्तत्र वीर्यं द्विधा स्मृतम् ॥ त्रिधा विपाको द्रव्यस्य स्वाद्वम्लकटुकात्मकः ॥ ४७ ॥ इति वाग्भटोक्तिः ॥ आदौ षड्रसमप्यन्नं मधुरीभूतमीरयेत्। फेनीभूतं कफं यातं विदाहादम्लतां ततः ॥ अग्निना शोषितं पक्वं पिण्डितं कटु मारुतात् ॥ १ ॥ चरकाचार्यस्तु—तीक्ष्णं रूक्षं लघु स्निग्धं मृदूष्णं गुरु शीतलम् वीर्यमष्टविधं केचिद् द्विविधं प्राहुरत्रयः ॥ १ ॥ रसवीर्यविपाकाद्यैः समं द्रव्यं विचिन्त्य च। युञ्ज्यात्तद्विधमन्यच्च द्रव्याणां च रसादिकम् ॥ २॥ कुठेरिकायाः स्वरसेन सम्यक् स्वर्णादिकानां च भवेच्च भस्म। वान्त्यादिदोषं न करोति तच्च वन्योपलाभिर्गजसंज्ञकं पुटम् ॥ ३ ॥ वमनं रेचनं नस्यं कर्णपूरणमेव च। रक्तस्रुतिः समासेन कथ्यते नातिविस्तरम् ॥ ४ ॥

॥ अथ वमनम् ॥

शरत्काले वसन्ते च प्रावृट्काले च देहिनाम्। वमनं रेचनं चैव कारयेत्कुशलो भिषक् ॥ १ ॥ बलवन्तं कफव्याप्तं हृल्लासादिनिपीडितम्। तथा वमनसात्म्यं च धीरचित्तं च वामयेत् ॥ २ ॥ विषदोषे स्तन्यरोगे मन्दाग्नौ श्लीपदेऽर्बुदे। हृद्रोगकुष्ठविसर्पमेहाजीर्णभ्रमेषु च ॥ ३ ॥ विदारिकापचीकासश्वासपीनसवृद्धिषु। अपस्मारे ज्वरोन्मादे तथा रक्तातिसारिषु ॥ ४ ॥ नासाताल्वोष्ठपाके च कर्णस्रावेऽधिजिह्वके। गलशुण्ड्यामतीसारे पित्तश्लेष्मगदे तथा ॥ ५ ॥ मेदोदोषेऽरुचौ चैव वमनं कारयेद्भिषक्। न वामनीयस्तिमिरी न गुल्मी नोदरी कृशः ॥ ६ ॥ नातिवृद्धो गर्भिणी च न स्थूलो न क्षतातुरः। सुकुमारं कृशं बालं वृद्धं भीरुं न वामयेत् ॥ ७ ॥ वमने चापि वेगाः स्युरष्टौ पित्तान्त उत्तमाः। षड्वेगा मध्यमा वेगाश्चत्वारस्त्ववरा मताः ॥ ८ ॥ कृष्णाराठफलं सिन्धुं कफे कोष्णजलैः पिबेत्। पटोलवासानिम्बैश्च पित्ते शीतजलं पिबेत् ॥ ९ ॥ सश्लेष्मवातपीडायां सक्षीरं मदनं पिबेत्। अजीर्णे कोष्णपानीयं सिन्धुं पित्वा वमेत्सुधीः ॥ १० ॥

॥ अथ ग्रन्थान्तरे ॥

पटोलनिम्बसलिलं चाम्लपित्ते च वान्तिकृत् । लवणं घृतयुक्तं च वमनार्थं सुखावहम् ॥ १ ॥ हृत्कण्ठशिरसां शुद्धिर्दीप्तमग्निं च लाघवम् । कफपित्तविनाशश्च सम्यग्वान्तस्य चेष्टितम् ॥ २ ॥ ततोऽपराह्णे दीप्ताग्निं मुद्गषष्टिकशालिभिः । हृद्यैश्च जाङ्गलरसैः कृत्वा यूषं च भोजयेत् ॥ ३ ॥ अजीर्णं शीतपानीयं व्यायामं मैथुनं तथा । स्नेहाभ्यङ्गं प्रकोपं च दिनैकं वर्जयेत्सुधीः ॥ ४ ॥ इति वमनविधिः ॥

॥ अथ विरेचनम् ॥

स्निग्धस्विन्नाय वान्ताय दद्यात्सम्यग्विरेचनम् । अवान्तस्य त्वधः स्रस्तो ग्रहणीं छादयेत्कफः ॥ १ ॥ मन्दाग्निं गौरवं कुर्याज्जनयेद्वा प्रवाहिकाम् । अथवा पाचनेनैव बलासं चापि पाचयेत् ॥ २ ॥ स्निग्धस्य स्नेहनैः कार्यं स्वेदैः स्विन्नस्य रेचनम् । शरदृतौ वसन्ते च देहशुद्धौ विरेचयेत् ॥ ३ ॥ अन्यदात्ययिके कार्ये स्वेदनं शीलयेद्बुधः । पित्ते विरेचनं युञ्ज्यादामोद्भूते गदे तथा ॥ ४ ॥ उदरे च तथाध्माने कोष्ठशुद्धौ विशेषतः । दोषाः कदाचित्कुप्यन्ति जिता लङ्घनपाचनैः ॥ ५ ॥ ये तु संशोधनैः शुद्धा न तेषां पुनरुद्भवः । बालवृद्धावतिस्निग्धः क्षतक्षीणो भयान्वितः ॥६॥ श्रान्तस्तृषार्तः स्थूलश्च गर्भिणी च नवज्वरी । नवप्रसूता नारी च मन्दाग्निश्च मदात्ययी ॥ ७ ॥ शल्यार्दितश्च रूक्षश्च न विरेच्या विजानता । जीर्णज्वरी गरव्याप्तो वातरक्ती भगन्दरी ॥ ८ ॥ अर्शःपाण्डूदरग्रन्थिहृद्रोगारुचिपीडितः । योनिरोगप्रमेहार्तो गुल्मप्लीहव्रणार्दितः ॥ ९ ॥ विद्रधिच्छर्दिविस्फोटविषूचीकुष्ठसंयुताः । कर्णनासाशिरोवक्त्रगुदमेण्ढ्रामयान्विताः ॥ १० ॥ प्लीहशोफाक्षिरोगार्ताः कृमिक्षारानलार्दिताः । शूलिनो मूत्रघातार्ता विरेकार्हा नरा मताः ॥ ११ ॥

॥ अथ रेचनम् ॥

एरण्डतैलं त्रिफलाक्काथेन द्विगुणेन च । युक्तं पीत्वा पयोभिर्वा न चिरेण विरिच्यते ॥ १ ॥ त्रिवृता कौटजं बीजं पिप्पली विश्वभेषजम् । समृद्वीकारसं क्षौद्रं वर्षाकाले विरेचनम् ॥ २ ॥ त्रिवृद्दुरालभा मुस्ता शर्करा दिव्यचन्दनम् । द्राक्षाम्बुना सयष्ट्याह्वं शीतलं च धनात्यये ॥ ३ ॥ पिप्पलीनागरं सिन्धुश्यामां च त्रिवृता सह । लिहेत्क्षौद्रेण शिशिरे वसन्ते च विरेचनम् ॥ त्रिवृता शर्करातुल्या ग्रीष्मकाले विरेचनम् ॥४॥ अथ ग्रन्थान्तरे । एरण्डतैलं पवने विरेचनं द्राक्षा पयश्चाम्बु घृतं च पित्ते । क्काथः कफे त्रैफलको गुडेन दुग्धाभया सर्वमलं तथैव ॥ १ ॥ अन्यच्च । पिप्पली पिप्पलीमूलमभयाद्विगुणोत्तरम् । चूर्णमुष्णाम्बुना पेयं स्वस्थे सुखविरेचनम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । पादमदकर्णहस्तैः पथ्या त्रिवृतं च नागरं लवणम् । निष्कथितपीतसारं नरपतियोग्यं विरेचनं भवति ॥ १ ॥ अन्यच्च । प्रपथ्यासैन्धवकणाचूर्णमुष्णाम्बुना सह । एतन्नाराचकं ख्यातं रेचनं च हितावहम् ॥ १ ॥ अन्यच्च । वराम्बुना देशसमाख्यबीजं सुवर्णमित्रं कुसुमाभिधानम् । विचित्रविद्याधरनामकोऽयं मलं विना मुञ्चति चाममेव ॥ १ ॥

॥ अथ मेघनादरेचनरसः ॥

दरदं टङ्कणं चैव सैन्धवं च कटुत्रयम् । त्रिफला हारहूरा च कृमिघ्नं रामठं तथा ॥ १ ॥ दस्युदीप्यं समानं च दन्ती सर्वार्धभागिका । जम्बीरवारा संमर्द्य चणकस्य प्रमाणतः ॥ २ ॥ उष्णोदकानुपानेन कुर्य्यामान्तं विरेचनम् । तस्योपरि हितं देयं पथ्यं दध्योदनं परम् ॥ ३ ॥ उदरे पाण्डुशोफे च शोफोदरजलोदरे । सर्वज्वरे च विषमे मेघनादः प्रशस्यते ॥ ४ ॥ इति मेघनादरेचनम् । पीत्वा विरेचनं शीतजलैः संसिच्य चक्षुषी । सुगन्धि किञ्चिदाघ्राय ताम्बूलं शीलयेद्वरम् ॥ १ ॥ न वातस्थो न वेगांश्च धारयेन्न स्वपेत्तथा । शीताम्बु न स्पृशेत्क्वापि कोष्णं नीरं पिबेन्नरः ॥ २ ॥ इन्द्रियाणां बलं बुद्धेः प्रसादं वह्निदीप्तताम् । धातुस्थैर्यं वयःस्थैर्यं भवेद्रेचनसेवनात् ॥ ३ ॥ प्रवातसेवा शीताम्बु स्नेहाभ्यङ्गमजीर्णताम् । व्यायामं मैथुनं चैव न सेवेत विरेचितः ॥ ४ ॥ शालिषष्टिकमुद्गाद्यैर्यवागूं भोजयेत्कृताम् । जाङ्गलैर्विष्किराणां वा रसैः शाल्योदनं हितम् ॥ ५ ॥ विरेकस्यातिवेगेन मूर्छा भ्रंशो गुदस्य च । शूलं कफातियोगः स्यान्मांसधावनसंनिभम् ॥ ६ ॥ मेदोनिभं जलाभासं रक्तं वापि विरिच्यते । तस्य शीताम्बुभिः सिक्त्वा शरीरं तण्डुलाम्बुभिः ॥ ७ ॥ सहकारत्वचा कल्को दध्ना सौवीरकेण वा । पिष्ट्वा नाभिप्रलेपेन हन्त्यतीसारमुल्बणम् ॥ ८ ॥ इति विरेचनविधिः ॥

॥ अथ नस्यम् ॥

नस्यं विधेयं गुडनागरेण जलेन वा सैन्धवपिप्पलीभ्याम् । घ्राणास्यमन्याहनुबाहुपृष्ठशिरोऽक्षिकण्ठश्रवणामयेषु ॥ १ ॥ भुक्तवत्यथवा स्नाते नस्यं योज्यं न कर्हिचित् । कृते नस्ये शिरःस्नानं रोगादींश्च वियोजयेत् ॥ २ ॥ इति नस्यम् ॥

॥ अथ कर्णपूरणम् ॥

रसाद्यैः पूरणं कर्णे भोजनात्प्राक् प्रशस्यते । तैलाद्यैः पूरणं कर्णे भास्करेऽस्तमुपागते ॥ १ ॥ स्वेदयेत्कर्णदेशं तु परिवर्तनशायिनः । मूत्रैः स्नेहै रसैः कोष्णैः पूरयेच्च ततो भिषक् ॥ २ ॥ स्वस्थस्य पूरणे स्नेहैर्मात्राशतमवेदने । शतत्रयं श्रोत्रगदे शिरोरोगे तथैव च ॥ ३ ॥ कर्णं प्रपूरयेत्सम्यक् स्नेहाद्यैर्मात्रयोक्तया । नोच्चैःश्रुतिर्न बाधिर्यं स्यान्नित्यं कर्णपूरणात् ॥ ४ ॥

॥ अथ मात्रा ॥

दक्षजानुकरावर्तच्छोटिका वाङ्गुलिद्वयात् । निमिषोन्मेषकालो वा वस्तौ मात्रा कृता बुधैः ॥ १ ॥ इति प्रयोगपारिजातात्कर्णपूरणमात्राविधिः ॥

॥ अथ रक्तस्रुतिः ॥

शरत्काले स्वभावेन कुर्याद्रक्तस्रुतिं नरः । त्वग्दोषग्रन्थिशोथाद्या न स्यू रक्तजा[1]अतः ॥ १ ॥ इन्द्रगोपनिभं ज्ञेयं प्रकृतिस्थमसंहतम् । शोथे दाहेऽङ्गपाके च रक्तवर्णेऽ-

१ (ख० ग० घ० ङ०) प्रवात ।

सृजः स्रुतौ ॥ २ ॥ वातरक्ते तथा कुष्ठे सपीडे दुर्जयानिले । पाणिरोगे श्लीपदे च विषदुष्टे च शोणिते ॥ ३ ॥ ग्रन्थ्यर्बुदापचीक्षुद्ररोगरक्ताधिमन्थिषु । विदारीस्तनरोगेषु गात्राणां सादगौरवे ॥ ४ ॥ रक्ताभिष्यन्दतन्द्रायां पूतिघ्राणास्यदाहके । यकृत्प्लीहविसर्पेषु विद्रधौ पिटकोद्गमे ॥ ५ ॥ कर्णौष्ठघ्राणवक्त्राणां पाके दाहे शिरोरुजि । उपदंशे रक्तपित्ते रक्तस्रावः प्रशस्यते ॥ ६ ॥ गोशृङ्गेण जलौकाभिरलाबुभिरपि त्रिधा । वातपित्तकफैर्दुष्टं शोणितं स्रावयेद्बुधः ॥ ७ ॥ द्विदोषाभ्यां च संदुष्टं त्रिदोषैरपि दूषितम् । शोणितं स्रावयेद्युक्त्या शिरामोक्षैः पदैस्तथा ॥ ८ ॥ गृह्णाति शोणितं शृङ्गं दशाङ्गुलमितं बलात् । जलूका हस्तमात्रं तु तुम्बी च द्वादशाङ्गुलम् ॥ ९ ॥ पदमङ्गुलमात्रं स्याच्छिरा सर्वाङ्गशोधिनी । शीतोपचारैः कुपिते स्रुतरक्तस्य मारुते ॥ १० ॥ कोष्णेन सर्पिषा शोथं शनकैः परिषेचयेत् । क्षीणस्यैणशिशोरभ्रहरिणच्छागमांसजः ॥ ११ ॥ रसः समुचितः पाने क्षीरं वा षष्टिका हिताः । व्यायाममैथुनक्रोधशीतस्नानप्रवातकान् ॥ १२ ॥ एकासनं दिवा निद्रां क्षाराम्लकटुभोजनम् । शोकं वादमजीर्णं च त्यजेद्यावद्बलं भवेत् ॥ १३ ॥ इति रक्तस्रुतिः । इति वमनरेचनादिकथनम् ॥

॥ अथ शब्दपरिभाषाकथनम् ॥

अथ सहेतुकान् सलक्षणान् कतिचिद्विकारानाह । सुश्रुते तन्द्रालक्षणम् । इन्द्रियार्थेष्वसंप्राप्तिर्गौरवं जृम्भणं क्लमः । निद्रार्तस्येव यस्यैते तस्य तन्द्रां विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ जृम्भालक्षणम् ॥

पीत्वैकमनिलोच्छ्वासमुद्वमेद्विवृताननः । यं मुञ्चति सनेत्राश्रु स जृम्भ इति संज्ञितः ॥ १ ॥

॥ अथ क्लमः ॥

योऽनायासश्रमो देहे प्रवृद्धः श्वासवर्जितः । क्लमः स इति विज्ञेय इन्द्रियार्थप्रबोधकः ॥ १ ॥

॥ अथ क्षवथुः ॥

प्राणोदानौ समौ स्यातां मूर्ध्नि स्रोतःपथे स्थितौ । नस्तः प्रवर्तेते शब्दः क्षवथुं तं विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथालस्यम् ॥

सुखस्पर्शप्रसङ्गित्वं दुःखद्वेषेऽप्यलोलता । शक्तस्य चाप्यनुत्साहः कर्मस्वालस्यमुच्यते ॥ १ ॥

---

१ (ख०) देहके । २ (ख० ग० घ० ङ०) द्वेषण ।

॥ अथोत्क्लेशः ॥

उत्क्लिश्यान्नं न निर्गच्छेत्प्रसेकष्ठीवनेरितम् । हृदयं पीड्यते चास्य तमुत्क्लेशं विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ ग्लानेर्लक्षणम् ॥

वक्त्रे मधुरता तन्द्रा हृदयोद्वेष्टनं भ्रमः । न चान्यदभिकाङ्क्षेत ग्लानिं तस्य विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ गौरवम् ॥

आर्द्रचर्मावनद्धं च यो गात्रं मन्यते नरः । तथा गुरु शिरोऽत्यर्थं गौरवं तद्विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ हृल्लासलक्षणम् ॥

हृल्लासो हृदयादीषद्व्यथः पद्मम्बुनिर्गमः ॥ १ ॥

॥ अथ हेमाद्रौ ज्वरादिरोगोद्देशः ॥

ज्वरातिसारौ ग्रहणी ह्यर्शो जीर्णविषूचिकाः । सालसा च विलम्बी च क्रिमिरुक्पाण्डुकामलाः ॥ १ ॥ हलीमकं रक्तपित्तं राजयक्ष्मा क्षतक्षयः । कासो हिक्का तथा श्वासः स्वरभेदस्त्वरोचकः ॥ २ ॥ छर्दिस्तृष्णा च मूर्छा च तथा पानात्ययादयः । दाहाख्यश्च तथोन्मादो ह्यपस्मारोऽनिलामयः ॥ ३ ॥ वातरक्तमुरुस्तम्भ आमवातोऽथ शूलरुक् । पक्तिजं शूलमानाह उदावर्तोऽथ गुल्मरुक् ॥ ४ ॥ हृद्रोगो मूत्रकृच्छ्रं च मूत्राघातस्तथाश्मरी । प्रमेहो मधुमेहश्च पिटिकाश्च प्रमेहजाः ॥ ५ ॥ मेदोदोपोदरं शोथो वृद्धिश्च गलगण्डकः । गण्डमालापचीग्रन्थिरर्बुदं श्लीपदं तथा ॥ ६ ॥ विद्रधिर्व्रणशोथश्च द्वौ व्रणौ भग्ननाडिकौ । भगन्दरोपदंशौ च शूकदोषस्त्वगामयः ॥ ७ ॥ शीतपित्तमुदर्दश्च स्फोटकश्चाम्लपित्तकम् । विसर्पश्च सविस्फोटस्तथैव च मसूरिका ॥ ८ ॥ क्षुद्रास्यकर्णनासाक्षिशिरःस्त्रीबालकामयाः । विषं चेत्येवमुद्देशः सङ्ग्रहेऽस्मिन्प्रकीर्तितः ॥ ९ ॥

॥ तत्र क्रमप्राप्तं प्रथमं ज्वरलक्षणम् ॥

दक्षापमानसंक्रुद्धरुद्रनिश्वाससम्भवः । ज्वरोऽष्टधा पृथग्द्वन्द्वसंघातागन्तुजः स्मृतः ॥ १ ॥ ज्वरस्य सम्प्राप्तिमाह । मिथ्याहारविहाराभ्यां दोषा ह्यामाशयाश्रयाः । अकाले चातिमात्रं च ह्यसात्म्यं दुष्टभोजनम् ॥ २ ॥ विषमाशं च यद्भुक्तं मिथ्याहारः स उच्यते । आहारस्य रसः सारो यो न पक्वोऽग्निलाघवात् ॥ ३ ॥ आमसंज्ञां स लभते बहुव्याधिसमाश्रयः । अशक्तः कुरुते कर्म शक्तो नैतत् करोति हि ॥ ४ ॥ मिथ्याविहार इत्युक्तः सदा चैनं विवर्जयेत् । बहिर्निरस्य कोष्ठाग्निं ज्वरदाः स्यू रसानुगाः ॥ ५ ॥ श्रमोऽरतिर्विवर्णत्वं वैरस्यं नयनप्लवः । इच्छाद्वेषौ मुहुश्चा-

---

१ (ख० ग०) शुकदोष । २ (ख० ग० घ० ङ०) त्वयमुद्देशः ।

पि शीतवातातपादिषु ॥ ६ ॥ जृम्भाङ्गमर्दो गुरुता रोमहर्षोऽरुचिस्तमः । भ्रमहर्ष-श्च शीतं च भवन्त्युत्पित्सति ज्वरे ॥ ७ ॥ सामान्यतो विशेषेण जृम्भात्यर्थं समीरणात् । पित्तान्नयनयोर्दाहः कफान्नान्नाभिनन्दनम् ॥ ८ ॥ सर्वलिङ्गसमावायः सर्वदोषप्रकोपजे । रूपैरन्यतराभ्यां तु संसृष्टैर्द्वन्द्वजं विदुः ॥ ९ ॥ स्वेदावरोधः सन्तापः सर्वाङ्गग्रहणं क्लमः । युगपद्यत्र रोगे तु स ज्वरो व्यपदिश्यते ॥ १० ॥ इति सामान्यज्वरः ॥

॥ अथ वातज्वरलक्षणम् ॥

वेपथुर्विषमो वेगः कण्ठोष्ठपरिशोषणम् । निद्रानाशः क्षवस्तम्भो गात्राणां रौक्ष्यमेव च ॥ १ ॥ शिरोहृद्गात्ररुग्वक्त्रवैरस्यं बद्धविट्कता । शूलाध्माने जृम्भणं च भवन्त्यनिलजे ज्वरे ॥ २ ॥

॥ अथ पित्तज्वरलक्षणम् ॥

वेगस्तीक्ष्णोऽतिसारश्च निद्राल्पत्वं तथा वमिः । कण्ठोष्ठमुखनासानां पाकः स्वेदश्च जायते ॥ १ ॥ प्रलापो वक्त्रकटुता मूर्छा दाहो मदस्तृषा । पीतविण्मूत्रनेत्रत्वं पैत्तिके भ्रम एव च ॥ २ ॥

॥ अथ श्लेष्मज्वरलक्षणम् ॥

स्तैमित्यं स्तिमितो वेग आलस्यं मधुरास्यता । शुक्लमूत्रपुरीषत्वं स्तम्भस्तृप्तिरथापि च ॥ १ ॥ गौरवं शीतमुत्क्लेदो रोमहर्षोऽतिनिद्रता । स्रोतोरोधस्त्ववेगरुपत्वं प्रसेको बहुमूत्रता ॥ २ ॥ नात्युष्णगात्रता छर्दिरग्निसादोऽविपाकता । प्रतिश्यायोऽरुचिः कासः कफजेऽक्ष्णोश्च शुक्लता ॥ ३ ॥

॥ अथ वातपित्तज्वरलक्षणम् ॥

तृष्णा मूर्छा भ्रमो दाहः स्वप्ननाशः शिरोरुजा । कण्ठास्यशोषो वमथू रोमहर्षोऽरुचिस्तमः ॥ पर्वभेदश्च जृम्भा च वातपित्तज्वराकृतिः ॥ १ ॥

॥ अथ वातश्लेष्मज्वरलक्षणम् ॥

स्तैमित्यं पर्वणां भेदो निद्रा गौरवमेव च । शिरोग्रहः प्रतिश्यायः कासः स्वेदाप्रवर्तनम् ॥ संतापो मध्यवेगश्च वातश्लेष्मज्वराकृतिः ॥ १ ॥

॥ अथ पित्तश्लेष्मज्वरलक्षणम् ॥

लिप्ततिक्तास्यता तन्द्रा मोहः कासोऽरुचिस्तृषा । मुहुर्दाहो मुहुः शीतं पित्तश्लेष्मज्वराकृतिः ॥ १ ॥

॥ अथ सन्निपातज्वरलक्षणम् ॥

विरोधिकैरन्नपानैरजीर्णाभ्यसनेन च[1] । व्यामिश्रसेवनाच्चापि सन्निपातः प्रकुप्यति ॥ १ ॥ क्षणे दाहः क्षणे शीतमस्थिसन्धिशिरोरुजा । सस्रावे[3] कलुषे रक्ते निर्भुग्ने

1 (ख० ग० घ० ङ०) गाढ । २ (ख०) विदग्धास्यम् । ३ (ङ०) सास्रावे ।

चापि लोचने ॥ २ ॥ सस्वनौ सरुजौ कर्णौ कण्ठः शूकैरिवावृतः । तन्द्रा मोहः प्रलापश्च कासः श्वासोऽरुचिर्भ्रमः ॥ ३ ॥ तद्वच्छीतं महानिद्रा दिवा जागरणं निशि । सदा वा नैव वा निद्रा महास्वेदोऽथ नैव वा ॥ ४ ॥ गीतनर्तनहास्यादिविकृतेहाप्रवर्तनम् । परिदग्धा खरस्पर्शा जिह्वा स्रस्ताङ्गता परम् ॥ ५ ॥ ष्ठीवनं रक्तपित्तस्य कफेनोन्मिश्रितस्य च । शिरसो लोटनं तृष्णा निद्रानाशो हृदि व्यथा ॥ ६ ॥ स्वेदमूत्रपुरीषाणां चिराद्दर्शनमल्पशः । कृशत्वं चापि गात्राणां सततं कण्ठकूजनम् ॥ ७ ॥ कोष्ठानां श्यावरक्तानां मण्डलानां च दर्शनम् । मूकत्वं स्रोतसां पाको गुरुत्वमुदरस्य च ॥ चिरात्पाकश्च दोषाणां सन्निपातज्वराकृतिः ॥ ८ ॥ इति सन्निपातज्वरलक्षणम् ॥

॥ अथ सन्निपातभेदाः ॥

अम्लस्निग्धोष्णतीक्ष्णैः कटुमधुरसुरातापसेवाकषायैः स्वादुक्रोधातिरूक्षैर्गुरुतरपिशिताहारसौहित्यशीतैः । शोकव्यायामचिन्ताग्रहगणवनितात्यन्तसङ्गप्रसङ्गैः प्रायः कुप्यन्ति पुंसां मधुसमयशरद्वर्षणे सन्निपाताः ॥ १ ॥ तेषां तन्त्रान्तरे नामानि । सन्धिकश्चान्तकश्चैव रुग्दाहश्चित्तविभ्रमः । शीताङ्गस्तन्द्रिकश्चैव कण्ठकुब्जश्च कर्णकः ॥ २ ॥ विख्यातो भग्ननेत्रश्च रक्तष्ठीवी प्रलापकः । जिह्वकश्चेत्यभिन्यासः सन्निपातास्त्रयोदश ॥ ३ ॥ तेषां दिनमर्यादामाह । सन्धिके वासराः सप्त चान्तके दश वासराः । रुग्दाहे विंशतिर्ज्ञेया तथाष्टौ चित्तविभ्रमे ॥ ४ ॥ पक्षमेकं तु शीताङ्गे तन्द्रिके पञ्चविंशतिः । विज्ञेया वासराश्चैव कण्ठकुब्जे त्रयोदश ॥ ५ ॥ कर्णके च त्रयो मासा भग्ननेत्रे दिनाष्टकम् । रक्तष्ठीविनि दिग्घस्राः प्रलापे स्युश्चतुर्दश ॥ ६ ॥ जिह्वके षोडशाहानि पक्षोऽभिन्यासलक्षणे । परमायुरिदं प्रोक्तं म्रियते तत्क्षणादपि ॥ ७ ॥ त्रयोदशानां पृथग्लक्षणान्याह । पूर्वरूपकृतशूलसंभवं शोषवातबहुवेदनान्वितम् । श्लेष्मतापबलहानिजागरं सन्निपातमिति सन्धिकं वदेत् ॥ ८ ॥ दाहं करोति परितापनमातनोति मोहं ददाति रुदतीति शिरःप्रकम्पम् । हिक्कां तनोति कसनं सततं विधत्ते जानीहि तं विबुधवर्जितमन्तकाख्यम् ॥ ९ ॥ इत्यन्तकस्यासाध्यत्वादौषधं नास्ति । प्रलापपरितापनप्रबलमोहमान्द्यश्रमः परिभ्रमणवेदनाव्यथितकण्ठमन्याहनुः । निरन्तरतृषाकरः श्वसनकासहिक्काकुलः स कष्टतरसाधनो भवति हन्त रुग्दाहकः ॥ १० ॥ यदि कथमपि पुंसो जायते कायपीडा भ्रममदपरितापो मोहवैकल्यभावः । विकलनयनहासो गीतनृत्यप्रलापोऽभिदधति तमसाध्यं केऽपि चित्तभ्रमाख्यम् ॥ ११ ॥ हिमसदृशशरीरो वेपथुश्वासहिक्काशिथिलितसकलाङ्गो खिन्ननादोऽस्ततापः । क्लमथुदवथुकासच्छर्द्यतीसारयुक्तस्त्वरितमरणहेतुः शीतगात्रप्रभावात् ॥ १२ ॥ इति शीताङ्गसन्निपातोऽसाध्यः । प्रभूता तन्द्रार्तिर्ज्वरकफपिपासाकुलतरो

१ (ख० ग० घ० ङ०) लोडनम् । २ (ख० ग० घ० ङ०) चाति । ३ (ख० ग० घ० ङ०) श्रोतसाम् । ४ (ग० घ० ङ०) काम । ५ (ख० ग० घ० ङ०) वन्ह्याष्टौ । ६ (ख० ग० घ० ङ०) कला । ७ (ख० ग० घ० ङ०) पर्णरूप । ८ (ख० ग० घ० ङ०) कसनं च समाजुहोति ।

भवेच्छ्यामा जिह्वा पृथुलकठिना कण्टकवृता । अतीसारश्वासक्लमथुपरितापश्रुतिरुजो भृशं कण्ठे जाड्यं शयनमनिशं तन्द्रिकगदे ॥१३॥ शिरोर्तिकण्ठग्रहदाहमोहकम्पज्वरो रक्तसमीरणार्त्तिः । हनुग्रहस्तापविलापमूर्छाः स्यात्कण्ठकुब्जः किल कष्टसाध्यः॥१४॥ प्रलापश्रुतिह्रासकण्ठग्रहाङ्गव्यथाश्वासकासप्रसेकप्रभावम् । ज्वरोत्तापकर्णान्तिकग्रन्थिशोथं बुधाः कर्णकं कष्टसाध्यं वदन्ति ॥ १५ ॥ ज्वरे प्रथममुत्पन्ने चक्षुर्भ्यां नैव पश्यति । तन्द्रिकः सन्निपातो ऽयं कष्टसाध्यो भवेत्ततः ॥ १६ ॥ ज्वरबलोपचितिः स्मृतिशून्यताश्वसनभग्नविलोचनमोहितः । प्रलपनभ्रमकम्पनशूलवांस्त्यजति जीवितमाशु स भग्नदृक् ॥ १७ ॥ रक्तष्ठीवी ज्वरवमितृषामोहशूलातिसारा हिक्काध्मानभ्रमणवमथुश्वाससंज्ञाप्रणाशाः । श्यामा रक्ताधिकतरतनुर्मण्डलोत्थानरूपा रक्तष्ठीवी निगदित इह प्राणहन्ता प्रसिद्धः ॥ १८ ॥ प्रलापकलक्षणम् । कम्पप्रलापपरितापनगात्रपीडाप्रौढप्रभावपवमानपरोऽन्यचित्तः ॥ प्रज्ञाप्रणाशविकलः प्रचुरप्रवादः क्षिप्रं प्रयाति पितृपालपदं प्रलापी ॥ १९ ॥ जिह्वकलक्षणम् । श्वसनकासपरितापविह्वलः कठिनकण्टकवृतातिजिह्वकः । बधिरमूकबलहानिलक्षणो भवति कष्टतरसाध्यजिह्वकः ॥ २० ॥ दोषत्रये स्निग्धमुखत्वनिद्रावैकल्यनिश्चेतनकष्टवाग्मी । बलप्रणाशः श्वसनादिनिग्रहोऽभिन्यास उग्रो ननु मृत्युकल्पः ॥ २१ ॥ इति त्रयोदश सन्निपाताः ।

॥ अथ ज्वरनिदानम् ॥

श्वासः कासो भ्रमो मूर्छा प्रलापी मोहवेपथू । पार्श्वस्य वेदना जृम्भा कषायत्वं मुखस्य च ॥१॥ वातोल्बणस्य लिङ्गानि सन्निपातस्य लक्षयेत् । एष विस्फारको नाम्ना सन्निपातः सुदारुणः ॥ २ ॥ अतिसारो भ्रमो मूर्छा मुखपाकस्तथैव च । गात्रे च बिन्दवो रक्ता दाहोऽतीव प्रजायते ॥ ३ ॥ पित्तोल्बणस्य लिङ्गानि सन्निपातस्य लक्षयेत् । भिषग्भिः सन्निपातोऽयमाशुकारी प्रकीर्तितः ॥ ४ ॥ जडता गद्गदा वाणी रात्रौ निद्रा भवत्यपि । प्रस्तब्धे नयने चैव मुखमाधुर्यमेव च ॥ ५ ॥ कफोल्बणस्य लिङ्गानि सन्निपातस्य लक्षयेत् । मुनिभिः सन्निपातोऽयमुक्तः कम्पनसंज्ञकः ॥ ६ ॥ दोषे विवृद्धे नष्टेऽग्नौ सर्वसंपूर्णलक्षणः । सन्निपातज्वरोऽसाध्यः कृच्छ्रसाध्यस्ततोऽन्यथा ॥ ७ ॥ सप्तमे दिवसे प्राप्ते दशमे द्वादशेऽपि वा । पुनर्घोरतरो भूत्वा प्रशमं याति हन्ति वा ॥८॥ सप्तमी द्विगुणा यावन्नवम्येकादशी तथा । एषा त्रिदोषमर्यादा मोक्षाय च वधाय च ॥ ९ ॥ पित्तकफानिलवृद्ध्या दशदिवसद्वादशाहसप्ताहात् । हन्ति विमुञ्चति पुरुषं त्रिदोषजो धातुमलपाकात् ॥ १० ॥ दोषप्रकृतिवैकृत्यं लघुता ज्वरदेहयोः । इन्द्रियाणां च वैमल्यं दोषाणां पाकलक्षणम् ॥ ११ ॥ अथ धातुपाकलक्षणम् ॥ नाभेरूर्ध्वं हृदोऽधस्तात्पीड्यते च व्यथा भवेत् । धातोः पाकं विजानीयादन्यथा तु मलस्य च ॥ १२ ॥ सन्निपातज्वरस्या-

१ (ख० ग० घ० ङ०) ज्वरस्तापकर्णान्तयोर्गल्लपीडा । २ (ख० ग० घ० ङ०) शोफवान । ३ (ख० ग० घ० ङ०) अधिकरता । ४ (ख० ग० घ० ङ०) शीघ्रं । ५ (ङ०) वातोत्तरस्य । ६ (ङ०) पित्तोत्तरस्य रूपाणि ।

न्ते कर्णमूले सुदारुणः। शोफः संजायते तेन कश्चिदेव प्रमुच्यते ॥ १३ ॥ ज्वरस्य पूर्वं ज्वरमध्यतो वा ज्वरान्ततो वा श्रुतिमूलशोथः। क्रमादसाध्यः खलु कृच्छ्रसाध्यः सुखेन साध्यो मुनिभिः प्रदिष्टः ॥ १४ ॥ अभिचाराभिघाताभ्यामभिषङ्गाभिशापतः। आगन्तुर्जायते दोषैर्यथास्वं तं विभावयेत् ॥ १५ ॥ भूतादौषधिगन्धाच्च भयाच्छोकोद्विषेण च। कामक्रोधाच्च जातो यः सोऽभिषङ्गज्वर. स्मृतः ॥ १६ ॥ श्यावास्यता विषकृते तथातीसार एव च। भक्तारुचिः पिपासा च तोदश्च सह मूर्छया ॥ १७ ॥ औषधीगन्धजे मूर्छा शिरोरुग्वमथुस्तमः। कामजे चित्तविभ्रंशस्तन्द्रालस्यमरोचकम् ॥ १८ ॥ हृदये वेदना चास्य गात्रं च परिशुष्यति। भयात्प्रलापः शोकाच्च भवेत्कोपाच्च वेपथुः ॥ १९ ॥ अभिचाराभिशापाभ्यां मोहस्तृष्णा च जायते। भूताभिषङ्गादुद्वेगो हास्यरोदनकम्पनम् ॥ २० ॥ कामशोकभयाद्वायुः क्रोधात्पित्तं त्रयो मलाः। भूताभिषङ्गात्कुप्यन्ति भूतसामान्यलक्षणाः ॥ २१ ॥ प्रशापाच्चाभिघातोत्थश्चेतनाप्रभवस्तु यः। रात्र्यह्नोः षट्सु कालेषु प्रेरितेषु यथा पुरा ॥ २२ ॥ प्रसह्य विषमोऽभ्येति मानवं बहुधा ज्वरः। स चापि विषमो देहं न कदाचिद्विमुञ्चति ॥ २३ ॥ यस्माद्गौरववैवर्ण्यकार्श्येभ्यो न विमुञ्चति। वेगे तु समतिक्रान्ते गतोऽयमिति लक्ष्यते ॥ २४ ॥ शिरसो गौरवं ग्लानिर्नातिश्रद्धातिभोजने। माधुर्यमतिवैरस्यं तिक्तत्वमथवा पुनः ॥ २५ ॥ दोषमलधातुपाकलक्षणम्। शश्वद्धीन्द्रियपञ्चकस्य पटुता वह्नेश्च यत्र क्रमात्तृष्णादिप्रशमो ज्वरस्य मृदुता तं दोषपाकं वदेत्। हृन्नाभ्योरतिवेदनातिसरणं तीव्रो ज्वरस्तृट्क्लमः श्वासाधिक्यमरोचकोऽरतिरिति स्याद्धातुपाकाकृतिः ॥२६॥ वक्त्रस्य जायते यस्मात्प्रवेशे विगते सति। तस्मात्तु नियतो जुष्टे शरीरे विषमे ज्वरः ॥ २७ ॥ धात्वन्तस्थो नै लीनत्वात्सूक्ष्मत्वादुपलभ्यते। अल्पदोषेन्धनः क्षीणः क्षीणेन्धन इवानलः ॥ २८ ॥ दोषोऽल्पोऽहितसंभूतो ज्वरोत्सृष्टस्य वा पुनः। धातुमन्यतमं प्राप्य करोति विषमज्वरम् ॥ २९ ॥ क्वचिदुष्णेन शीतेन क्वचिद्रात्रौ क्वचिद्दिवा। प्रशमं याति कोपं च ज्वरः स विषमः स्मृतः ॥ ३० ॥ यः स्यादनियते काले शीतोष्णाभ्यां तथैव च। वेगतश्चापि विषमः स ज्वरो विषमः स्मृतः ॥३१॥ सन्ततः सततोऽन्येद्युस्तृतीयकचतुर्थकाः। पञ्चैते विषमाः ख्याताः सन्निपातोल्बणोद्भवाः ॥ ३२ ॥ सन्ततो रसधातुस्थो रक्तस्थः सततो मतः। ज्वरः समभवन्नृणां सोऽन्येद्युः पिशिताश्रितः ॥ ३३ ॥ मेदोगतस्तृतीयेऽह्नि त्वस्थिमज्जागतः पुनः। कुर्याच्चातुर्थकं घोरमन्तकं रोगसङ्करम् ॥ ३४ ॥ सप्ताहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा। सन्तत्या यो विसर्गी स्यात्सन्ततः स निगद्यते ॥ ३५ ॥ अहोरात्रे सततको द्वौ कालावनुवर्तते। अन्येद्युष्कस्त्वहोरात्रादेककालं प्रवर्तते ॥ ३६ ॥ तृतीयकस्तृतीयेऽह्नि चतुर्थेऽह्नि चतुर्थकः। इत्यादयस्तु विज्ञेया ज्वरा नानाविधा बुधैः ॥ ३७ ॥ यथा दोषप्रकोपं तु तथा मन्ये तु तं ज्वरम्। यथा वेगागमे वेलां छादयित्वा महोद-

१ (ख० ग० घ० ङ०) च्छोषा। २ (ख० ग० घ० ङ०) त्वन्तःस्थोऽतिलीनत्वात्।

धेः ॥ ३८ ॥ वेगहानौ तदेवाम्भस्तत्रैवान्तर्विलीयते । दोषवेगोदये तद्वदुदीयेत ज्वरस्य तु ॥ ३९ ॥ वेगहानौ प्रशाम्येत तथाम्भः सागरे यथा । श्लेष्मप्रायस्तु पूर्वाह्णे प्रदोषे च प्रवर्तते ॥ ४० ॥ पित्तप्रायस्तु मध्याह्ने त्वर्धरात्रे प्रवर्तते । अपराह्णेऽनिलप्रायः प्रत्यूषे च प्रवर्तते ॥ ४१ ॥ नर्ते वातात्तु विषमो ज्वरः समुपजायते । कफपित्ते च निश्चेष्टे चेष्टयत्यनिलो यतः ॥ ४२ ॥ तस्मान्नर्तेऽनिलाद्रोगाः संभवन्ति ज्वरादयः । श्लेष्मप्रायस्तु विषमः शीतपूर्वः प्रजायते ॥ ४३ ॥ पित्तप्रायस्तु विषमो दाहपूर्वं प्रजायते । वातप्रायस्त्वनियते काले समुपजायते ॥ ४४ ॥ कृत्वा चिराद्धि देहस्य क्षिप्रवेपथुमुत्तमम् । श्लेष्मपित्ते विदह्येते रसस्थाने यदानिलः ॥ ४५ ॥ तस्मिन्काले मनुष्याणां विषमो जायते ज्वरः । श्वासो मूर्च्छारुचिच्छर्दितृष्णातीसारविड्ग्रहाः ॥ ४६ ॥ हिक्का कासोऽङ्गभेदश्च ज्वरस्योपद्रवा दश । तन्द्रालस्याविपाकास्यवैरस्यं गुरुगात्रता ॥ ४७ ॥ क्षुन्नाशो बहुमूत्रत्वं स्तब्धता बलवाञ्ज्वरः । आमज्वरस्य लिङ्गानि न दद्यात्तत्र भेषजम् ॥ ४८ ॥ भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो जनयति ज्वरम् । शोधनं शमनीयं तु करोति विषमज्वरम् ॥ ४९ ॥ ज्वरवेगोऽधिका तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः । मलप्रवृत्तिरुत्क्लेशः पच्यमानस्य लक्षणम् ॥ ५० ॥ क्षुत्क्षामता लघुत्वं च गात्राणां ज्वरमार्दवम् । दोषप्रवृत्तिरुत्साहो निरामज्वरलक्षणम् ॥ ५१ ॥ प्रकाङ्क्षा लाघवं ग्लानिः स्वस्थता सुप्रसन्नता । उपद्रवनिवृत्तिश्च सम्यग्लङ्घितलक्षणम् ॥ ५२ ॥ निद्रा तन्द्रा क्लमो भ्रान्तिस्तृष्णा शोषो बलक्षयः । उपद्रवाश्च श्वासाद्याः संभवन्त्यतिलङ्घिते ॥ ५३ ॥ स्वेदो लघुत्वं शिरसः कण्डूः पाको मुखस्य च । क्षवथुश्चान्नकाङ्क्षा च ज्वरमुक्तस्य लक्षणम् ॥ ५४ ॥ विगतक्लममोहं च त्वत्यर्थं विमलेन्द्रियम् । युक्तं प्रकृतिसत्वैश्च तं विद्याद्विगतज्वरम् ॥ ५५ ॥ ज्वरमुक्तस्य यस्यापि शिरोरुङ्नैव मुञ्चति । अविमुक्तः स विज्ञेयो ज्वरः पुनरुपैति तम् ॥ ५६ ॥ इति संक्षेपतो ज्वरनिदानम् ॥

॥ अथ क्रमप्राप्तस्य ज्वरस्य चिकित्सा ॥

ज्वरादौ लङ्घनं पथ्यं ज्वरमध्ये तु पाचनम् । ज्वरान्ते रेचनं प्रोक्तमेतज्ज्वरचिकित्सितम् ॥ १ ॥ ज्वरे लङ्घनमेवादावुपदिष्टमृते ज्वरात् । क्षयानिलभयक्रोधकामशोकश्रमोद्भवात् ॥ २ ॥ आमाशयस्थो हत्वाग्निं सामो मार्गान्पिधाय च । विदधाति ज्वरं दोषस्तस्मात्कुर्वीत लङ्घनम् ॥ ३ ॥ अनवस्थितदोषाग्नौ लङ्घनं दोषपाचनम् । ज्वरघ्नं दीपनं काङ्क्षारुचिलाघवकारणम् ॥ ४ ॥ प्राणाविरोधिना चैनं लङ्घयेन्नोपपादयेत् । बलाधिष्ठानमारोग्यं यदर्थोऽयं क्रियाक्रमः ॥ ५ ॥ न लङ्घयेन्मारुतजे ज्वरे च क्षयोद्भवे च क्षुधिते च जन्तौ । न गुर्विणीदुर्बलबालवृद्धाभीतांस्तृषार्तानपि सोर्ध्ववातान् ॥ ६ ॥ दोषाणामेव सा शक्तिर्लङ्घने या सहिष्णुता । न हि दोषक्षये कश्चित्सहते लङ्घनं महत् ॥ ७ ॥ वातजः सप्तरात्रेण दशरात्रे-

---

१ (ख०) दोषाग्नेः । २ (ग०) भीरून् ।

ण पित्तजः । श्लेष्मजो द्वादशाहेन ज्वरः पाकं प्रपद्यते ॥ ८ ॥ वाते द्वे पित्तजे चैकं कफे दिनचतुष्टयम् । सप्ताहं वातपित्ते च कफपित्ते दश स्मृताः । कफवाते द्वादशाहं त्रिदोषे चैकविंशतिः ॥ ९ ॥ आसप्तरात्रं तरुणं ज्वरमाहुर्मनीषिणः । मध्यं द्वादशरात्रं तु पुराणमत उत्तरम् ॥ १० ॥ सप्ताहेन तु पच्यन्ते सप्तधातुगता मलाः । निरामश्चाप्यतः प्रोक्तो ज्वरः प्रायोऽष्टमेऽहनि ॥ ११ ॥ सर्वज्वरेषु दातव्यः कषायः सप्तमेऽहनि । अथवा लङ्घयेत्तावद्यावदारोग्यदर्शनम् ॥ १२ ॥ न कषायं प्रशंसन्ति कदाचित्तरुणे ज्वरे । कषायेणाकुलीभूता दोषा जेतुं सुदुस्तराः ॥ १३ ॥ अत्र विदेहः । सर्वज्वरेषु सप्ताहे मात्रां च लघु भोजयेत् । वेगापायेऽन्यथा तद्धि ज्वरवेगं विवर्धयेत् ॥ १ ॥ क्षुत्सम्भवति पक्केषु दोषधातुमलेषु च । काले वा यदि वाकाले सोऽन्नकाल उदाहृतः ॥२॥ अथ च वाग्भटः । ज्वरितं ज्वरमुक्तं वा दिनान्ते भोजयेल्लघु । श्लेष्मक्षये प्रवृद्धोष्मा बलवाननलस्तदा ॥१॥ यथोचितेऽथवा काले देशसात्म्यानुरोधतः । प्रागल्पवह्निर्भुञ्जानो न ह्यजीर्णेन पीड्यते ॥२॥ कषायपानपथ्यान्नैर्दशाह इति लङ्घिते । उष्मा पित्तादृते नास्ति ज्वरो नास्त्युष्मणा विना ॥ ३ ॥ तस्मात्पित्तविरोधीनि त्यजेत्पित्ताधिकेऽधिकम् । स्नानाभ्यङ्गप्रदेहांश्च परिषेकांश्च वर्जयेत् ॥ ४ ॥ अजीर्णद्रवशूलाढ्ये सामे तीव्ररुजि ज्वरे । न पिबेदौषधं तद्धि भूय एवाममावहेत् ॥ ५ ॥ नवज्वरे मलस्तम्भात् कषायो विषमज्वरम् । कुरुतेऽरुचिहृल्लासहिध्माध्मानादिकानपि ॥ ६ ॥ सप्ताहादौषधं केचिदाहुरन्ये दशाहतः । केचिल्लघ्वन्नभुक्तस्य देयमामोल्बणे न तु ॥ ७ ॥ तीव्रज्वरपरीतस्य दोषवेगोदये यतः । दोषेऽथवातिनिचिते तन्द्रा स्तैमित्यकारिणी ॥ ८ ॥ अपच्यमानं भैषज्यं भूयो जनयति ज्वरम् । मृदुर्ज्वरो लघुर्देहश्चलितश्च मलो यदा । अचिरज्वरितस्यापि भेषजं योजयेत्तदा ॥ ९ ॥ अथ वृद्धवाग्भटः । षड्दशद्वादशाहेषु व्यतीतेषु क्रमेण वै । वातपित्तकफातङ्केष्वन्नकाला इमे त्रयः ॥१॥ द्वन्द्वजे सन्निपाते च व्याधावारोग्यदर्शने । सति यवागूयूषादि कल्पयेदतिनैपुणात् ॥ २ ॥ मुद्गान्मसूरांश्चणकान्कुलत्थान् मकुष्ठकान् पाचनयूषहेतून् । हिताहितानां विहितांश्च पेयान् दद्याद्यवागूमपि पाचनैः स्वैः ॥ ३ ॥ अथ चक्रदत्तात् । नवज्वरे दिवा स्वापस्नानभोजनमैथुनम् । क्रोधप्रवातव्यायामकषायांश्च विवर्जयेत् ॥ १ ॥ निर्वातभवनावासमुष्णवारिनिषेवणम् । अभूरिजल्पं निष्क्रोधकामशोकं च रोगिणम् ॥ २ ॥ कुर्यादारोग्यसंपन्नं शीघ्रं वैद्यो विचक्षणः । कफमेदोऽनिलामघ्नं दीपनं बस्तिशोधनम् ॥ ३ ॥ कासश्वासज्वरहरं पथ्यमुष्णोदकं सदा । यत्क्वाथ्यमानं निर्वेगं निष्फेनं निर्मलं भवेत् ॥ ४ ॥ अर्धावशिष्टं भवति तदुष्णोदकमुच्यते । तत्पादहीनं वातघ्नमर्धहीनं तु पित्तनुत् ॥ ५ ॥ त्रिपादहीनं श्लेष्मघ्नं पाचनं दीपनं लघु । द्वन्द्वजे सन्निपाते च ज्वरे पथ्यं तदा-

---

१ (ख॰) तमुत्तमम् । २ (ख॰ ग॰) रसदोषमलेषु च । ३ (ख॰) परिशेषं च लङ्घने । ४ (ख॰) शूलघ्नम् । ५ (ख॰) हितान् हितानाम् । ६ (ख॰) मेहा- ।

र्त्रिजित् ॥ ६ ॥ शरदि त्वर्धपादोनं पादहीनं तु हेमते । शिशिरे च वसन्ते च ग्रीष्मे चार्धावशेषितम् ॥ ७ ॥ विपरीते ऋतौ तद्वत् प्रावृष्यष्टावशेषितम् । भिनत्ति श्लेष्मसङ्घातं मारुतं चापकर्षति ॥ ८ ॥ अजीर्णं जरयत्याशु पीतमुष्णोदकं निशि । धारापातेन विष्टम्भि दुर्जरं पवनाहतम् ॥ ९ ॥ शृतशीतं त्रिदोषघ्नं बाह्यान्तर्भावशीतलम् । दिवा शृतं तु यत्तोयं रात्रौ तद्गुरुतां व्रजेत् ॥ १० ॥ रात्रौ शृतं तु दिवसे गुरुत्वमधिगच्छति । तप्तायःपिण्डसंसिक्तं लोष्ठनिर्वापितं जलम् ॥ ११ ॥ सर्वदोषहरं पथ्यं सदा नैरुज्यकारकम् । उष्णीकृतं जलं पथ्यं दोषवृद्कासजिल्लघु ॥ १२ ॥ शृतशीतं जलं पथ्यं त्रिदोषशमनं लघु । नवज्वरे प्रतिश्याये पार्श्वशूले गलग्रहे ॥ १३ ॥ सद्यः शुद्धौ तथाध्माने व्याधौ वातकफोद्भवे । अरुचिग्रहणीगुल्मश्वासकासेषु विद्रधौ ॥ १४ ॥ हिक्कायां स्नेहपाने च पिबेदुष्णं जलं नरः । अरोचके प्रतिश्याये प्रसेके श्वयथौ क्षये ॥ १५ ॥ मन्दाग्नावुदरे कुष्ठे ज्वरे नेत्रामये तथा । व्रणे च मधुमेहे च पानीयं मन्दमाचरेत् ॥ १६ ॥ मूर्छापित्तोष्णदाहेषु विषमे च मदात्यये । भ्रमक्लमपरीतेषु मार्गोत्थे वमथौ तथा ॥ ऊर्ध्वगे रक्तपित्ते च शीतमम्भः प्रशस्यते ॥ १७ ॥ पानीयं* पानीयं शरदि वसन्ते च पानीयम् । नादेयं नादेयं शरदि वसन्ते च नादेयम् ॥ १८ ॥ उक्तं हि तन्त्रान्तरे । अमर्मो[1]पहते देशे शिरासन्ध्यस्थिवर्जिते । वर्षावसन्तसमये कौपं वारि प्रशस्यते ॥ अम्भः शरदि ताडागं नादेयमृतुषु त्रिषु ॥ १ ॥ उत्तमस्य पलं मात्रा त्रिभिरक्षैश्च मध्यमा । जघन्यस्य पलार्धेन स्नेहक्वाथौषधेषु च ॥ २ ॥ कर्षश्चूर्णस्य कल्कस्य गुटिकानां च सर्वशः । द्रवशुक्त्यावलेह्यः पातव्यश्च चतुर्द्रवः ॥ ३ ॥ मात्रा मधुघृतादीनां क्वाथे स्नेहेषु चूर्णवत् । द्विचत्वारिंशता माषैरष्टादशकबद्धकैः ॥ ४ ॥ पलं द्वादशबद्धं स्याद्गुञ्जाषट्कसमन्वितम् । क्वाथ्यद्रव्यपलं वारि द्विरष्टगुणमिष्यते ॥ ५ ॥ चतुर्भागावशेषं तु पेयं पलचतुष्टयम् । दीप्तानलं महाकायं पाययेदञ्जलिं जलम् ॥ ६ ॥ अन्ये त्वर्धं परित्यज्य प्रसृतं तु चिकित्सकाः । क्वाथत्यागमनिच्छन्तस्त्वष्टभागावशेषितम् ॥ ७ ॥ पारम्पर्योपदेशेन वृद्धवैद्याः पलद्वयम् । पाययन्त्यातुरं सामे पाचनं सप्तमेऽहनि ॥ ८ ॥

॥ अथौषधाद्यजीर्णेऽन्नं न ग्राह्यम् ॥

तत्र विचारः । वीर्याधिकं भवति भेषजमन्नहीनं हन्यात्तथामयमसंशयमाशु चैव । तद्बालवृद्धयुवतीमृदवो निपीय ग्लानिं परां समुपयान्ति बलक्षयं च ॥ १ ॥ अनु-

---

[1] (ख०) पिहिते ।

* अस्यार्थः—पानीयं जलं शरदि पानार्हं भवति निर्मलत्वात्त्रिदोषघ्नत्वाद्विशेषतः पित्तोपशान्तिहेतुत्वाच्च । वसन्ते च पुनस्तदेव पानीयं पानीयं रक्षणीयमल्पं पेयमिति भावः पा रक्षण इत्यस्य धातो रूपमेतत् । नदीभवं जलं नादेयं जलं शरदि न अदेयमिति न अपि तु देयं दातव्यमित्यर्थः । वसन्ते च नादेयं जलं नादेयं न ग्राह्यमिति वाक्यार्थः ।

क्लोमोऽनिलस्वास्थ्यं क्षुत्तृष्णा सुमनस्कता । लघुत्वमथ चोद्गारः शुद्धो जीर्णौषधाकृतिः ॥ २ ॥

॥ अथाजीर्णौषधलक्षणम् ॥

क्लमो दाहोऽङ्गसदनं भ्रमो मूर्छा शिरोरुजः । अरतिर्वमनं मोहो ह्यजीर्णौषधवैकृतिः ॥ १ ॥ औषधशेषे भुक्तं शेषेऽप्यन्ने तथौषधं पीतम् । न करोति गदोपशमं प्रकोपयत्यन्यरोगांश्च ॥ २ ॥ शीघ्रं विपाकमुपयाति बलं न हन्यादन्नावृतं न च पुनर्वदनान्निरेति । प्राग्भुक्तसेवितमथौषधमेतदेव दद्याच्च भीरुशिशुवृद्धवराङ्गनाभ्यः ॥ ३ ॥ इति सर्वज्वरोपक्रमः ॥

॥ अथ ज्वरे पथ्यानि ॥

तण्डुलीयकवास्तूकबालमूलकपर्पटान् । पटोलं तिक्तशाकं च गुडूचीपल्लवान्यपि ॥१॥ कालशाकं निम्बपुष्पं मारीषं दार्विकादलम् । जीवन्ती चापि चाङ्गेरी सुनिषण्णकमाविकैः ॥ २ ॥ पत्रशाकप्रियाणां तु ज्वरितानां प्रदापयेत् । मुद्गान्मसूरांश्चणकान्कुलित्थांश्च मकुष्ठकान् ॥ ३ ॥ यूषार्थं यूषसात्म्यानां ज्वरितानां प्रदापयेत् । लावान्कपिञ्जलानेणान्पृषतान्सरभाञ्शशान् ॥ ४ ॥ कालपुच्छान्कुरङ्गांश्च तथैव मृगमातृकान् । मांसार्थं मांससात्म्यानां ज्वरितानां प्रदापयेत् ॥ ५ ॥ सारसक्रौञ्चशिखिनस्तथा तित्तिरकुक्कुटाः । ज्वरितानां न शस्यन्ते इति केचिद्व्यवस्थिताः ॥ ६ ॥ वृन्ताकपीलुकर्कोटपटोलककर्कटिल्लकम् । फलशाककृते देयं सर्वं निःस्नेहमेव च ॥ ७ ॥ वत्सरोषितधान्यस्य तण्डुलान्यो ज्वरे हितम् । रोटिकार्थं प्रदातव्यं द्विवर्षोषितमल्पशः ॥ गोधूमादि यदा सात्म्यमन्यदप्यल्पमर्पयेत् ॥ ८ ॥ इति सुश्रुतात् ॥

॥ अथौषधग्रहणविचारः ॥

तत्रोपविश्य विश्रान्तः प्रसन्नवदनेक्षणः । औषधं हेमरजतमृद्भाजनपरिष्ठितम् ॥१॥ पिबेत्प्रसन्नवदनः पीत्वा पात्रमधो मुखम् । निक्षिप्य पात्रे सलिलं ताम्बूलाद्युपकल्पयेत् ॥ २॥ यमदूतपिशाचाद्या यक्षगन्धर्वराक्षसाः । ते घ्नन्त्यौषधवीर्याणि ततो गण्डूषवर्जनम् ॥ ३ ॥ क्वाथस्य कल्कस्य रसस्य यामं मासत्रयं चाञ्जनचूर्णवीर्यम् । षण्मासकाख्यं गुडलेहवीर्यं संवत्सरं तैलघृतस्य वीर्यम् ॥ ४ ॥*

॥ अथ ज्वरे पाचनम् ॥

यत्पचत्याममाहारं पचेदामं रसं च यत् । यदपक्वान्पचेद्दोषांस्तद्धि पाचनमुच्यते ॥ १ ॥ न शोधयति यद्दोषान्समान्नोदीरयत्यपि । समीकरोति संवृद्धांस्तत्संशमनमुच्यते ॥ २ ॥ तयोः संप्रदानकालं चाह । पाययेदातुरं सामं पाचनं सप्तमे दिने । शमनेनाथवा दृष्ट्वा निरामं समुपाचरेत् ॥ ३ ॥

---

* क्रियायास्तु गुणालाभे क्रियामन्यां प्रयोजयेत् । पूर्वस्यां शान्तवेगायां न क्रियासंकरो हितः ॥

॥ अथ वातज्वरे ॥

गुडूचीपिप्पलीमूलनागरैः पाचनं स्मृतम् । दद्याद्वातज्वरे नूर्णं लिङ्गे सप्तमवासरे ॥ १ ॥ इति गुडूच्यादिपाचनम् । किराताब्दामृतोदीच्यबृहतीद्वयगोक्षुरैः । सस्थिराकलशीविश्वैः क्काथो वातज्वरापहः ॥२॥ इति किराताादिः । शालिपर्णी बला रास्ना गुडूची सारिवा तथा । आसां क्काथं पिबेत्कोष्णं तीव्रवातज्वरच्छिदम् ॥ ३ ॥ इति शालिपर्ण्यादिः । काश्मरीसारिवाद्राक्षात्रायमाणामृतोद्भवः । कषायः सगुडः पीतो वातज्वरविनाशनः ॥ ४ ॥ इति काश्मर्यादिः । मरीचं रुचकं शुण्ठी किराततं च हरीतकी । पिप्पली कटुका चैव वातज्वरविनाशनम् ॥ ५ ॥ इति मरीचादिः । त्रिफलाव्योपगुडयुक् शर्करात्रिवृतार्धकम् । मोदकं भक्षयित्वा तु पिबेच्चोष्णं जलं पुनः ॥ पार्श्वशूलेऽरुचौ कासे ज्वरे चानिलसंभवे ॥ ६ ॥ इति त्रिफलाद्यो मोदकः ॥

॥ अथ पित्तज्वरे ॥

कट्फलेन्द्रयवाम्बष्ठातिक्तामुस्तैः शृतं जलम् । पाचनं दशमेऽह्नि स्यात्तीव्रे पित्तज्वरे नृणाम् ॥ १ ॥ इति कट्फलादिपाचनम् । दुरालभापर्पटकप्रियङ्गुभूनिम्बवासाकटुरोहिणीनाम् । क्काथं पिबेच्छर्करयावगाढं तृष्णास्रपित्तज्वरदाहयुक्तः ॥ २ ॥ इति दुरालभादिः । द्राक्षाभयापर्पटकाब्दतिक्ताक्काथं सशम्याकफलं विदध्यात् । प्रलापमूर्छाभ्रमदाहशोपतृषान्विते पित्तभवे ज्वरे च ॥ ३ ॥ इति द्राक्षादिः । एकः पर्पटकः श्रेष्ठः पित्तज्वरविनाशनः । किं पुनर्यदि युज्येत चन्दनोशीरधान्यकैः ॥ ४ ॥ इति पर्पटादिवृन्दात् । औदुम्बरस्य निर्यासः सितया दाहनाशनः । छिन्नासारः सितायुक्तः पित्तज्वरनिषूदनः ॥ ५ ॥ द्राक्षा चैव गुडूची च मुस्ता पर्पटकं तथा । कटुका च समैः क्काथः पित्तज्वरविनाशनः ॥ ६ ॥ चन्दनं च सगन्धं च वालकोशीरपर्पटः । मुस्ताशुण्ठीसमायुक्तः पित्तज्वरनिषूदनः ॥ ७ ॥ अहो किमर्थं बहवः कषायाः पराशराद्यैर्मुनिभिः प्रदिष्टाः । पित्तज्वरध्वंसकृते न किं स्यात्क्काथो गुडूच्यामलपर्पटानाम् ॥ ८ ॥ जलजलजलवाहरेणुविश्वौषधशिशिरैः शिशिरीकृतः कषायः । हर हर हरति ज्वरं प्रकृष्टं सवमि निदाघतृपं निपीयमानः ॥ ९ ॥ असीतवारिणा सितासितायुता तु रोहिणी । विदाहतृड्भ्रमान्वितं निहन्ति पित्तजज्वरम्॥१०॥ निम्बपल्लवसम्भूतरसफेनप्रलेपनात् । तृड्दाहमोहाः प्रशमं यान्ति पित्तसमुद्भवाः ॥ ११ ॥ केसरं मातुलिङ्गस्य मधुसैन्धवसंयुतम् । जिह्वाताालुगलक्लोमशोपे मूर्धनि दापयेत् ॥ १२ ॥

॥ अथ कफज्वरे ॥

बीजपूरशिफापथ्यानागरग्रन्थिकैःस्मृतम् । सक्षारं पाचनं श्लेष्मज्वरे द्वादशवासरे ॥ १ ॥ इति बीजपूरादिपाचनम् । भूनिम्बनिम्बपिप्पल्यः शटी शुण्ठी शतावरी । गुडूची बृहती चेति क्काथो हन्यात्कफज्वरम् ॥ २ ॥ पटोलत्रिफलातिक्ताशटीवासा-

१ (ग०) द्राक्षा । २ (ख०) अशीत ।

मृतोद्भवः । क्वाथो मधुयुतः पीतो हन्यात्कफकृतं ज्वरम् ॥ ३ ॥ निदिग्धिकाछिन्नरुहोपकुल्याविश्वौषधैः साधितमम्बु पीतम् । हन्ति ज्वरश्वासबलासकासशूलाग्निमान्द्यं जठरानिलं च ॥ ४ ॥ शृङ्गीकणाकट्फलपौष्कराणां क्षौद्रान्वितानां विहितोऽवलेहः । श्वासेन कासेन युतं बलासज्वरं जयेदत्र न कापि शङ्का ॥ ५ ॥ इति चातुर्भद्रावलेहिका । भार्ङ्गीगुडूचीघनदारुसिंहीशुण्ठीकणापुष्करजः कषायः । ज्वरं निहन्ति श्वसनं क्षिणोति क्षुधां करोति मरुचिं तनोति ॥ १ ॥

॥ अथ सर्वज्वरे ॥

आमलक्यभया कृष्णा चित्रकश्चेत्ययं गणः । सर्वज्वरभयातङ्कभेदी दीपनपाचनः ॥१॥ अमृतारिष्टकचन्दनपद्मकधान्योद्भवः क्वाथः । ज्वरहृल्लासच्छर्दितृष्णादाहारुचीर्हन्यात् ॥ २ ॥ छिन्नोद्भवाम्बुधरधन्वयवासविश्वैर्दुःस्पर्शपर्पटकमेघकिराततिक्तैः । मुस्ताटरूषकमहौषधधन्वयासैः क्वाथं पिबेदनिलपित्तकफज्वरेषु ॥ ३ ॥ धान्यचित्रकसिन्धूत्थयुक्तस्तक्रेण योऽन्वितः । मृष्टश्च हिङ्गुतैलाभ्यां स मण्डोऽष्टगुणः स्मृतः ॥ ४ ॥ दीपनः प्राणदो बस्तिशोधनो रक्तवर्धनः । ज्वरजित्सर्वदोषघ्नो मण्डोऽष्टगुण उच्यते ॥ ५ ॥ इत्यष्टगुणमण्डः ॥

॥ अथ वातपित्तज्वरे ॥

छिन्नोद्भवापर्पटवारिवाहभूनिम्बशुण्ठीजनितः कषायः । समीरपित्तज्वरजर्जराणां करोति भद्रं खलु पञ्चभद्रः ॥ १ ॥ पञ्चमूल्यमृतामुस्ताविश्वाभूनिम्बसाधितः । कषायः शमयत्याशु वातपित्तभवज्वरम् ॥ २ ॥ त्रिफलाकाश्मरीरास्नाराजवृक्षाटरूषकैः । शृतमम्बु हरेत्तूर्णं वातपित्तोद्भवं ज्वरम् ॥ ३ ॥ इति वृन्दात् ।

॥ अथ वातश्लेष्मज्वरे ॥

सिंहीयवानीछिन्नानां क्वाथश्चपलया युतः । कफवातज्वरश्वासशूलपीनसकासजित् ॥ १ ॥ क्षुद्रामृतानागरपुष्कराह्वैः कृतः कषायः कफमारुतोत्तरे । सश्वासकासारुचिपार्श्वशूले ज्वरे त्रिदोषप्रभवेऽपि शस्यते ॥ २ ॥ आरग्वधकणामूलमुस्तातिक्ताभयाकृतः । क्वाथः शमयति क्षिप्रं ज्वरं वातकफोद्भवम् ॥ ३ ॥ मुस्ता पर्पटकं शुण्ठी गुडूची सदुरालभा । कफवातारुचिच्छर्दिदाहशोषज्वरापहाः ॥ ३ ॥ भूनिम्बमुस्ताकटुकीगुडूचीदुरालभापर्पटनागराख्यैः । क्वाथोऽनिलश्लेष्महरो वदन्ति सूर्यो यथा नाशयतेऽन्धकारम् ॥ ४ ॥

॥ अथ पित्तश्लेष्मज्वरे ॥

अमृतारिष्टकटुकामुस्तेन्द्रयवनागरैः । पटोलचन्दनाभ्यां च पिप्पलीचूर्णयुक् स्मृतम् ॥ १ ॥ अमृताष्टकमेतच्च पित्तश्लेष्मज्वरापहम् । छर्द्यरोचकहृल्लासदाहतृष्णानिवारणम् ॥ २ ॥ इत्यमृताष्टकम् । पटोलं चन्दनं मूर्वा पाठा तिक्तामृता कणा । पित्तश्लेष्मज्वरच्छर्दिदाहकण्डूविषापहाः ॥३॥ इति पटोलादिः । पटोलं पिचुमन्दं च त्रिफला

मधुकं बला । साधितोऽयं कषायः स्यात्पित्तश्लेष्मभवे ज्वरे ॥ ४ ॥ तिक्तोशीरबलाधान्यपर्पटाम्भोधरैः कृतः । क्वाथः पुनः समायातं ज्वरं शीघ्रं निवारयेत् ॥५॥ इति तिक्तादिः । कण्टकार्यमृताभार्ङ्गीनागरेन्द्रयवासकम् । भूनिम्बं चन्दनं मुस्ता पटोलं कटुरोहिणी ॥ ६ ॥ कषायं पाययेदेतं पित्तश्लेष्मज्वरापहम् । दाहतृष्णारुचीहिक्काकासहृत्पार्श्वशूलहृत् ॥ ७ ॥ लोहितचन्दनपद्मकधान्यच्छिन्नरुहापिचुमन्दकषायः । पित्तकफज्वरदाहपिपासावान्तिविनाशहुताशकरः स्यात् ॥ ८ ॥ लाजैर्वा तण्डुलैर्भृष्टैर्लाजामण्डः प्रकीर्तितः । श्लेष्मपित्तहरो ग्राही पिपासाज्वरजिन्मतः ॥ ९ ॥ इति लाजामण्डः । जीरकं कारवेल्लाम्बु शीतपूर्वज्वरे हितम् ॥ १० ॥

॥ अथ सन्निपाते ॥

संनिपातज्वरे पूर्वं कुर्यादामकफापहम् । पश्चाच्छ्लेष्मणि संक्षीणे शमयेत्पित्तमारुतौ ॥ १ ॥ लङ्घनं वालुकास्वेदो नस्यं निष्ठीवनं तथा । अवलेहोऽञ्जनं चैव प्राक् प्रयोज्यं त्रिदोषजे ॥ २ ॥ त्रिरात्रं पञ्चरात्रं वा दशरात्रमथापि वा । लङ्घनं संनिपातेषु कुर्यादारोग्यदर्शनात् ॥ ३ ॥ दोषाणामेव सा शक्तिर्लङ्घने या सहिष्णुता । कश्चिद्दोषविमुक्तो न लङ्घनं सहते नरः ॥ ४ ॥ रसस्थे रससंशुद्धी रक्तस्थे रक्तमोक्षणम् । मांसस्थे रेचनं शस्तं मेदःस्थे चासहिष्णुता ॥ ५ ॥ रेचनं वमनं स्वेदश्चास्थिस्थे स्वेदमर्दनम् । मज्जाशुक्रशयं[1] दृष्ट्वा तमसाध्यं ज्वरं वदेत् ॥ ६ ॥ क्रियायास्तु गुणालाभे क्रियामन्यां प्रयोजयेत् । पूर्वस्यां शान्तवेगायां न क्रियासंकरो हितः ॥ ७ ॥ तप्तायोलाञ्छनं पञ्चताल्वादिषु त्रिदोषजे । रुद्राभिषेकभूदेवभोजनग्रहजाप्यतः ॥ मन्त्ररक्षादिभिः कार्या सन्निपातप्रतिक्रिया ॥ ८ ॥

॥ अथ पाचनम् ॥

कण्टकारिद्वयं शुण्ठी धान्यकं सुरदारु च । एभिः शृतं पाचनं स्यात्सर्वज्वरनिवारणम् ॥ १ ॥

॥ अथ वालुकास्वेदः ॥

खर्परभृष्टपटस्थितकाञ्जिकसंसिक्तवालुकास्वेदः । शमयति वातकफामयमस्तकशूलाङ्गभेदादीन् ॥ १ ॥ इति वालुकास्वेदः ॥

॥ अथ नस्यम् ॥

मातुलिङ्गार्द्रकरसं कोष्णं त्रिलवणान्वितम् । अन्यद्वा सिद्धविहितं नस्यं तीक्ष्णं प्रयोजयेत् ॥ १ ॥ तेन प्रभिद्यते श्लेष्मा प्रभिन्नस्तु प्रसिच्यते । शिरोहृदयकण्ठास्यपार्श्वरुक् चोपशाम्यति ॥ २ ॥ मधूकसारसिन्धूत्थवचोषणकणाः समाः । श्लक्ष्णं पिष्ट्वाम्भसा नस्यं कुर्यात्संज्ञाप्रबोधनम् ॥ ३ ॥ सैन्धवं श्वेतमरिचं सर्षपाः कुष्ठपिप्पली । बस्तमूत्रेण पिष्टानां नस्यं तन्द्रानिवारणम् ॥ ४ ॥ इति नस्यम् ॥

---

1 (ख०) मज्जाशुक्राशयम् ।

॥ अथ निष्ठीवनम् ॥

आर्द्रकस्वरसोपेतं सैन्धवं सकटुत्रयम् । आकण्ठं धारयेच्चास्ये निष्ठीवेच्च पुनः पुनः ॥ १ ॥ तेनास्य हृदयाच्छ्लेष्मा मन्यापार्श्वशिरोगलात् । लीनो ऽप्याकृष्यते शुष्को लाघवं चास्य जायते ॥ २ ॥ इति निष्ठीवनम् ॥

॥ अथाष्टाङ्गावलेहिका ॥

(अवलेहः) कट्फलं पौष्करं शृङ्गी कृष्णा च मधुना सह । श्वासकासज्वरहरः श्रेष्ठो लेहः कफान्तकः ॥ १ ॥ कट्फलं पौष्करं शृङ्गी व्योषं यासश्च कारवी । श्लक्ष्णं चूर्णीकृतं चैतन्मधुना सह लेहयेत् ॥ २ ॥ एषावलेहिका हन्ति संनिपातं सुदारुणम् । हिक्कां श्वासं च कासं च कण्ठरोधं च घुर्घुरम् ॥ एतच्चोज्यं कफोद्रेके चूर्णमार्द्रकजै रसैः ॥ ३ ॥ इत्यष्टाङ्गावलेहिका । इत्यवलेहः ॥

॥ अथाञ्जननस्यम् ॥

शिरीषबीजगोमूत्रकृष्णामरिचसैन्धवैः । अञ्जनं स्यात्प्रबोधाय सरसोनशिलावचैः ॥ १ ॥ कस्तूरी मरिचं वाजिलाला च मधुनाञ्जनम् । तन्द्रां निवारयत्याशु व्योषप्रधमनं तथा ॥ २ ॥ इत्यञ्जननस्यम् ॥

॥ अथाञ्जनोद्धूलने ॥

तुरङ्गलालासहिता मनःशिला निहन्ति तन्द्रां सकृदञ्जनेन । बब्बूलपत्राणि हरीतकी च संस्वेदिता स्वेदविकारहन्त्री ॥ १ ॥ भूनिम्बकटुकाकुष्ठं कारवीन्द्रयवः सटी । एतानि समभागानि सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् ॥ २॥ प्रस्वेदे कण्ठरोधे च सन्धिमर्दनमिष्यते । एतदुद्धूलनं श्रेष्ठं सन्निपातहरं परम् ॥ ३ ॥ स्वेदोद्गमे भृष्टकुलत्थचूर्णैरुद्धूलनं शस्तमिति ब्रुवन्ति । जीर्णं शकृद्रोर्लवणस्य भाण्डं स्वेदापहं गुण्डनमुत्तमं हि ॥ ४ ॥ अथ वृद्धवाग्भटः । यवानिका वचा शुण्ठी पिप्पली कारवी तथा । एतैरुद्धूलनं शस्तं त्रिदोषोत्थे ज्वरे नृणाम् ॥ ५ ॥ किरातं कटुका पथ्या कणा कायफलं वचा । उद्धूलनं त्रिदोषे च सदा शैत्ये च शस्यते ॥ ६ ॥ विषभागो भवेदेको मरीचात्त्रिगुणो मतः । आरण्योपलजं भस्म षोडशांशसमन्वितम् ॥ ७ ॥ एकत्र मिलितं चूर्णं धूर्तस्वरसभावितम् । आतपे शोषितं तच्च शीतं स्वेदहरं परम् ॥ ८ ॥ अथवा चणका भृष्टा यवानीचूर्णमिश्रिताः । वचोषणरजोयुक्ताः स्वेदसंशोषणा मताः ॥ ९ ॥

॥ अथ सन्निपाते जिह्वायां लेपः ॥

उच्छुष्कां स्फुटितां जिह्वां द्राक्षया मधुपिष्टया । प्रलेपयेत्सघृतया संनिपातात्मके ज्वरे ॥ १ ॥ सुवर्णमुक्तारजतप्रवालैः[1] कस्तूरिकाकुङ्कुमरोचनं च । वरालरुद्राक्षमधूकबिल्वं कुष्ठं च खर्जूरपुनर्नवा च ॥ २ ॥ द्राक्षा कणा नागरपुत्रजीवी सारङ्गशृङ्गं कत-

---

१ (ख०) प्रवाल- ।

फस्य बीजम् । एरण्डमूलं शरशीर्षकं च मयूरिका श्वेतपुनर्नवा च ॥ स्तन्येन पिष्ट्वा कुरु सन्निपाते लेपं सदा सर्वगदं निहन्ति ॥ ३ ॥ यवकोलकुलित्थानां मुद्गमूलकविश्वयोः । एकैकं मुष्टिमादाय पचेदष्टगुणे जले ॥ ४ ॥ पञ्चमुष्टिक इत्येष वातपित्तकफापहः । शस्यते गुल्मशूले च श्वासे कासे क्षये ज्वरे ॥ ५ ॥ इति पञ्चमुष्टिकः ॥

॥ अथ सप्तमुष्टिकयूषः ॥

कुलित्थयवकोलैश्च मुद्गैर्मूलकशुष्ककैः । शुण्ठीधान्यकयुक्तैश्च यूषः श्लेष्मानिलापहः ॥ सप्तमुष्टिक इत्येष संनिपातज्वराञ्जयेत् ॥ १ ॥

॥ अथ सिद्धार्थादिप्रलेपकः ॥

सिद्धार्थको वचा हिङ्गु करञ्जः सुरदारु च । मञ्जिष्ठा त्रिफला श्वेता कटभीत्वक् कटुत्रयम् ॥ २ ॥ प्रियङ्गुश्च शिरीषं च निशा दार्वी समांशतः । अजामूत्रेण संपिष्टो गोमूत्रैर्वाथ चूर्णितः ॥ सर्वज्वरं निहन्त्याशु सिद्धार्थादिप्रलेपकः ॥ ३ ॥ इति सिद्धार्थादिप्रलेपकः ॥

॥ अथ क्वाथः ॥

भार्ङ्गीभूनिम्बनिम्बैर्घनकटुकवचाव्योषवासाविशालारास्नानन्तापटोलीसुरतरुरजनीपाटलाटिण्टुकैश्च[1] । ब्राह्मीदार्वीगुडूचीत्रिवृदतिविषिकापुष्करत्रायमाणैर्व्याघ्रीसिंहीकलिङ्गैस्त्रिफलसटियुतैः कल्पितस्तुल्यभागैः ॥ १ ॥ क्वाथो द्वात्रिंशदाख्यस्त्र्यधिकदशमहासन्निपातान्निहन्याच्छूलं कासादिहिक्काकसनगुदरुजो ध्मानविध्वंसकारी । ऊरुस्तम्भान्त्रवृद्धिं गलगदमरुचिं सर्वसन्धिग्रहार्तिं मातङ्गं यो निहन्यान्मृगरिपुरिव चेद्रोगजालं तथैव ॥ २ ॥ भूनिम्बदारुदशमूलमहौषधाब्दतिक्तेन्द्रबीजधनिकेभकणाकषायः । तन्द्राप्रलापकसनारुचिदाहमोहश्वासादियुक्तमखिलज्वरमाशु हन्यात् ॥ ३ ॥ इत्यष्टादशाङ्गः । क्षुद्रापौष्करभूनिम्बगुडूचीविश्वभेषजैः । पञ्चतिक्तकनामायं क्वाथो हन्त्यष्टधा ज्वरम्॥४॥अथ च । दार्व्यम्बुदस्तिक्तफलत्रिकं च क्षुद्रा पटोली रजनी च निम्बः । क्वाथं विदध्याज्ज्वरसंनिपाते निश्चेतने पुंसि निबोधनार्थम् ॥ ५ ॥ ग्रन्थीन्द्रजामरतरुक्रिमिशत्रुभार्गीभृङ्गत्रिकट्वनलकट्फलपौष्कराणाम् । रास्नाभयाबृहतिकाद्वयदीप्यभूतकेशीकिरातकवचाचविकावृकीणाम् ॥ ६ ॥ क्वाथो हन्यात्संनिपातान्समग्रान्बुद्धिभ्रंशस्वेदशैत्यप्रलापान् । शूलाध्मानं विद्रधिं श्लेष्मवाताव्वातव्याधीन्सूतिकानां च तद्वत् ॥ ७ ॥ अर्कानन्ताकिरातामरतरुरसनासिन्धुवारोग्रगन्धातर्कारीशिग्रुपञ्चोषणघुणदयितामार्कवाणां कषायः । सद्यस्तीव्रांस्त्रिदोषानपहरति धनुर्मारुतं दन्तबन्धं शैत्यं गात्रेषु गाढं श्वसनकसनकं सूतिकावातरोगान् ॥८॥ अथ च । अर्कग्रन्थिकशिग्रुदारुचविकानिर्गुण्डिकापिप्पलीरास्नाभृङ्गपुनर्नवानलवचाभूनिम्बशुण्ठीकृतः । क्वाथः संहरति त्रिदोषमखिलं स्वापानिलं सूतिकानानामारुतशै-

---

[1] (ख०) टुण्टुकाभिः । २ (ख०) रोधकम् ।

त्यशान्तिकृदपस्मारस्मरत्र्यम्बकः ॥९॥ बिल्वोऽग्निमन्थः स्योनाकः काश्मरी पाटला स्थिरा । त्रिकण्टकः पृश्निपर्णी बृहती कण्टकारिका ॥१०॥ दशमूलमिदं श्वाससन्निपातज्वरापहम् । दशमूली शटी शृङ्गी पौष्करं सदुरालभम् ॥ ११ ॥ शुण्ठी कुटजबीजं च पटोलं कटुरोहिणी । अष्टादशाङ्ग इत्येष सन्निपातज्वरापहः ॥ कासहृद्ग्रहपार्श्वार्तिश्वासहिक्कावमीहरः ॥१२॥ इति दशमूल्याद्यष्टादशाङ्गः । लशुनं तिक्तकं काण्डं भार्गी घातिविषा तथा । नरमूत्रेण च क्वाथः संनिपाते सुदारुणे[1] ॥१३॥ इति लशुनादिः ।

॥ अथ सन्धिकादीनां चिकित्सा ॥

सन्धिस्थे हितमस्ति लङ्घनविधिस्वेदोपनाहादिकं रूक्षं कर्म समग्रमेव विहितं कुर्याद्यवागूरसम् । मूलीपञ्चककल्ककल्कितमिदं सन्मागधीमिश्रितं कौलत्थेन रसेन सैन्धवयुतं पेयं च विश्वौषधम् ॥ १ ॥ रास्नागुडूचीसटिवृद्धदारुसुराह्वविश्वात्रिफलावरीभिः । क्वाथं पिबेद्गुग्गुलुसंप्रयुक्तं समस्तसन्धिग्रहसन्निपाते ॥ २ ॥ रास्नाशुण्ठीगुडूचीसहचरजलदैर्भीरुपथ्यासुराह्वैस्तिक्ताकर्चूरवासानिलरिपुसहितैः पञ्चमूलीद्वयेन । एभिर्द्रव्यैः कषायस्त्वरितमपहरेत्पीतमात्रः प्रभाते मन्यास्तम्भान्त्रवृद्धिं ज्वरपिटककटीसन्धिसर्वाङ्गपीडाः ॥ ३ ॥ अमृतोरुबूकविश्वामुरतरुरास्नाहरीतकीक्वाथः । सकलसमीरणरोगान्प्रातः सद्यो हरेत्पीतः ॥ ४ ॥ ग्रन्थिककलितरुपथ्याकृतमालशिवाटरूषकैर्विहितः । एरण्डतैलयुक्तः क्वाथो हन्यान्मरुन्मान्द्यम् ॥ ५॥ इति सन्धिकचिकित्सा ॥

॥ अथान्तकस्यासाध्यत्वादौषधं नास्ति ॥

॥ अथ रुग्दाहकस्य चिकित्सा ॥

जलधरमलयजनागरसवालकोशीरपर्पटैः क्वथितम् ।यः पिबति पयः शीतं शाम्यति रुग्दाहकस्तस्य ॥ १ ॥ बदरीपल्लवलेपः श्रीखण्डारिष्टफेनसंयुक्तः । दातव्यः पदतलयो रुग्दाहकसंनिपातघ्नः ॥ २ ॥ पर्युषितधान्यसलिलं प्रातः पीतं सशर्करं पुंसाम् । अन्तर्दाहं शमयति प्रवृद्धमपि तत्क्षणादेव ॥ ३ ॥ ब्राह्मीद्राक्षाजलधरवचोशीरशम्याकतिक्ता-पथ्याधात्रीकलितरुबलानिम्बकोशातकीभिः । भूनिम्बाद्यो भवति सहितः पञ्चमूलीद्वयेन पीतः क्वाथः सकलपवनव्याधिरुग्दाहहन्ता ॥ ४ ॥ अगुरुघनसारसल्लककरुहनतनीरचन्दनैर्युक्तः । रुग्दाहसन्निपातं निहन्ति मधुमिश्रितो धूपः ॥ ५ ॥ निर्गुण्डीपुरसहितः सिद्धार्थकनिम्बसंयुक्तः । सर्जरसेन समेतो धूपो रुग्दाहकं हन्ति ॥ ६ ॥ पयोधराभ्यां कुशलां सुरूपां नवयौवनाम् । प्रमदां स्वभुजाश्लेषैर्भजेद्रुग्दाहमूर्छितः ॥ ७ ॥ इति रुग्दाहकचिकित्सा ॥

॥ अथ चित्तविभ्रमचिकित्सा ॥

पथ्यापर्पटकटुकामृद्वीकादारुजलदभूनिम्बा—शम्याकपटोलशिवाक्वाथश्चित्तभ्रमं हन्ति ॥ १ ॥ हरीतकीपर्पटहारहूराशम्बूकंपुष्पी[3]कटुकापयोदैः । शम्याकदेवाह्वयभारतीभिश्चित्तभ्रमं हन्ति कृतः कषायः ॥ २ ॥ इति चित्तभ्रमचिकित्सा ॥

---

१ (घ०) सुदारुणः । २ (ख०) रजनी । ३ (ख० ग०) पुष्पैः ।

॥ शीताङ्गसंनिपातोऽसाध्यः ॥

॥ अथ तन्द्रिकचिकित्सा ॥

ज्वरे प्रथममुत्पन्ने चक्षुर्भ्यां नैव पश्यति। तन्द्रिकः संनिपातोऽयं कष्टसाध्यो भवेत्ततः ॥ १ ॥ भार्गीपुष्करपथ्यानिदिग्धिकानागरामृताक्वाथः । अपनयति तन्द्रिकमिमं निःसंशयं प्रगे पीतः ॥ २ ॥ रास्नामनःशिलैलाञ्जनमेतत्तन्द्रिकेऽपीष्टम्। अमृतापटोलवासाव्योपयुतस्तन्द्रिके क्वाथः ॥ ३॥ कुष्ठगवाक्षीनागरमरिचनिशाद्वयवचाकणायुक्तः । बस्तसलिलेन पिष्टं तन्द्रिकनिघ्नं भवेन्नस्यम् ॥४॥ इति तन्द्रिकचिकित्सा ॥

॥ अथ कण्ठकुब्जचिकित्सा ॥

त्रिकटुककलिङ्गकटुकाहरीतकीबिभीतकामलकैः । ध्वंसयति कण्ठकुब्जं वृषरजनीद्वयपयुतः क्वाथः ॥ १ ॥ शृङ्गीवत्सकचेतकीघनसटीभूनिम्बभार्गीनिशातिक्तापुष्करचित्रकैः समरिचैर्व्याघ्रीवृषामिश्रितैः । धात्रीदारुबिभीतकैश्च चविकाविश्वाकणाकट्फलैः पीतः कृन्तति कण्ठकुब्जमचिरात्कोष्णः कषायस्त्विह ॥२॥ अपनयति कण्ठकुब्जं कृष्णापामार्गबीजजं नस्यम् । अथ हन्ति सलिलसहितं त्रिकटुककटुतुम्बिमीनस्यम् ॥ ३ ॥ इति कण्ठकुब्जचिकित्सा* ॥

॥ अथ कर्णग्रन्थिचिकित्सा ॥

रक्तस्रावो जलूकाभिर्घृतपानं च युज्यते । कर्णग्रन्थिविनाशार्थमायुर्वेदविदां वरः ॥ १ ॥ तत्र रक्तं हरेत्क्षिप्रं जलौकाभिरनन्तरम् । त्रिफलासर्पिषः पानं कार्यं जीर्णघृतस्य च ॥२॥ प्रदेहाः कफपित्तघ्नाः कार्याः संशमनानि च । मुद्गपर्णनिभा पृष्ठे रक्तवर्णा तथोदरे ॥ षडङ्गुलप्रमाणेन जलौका भद्रिका मता ॥ ३ ॥ रास्नाबृहतीपथ्याव्योषकटुकाघनपुष्कराह्वैश्च । शृङ्गीधाराभार्गीक्वाथः कर्णकरुजं हरेत्पानात् ॥ ४ ॥ मरीचदशमूलमगधाफलत्रयनिशामहौषधीतिक्ता—भूनिम्बसैन्धवयुतः कर्णकहन्ता भवेत्क्वाथः ॥ ५ ॥ हिङ्गुद्विनिशविशालासैन्धवसुरदारुकुष्ठरविदुग्धैः । दत्तः क्रमेण लेपो हन्ति महाकर्णकग्रन्थिम् ॥६॥ दशशतकरदुग्धारुष्करत्वक्समेतं दहनगुडनिकुम्भाकुष्ठकासीसयुक्तम् । अपनयति वितीर्णं लेपनं सप्तरात्राच्छ्वयथुहरणयुक्तं कर्णकग्रन्थिमेतत् ॥ ७ ॥ अशिशिरजलयुक्तं नावनं कर्णकार्तौ जनयति सुखसिद्धिं घ्राणरन्ध्रप्रवेशात् । लवणपरमकृष्णाचूर्णयुक्तं प्रभाते सकलमुनिभिरुक्तं व्याधिविध्वंसकारि ॥ ८ ॥ दन्तीचित्रकयोर्मूलं स्नुह्यर्कपयसो गुर्णः । भल्लातकास्थि कासीसं लेपो भवति कर्णके ॥ ९ ॥ सनागरं देवदारु रास्ना चित्रकपेषितम् । प्रलेपनमिदं श्रेष्ठं गलशोथविनाशनम्॥१०॥इति नागरादिलेपनम्। कुलत्थः कट्फलं शुण्ठी कारवी च समांशकैः। सुखोष्णं लेपनं कार्यं कर्णमूले मुहुर्मुहुः॥११॥ इति कुलित्थादिलेपः ।

---

१ (ख०) शिलातैलाञ्जन । २ (ख० ग०) के पिष्टम् । ३ (ख०) युतम् । ४ (ख०) गुडः ।

* ज्वरपत्नी पिपासा स्याद्वदनेच्छा भगन्दरे ॥ क्षुधा पत्नी च कुष्ठस्य निद्रा भार्या मृतस्य च ॥१॥

बीजपूरजमूलत्वग्वह्निमन्थस्तथैव च । शरपुङ्खाशिखीतुम्बीसकृष्णाविषमुष्टिभिः ॥ १२ ॥ प्रलेपो वा हिडम्बीभिः श्वयथौ कर्णमूलजे । वज्रमुष्टिभवः कन्दः शोथविध्वंसनक्षमः ॥१३॥ कर्कटस्य च मांसेन स्वेदनं बन्धनं तथा । कर्णमूलभवं शोथं नाशयत्यविलम्बितम् ॥१४॥ सिद्धार्थसैन्धववचाग्रहधूमविश्वैः पिष्टैर्जलेन निशया सहितश्च सूक्ष्मम् । लेपो हितो रुधिरनिष्क्रमणप्रतीतशोफव्रणस्य शमनः सरुजश्च कर्णे ॥ १५ ॥ इति कर्णग्रन्थिचिकित्सा ।

॥ अथ भग्ननेत्रचिकित्सा ॥

दार्व्यम्बुदातिक्तफलत्रिकं च क्षुद्रा पटोली रजनी सनिम्बा । क्वाथं विदध्याज्ज्वरसन्निपाते निश्चेतने पुंसि विबोधनार्थम् ॥ १ ॥ भूनिम्बमाक्षिकवचासहितं च कुर्याल्लेहं कणोषणरसोनसुराजिकाभिः । नेत्राञ्जनं च लवणोत्तमपिप्पलीभ्यां नस्यं वचामरिचहिङ्गुमधूकसारैः ॥ २ ॥ मरिचतुरगगन्धामागधीसिन्धुजातं लशुनमधुकसारैरुग्रगन्धार्द्रकाभ्याम् । छगलकजलपिष्टः संयुतः शास्त्रविद्भिः सपदि भवति नस्यो भग्ननेत्रप्रमाथी ॥ ३ ॥ इति भग्ननेत्रचिकित्सा ।

॥ अथ रक्तष्ठीविचिकित्सा ॥

पर्पटधन्वयवासकवासाभूस्तृणकैः कटुकीफलनस्यात् । शर्करया सहितोऽपि कषायो लोहितमास्यगतं विनिहन्ति ॥ १ ॥ जलदाह्वयपद्मकपर्पटकैर्मलयोद्भवजातिवरीमधुकैः । मधुनिम्बजलानलचन्दनकैः क्वथितं मुखरक्तहरं सलिलम् ॥ २ ॥ इति रक्तष्ठीविचिकित्सा ॥

॥ अथ प्रलापचिकित्सा ॥

तगरतुरगगन्धा पर्पटी शङ्खपुष्पी त्रिदशविटपितिक्ता भारती भूतकेशी । जलधरकृतमालश्वेतकीगोस्तनीभ्यां सह हरति कषायो मङ्क्षु पानात्प्रलापम् ॥ १ ॥ जलधरदशमूलं वारि शुण्ठीसमेतं मलयजकृतमालं वासकं पर्पटं च । समधरणधृतांशः क्वाथ एष प्रभाते शमयति समुदीर्णं पीतमात्रः प्रलापम् ॥२॥ इति प्रलापचिकित्सा ॥

॥ अथ जिह्वकचिकित्सा ॥

सिंहीनागरपुष्करैः सकटुकै रास्नागुडूचीयुतैर्भार्गीकर्कटशृङ्गिकाशटिसमैर्दुःस्पर्शवासाघनैः । पीतं जिह्वकहारि वारि भवति ब्राह्मीवचामिश्रितैः प्रोक्तं वैद्यवरेण वन्द्यमुनिभिर्भूनिम्बमिश्रं शृतम् ॥ १ ॥ सुरतरुकटुनिम्बैरक्षपथ्यापटोलीरजनियुगुलविश्वासिंहिकापुष्कराह्वैः । सलिलधरगुडूचीवासकैः सर्वमेभिः प्रशमयति कषायो जिह्वकं कष्टसाध्यम् ॥ २ ॥ तीक्ष्णद्रव्यैः सलवणैर्मातुलुङ्गरसप्लुतैः । जिह्वायां च सकल्लेपः कटुतीक्ष्णेन संयुतैः ॥ ३ ॥ इति जिह्वकचिकित्सा ॥

॥ अथाभिन्यासः ॥

रामठनागरसहितं भृङ्गरसाम्लं विलेहयेत्प्रातः । अथ कटुतिक्तोपयुतं भवति सुखप्र-

१ (ख० ग०) पूरक । २ (ग० घ०) मुख ।

बोधनं तस्य ॥१॥ मरिचलवणकृष्णाभूतकेशीमधूकैः कटुफलमधु कृत्वा कोष्णनीरेण नस्यः । प्रकटयति विकीर्णश्चाष्टभिर्वा चतुर्भिः सकलकरणबोधं बिन्दुभिर्दीयमानः ॥२॥ लशुनमरिचकृष्णामाणिमन्थोग्रगन्धाशुकतरुफलबीजैर्विश्वगोमूत्रपिष्टैः । कफपवनविकारे रक्तपित्तप्रभेदे गदितमगदविद्भिर्नेत्रयोरञ्जनं स्यात् ॥ ३ ॥ संज्ञा यस्य न जायते चरणयोर्द्वन्द्वं समादह्यते भाले लोहशलाकया सति कृते सर्वक्रियाकर्मणि । शृङ्गीधन्वयवासपुष्करजटाभार्गीशटीसिंहिकाक्काथः पानविधानतः कफहरोऽभिन्यासविध्वंसकः ॥ ४ ॥ त्रायन्तीदशमूलपुष्करजटावार्तारिभिः कारवी भार्गी स्यादमृताटरूषकशटीगोमूत्रसंयोजितैः । शृङ्गीव्योषपुनर्नवाभिरचिरादुष्णः कषायो हरेत्सोऽभिन्यासगदं कफज्वरहरो निःसंशयं पानतः ॥ ५ ॥ मञ्जिष्ठाशिखिबालबिल्वकशटीशुण्ठीकरञ्जानिशात्रायन्तीबृहतीवृषोषणकणाक्काथस्तु पेपीयते । यैः प्रातः प्रणिधाय लक्षितगदैः सद्वैद्यराट्सन्निधौ तस्यापि प्रशमं व्रजन्ति सहसा सर्वाङ्गजा व्याधयः ॥ ६ ॥ सुरभिसलिलयुक्तः सिंहिकाश्रीफलाभ्यां प्रवरलवणयासाविश्वपाषाणभेदैः । पवनरिपुजटाभिः संयुतः क्काथ एष प्रतिदिनमपि पीतो हन्त्यभिन्यासशूलम् ॥ ७ ॥ यावच्च श्वसते जीवो यावत्क्रामति भेषजम् । तावत्क्रिया प्रकर्तव्या दैवस्य कुटिला गतिः ॥ ८ ॥ इति त्रयोदशसन्निपातचिकित्सा ॥

॥ अथागन्तुज्वरचिकित्सा ॥

अभिचाराभिशापोत्थौ ज्वरौ होमादिना जयेत् । दानस्वस्त्ययनातिथ्यैरुत्पातग्रहपीडने ॥ १ ॥ भूतविद्यासमुद्दिष्टैर्बन्धावेशनताडनैः । जयेद्भूताभिषङ्गोत्थं मनःशान्त्या च मानसम् ॥ २ ॥ मधूकसारं मरिचं सैन्धवं पिप्पली वचा । संज्ञाप्रबोधनं नस्यं देयं भूतज्वरे सदा ॥ ३ ॥ अभिघातज्वरी कुर्यात्क्रियामुष्णविवर्जिताम् । कषायान्मधुरान् स्निग्धान्यथादोषमथापि वा ॥४॥ अभिघातज्वरो नश्येत्पानाभ्यङ्गेन सर्पिषः । मेध्यैर्द्रव्यैश्च सात्म्यैश्च तथा मांसरसौदनैः ॥ ५ ॥ वधबन्धसमावेशभग्ननष्टसमुद्भवान् । ज्वरानुपाचरेत्पूर्वं मदिराक्षीरभोजनैः ॥ ६ ॥ औषधीगन्धविषजौ विषपित्तप्रसादनैः । जयेत्कषायैर्मतिमान् सर्वगन्धकृतैर्भिषक्* ॥७॥ क्रोधजे पित्तजित्काम्ये नार्यः सद्वाक्यमेव च । आश्वासनेष्टलाभेन वायोः प्रशमनेन च ॥८॥ हर्षेण च शमं यान्ति कामशोकभयज्वराः । व्याघ्रचित्रकघातार्तं स्थापयेज्जलमध्यगम् ॥९ ॥ अनया शीतक्रियया भयरोगः प्रशाम्यति । कामात् क्रोधज्वरो नाशं क्रोधात्कामसमुद्भवः ॥ याति ताभ्यामुभाभ्यां वा भयशोकसमुत्थितः ॥ १० ॥ इत्यागन्तुकज्वरचिकित्सा ॥

---

१ (ख०) मृदु । २ (ख०) लोहेन सन्दह्यते । ३ (ख०) शशि । ४ (ख० ग०) त्यमनुशान्त्या च मानवः (वम्) । ५ (ख०ग०) बन्ध०श्रमावेश भ्रमावेश । ६ (ख०ग०) कृतं ज्वरम् । ७ (ख०) कार्या । ८ (ख०) नार्थाः ।

* चातुर्जातककर्पूरकक्कोलागुरुकुङ्कुमम् । लवङ्गसहितं चैव सर्वगन्धं विनिर्दिशेत् ॥

॥ अथ विषमज्वरः ॥

धातुमन्यतमं प्राप्य करोति विषमज्वरम् । शीतपूर्वः स विज्ञेयो दाहपूर्वो निरन्तरम् ॥ १ ॥ आतङ्कमुक्तौ कृशताश्रयाणां विमुक्तपथ्याद्युचितक्रियाणाम् । अल्पोऽपि दोषो विषमं विदध्याज्ज्वरं प्रवृद्धं प्रतिपक्षरुद्धम् ॥२॥ एकद्वित्रिचतुर्थः स्याद्विषमोऽन्यस्तु जीर्णकः । एते पञ्च ज्वराः पीडयन्त्येव बहुवासरम् ॥ ३ ॥ विषमज्वरनाशाय चिकित्सा वक्ष्यतेऽधुना । वातप्रधानं सर्पिर्भिर्बस्तिभिः सानुवासनैः ॥४॥ स्निग्धोष्णैरन्नपानैश्च शमयेद्विषमज्वरम् । विरेचनेन पयसा सर्पिषा संस्कृतेन च ॥ ५ ॥ विषमं तिक्तशीतैश्च ज्वरं पित्तोत्तरं जयेत् । वमनं पाचनं रूक्षमन्नपानं च लङ्घनम् ॥ ६ ॥ कषायोष्णं च विषमज्वरे शस्तं कफोत्तरे । त्रायन्तीकटुकानन्तासारिवाभिः शृतं जलम् ॥७॥ सन्तताख्ये ज्वरे देयं वातादीनां निवृत्तये । षोडशाष्टचतुर्भागं वातपित्तकफार्तिषु ॥८॥ क्षौद्रं कषाये दातव्यं विपरीता तु शर्करा । वासापटोलत्रिफलाद्राक्षाशम्याकनिम्बतः॥ समधुः ससितः क्वाथो हन्यादैकाहिकं ज्वरम् ॥९॥ इति वासादिः । उलूकदक्षिणः पक्षः सितसूत्रेण वेष्टितः । धारणाद्वामकर्णे तु हरत्यैकाहिकं ज्वरम्॥१०॥द्राक्षापटोलनिम्बाब्दशक्राह्वत्रिफलामृता ॥ जलजं तु पिबेच्छीतमन्येद्युर्ज्वरशान्तये ॥ ११ ॥ इति द्राक्षादिः ॥ सशिशिरः सघनः समहौषधः समलदः सकणः सपयोधरः । समधुशर्कर एष कषायको जयति बालमृगाक्षि तृतीयकम् ॥ १ ॥ ऊर्णनाभिस्थजालेन कज्जलं ग्राहयेत्ततः। अञ्जयेन्नेत्रयुगुलं त्र्याहिकं तु ज्वरं जयेत् ॥ २ ॥ वासाधात्रीस्थिरादारुधान्यनागरसाधितम् । सितामधुयुतं कुर्याच्चातुर्थिकनिवारणम् ॥ ३ ॥ पथ्यास्थिरानागरदेवदारुधात्रीवृषैरुत्क्वथितः कषायः। सितोपलामाक्षिकसंप्रयुक्तश्चातुर्थिकं हन्त्यचिरेण पीतः ॥ ४ ॥ चातुर्थिको गच्छति रामठस्य घृतेन जीर्णेन युतस्य नस्यात् । लीलावतीनां नवयौवनानां मुखावलोकादिव साधुभावः ॥ ५ ॥ अखण्डितशरत्कालकलानिधिसमानने । चातुर्थिकहरं नस्यं मुनिद्रुमदलाम्बुना ॥ ६ ॥ कल्कः शिरीषपुष्पस्य रजनीद्वयसंयुतः । नस्ये सर्पिःसमायोगाज्ज्वरं चातुर्थिकं जयेत् ॥ ७ ॥ विवस्त्रेण धृता देवी मूलिका कर्णबन्धनात्। चातुर्थिकं ज्वरं हन्ति द्रोणपुष्पीरसाञ्जनात् ॥ ८ ॥ कन्याकर्तितसूत्रेण त्वपामार्गस्य मूलिका । रवौ बद्धा ज्वरं हन्ति तृतीयकचतुर्थकम् ॥ ९ ॥ काकजङ्घा बला श्यामा भृङ्गराजोपमार्गकः । एकैकं पुष्पयोगेन बद्ध्वा चातुर्थिकं हरेत् ॥ १० ॥ कृष्णाम्बरे दृढं बद्धो गुग्गुलूलूकपुच्छकः । धूपश्चातुर्थिकं हन्यात्तमः सूर्य इवोदितः ॥ ११ ॥ कुमारीमूलकर्षैकं पीत्वा कोष्णजलैर्वमेत् । विषमं तु ज्वरं हन्ति वमनेन चिरन्तनम् ॥ १२ ॥भवति विषमहन्त्री चेतकी क्षौद्रयुक्ता भवति विषमहन्त्री पिप्पली वर्धमाना । विषमरुजमजाजी हन्ति युक्ता गुडेन प्रशमयति तथाग्र्या सेव्यमाना गुडेन ॥ १३ ॥ त्रिभिरथ परिवृद्धं पञ्चभिः सप्तभिर्वा दशभिरथ विवृद्धं पिप्पली वर्धमाना । अनुपिबति

१ (ख०) बध्द्वा । २ (ग०) पुष्य ।

पयो यस्तस्य न श्वासकासज्वरजठरगुदार्शोवातरक्तक्षयाः स्युः ॥ १४ ॥ क्षीरेण पिप्पलीं भुक्त्वा क्षीरान्नं भुज्यते यतः। दशाहं पञ्चवृद्धिः स्यादपकर्षस्तथैव च ॥१५॥ इति वर्धमानपिप्पलीयोगः । सर्पिःक्षौद्रं शृतं क्षीरं पिप्पल्यः सितशर्करा। पिबेत्खजेन मथितं पञ्चसारमितिस्मृतम् । विषमज्वरहृद्रोगश्वासकासक्षयापहम् ॥ ॥१७॥ इति पञ्चसारम् ॥ निदिग्धिकानागरकामृतानां क्वाथं पिबेन्मिश्रितपिप्पलीकम्। जीर्णज्वरारोचककासशूलश्वासाग्निमान्द्यार्दितपीनसेषु ॥२॥ पटोलयष्टीमधुतिक्तरोहिणीघनाभयाभिर्विषमज्वरघ्नः। कृतः कषायस्त्रिफलामृतावृषैः पृथक्पृथग्वा विषमज्वरापहः ॥ ३ ॥ इति पटोलपञ्चकं वा त्रिफलादित्रयम्। द्राक्षालवङ्गशुण्ठीत्वग्धनिका च हरीतकी। मिसी मुस्तामृता चैव कृतमालकषायकः ॥ १ ॥ वातपित्तज्वरं हन्ति पाचनो लघुदीपनः। दशभिश्चौषधैरेतैः सर्वज्वरविनाशनः॥ २ ॥ ग्रन्थान्तरे—भार्ग्यब्दपर्पटकधन्वयवासविश्वभूनिम्बकुष्ठकणसिंह्यमृताकषायः। जीर्णज्वरं सततसन्ततकौ निहन्यादन्येद्युकं सहतृतीयचतुर्थकौ च ॥ १॥ धान्यनागरगोक्षूरत्वचां क्वाथः सशर्करः। अन्येद्युष्कं तृतीयं च ज्वरं हन्ति न संशयः॥२॥ भार्गीपर्पटविश्ववासककणाभूनिम्बनिम्बामृतामुस्ताधन्वयभेषजैस्तु दशभिर्हन्तीह सर्वज्वरान्। जीर्णान् धातुगतांस्तथा च विषमान् सोपद्रवान् दारुणान् क्वाथोऽयं यदि योगवासरमितं दत्तो यमाद्रक्षति ॥३॥ इति भार्ग्यादिः। वाङ्माधुर्यजितामृतेऽमृतलतालक्ष्मीशिवाभेशिवा विश्वं विश्ववरे घनं घनकुचे सिंही च सिंहोदरी। एभिः पञ्चभिरौषधैर्मधुकणायुक्तः कषायः कृतः पीतश्चेद्विषमज्वरः किमु तदा तन्वङ्गि न क्षीयते॥१॥ अबले कृतकामबले चपले चलदृक्कमले खलु रत्नकले। अमृताब्दशिवं मधुमद्विषमे विषमेषु विलासविलासरते ॥२॥ द्राक्षामृतानागरतोयमुष्णं कृष्णाविपाकं बहुरोगनिघ्नम्। श्वासं च शूलं कसनं च मान्द्यं जीर्णज्वरं चैव जलेन तृष्णाम्॥ ३ ॥ दुःस्पर्शोशीरसिंहीघनमधुकशिवाजाजिविश्वाटरूपच्छिन्नारेणूकषायः समधुमगधको वापितश्चाष्टमांशम्। दाहं स्वेदं च शोषं क्रिमिमथ रुधिरं शैत्यमुद्भ्रान्तचित्तं श्वासं शूलं च तृष्णामहरहरसमं हन्ति चातुर्थिकाद्यम् ॥४॥ मुस्तामलकगुडूचीविश्वौषधकण्टकारिकाक्वाथः। पीतः सकणाचूर्णः समधुर्विषमज्वरं हन्ति॥५॥ दार्वीदारुकलिङ्गलोहितलताशम्याकपाठाशटीशौण्डीवीरकिरातवारणकणात्रायन्तिकापञ्चकैः।उग्राधान्यकनागराब्दसरलैः शिग्रुत्वगम्भःशिवाव्याघ्रीपर्पटदर्भमूलकटुकानन्तामृतापौष्करैः ॥ ६ ॥ धातुस्थं विषमं त्रिदोषजनितं चैकाहिकं द्व्याहिकं क्वाथो हन्ति तृतीयकज्वरभयं चातुर्थिकं भूतजम् ॥ ७ ॥ इत्यारोग्यदर्पणतो दार्व्यादिः। शृङ्गीरामठरामसेनरजनीरुग्रेणुकारोहिणीरास्नैरण्डरसोनदारुरजनीराजद्रुराजीफलैः । त्रायन्तीत्रिवृताहुताशननतानन्तामृतामुद्रितादन्तीतुम्बुरुचित्रतण्डुलतृटीत्वक्तिक्तनक्तञ्चरैः ॥१॥ वासावत्सकबीजवासवसुराबल्यावरीवह्निजं ब्राह्मीब्राह्मणयष्टिवारणकणाविश्वावयस्थावृषैः। मूर्वामालविकासमूलमगधामुस्ताजमोदाद्वयैर्मिश्रेयागुरुचन्दनेन्द्रचविकास्फोतावचाकट्फलैः ॥२॥ इत्येतैर्दशमूलयुग्निगदितः क्वाथश्चतुःष-

१ (ख०) चातुर्थकम्। २ (ग०) जस्थापितः साष्टमांशः।

ष्टिकः शृङ्ग्यादिर्मदनाहिसिंहभिषजासर्वामयोन्मूलने । पुंसामष्टविधज्वरार्तिशमने वाताग्निसंधुक्षणे सर्वाङ्गेषु समीरणद्विपघटे शार्दूलविक्रीडितम् ॥३॥ इति चतुःषष्टिशृङ्ग्यादिः । क्षुद्रानागरमुस्तपर्पटधनाभूनिम्बनिम्बामृताभार्गीचन्दनपुष्कराह्वकुलकैस्तिक्ताटरूषान्वितैः । पथ्यास्थेन्द्रयवान्वितैश्च रचितः क्वाथो निपीतः प्रगे शीताद्यं ज्वरमुच्छ्रितं तु विषमं त्रिद्व्येकवस्रोद्भवम् ॥ १ ॥ इति क्षुद्रादिः । अथ दुर्जलजनितज्वरचिकित्सा । हरीतकी निम्बपत्रं नागरं सैन्धवोऽनलः ॥ एषां चूर्णं सदा खादेद्दुर्जलज्वरशान्तये ॥ १ ॥ भोजनादौ नरैर्भुक्तं शुण्ठीराज्यभयोत्थितम् ॥ कल्कं तु सहते नित्यं नानादेशोद्भवं जलम् ॥२॥ शक्राह्वदन्त्युग्रविषामृतानां निर्गुण्डिकाभृङ्गमहौषधानाम् । क्षुद्रायवानीसहितः कषायः शीतज्वरारण्यहिरण्यरेताः ॥३॥ रसोनकल्कं तैलेन सर्पिषा वा तिलैरपि । सेवितं विषमं हन्ति वातश्लेष्मगदानपि ॥४॥ इति रसोनकल्कम् । रास्नानागरकृष्णानां कल्कमुष्णाम्बुना पिबेत् । श्वासकासाग्निमान्द्यं च शीतज्वरहरं भवेत् ॥५॥ जीरकं लशुनं व्योषं पाठां पिष्ट्वोष्णवारिणा । शीतज्वरस्यागमने पिबेद्गुडयुतेन च ॥ २ ॥ पीतो मरीचचूर्णेन तुलसीपत्रजो रसः । द्रोणपुष्पीरसो वापि निहन्ति विषमज्वरान् ॥ ३ ॥ इति स्वरसः । ज्वरेऽञ्जनं निशातैलकृष्णामरिचसैन्धवैः । वचाहरीतकीसर्पिर्धूपः स्याद्विषमज्वरे ॥ १ ॥ इत्यञ्जनधूपौ ॥ अजायाश्चर्मरोमाणि वचा कुष्ठं पलङ्कषा निम्बपत्राणि मधु च धूपनं ज्वरनाशनम् ॥१॥ इति धूपनम् ॥ सर्पत्वचा सर्षपहिङ्गुनिम्बपत्राण्यमीषां समचूर्णधूपः । विनिग्रहं राक्षसडाकिनीनां करोति रक्षां विषमज्वरस्य ॥ २ ॥ इति द्वितीयधूपः । पलङ्कषा निम्बपत्रं वचा कुष्ठं हरीतकी । सर्षपाः सयवाः सर्पिर्धूपनं ज्वरनाशनम् ॥ १ ॥ इत्यष्टाङ्गधूपः । कार्पासास्थिमयूरपिच्छबृहतीनिर्माल्यपिण्डीतकत्वङ्मांसीवृषदंशविण्नखवचाकेशाहिनिर्मोचनैः । नागेन्द्रद्विजशृङ्गहिङ्गुमरिचैस्तुल्यैः कृतं धूपनं स्कन्दोन्मादपिशाचराक्षससुरावेशज्वरघ्नं परम् ॥ १ ॥ इति माहेश्वरधूपः ।

॥ अथ चूर्णानि ॥

धान्यं लवङ्गं त्रितयं च शुण्ठी कोष्णाम्बु पीतं तरुणज्वरापहम् । तेभ्यः शृतं वारि तथाग्निमान्द्यं श्वासाद्यजीर्णं विषमं च वातम् ॥ १ ॥ गोरोचनं च मरिचं रास्ना कुष्ठं च पिप्पली । उष्णोदकेन पीतं च सर्वज्वरविनाशनम् ॥ २ ॥ भार्ङ्गी कर्कटशृङ्गी च चव्यं तालीसपत्रकम् । मरीचं मागधीमूलं प्रत्येकं द्विपलं भवेत् ॥३॥ षट्पलं शृङ्गबेरं च द्विपलं पिप्पलीद्वयम् । चातुर्जातमुशीरं च पलमेकं पृथक् पृथक् ॥ ४ ॥ चातुर्जातसमा शुभ्रा शर्करा समयोजिता । ज्वरमष्टविधं हन्ति कासं श्वासं च दारुणम् ॥ ५ ॥ शोफशूलोदराध्मानदोषत्रयहरं परम् । अनन्ता वालकं मुस्ता नागरं कटुरोहिणी ॥ ६ ॥ सुखाम्बुना प्रागुदयात्पिबेदक्षसमं रवेः । एतत्सद्यो ज्वरान् हन्ति दीपयत्याशु चानलम् ॥ ७ ॥ द्राक्षामृता सटी शृङ्गी मुस्तकं रक्तचन्दनम् नागरं कटुका पाठा भूनिम्बः सदुरालभः ॥ ८ ॥ उशीरं पद्मकं धान्यं वालकं क-

ण्टकारिका । पुष्करं पिचुमन्दं च दशाष्टाङ्गमिदं स्मृतम् ॥ जीर्णज्वरारुचिश्वास-कासश्वयथुनाशनम् ॥९॥ इति द्राक्षादि ॥ धात्रीशिवासैन्धवचित्रकाणां कणायुतानां समभागचूर्णम्। जीर्णज्वरारोचकवह्निमान्द्ये विड्ग्रहे शस्तमिति प्रतिज्ञा॥१॥ इत्यामलक्यादिचूर्णम् । तालीसं मरिचं शुण्ठी पिप्पली वंशरोचना। एकद्वित्रिचतुःपञ्च-कर्षैर्भागान्प्रकल्पयेत् ॥१॥ एलात्वचोस्तुकर्षार्धं प्रत्येकं भागमावहेत् । द्वात्रिंशत्कर्षतुलिता प्रदेया शर्करा बुधैः ॥ २ ॥ तालीसाद्यमिदं चूर्णं रोचनं पाचनं स्मृतम् । कासश्वासज्वरहरं छर्द्यतीसारनाशनम् ॥ ३ ॥ शोफाध्मानहरं प्लीहग्रहणीपाण्डुरोगजित् । पक्त्वा वा शर्करां चूर्णं क्षिपेत्सा गुटिका भवेत् ॥ ४ ॥ इति तालीसाद्यं चूर्णम् । सितोपलाषोडशः स्यादष्टौ स्याद्वंशरोचना । पिप्पली स्याच्चतुःकर्षा एला च स्याद्विकर्षिका ॥ १ ॥ एककर्षस्त्वचः कार्यश्चूर्णयेत्सर्वमेकतः ॥ सितोपलादिकं चूर्णं मधुसर्पिर्युतं लिहेत् ॥२॥ श्वासकासक्षयहरं हस्तपादाङ्गदाहजित् । मन्दाग्निं सुप्तजिह्वं च पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ ज्वरमूर्ध्वगतं रक्तपित्तमाशु व्यपोहति ॥३॥ इति सितोपलादिचूर्णम् । कासश्वासज्वरहरा पिप्पली त्रिफलायुता । चूर्णिता मधुना लीढा भेदनी चाग्निबोधिनी ॥ १ ॥ इति त्रिफलापिप्पली ॥ कट्फलं मुस्तकं तिक्ता सटी शृङ्गी च पौष्करम् । चूर्णमेषां च मधुना शृङ्गबेररसेन वा ॥ १ ॥ लिहेज्ज्वरहरं कण्ठ्यं कासश्वासारुचीर्जयेत् । वायुं शूलं तथा छर्दिं क्षयं चैव व्यपोहति ॥२॥ इति कट्फलादिचूर्णम् ॥

॥ अथ योगरत्नसमुच्चये लघुसुदर्शनचूर्णम् ॥

गुडूची पिप्पलीमूलं कणा तिक्ता हरीतकी । नागरं देवकुसुमं निम्बत्वक् चन्दनं तथा ॥ १ ॥ सर्वचूर्णस्य चार्धांशं कैरातं प्रक्षिपेत्सुधीः । एतत्सुदर्शनं नाम्ना लघु दोषत्रयापहम् ॥ ज्वरांश्च निखिलान्हन्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥ २ ॥ इति लघुसुदर्शनचूर्णम् ॥

॥ अथ भेडादिप्रणीतं सुदर्शनचूर्णम् ॥

तालीसत्रिफलात्रुटीत्रिकटुकं त्वक्त्रायमाणात्रिवृन्मूर्वाग्रन्थिनिशायुगं शटिबलारुक्कण्टकारीयुगम् । मुस्तापर्पटनिम्बपुष्करजटाभार्गीयवानीहिमं चव्यं चित्रकपुण्डरीककलगरं सेव्यं विडङ्गं वचा ॥ १ ॥ यासो वत्सककुण्डलीन्द्रयवकं देवद्रुमं वालकं बीजं शिग्रुभवं पटोलकटुकापद्माह्वपत्रं विषा। काकोली मधु कुङ्कुमं च सतवक्षीरीलवङ्गं पृथक्पर्णीशैलजशालिपर्णिसहितं शामन्तकीपुष्पकम् ॥ २ ॥ सर्वं समं चूर्णतदर्धभागं कैरातकं श्रेष्ठतमं हि चूर्णम् । सुदर्शनं नाम मरुद्बलासामयोद्भवान्हन्ति पृथक्कृताञ्ज्वरान् ॥ ३ ॥ संसर्गजान्सकलजान्विषमान्निहन्याद्धातुद्भवान्विषकृतानभिघातजांश्च । सीमान्समानसकृतानतिदाहयुक्तांश्छीतांस्तृतीयकचतुर्थविपर्ययांश्च ॥ ४॥

---

१ (ख०) तमर्ध० ।

ऐकाहिकान्द्व्याहिकसन्निपातनानाविधान्पाक्षिकमासजातान् । तृड्दाहमोहभ्रमदैन्यतन्द्रासश्वासकासारुचिपाण्डुरोगान् ॥ ५ ॥ हलीमकं कामलपार्श्वशूलं पृष्ठोद्भवं जानुभवं तथैव । त्रिकग्रहं वातविकारजातं विनाशयत्येव शिरोग्रहं च ॥ ६ ॥ नानाप्रदेशोद्भववारिदोषान्दूषीविषादिप्रभवान्विकारान् । स्त्रीणां रजोदोषसमुद्भवांश्च विनाशयेदुष्णजलेन पीतम् ॥ ७ ॥ शीताम्बुना पित्तभवान्विकारान्नानामुनीन्द्रैर्गदितं जगद्धितम् । सुदर्शनं दानवनाशनं यथा सुदर्शनं रोगविनाशनं तथा ॥ ८ ॥ इति भेडादिप्रणीतं सुदर्शनं चूर्णम् । अथ शार्ङ्गधरात् । त्रिफला रजनीयुग्मं कण्टकारीयुगं सटी । त्रिकटुग्रन्थिकं मूर्वा गुडूची धन्वयासकः ॥ १ ॥ कटुका पर्पटो मुस्ता त्रायमाणा च वालकम् । निम्बः पुष्करमूलं च मधुयष्टी च वत्सकः ॥२ ॥ यवानीन्द्रयवा भार्गी शिग्रुबीजं सुराष्ट्रजा । वचात्वक् पद्मकोशीरचन्दनातिविषा बला ॥ ३ ॥ शालिपर्णी पृश्निपर्णी विडङ्गं तगरं तथा । चित्रको देवदारुश्च चव्यं पत्रं पटोलजम् ॥ ४ ॥ जीवकर्षभकौ चैव लवङ्गं वंशलोचना । पुण्डरीकं च काकोली पत्रजं जातिपत्रकम् ॥ ५ ॥ तालीसपत्रं च तथा समभागानि चूर्णयेत् । सर्वचूर्णस्य चार्धांशं कैरातं प्रक्षिपेत्सुधीः ॥ ६ ॥ एतत्सुदर्शनं नाम चूर्णं दोषत्रयापहम् । ज्वरांश्च निखिलान्हन्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥ ७ ॥ पृथग्द्वन्द्वागन्तुजांश्च धातुस्थान्विषमज्वरान् । संनिपातोद्भवांश्चापि मानसानपि नाशयेत् ॥ ८ ॥ जीर्णज्वरैकाहिकादीन्मोहं तन्द्रां भ्रमं तृषाम् । श्वासं कासं च पाण्डुं च हृद्रोगं हन्ति कामलाम् ॥ ९ ॥ त्रिकपृष्ठकटीजानुपार्श्वशूलनिवारणम् । शीताम्बुना पिबेद्धीमान्सर्वज्वरनिवृत्तये ॥१०॥ सुदर्शनं यथा चक्रं दानवानां विनाशनम् । तद्वज्ज्वराणां सर्वेषामिदं चूर्णं प्रणाशनम् ॥ ११ ॥

॥ अथ लवङ्गादिचूर्णम् ॥

लवङ्गजातीफलपिप्पलीनां भागं प्रकल्प्याक्षसमानमेषाम् । पलार्धमेकं मरिचस्य दद्यात्पलानि चत्वारि महौषधस्य ॥१॥ सितासमं चूर्णमिदं प्रगृह्य रोगांश्च वातप्रभवान्निहन्ति । कासज्वरारोचकमेहगुल्मश्वासाग्निमान्द्यग्रहणीप्रदोषान् ॥२॥ इति लवङ्गादिचूर्णम् ॥

॥ अथ [1]कुरण्टकादिनामा लेहः ॥

कुरण्टकं समूलं च कुठारच्छेदक्षुण्णकम् । पानीयमष्टप्रस्थं वा क्वाथमष्टावशेषकम् ॥ १ ॥ शेषक्वाथं भाण्डमध्ये पुनः क्वाथ्याग्निना पचेत् । क्वाथे त्रिभागपचिते चूर्णद्रव्याणि निक्षिपेत् ॥२॥ एला लवङ्गं त्रिफला चव्यं पत्रककेसरम् । द्विभार्गी ग्रन्थिकं पाठा मागधी चित्रकुष्ठकम् ॥ ३ ॥ कोलाञ्जनं चाजमोदा वज्रवल्ली विडङ्गकम् । जीरद्वयं चेन्द्रयवं मुस्तादीप्यकसैन्धवम् ॥४॥ कटुकातिविषा मूर्वा करञ्जस्त्वरलूप्रक-

1 (ख०) शीत० ।

म् । एतद्द्रव्यं सूक्ष्मचूर्णं पूर्वक्वाथेन संयुतम् ॥ ५ ॥ स्नेहपाकं च विधिवद्धात्रीफलसमानकम्[1] । उष्णोदकानुपानेन सेवयेद्दिनविंशतिम् ॥ ६ ॥ द्वन्द्वज्वरं पुराणं च त्वग्निमान्द्यमरोचकम् । त्वग्गतास्थिगतौ रक्तगतं मांसगतं ज्वरम् ॥ ७ ॥ सन्धिज्वरं च ह्यत्युग्रं रात्रिज्वरमथो हरेत् । त्रिदोषजं ज्वरं हन्ति श्वासकासज्वरापहः ॥ ८ ॥ गलरोगोपशमनो विषमज्वरनाशनं । कुरण्टकादिनामायं स्नेहो रोगाहितः सदा ॥९॥

॥ अथ घृतानि ॥

अथ पञ्चतिक्तकं घृतम् । ज्वराः कषायैर्वमनैर्लङ्घनैर्लघुभोजनैः । रूक्षस्य ये न शाम्यन्ति तेषां सर्पिर्भिषग्जितम् ॥ १ ॥ सर्पिर्दद्यात्कफे मन्दे वातपित्तोत्तरे ज्वरे । पक्केषु दोषेष्वमृतं तद्विषोपममन्यथा ॥ २ ॥ वृषनिम्बामृताव्याघ्रीपटोलानां शृतेन च । कल्केन पक्वं सर्पिस्तु निहन्याद्विषमज्वरान् । पाण्डुं कुष्ठं विसर्पं च कृमीनर्शांसि नाशयेत् ॥ ३ ॥ इति पञ्चतिक्तकं घृतम् ॥ अथामृताद्यं घृतम् । अमृतात्रिफलापटोलयासैः सपयस्कं विधिवद्घृतं विपक्वम् । विषमज्वरनाशनप्रधानं क्षयगुल्मारुचिकामलापहारि ॥ १ ॥ इत्यमृताद्यं घृतम् ॥ अथ षट्पलं घृतम् । पिप्पलीपिप्पलीमूलं चव्यचित्रकनागरैः । ससैन्धवैश्च पलिकैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥ १ ॥ क्षीरं चतुर्गुणं दद्यात्तद्घृतं प्लीहनाशनम् । विषमज्वरमन्दाग्निहरं रुचिकरं परम् ॥ २ ॥ इति षट्पलं घृतम् ॥ अथ महाषट्पलं घृतम् । पूतीकाग्निकपञ्चकोलरुचकैः साजाजियुग्मोद्भिदैः[2] सक्षारैः सबिडैः सहिङ्गुहपुषासिन्धूद्भवैः कल्कितैः । मुक्तेनार्द्रकसम्भवेन च रसेनैतन्महाषट्पलं सर्पिः पक्वमरोचकाग्निसदनप्लीहज्वरश्वासजित् ॥ १ ॥ इति महाषट्पलं घृतम् ॥

॥ अथ तैलानि ॥

अथाश्वगन्धादितैलम् । अश्वगन्धाबलालाक्षाप्रस्थं प्रस्थं पृथक् पृथक् । जलद्रोणे विपक्तव्यं चतुर्भागावशेषितम् ॥ १ ॥ तैलं त्रिमानकं दद्याद्दधिमस्तु चतुर्गुणम्[3] । अश्वगन्धानिशादारुकौन्तीकुष्ठाब्दचन्दनैः ॥ २ ॥ निशा तिक्ता शताह्वा च लाक्षा-मूर्वा समूलकैः । सुरदारु च मञ्जिष्ठा मधुकोशीरसारिवाः ॥ ३ ॥ समभागानि कुर्वीत कल्कीकृत्य विपाचयेत् । सर्वज्वरं हरत्याशु सर्वधातुविवर्धनम् ॥ एतदभ्यञ्जनेनाशु क्षयरोगं विमुञ्चति ॥ ४ ॥ इत्यश्वगन्धादितैलम् । सुवर्चिकानागरकुष्ठमूर्वालाक्षानिशालोहितयष्टिकाभिः । तैलं ज्वरे षड्गुणतक्रसिद्धमभ्यञ्जनाच्छीतविदाहनुत्स्यात् ॥ १ ॥ दध्नः ससारकस्य स्यात्षट्तक्रे तक्रमुत्तमम् ॥ २ ॥ इति षट्तक्रतैलम् । लाक्षाहरिद्रामञ्जिष्ठाकल्कैस्तैलं विपाचयेत् । षड्गुणेनारनालेन दाहशीतज्वरापहम् ॥ १ ॥ इति लघुलाक्षादितैलम् । तैलं लाक्षारसं क्षीरं पृथक्प्रस्थं समं पचेत् । चतुर्गुणैरिति क्वाथ्यद्रव्यैरेतैः पलोन्मितैः ॥ १ ॥ लोध्रकट्फलमञ्जिष्ठामुस्तकेसरपद्मकैः ।

---

१ (ख०) प्रमाणकम् । २ (ख० ग०) युग्मौ । ३ (ख०) चतुर्गुणैरिति क्वाथे ।

चन्दनोत्पलयष्ट्याह्वैस्तैलं गण्डूषधारणात् ॥ २ ॥ दन्तरोगाः प्रणश्यन्ति लेपात्सर्वज्वराञ्जयेत् । एतल्लाक्षादिकं तैलं बलपुष्टिप्रदायकम् ॥ ३ ॥ इति बृहल्लाक्षादितैलम् लाक्षामधुकमञ्जिष्ठामूर्वाचन्दनसारिवा—तैलं षट्चरणं नाम त्वभ्यङ्गाज्ज्वरनाशनम् ॥ १ ॥ इति षट्चरणं तैलम् । लाक्षा मूर्वा हरिद्रे द्वे मञ्जिष्ठा चेन्द्रवारुणी। बृहती सैन्धवं कुष्ठं रास्ना मांसी शतावरी ॥ २ ॥ आरनालाढकेनात्र तैलप्रस्थं विपाचयेत् । तैलमङ्गारकं नाम सर्वज्वरविमोक्षणम् ॥ ३ ॥ इत्यङ्गारकतैलम् । तैलं प्रस्थमितं चतुर्गुणजतुक्काथं चतुर्मस्तुरुग्यष्टीदारुनिशाब्दमूर्वकटुकामिस्यश्च कौन्तीहिमैः। रास्नाह्वैः पिचुसंमितैः कृतमिदं शस्तं तु जीर्णज्वरे सर्वस्मिन्विषमेऽपि यक्ष्मणि शिशौ वृद्धे सुगर्भासु च ॥ १॥ इति मध्यमलाक्षादितैलम् ॥

॥ अथ चन्दनबलालाक्षादि तैलम् ॥

चन्दनं च बलामूलं लाक्षा लामज्जकं तथा । पृथक् पृथक् प्रस्थमात्रं द्रोणे च सलिले पचेत् । चतुर्भागावशेषेऽस्मिंस्तैलं प्रस्थद्वयं क्षिपेत् ॥ १ ॥ चन्दनोशीरमधुकशताह्वा कटुरोहिणी । देवदारुनिशाकुष्ठमञ्जिष्ठागुरुवालकम् ॥ २ ॥ अश्वगन्धा बला दार्वी मूर्वा मुस्ता समूलकाः । एला त्वङ्नागकुसुमं रास्ना लाक्षा सुगन्धिका ॥ ३ ॥ चम्पकं पीतसारं च सारिवा रोचकद्वयम् । कल्कैरेतैः समायुक्तं क्षीराढकसमन्वितम् ॥४॥ तैलमभ्यञ्जने श्रेष्ठं सप्तधातुविवर्धनम् । कासश्वासक्षयहरं सर्वच्छर्दिनिवारणम् ॥ ५ ॥ असृग्दरं रक्तपित्तं हन्ति पित्तकफामयम् । कान्तिकृद्दाहशमनं कण्डूविस्फोटनाशनम् ॥ ६ ॥ शिरोरोगं नेत्रदाहमङ्गदाहं च नाशयेत् । वातामयहतानां च क्षीणानां क्षीणरेतसाम् ॥ ७ ॥ बालमध्यमवृद्धानां शस्यते शोफकामलाम् । पाण्डुरोगे विशेषेण सर्वज्वरविनाशनम् ॥८॥ इति चन्दनबलालाक्षादितैलम् ॥ इति तैलानि ॥

॥ अथ पाकाः ॥

अथ सेवन्तीपाकः । श्वेतपुष्पसहस्राणि घृतप्रस्थे विपाचयेत् । घृतपक्के कृते तस्मिन्निक्षिपेदेतदौषधम् ॥ १ ॥ सितोपला चतुर्भागा चातुर्जातं पलं पलम् । मृद्वीकाषट्पलं चैव क्षिपेन्मधुपलाष्टकम् ॥ २ ॥ धारासत्वं चार्धपलं सर्वमेकत्र कारयेत्। कर्षप्रमाणं तत्सेव्यं सततं च गदातुरैः ॥ ३ ॥ जीर्णज्वरे क्षये कासे चाग्निमान्द्ये प्रमेहके । प्रदरं रक्तजान्रोगान्कुष्ठार्शांसि विनाशयेत् ॥ नेत्ररोगान् सुदुःसाध्यांस्तथा सर्वान्मुखोत्थितान् ॥ ४ ॥ इति सेवन्तीपुष्पपाकः ॥ अथ पिप्पलीपाकः पिप्पलीप्रस्थमादाय क्षीरेणैवानुपेषयेत् । अर्धाढकं घृतं गव्यं शुद्धं खण्डाढकं तथा ॥ १ ॥ पचेन्मृद्वग्निना तावद्यावत्पाकमुपागतम् । शीतीभूते क्षिपेत्तस्मिंश्चातुर्जातं पलत्रयम् ॥ २ ॥ योजयेन्मात्रया युक्तं दोषधात्वग्निसाम्यतः । बल्यं वृष्यं तथा हृद्यं तेजोवृद्धिकरं तथा ॥ ३ ॥ जीर्णज्वरे क्षतक्षीणमश्रान्तं चैव बृंहयेत् । छर्दि-

---

१ (ख०) चन्दनोशीर । २ (ख० ग०) कामला । ३ (ख०) घृते ।

स्तृष्णारुचिश्वासशोषहिक्काः स कामलाम्॥४॥ हृद्रोगं पाण्डुरोगं च कण्ठरोगं त्रिदोषजम् । वातरक्तं प्रतिश्यायमामवातं विनाशयेत् ॥ संवत्सरप्रयोगेण वलीपलितवर्जितः ॥ ५ ॥ इति पिप्पलीपाकः ॥

॥ अथ रसाः ॥

अथ नवज्वरेभाङ्कुशो रसराजलक्ष्म्याः ॥ सगन्धटङ्कं रसभूषणं च विमर्दितं भावयमीनपित्तैः । दिनत्रयं वल्लयुगं प्रदद्यादृन्ताकतक्रौदनपथ्यमत्र ॥ १ ॥ नवज्वरेभाङ्कुशनामधेयः क्षणेन घर्मोद्गमातनोति ॥ २ ॥ अथ पञ्चामृत रसः । स्वर्णरौप्यरविपन्नगलोहं चन्द्रदृक्शिखिचतुःशरभागम् । मर्दितं तनुतरं दिनमेकं भावितं मकरपित्तरसेन ॥ १ ॥ वल्लयुग्ममखिलज्वरशान्त्यै शर्करार्द्रकरसेन ददीत ॥२॥ इति पञ्चामृतरसः। अथ जीर्णज्वराङ्कुशः । मृतं सूताभ्रनागार्ककान्तवैक्रान्तमेव च। हिङ्गुलं टङ्कणं गन्धं विषं कुष्ठं समांशकम् ॥ १ ॥ त्रिकटुत्रिफलामुस्ताभृङ्गनिर्गुण्डिकाद्रवैः । भावयेत्रिदिनं चैव माषमात्रानुपानतः ॥४॥ जीर्णज्वरे क्षये कासे दोषे मन्दानलेषु च । पाण्डुं हलीमकं गुल्ममुदरं चार्दितं जयेत् ॥ ५ ॥ ग्रहणीमूलरोगांश्च त्वरोचकमनेकधा। कान्ति तेजो बलं पुष्टिं वीर्यवृद्धिं विवर्धयेत् ॥ साध्यासाध्यं निहन्त्याशु रसो जीर्णज्वराङ्कुशः ॥ ६ ॥ इति जीर्णज्वराङ्कुशः ॥

॥ अथ मुक्तापञ्चामृतरसः ॥

मुक्ताप्रवालखुरवङ्ककम्बुशुक्तिर्भूतिं वसूदधिदृगिन्दुसुधांशुभागाम् । इक्षो रसेन सुरभेः पयसा विदारीकन्यावरीषु रसहंसपदीरसैश्च ॥१॥ संमर्द्य यामयुगलं च वनोपलाभिर्दद्यात्पुटानि मृदुलानि च पञ्च पञ्च । पञ्चामृतं रसविभुं भिषजा प्रयुज्य गुञ्जाचतुष्टयमितं चपलारजश्च ॥ २ ॥ पात्रे निधाय चिरसूतपयस्विनीनां दुग्धेन च प्रपिबतः खलु चाल्पभोक्तुः । जीर्णज्वरः क्षयमियादथ सर्वरोगाः स्वीयानुपानकलिताश्च शमं प्रयान्ति ॥ ३ ॥ इति मुक्तापञ्चामृतरसः ॥

॥ अथ पञ्चामृतरसः ॥

रसेन्द्रसिन्दूरसुवर्णकान्तसिन्दूरमभ्रं ससितं च तारम्। पञ्चामृताख्यं क्षयपाण्डुरोगगुदाङ्कुरार्शोग्रहणीर्निहन्ति ॥ १ ॥ इति पञ्चामृतरसः ॥

॥ अथ त्रिभुवनकीर्तिरसः ॥

हिङ्गुलं च विषं व्योषं टङ्कणं मागधीं शिफाम् । संचूर्ण्य भावयेत्रेधा सुरसार्द्रकहेमभिः ॥ १ ॥ रसस्त्रिभुवनकीर्तिर्गुञ्जैकाद्रद्रवेण वै । विनाशयेज्ज्वरान् सर्वान् सन्निपातांस्त्रयोदश ॥ इति त्रिभुवनकीर्तिरसः ॥

---

१ (ख०) दरदं च । २ (ख०) रसराजलक्ष्म्याः (ङ०) रसराजलक्ष्याः । ३ (घ०) दृढतरम् । ४ (ग०) भर्ति वसूदधि (घ०) भूनिम्बसूदधि ।

॥ अथ महाज्वराङ्कुशः ॥

शुद्धसूतं विषं गन्धं धूर्तबीजं त्रिभिः समम् । चतुर्णां द्विगुणं व्योषं हेमक्षीररविभावितम् ॥ १ ॥ चतुर्वारं घर्मशुष्कं चूर्णं गुञ्जाद्वयोन्मितम् । पक्वजम्बीरकद्रावैर्युक्तार्द्रस्य द्रवैर्युतम् ॥ २ ॥ महाज्वराङ्कुशो नाम ज्वराणामन्तको भवेत् । ऐकाहिकं द्व्याहिकं वा त्र्याहिकं वा चतुर्थकम् । विषमं वा त्रिदोषोत्थं नाशयेद्याममात्रतः ॥३॥ इति महाज्वराङ्कुशः ।

॥ अथ शीताङ्कुशः ॥

तुत्थं टङ्कणसूतखर्परविषं स्याद्गन्धकं तालकं सर्वं खल्वतले विमर्द्य घटिकां तत्कारवल्लीरसैः । गुञ्जैका गुटिका सुशर्करयुता सज्जीरकेणाथवा एकद्वित्रिचतुर्थशीतहरणः शीताङ्कुशो नामतः ॥ १ ॥ इति शीताङ्कुशः ॥

॥ अथ ज्वरघ्नी गुटिका ॥

भागैकं स्याद्रसाच्छुद्धाद्द्वौ पिप्पल्यास्ततस्त्रयः । अकारकरभाद्गन्धात्कटुतैलेन शोधितात् ॥१॥ फलिन्याश्चेन्द्रवारुण्याश्चतुर्भागैर्मिता अमी । एकत्र मर्दयेच्चूर्णमिन्द्रवारुणिकारसैः ॥ २ ॥ माषोन्मितां गुटीं कृत्वा दद्यात्सद्यो ज्वरे बुधः । छिन्नारसानुपानेन ज्वरघ्नी गुटिका मता ॥ ३ ॥ इति ज्वरघ्नी गुटिका ॥

॥ अथ सन्निपातभैरवरसः ॥

रसो गन्धस्त्रित्रिकर्षैः कुर्यात्कज्जलिकां द्वयोः । ताराराताम्रवङ्गाहिसाराश्चैकैककार्षिकाः ॥ १ ॥ शिग्रुज्वालामुखीशुण्ठीबिल्वेभ्यस्तण्डुलीयकात् । प्रत्येकं स्वरसैः कुर्याद्यामैकैकं विमर्दनम् ॥ २ ॥ कृत्वा गोलं वृतं वस्त्रैर्लवणापूरिते न्यसेत् । काचभाण्डे ततः स्थाल्यां काचकुपीं निवेशयेत् ॥३॥ वालुकाभिः प्रपूर्याथ वह्निर्यामद्वयं भवेत् । तत उद्धृत्य तं गोलं चूर्णयित्वा विमिश्रयेत् ॥ ४ ॥ प्रवालचूर्णकर्षेण शाणमात्रविषेण च । कृष्णसर्पस्य गरलैर्द्विवारं भावयेत्तथा ॥ ५ ॥ तगरं मुसली मांसी हेमाह्वा वेतसः कणा । नलिनीपत्रकं चैला चित्रकश्च कुठेरकः ॥ ६ ॥ शतपुष्पा देवदाली धत्तूरागस्त्यमुण्डिकाः । मधूकजातिमदनरसैरेषां विमर्दयेत् ॥७॥ प्रत्येकमेकवेलं च ततः संशोष्य धारयेत् । बीजपूरार्द्रकद्रावैर्मरीचैः षोडशोन्मितैः ॥ ८ ॥ रसो द्विगुञ्जप्रमितः सन्निपातेषु दीयते । प्रसिद्धोऽयं रसो नाम्ना सन्निपातस्य भैरवः ॥ ९ ॥ अन्यच्च । सूतं गन्धं लोहकिट्टं विमर्द्य सर्वैस्तुल्यं वत्सनाभं नियुञ्ज्यात् । आर्द्रं भृङ्गं बीजपूरं जयन्त्या निर्गुण्डीकाव्यस्तराजद्रवैश्च ॥ १ ॥ युक्त्या वैद्यैर्भावयित्वा विधेयः शाणार्धार्धं सन्निपातस्य नूनम् । शीतैर्वातैर्निर्मलं स्नानपानं पथ्यं दुग्धं शर्कराभिर्युतं च ॥ २ ॥ इति सन्निपातभैरवरसः ।

---

१ (ख० ग० घ० ङ०) नीलिनी ।

॥ अथ त्रैलोक्यतापहरः ॥

सूतशुल्बत्रिवृताबलितिक्तादन्तिबीजचपला विषतिन्दुः। पथ्यया सह विचूर्ण्य समांशं हेमवारिसहितं दिनमेकम् ॥ १ ॥ वल्लयुग्मगुटिकार्द्रकवारा नाशयेदभिनवज्वरमाशु। विश्वतापहरणोऽत्र च पथ्यं मुद्गयूषसहितं लघु युक्तम् ॥ २ ॥ इति त्रैलोक्यतापहरः ॥

॥ अथामृतकलानिधिरसः ॥

अमृतवराटकमरिचैर्द्विपञ्चनवमांशैः। मुद्गप्रमाणवटको ज्वरपित्तकफाग्निमान्द्यहारी स्यात् ॥ १ ॥

॥ अथ ज्वरमुरारिः ॥

रसबलिफणिलोहव्योमताम्राणि तुल्यान्यथ रसदलभागो नाग एतत्प्रघृष्टम्। भवति गदमुरारिश्चास्य गुञ्जार्द्रवारा क्षपयति दिवसेन प्रौढमामज्वराख्यम् ॥ १ ॥ अथच। त्रिःसप्तजम्भजलभावितखर्परस्य चूर्णं त्रिसप्तनवनीतविमार्दितं स्यात्। वल्लद्वयं हरति शर्करयानुपानं सद्यो ज्वरं ज्वरमुरारिरसश्च पुंसाम् ॥ १ ॥ इति ज्वरमुरारिः ॥

॥ अथ चन्द्रशेखररसः ॥

शुद्धसूतसमं गन्धं मरिचं टङ्कणं तथा। चतुस्तुल्या सिता योज्या मत्स्यपित्तेन भावयेत् ॥ १ ॥ द्विगुञ्जामार्द्रकद्रावैर्देयं शीतोदकं पुनः। तक्रभक्तं च वृन्ताकं पथ्यं तत्र विधापयेत् ॥ २ ॥ त्रिदिनाच्छ्लेष्मपित्तोत्थमत्युष्णं नाशयेज्ज्वरम् ॥ ३ ॥ इति चन्द्रशेखररसः।

॥ अथ स्वर्णमालिनीवसन्तः ॥

स्वर्णं मुक्तादरदमरिचं भागवृद्ध्या प्रदेयं खर्परयष्टौ प्रथमनवनीते निम्बुनीरेण तावत्। यावत्स्नेहो व्रजति विलयं मर्दयेद्दीयतेऽसौ गुञ्जाद्वन्द्वं मधुचपलया सर्वरोगे वसन्तः ॥ १ ॥

॥ अथ लघुमालिनीवसन्तः ॥

रसकयुगुलभागं वल्लिजम्भागमेकं द्वितयमथ सुखल्वे मर्दयेन्म्रक्षणेन। भवति घृतविमुक्तो निम्बुनीरेण यावज्ज्वरहरमधुकुल्या मालिनीप्राग्वसन्तः ॥ १ ॥ जीर्णज्वरे धातुगतेऽतिसारे रक्तान्विते रक्तभवे विकारे। घोरव्यथे पित्तभवे च दोषे वल्लद्वयं दुग्धयुतं च पथ्यम् ॥ २ ॥ प्रदरं नाशयत्याशु तथा दुर्नामशोणितम्। विषमं नेत्ररोगं च गजेन्द्रमिव केसरी ॥ ३ ॥ वसन्तो मालिनीपूर्वः सर्वरोगहरः

---

१ (ख० ग० घ० ङ०) अमृतं वराटिका। २ (ख०) नाग एतत्प्रभृष्टम् (ग०) वत्सनागप्रदिष्टम्। ३ (ख० ग० घ० ङ०) त्रिशोथ। ४ (ग०) नवनीते निम्बुनीरेण (घ०) नवनीतेन निम्बाम्बुना (ङ०) नवनीतेन निम्बवम्बुनाथ।

शिशोः। गर्भिण्यै तत्र देयो वै जयन्त्याः पुष्पकैः सह। सर्वज्वरहरः श्रेष्ठो गर्भपोषण उत्तमः ॥ ४ ॥ इति लघुमालिनीवसन्तः। अन्यच्च। नराम्बुमध्ये रसकस्य चूर्णं दिनानि सप्त त्रिगुणानि पूर्वम्। धृत्वातपे शोषितमेतदेव न्ववारि जीर्णं भवतीति यावत् ॥ १ ॥ पलप्रमाणं मरिचं च निस्तुषं पलद्वयं स्याद्रसकस्य तस्य। एकत्र संचूर्ण्य कृतं तदेव पलार्धकं गोनवनीतकं च ॥ २ ॥ निम्बूत्थतोयेन विमर्दनीयं शतैकमानं भिषजा वरिष्ठम्। वल्लद्वयं चास्य कणामधुभ्यां प्रदापयेद्व्याधिगजस्य केसरी ॥ ३ ॥ नाम्ना प्रसिद्धो रसराज एष सद्यो ग्रहण्यामतिसारके च। ज्वरे क्षयेऽर्शस्सु तथैव तापे शूलाग्निमान्द्यानिलजे विकारे ॥ ४ ॥ अन्यच्च। खर्परं मानुषे मूत्रे स्थितं घस्रत्रिसप्तकम्। निस्त्वक् तदर्धमरिचं नवनीतेन मर्दयेत् ॥ १ ॥ शतधा भावयेन्निम्बुरसैः स्याद्रसकेश्वरः। पिप्पलीमधुयुग्दत्तः ससितो वास्य भेषजम् ॥ २ ॥ ज्वरं धातुगतं पित्तं भ्रमं पित्तास्रजान् गदान्। रक्तातिसारं ग्रहणीं दुर्नामास्रं निवारयेत् ॥ अनम्लं दधि वा दुग्धं पथ्यं चास्मिन्प्रयोजयेत् ॥ ३ ॥

॥ अथापूर्वमालिनीवसन्तः ॥

वैक्रान्तमभ्रं रवितापरौप्यं वङ्गं प्रवालं रसभस्म लोहम्। सुटङ्कणं कम्बुकभस्म सर्वं समांशकं सेच्यवरी[1] हरिद्रा ॥ १ ॥ द्रव्यैर्विभाव्यं मुनिसंख्यया च मृगाङ्कजाशीतकरेण पश्चात्। वल्लप्रमाणो मधुपिप्पलीभिर्जीर्णज्वरे धातुगते नियोज्यः। गुडूचिकासत्वसितायुतश्च सर्वप्रमेहेषु नियोजनीयः ॥ २ ॥ कृच्छ्राश्मरीं निहन्त्याशु मातुलुङ्गाङ्घ्रिजैर्द्रवैः। रसो वसन्तनामायमपूर्वो मालिनीपदः ॥ ३ ॥ इत्यपूर्वमालिनीवसन्तः ॥

॥ अथ पञ्चवक्त्रः ॥

शुद्धसूतं विषं गन्धं मरीचं टङ्कणं कणाम्। मर्दयेद्धूर्तजद्रावैर्दिनमेकं च शोषयेत् ॥ १ ॥ पञ्चवक्त्ररसो नाम द्विगुञ्जः सन्निपातजित्। अर्कमूलं कषायं तु त्र्यूषणं चानुपानयेत् ॥ २ ॥ युक्तं दध्योदनं पथ्यं जलयोगं च कारयेत्। रसेनानेन शाम्यन्ति सक्षौद्रेण कफादयः ॥ ३ ॥ मधु त्वर्करसं चानुपिबेदग्निविवृद्धये। यथेष्टं घृतमत्याशु दीप्तो भवति पावकः ॥ ४ ॥ इति पञ्चवक्त्रः।

॥ अथ चन्द्रकलारसः ॥

गगनदरदयुक्तं शुद्धसूतं च गन्धं प्रहरमथ सुपिष्टं वल्लयुग्मं नरोऽद्यात्। ज्वरहरगजसिंहः शृङ्गबेरोदकेन प्रथमजनितदाहे तक्रभक्तं च भोज्यम् ॥१॥ मुस्तादाडिमदूर्वोत्थैः केतकीस्तनजद्रवैः। सह देव्याः कुमार्याश्च पर्पटस्यापि वारिणा ॥२॥ रामशीतलिकातोयैः शतावर्या रसेन च। भावयित्वा प्रयत्नेन दिवसे दिवसे पृथक् ॥३॥ तिक्ता गुडूचिकासत्वं पर्पटोशीरमाधवी। श्रीगन्धं सारिवा चैषां समानं सूक्ष्मचू-

---

१ (ख०) पार्कचवरी (ग०) पाच्यवरी।

र्णितम् ॥ ४ ॥ द्राक्षाफलकषायेण सप्तधा परिभावयेत् । ततः पोताश्रयं कृत्वा वट्यः कार्याश्चणोपमाः ॥ ५ ॥ अयं चन्द्रकलानाम्ना रसेन्द्रः परिकीर्तितः । सर्वपित्तगदध्वंसी वातपित्तगदापहः ॥ ६ ॥ अन्तर्बाह्यमहादाहविध्वंसनमहाघनः । ग्रीष्मकाले शरत्काले विशेषेण प्रशस्यते ॥ ७ ॥ कुरुते नाग्निमान्द्यं च महातापज्वरं हरेत् । भ्रममूर्च्छाहरं चाशु स्त्रीणां रक्तं महास्रवम् ॥ ८ ॥ ऊर्ध्वाधो रक्तपित्तं च रक्तं वान्ति विशेषतः । मूत्रकृच्छ्राणि सर्वाणि नाशयेन्नात्र संशयः ॥ ९ ॥ इति चन्द्रकलारसः ॥ इति रसाः ॥

॥ अथ सप्तधातुगतज्वराणां लक्षणम् ॥

गुरुता हृदयोत्क्लेशः सदनं छर्द्यरोचकौ । रसस्थे च ज्वरे लिङ्गं दैन्यं चास्योपजायते ॥ १ ॥ रक्तनिष्ठीवनं दाहो मोहश्छर्दनविभ्रमौ । प्रलापः पिटिका तृष्णा रक्तप्राप्ते ज्वरे नृणाम् ॥ २ ॥ पिण्डिकोद्वेष्टनं मूर्छा सृष्टमूत्रपुरीषता । उष्मान्तर्दाहविक्षेपौ ग्लानिः स्यान्मांसगे ज्वरे ॥ ३ ॥ भृशं स्वेदस्तृषा मूर्छा प्रलापश्छर्दिरेव च । दौर्गन्ध्यारोचकौ ग्लानिर्मेदस्थे चासहिष्णुता ॥ ४ ॥ भेदोऽस्थ्नां कूजनं श्वासो विरेकश्छर्दिरेव च । विक्षेपणं च गात्राणां विद्यादस्थिगतज्वरे ॥ ५ ॥ तमःप्रवेशनं हिक्का कासः शैत्यं वमिस्तथा । अन्तर्दाहो महाश्वासो मर्मच्छेदश्च मज्जगे ॥ ६ ॥ मरणं प्राप्नुयात्तत्र शुक्रस्थानगते ज्वरे । शेफसः स्तब्धता मोक्षः शुक्रस्य च विशेषतः ॥ ७ ॥ इति सप्तधातुगतज्वरलक्षणम् ॥

॥ अथैषां चिकित्सा ॥

रसस्थे च ज्वरे तस्मिन्कुर्याद्वमनलङ्घने । सेकसंशमनालेपरक्तमोक्षास्त्वसृग्गते ॥ १ ॥ तीक्ष्णान्विरेकांश्च तथा कुर्यान्मांसगते ज्वरे । मेदोगे मेदसो नाशमस्थिस्थे कान्तमासनम् ॥ २ ॥ बस्तिकर्म प्रयोक्तव्यमभ्यङ्गोद्वर्तनं तथा । मज्जशुक्रे क्रिया नोक्ता मरणं तत्र भाषितम् ॥ ३ ॥ कटुका रोहिणी मुस्ता पिप्पलीमूलमेव च । हरीतकी च तत्तोयमामाशयगते ज्वरे ॥ ४ ॥ इति सप्तधातुगतज्वरचिकित्सा ।

॥ अथ मधुरज्वरलक्षणम् ॥

ज्वरो दाहो भ्रमो मोहो ह्यतीसारो वमिस्तृषा । अनिद्रा मुखरोगश्च तालु जिह्वा च शुष्यति ॥ १ ॥ ग्रीवायां परिदृश्यन्ते स्फोटकाः सर्षपोपमाः । एभिस्तु लक्षणैर्विद्यान्मन्थराख्यं ज्वरं नृणाम् ॥ २ ॥ मुस्ता पर्पटको यष्टी गोस्तनी समभागतः अष्टावशेषतः क्काथो निपीतो मधुना सह ॥ ३ ॥ पित्तभ्रमं ज्वरं दाहं हन्ति च्छर्दिं समन्थराम् । चन्दनोशीरधान्यं च वालकं पर्पटं तथा ॥ ४ ॥ मुस्ता शुण्ठीसमं युक्तं मन्थरज्वरनाशनम् । मक्षिका गुडसंयुक्ता ज्वरे मन्थरके तथा । भ्रममोहातिसारांश्च नाशयत्यविलम्बतः ॥ ५ ॥ इति मधुरज्वरचिकित्सा । चलदलतरुसेवाहोममन्त्राश्विनेत्रद्विजगुरुजनपूजा विष्णुनाम्नां सहस्रम् । मणिधृतिरपि दानान्या-

शिषस्तापसानां सकलमिदमरिष्टं स्पष्टमष्टज्वराणाम् ॥ १ ॥ समुद्रस्योत्तरे तीरे द्विरदो नाम वानरः । तस्य स्मरणमात्रेण ज्वरा यान्ति दिगन्तरम् ॥ २ ॥ इति ज्वरचिकित्साकथनम् ॥

॥ अथ पथ्यापथ्यविधिमाह ॥

आलोक्य वैद्यतन्त्राणि यत्नादेष निबध्यते । व्याधितानां चिकित्सार्थं पथ्यापथ्यविनिश्चयः ॥ १ ॥ निदानौषधपथ्यानि त्रीणि यत्नेन चिन्तयेत् । तेनैव रोगाः शीर्यन्ते शुष्के नीर इवाङ्कुराः ॥ २ ॥ रुक्षु सर्वास्वपथ्यानि यथास्वं परिवर्जयेत् । तास्त्वपथ्यैर्विवर्धन्ते दोहदैरिव वीरुधः ॥ ३ ॥ विनापि भेषजैर्व्याधिः पथ्यादेव विलीयते । न तु पथ्यविहीनस्य भेषजानां शतैरपि ॥ ४ ॥ दोषान्दूष्यान्देशकालौ सात्म्यं सत्वं बलं वयः । विकृतिं भेषजं वह्निमाहारं च विशेषतः ॥ ५ ॥ निरीक्ष्य मतिमान्वैद्यश्चिकित्सां कर्तुमुद्यतः । पथ्यानि योजयेन्नित्यं यथास्वं सर्वरोगिषु ॥ ६ ॥ मतः सर्वेषु रोगेषु प्रायः श्रेष्ठतमो ज्वरः । अतस्त्वस्यैव प्रथमं पथ्यापथ्यं वदाम्यहम् ॥ ७ ॥

॥ अथ तरुणज्वरे दोषादीन्वीक्ष्य वमनादीनि कार्याणीत्याह ॥

वमनं लङ्घनं काले यवागूस्वेदनानि च । कटुतिक्तरसैश्चैव पाचनं तरुणे ज्वरे ॥ १ ॥ सन्निपाते हितान्याह । सन्निपाते त्विदं सर्वं कुर्यादामकफापहम् । अवलेहोऽञ्जनं नस्यं गण्डूषाश्च रसक्रियाः ॥ २ ॥ अन्यान्यपि हितान्याह । पादयोर्हस्तयोर्मूले कण्ठकूपे च गण्डयोः । स्वेदे भृष्टकुलत्थानां चूर्णघर्षणमाचरेत् ॥ १ ॥

॥ अथ तरुणज्वरेऽहितान्याह ॥

स्नानं विरेकं सुरतं कषायं व्यायाममभ्यञ्जनमह्नि निद्राम् । दुग्धं घृतं वैदलमामिषं च तक्रं सुरां स्वादुगुरुद्रवं च ॥ अन्नं प्रवातं भ्रमणं प्रकोपं त्यजेत्प्रयत्नात्तरुणज्वरार्तः ॥ १ ॥

॥ अथ मध्यमज्वरे हितान्याह ॥

पुरातनाः षष्टिकशालयश्च वार्ताकसौभाञ्जनकारवेल्लम् । वेत्राग्रमाषाढपलं पटोलं कर्कोटकं मूलकपोतिका च ॥ १ ॥ मुद्गैर्मसूरैश्चणकैः कुलत्थैर्मकुष्ठकैर्वा विहितश्च यूषः पाठामृतावास्तुकतण्डुलीयजीवन्तिशाकानि च काकमाची ॥ २ ॥ द्राक्षाकपित्थानि च दाडिमानि वैकङ्कतान्येव पचेलिमानि । लघूनि सात्म्यानि च भेषजानि पथ्यानि मध्यज्वरिणाममूनि ॥ ३ ॥

॥ अथ पुराणज्वरे हितान्याह ॥

विरेचनं छर्दनमञ्जनं च नस्यं च धूमोऽप्यनुवासनं च । शिराव्यधः संशमनं प्र-

देहोऽभ्यङ्गोऽवगाहः शिशिरोपचारः ॥ १ ॥ अन्यान्यपि पुराणज्वरे हितानि । एणः कुलिङ्गो हरिणो मयूरो लावः शशस्तित्तिरकुक्कुटौ च । क्रौञ्चः कुरङ्गः पृषतश्चकोरः कपिञ्जलो वर्तककालपुच्छौ ॥ १ ॥ गवामजायाश्च पयो घृतं च हरीतकी पर्वतनिर्झराम्भः । एरण्डतैलं सितचन्दनं च द्रव्याणि सर्वाणि पुरेरितानि । ज्योत्स्ना प्रियालिङ्गनमप्ययं स्याद्वर्गः पुराणज्वरिणां सुखाय ॥ २ ॥

॥ अथागन्तुकज्वरे हितानि ॥

आगन्तुके ज्वरे नैव नरः कुर्वीत लङ्घनम् । अभिचाराभिशापोत्थे जपहोमादिभेषजम् ॥ १ ॥ उत्पातग्रहपीडोत्थे दानस्वस्त्ययनादिभिः । कामशोकभयोद्भूते सर्वा वातहरी क्रिया ॥२॥ आश्वासनं चेष्टलाभो हर्षदायीनि यानि च । हर्षेण च समायान्ति कामशोकभयज्वराः ॥ ३ ॥ क्रोधजे पित्तजित्कार्यं प्रियासद्वाक्यमेव च । ओषधी गन्धविषजौ विषपित्तप्रसादनैः॥४॥अध्वश्रान्तेषु चाभ्यङ्गं दिवा निद्रां च कारयेत् । मनःक्षोभसमुत्पन्ने मनसः सान्त्वनानि च ॥ ५ ॥ अभिघातसमुत्थाने पानाभ्यङ्गौ च सर्पिषः । रक्तावसेकमद्यैश्च तथा मांसरसौदनैः ॥ ६ ॥ क्षतजे व्रणजे चापि क्षतव्रणचिकित्सितम् । इत्यागन्तुज्वरे पूर्वं भिषग्भिः पथ्यमीरितम् ॥ ७ ॥

॥ अथ विषमज्वरे हितानि ॥

विष्णोर्नामसहस्रस्य पठनं श्रवणं श्रुतेः । देवानां ब्राह्मणानां च गुरूणामपि पूजनम् ॥१॥ ब्रह्मचर्यं तपो होमः प्रदानं नियमो जपः । साधूनां दर्शनं श्रेष्ठं रत्नौषधिविधारणम् ॥ मङ्गलाचरणं चेति वर्गः सर्वज्वराञ्जयेत् ॥ २ ॥ व्यायामं च व्यवायं च स्नानं चङ्क्रमणानि च । ज्वरमुक्तो न सेवेत यावन्नो बलवान्भवेत् ॥ ३ ॥ इति ज्वरचिकित्साकथनं समाप्तम् ॥

॥ अथातीसारनिदानम् ॥

क्षीरमत्स्यादि यद्भुक्तं तद्विरुद्धाशनं मतम् । भुक्तस्योपरि यद्भुक्तं तदध्यशनमुच्यते ॥१॥गुर्वतिस्निग्धरूक्षोष्णद्रवस्थूलातिशीतलैः । विरुद्धाध्यशनाजीर्णैर्विषमैश्चातिभोजनैः॥ २ ॥स्नेहाद्यैरतियुक्तैश्च मिथ्यायुक्तैर्विषैर्भयैः । शोकदुष्टाम्बुमद्यातिपानैः सात्म्यविपर्ययैः ॥ ३ ॥ जलाभिरमणैर्वेगविघातैः कृमिदोषतः । नृणां भवत्यतीसारो लक्षणं तस्य वक्ष्यते ॥ ४ ॥ संशम्यापां धातुरग्निं प्रवृद्धो वर्चोमिश्रो वायुनाधः प्रणुन्नः सरत्यतीवातिसारं तमाहुर्व्याधिं घोरं षड्विधं तं वदन्ति ॥ ५ ॥ एकैकशः सर्वशश्चापि दोषैः शोकेनान्यः षष्ठ आमेन चोक्तः । केचिच्चाहुर्नैकरूपप्रकारं नेत्येवं तं काशिराजस्त्ववोचत् ॥ ६ ॥ हृन्नाभिपायूदरकुक्षितोदगात्रावसादानिलसन्निरोधाः । विट्सङ्गमाध्मानमथाविपाको भविष्यतस्तस्य पुरःसराणि ॥ ७ ॥ अरुणं फेनिलं

---

१ (ख०) अग्निम् । २(ख०) सारत्यतीवातिसारम् (ग०) सार्यतातीवातिसारम् । ३(ख०) मित्येवंतम् ।

रूक्षमल्पमल्पं मुहुर्मुहुः । शकृदामं सरुक्शब्दं मारुतेनातिसार्यते ॥ ८ ॥ पित्तात्पीतं नीलमालोहितं वा तृष्णामूर्च्छादाहपाकोपपन्नम् । शुक्लं सान्द्रं श्लेष्मणा श्लेष्मजुष्टं विस्रं शीतं हृष्टरोमा मनुष्यः ॥ ९ ॥ वराहस्नेहमांसाम्बुसदृशं सर्वरूपिणम् । कृच्छ्रसाध्यमतीसारं विद्याद्दोषत्रयोद्भवम् ॥१०॥ तैस्तैर्भावैः शोचतोऽल्पाशनस्य बाष्पोष्मा वै वह्निमाविश्य जन्तोः । कोष्ठं गत्वा क्षोभयेत्तस्य रक्तं तच्चाधस्तात्काकणन्तीप्रकाशम् ॥ ११ ॥ निर्गच्छेद्वै विड्विमिश्रं ह्यविड्वा निर्गन्धं वा गन्धवद्वातिसारः शोकोत्पन्नो दुश्चिकित्स्योऽतिमात्रं रोगो वैद्यैः कष्ट एव प्रदिष्टः ॥ १२ ॥ अन्नाजीर्णात् प्रद्रुताः क्षोभयन्तः कोष्ठं दोषा धातुसंघान् मलांश्च । नानावर्णं प्रायशः सारयन्ति शूलोपेतं कष्टमेनं वदन्ति ॥ १३ ॥ संसृष्टमेभिर्दोषैस्तु न्यस्तमप्स्ववसीदति । पुरीषं भृशदुर्गन्धि पिच्छिलं चामसंज्ञितम् ॥ १४ ॥ आमाशयस्थः कायाग्नेर्दौर्बल्यादविपाचितः । अपक्वाहारधातुर्यः स आम इति संज्ञितः ॥ १५ ॥ उष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमाद्यमपाचितम् । दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते ॥१६॥ एतान्येव तु लिङ्गानि विपरीतानि यस्य वै । लाघवं च विशेषेण तस्य पक्वं विनिर्दिशेत् ॥ १७ ॥ नात्युपद्रवतायुक्तं नातिदुष्टेषु धातुषु । बाले वृद्धेऽप्यसाध्योऽयं रूपैरेतैरुपद्रवैः ॥१८॥ अपि यूनामसाध्यः स्यादतिदुष्टेषु धातुषु ॥१९॥ लशुनकुणपगन्धं पूतिगन्धं घनं वा पललजलसमानं पक्वजम्बूफलाभम् । घृतमधुपयआभं तैलशैवालनीलं सुघनदधिरुवर्णं वर्जयेच्चातिसारम् ॥ २० ॥ शोफं शूलं ज्वरं तृष्णां श्वासं कासमरोचकम् । छर्दिं मूर्च्छां च हिक्कां च दृष्ट्वातीसारिणं त्यजेत् ॥२१॥ पित्तकृन्ति यदात्यर्थं द्रव्याण्यश्नाति पैत्तिके । तदोपजायते तीव्रो रक्तातीसार उल्बणः ॥ दोषलिङ्गेन मतिमान्संसर्गं तत्र लक्षयेत् ॥ २२ ॥ वायुः प्रवृद्धो निचितं बलासं नुदत्यधस्तादहिताशनस्य । प्रवाहतोऽल्पं बहुशो मलाक्तं प्रवाहिकां तां प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥२३॥ प्रवाहिका वातकृताः सशूलाः पित्तात्सदाहाः सकफाः कफाच्च । सशोणिताः शोणितसम्भवाश्च ताः स्नेहरूक्षप्रभवा मतास्तु ॥ तासामतीसारवदादिशेच्च लिङ्गं क्रमं चामविपक्वतां च ॥२४॥ यस्योच्चारं विना मूत्रं सम्यग्वायुश्च गच्छति । दीप्ताग्नेर्लघुकोष्ठस्य च्छिन्नस्तस्योदरामयः ॥२५॥ ज्वरातिसारयोरुक्तं निदानं च पृथक् पृथक् । तस्माज्ज्वरातिसारस्य तेन नात्रोदितं पुनः ॥२६॥ स्तम्भो वेपथुराध्मानमुष्णगात्रविपर्ययः । गतायुषामतीसारे व्यञ्जनान्युपलक्षयेत् ॥ २७॥ तृट्कासशोषज्वरदाहमूर्च्छाहिक्कान्नविद्वेषणवान्तिशूलैः । युक्तोऽतिसारी स्मरतु प्रसह्य गोविन्द गोपाल गदाधरेति ॥२८॥ इत्यतीसारनिदानम् ॥

॥ अथैतच्चिकित्सितं व्याख्यास्यामः ॥

हितं लङ्घनमेवादौ पूर्ववत्तेन मानवः । षडङ्गं वाथवा यूषं पिप्पल्यादिं प्रयोजयेत् ॥ १ ॥ मुद्गयूषं रसं तक्रं धान्यजीरकसंयुतम् । षडङ्गं यूषमित्याहुः सैन्धवेन समन्वितम् ॥ २ ॥ अग्निसंदीपनं प्रोक्तं ग्रहणीदोषनाशनम् । अरोचके ज्वरे चैव

१ (ख०) प्रवाहतुल्यां बहुशो मलाक्ताम् ।

श्रेष्ठमेव प्रवाहिके ॥ ३ ॥ बिल्वं च धान्यं च सजीरकं च पाठां च शुण्ठीं तिलसंयुतां च । पिष्ट्वा षडङ्गः स हितो नराणां यूषो ह्यतीसारहरः प्रदिष्टः ॥४॥ इति षडङ्गयूषः । तृष्णापनयनी लघ्वी दीपनी बस्तिशोधिनी । चिरे चैवातिसारे च यवागूः सर्वदा हिता ॥ ५ ॥ इत्यतीसारपूर्वरूपचिकित्सा ॥

॥ अथामातिसारचिकित्सा ॥

आमपक्वक्रमं हित्वा नातिसारे क्रिया हिता । अतः सर्वातिसारेषु ज्ञेयं पक्वामलक्षणम् ॥ १ ॥ आमे विलङ्घनं शस्तमादौ पाचनमेव च । कार्यं वानशनस्यान्ते सद्रवं लघु भोजनम् ॥ २ ॥ लङ्घनमेकं मुक्त्वा नान्यदस्तीह भेषजं बलिनाम् । समुदीर्णदोषचयं शमयति तत्पाचयत्येव ॥ ३ ॥ ह्रीबेरशृङ्गबेराभ्यां मुस्तपर्पटकेन वा । मुस्तोदीच्यशृतं तोयं देयं चापि पिपासवे ॥ ४ ॥ न तु संग्रहणं दद्यात्पूर्वमामातिसारिणाम् । दोषो ह्यादौ वर्धमानो जनयत्यामयान् बहून् ॥ ५ ॥ शोफपाण्ड्वामयप्लीहकुष्ठगुल्मोदरज्वरान् । दण्डकालसकाध्मानग्रहण्यर्शोगदांस्तथा ॥ ६ ॥ डिम्भकः स्थविरो वापि वातपित्तात्मकश्च यः । क्षीणधातुर्ज्वरार्तश्च बहुदोषोऽतिविस्रुतः ॥ ७ ॥ आमोऽपि स्तम्भनीयः स्यात्पाचनान्मरणं भवेत् । अतिसारे ज्वरे चैव रक्तपित्ते हगामये ॥ ८ ॥ आदौ न प्रतिकुर्वीत व्याधिवेगो हि दुस्तरः । स्तोकं स्तोकं विबद्धं वा सशूलं योऽतिसार्यते ॥ ९ ॥ अभयापिप्पलीकल्कैः सुखोष्णैस्तं विरेचयेत् । दीप्ताग्निर्बहुदोषो यो विबन्धमतिसार्यते ॥१०॥ विडङ्गत्रिफलाकृष्णाकषायैस्तं विरेचयेत् । क्षुत्क्षामस्य विरिक्ते तु पेयां युञ्ज्याद्विचक्षणः ॥११॥ भेषजैर्मारुतघ्नैश्च दीपनीयैश्च कल्पिताम् । योऽतिबद्धं प्रभूतं च पुरीषमतिसार्यते ॥ १२ ॥ तस्यादौ वमनं योज्यं पश्चाल्लङ्घनमुच्यते । देवदारुवचामुस्तं नागरातिविषाभयम् ॥ सर्वाजीर्णप्रशमनं पेयमेतैः शृतं पयः ॥१३॥ त्र्यूषणातिविषाहिङ्गुवचासौवर्चलाभयाः । पीत्वोष्णेनाम्भसा जह्यादामातीसारमुद्धतम् ॥ १४ ॥ पाठाहिङ्ग्वजमोदोग्रापञ्चकोलाब्दजं रजः । उष्णाम्बुपीतं सरुजं जयत्यामं ससैन्धवम् ॥ १५ ॥ चित्रकं पिप्पलीमूलं वचा कटुकरोहिणी । पाठावत्सकबीजानि हरीतक्यो महौषधम् ॥ १६ ॥ एतदामसमुत्थानमतिसारं सवेदनम् । कफात्मकं सपित्तं च सवातं हन्ति वै ध्रुवम् ॥ १७ ॥ विश्वाभयाघनवचातिविषासुराह्वक्काथोऽथ विश्वजलदातिविषाशृतो वा । आमातिसारशमनः कथितः कषायः शुण्ठीघनाप्रतिविषामृतवाह्लिजो वा ॥ १८ ॥ धान्यवालकबिल्वाब्दनागरैः साधितं जलम् । आमशूलहरं ग्राहि दीपनं पाचनं परम् ॥ १९ ॥ पित्ते धान्यचतुष्कं तु शुण्ठीत्यागाद्वदन्ति हि । चूर्णं किञ्चिद्घृताभ्यक्तं शुण्ठ्या एरण्डजैर्दलैः । वेष्टितं पुटपाकेन विपचेन्मन्दवह्निना ॥ २० ॥ तत उद्धृत्य तच्चूर्णं ग्राह्यं प्रातः सितासमम् । तेन याति शमं पीडा आमातीसारसम्भवा ॥ २१ ॥ कुक्षिशूलामशूलघ्नं विबन्धाध्मातिसारजित् । सेवितं सगुडं बिल्वं बिल्वतुल्यपयोधरे ॥ २२ ॥ शुण्ठी जीरं सैन्धवं हिङ्गु जातीबीजं तद्वत्सांहकारं प्रशस्तम् । ज्ञेयं

सद्भिः साखरूढं सबिल्वं मार्कण्डचार्यैर्योजितं सूक्ष्मचूर्णम् ॥ २३ ॥ दध्ना च व-टिकां कुर्यात्तेनैव सह लेहयेत् । आमातीसारमान्द्यं च अरुचिं हन्ति च क्षणात् ॥ २४ ॥ सत्वाशुण्ठ्योषणं भृङ्गीसमांशं सूक्ष्मं चूर्णयेत् । यथासात्म्यं सेवनीयं शी-ततोयानुपानतः ॥ २५ ॥ सशूलमामदोषं च नाशमायाति सत्वरम् । दध्योदनं प-थ्यमत्र उचितं रोगशान्तये ॥ २६ ॥ जयाखण्डं साखरूढं जीरकं दधिमिश्रितम् । आमातिसाररक्तं च हन्ति वेगेन कौतुकम् ॥ २७ ॥ शुण्ठीसातिविषाहिङ्गुमुस्ताकुट-जचित्रकैः । चूर्णमुष्णाम्बुना पीतमामातीसारनाशनम् ॥ २८ ॥ हरीतकी प्रतिवि-षा सिन्धुसौवर्चलं वचा । हिङ्गु चेति कृतं चूर्णं पिबेदुष्णेन वारिणा ॥ २९॥ आमा-तीसारशमनं ग्राहि चाग्निप्रदीपनम् । पयस्युत्क्वाथ्य मुस्तानां विंशतिं त्रिगुणाम्भसि ॥ ३० ॥ क्षीरावशेषं तत्पीतं हन्त्यामं शूलमेव च । धान्यनागरजः क्वाथः पाचनो दीपनस्तथा ॥ ३१ ॥ एरण्डमूलयुक्तश्च जयेदामानिलव्यथाम् । यवानी नागरोशीर-धनिकातिविषाघनैः ॥ ३२ ॥ बालबिल्वद्विपर्णीभिर्दीपनं पाचनं भवेत् । कलिङ्गाति-विषाहिङ्गुपथ्यासौवर्चलं वचा ॥ ३३ ॥ शूलस्तम्भविबन्धघ्नं देयं दीपनपाचनम् । निरामरूपं शूलार्तं लङ्घनाद्यैश्च कर्षितम् ॥३४॥ क्षारनागरचाङ्गेरीकोलदध्याम्लसाधि-तम् । सर्पिरच्छं पिबेद्वापि शूलातीसारशान्तये ॥ ३५ ॥ इत्यामातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ पक्वातिसारचिकित्सा ॥

सलोध्रं धातकीबिल्वं मुस्ताम्रास्थिकलिङ्गकम् । पिबेन्माहिषतक्रेण पक्वा-तीसारनाशनम् ॥ १ ॥ पद्मं समङ्गामधुकं बिल्वजं तु शलाटु च । पिबे-त्तण्डुलतोयेन सक्षौद्रमगदं परम् ॥ २ ॥ कुटजातिविषाचूर्णं मधुना सह लेहितम् चिरोत्थितमतीसारं पक्वं पित्तास्रजं जयेत् ॥ ३ ॥ मोचरसमुस्तनागरपाठारलुधात-कीकुसुमैः । चूर्णं मथितसमेतं रुणद्धि गङ्गाप्रवाहमपि ॥ ४ ॥ इति लघुगङ्गाधरचू-र्णम् । मुस्तमोचरसलोध्रधातकीपुष्पबिल्वगिरिकौटजैः फलैः । चूर्णितैः सगुडतक्रसे-वितैर्निम्नगाजलरयोऽपि रुध्यते ॥ ५ ॥ इति वृद्धगङ्गाधरचूर्णम् । अङ्कोलमूलकल्कः सक्षौद्रस्तण्डुलाम्बुना पीतः । सेतुरिव वारिवेगं झटिति निरुन्ध्यादतीसारम् ॥ १ ॥ अजमोदामोचरसं सशृङ्गबेरं सधातकीकुसुमम् । करमथितसम्प्रयुक्तं गङ्गामपि वाहि-नीं रुन्ध्यात् ॥ २ ॥ विश्वजीरकसिन्धूत्थं हिङ्गुजातीफलानि च । साम्रास्थिशङ्खखण्डं च दध्नाम्लेन प्रपेषयेत् ॥ ३ ॥ ईषदङ्गारकैर्भ्रष्टा वटिका कर्षसम्मिता । पक्वापक्वमती-सारं सशूलं ग्रहणीगदम् ॥ चिरोत्थमचिरोत्थं च नाशयेन्नात्र संशयः ॥ ४ ॥ वटप्र-रोहं सम्पिष्टं श्लक्ष्णं तण्डुलवारिणा । तं पिबेत्तक्रसंयुक्तमतीसारप्रशान्तये ॥ ५ ॥ इति पक्वातिसारचिकित्सा ॥

---

१ (ग०) बिल्वं जतु ।

॥ अथ वातातिसारचिकित्सा ॥

कपित्थबिल्वचाङ्गेरीतक्रदाडिमसाधिता। ग्राहिणी पाचनी पेया वाते वा पञ्चमूलिका ॥ १ ॥ पञ्चमूलबलाविश्वधान्यकोत्पलबिल्वजा। वातातिसारिणे देया सकुनान्यतमेन वा ॥२॥ वचा प्रतिविषा मुस्ता बीजानि कुटजस्य च। श्रेष्ठो वातातिसारे च योगोऽयं वैद्यपूजितः ॥ ३ ॥ पूतिकं मागधी शुण्ठी बला धान्यं हरीतकी। पक्काम्बुना पिबेत्सामवातातीसारशान्तये ॥ ४ ॥ इति वातातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ पित्तातिसारचिकित्सा ॥

आमान्वयमतीसारं पैत्तिकं लङ्घनैर्जयेत्। लङ्घितस्य यथा सात्म्यं यवागूमण्डतर्पणैः ॥ १ ॥ शृतचन्दनमुस्ताभ्यां पटोलोदीच्यनागरैः। पेयामाम्लामतक्रां वा पाचनीं ग्राहिणीं पिबेत् ॥ २ ॥ धान्योदीच्यशृतं तोयं तृष्णादाहातिसारवान्। ताभ्यामेव सपाठाभ्यां सिद्धमाहारमाचरेत् ॥ ३ ॥ बिल्वशक्रयवाम्भोदवालकातिविषाकृतः। कषायो हन्त्यतीसारं सामं पित्तसमुद्भवम् ॥४॥ रसाञ्जनं प्रतिविषं कुटजस्य फलत्वचौ। धातकी शृङ्गबेरं च पाययेत्तण्डुलाम्बुना ॥ ५ ॥ माक्षिकेण युतं हन्यात्पित्तातीसारमुल्बणम्। मन्दं संदीपयेदग्निं शूलं चाशु निवर्तयेत् ॥ ६ ॥ मधुकं कट्फलं लोध्रं दाडिमस्य फलत्वचम्। पित्तातिसारे मध्वक्तं पाययेत्तण्डुलाम्बुना ॥ ७ ॥ समङ्गा धातकीपुष्पं बिल्वं सौवर्चलं बिडम्। सक्षौद्रं दाडिमं चैव पीतं तण्डुलवारिणा ॥ ८ ॥ चूर्णं पित्तातिसारघ्नं शूलं चाशु च निर्हरेत्। सक्षौद्रातिविषां पिष्ट्वा वत्सकस्य फलं त्वचम् ॥९॥ तण्डुलोदकसंयुक्तं पेयं पित्तातिसारनुत्। कट्फलातिविषाम्भोदवत्सकं नागरान्वितम् ॥ १० ॥ शृतं पित्तातिसारघ्नं पातव्यं मधुसंयुतम्। पलं वत्सकसंसिद्धं चतुर्गुणजले घृतम्। पित्तातिसारे भिषजा देयं दीपनपाचनम् ॥ ११ ॥ इति धान्याकघृतम्। इति पित्तातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ रक्तातिसारचिकित्सा ॥

जम्ब्वाम्रामलकीनां च पल्लवैश्च रसो जयेत् ॥ मध्वाज्यक्षीरसंयुक्तो रक्तातीसारनाशनः ॥ १ ॥ गुडेन खादयेद्बिल्वं रक्तातीसारनाशनम्। आमशूलविबन्धघ्नं कुक्षिरोगविनाशनम् ॥ २ ॥ कुटजातिविषामुस्तं वालकं लोध्रचन्दनम्। धातकीदाडिमं पाठा क्राथं क्षौद्रयुतं पिबेत् ॥ ३ ॥ दाहे रक्ते सशूले च आमरोगे च दुस्तरे। कुटजाष्टमिदं ख्यातं सर्वातीसारनाशनम् ॥ ४ ॥ इति कुटजाष्टकक्राथः ॥ सवत्सकः सातिविषः सबिल्वः सोदीच्यमुस्तश्च कृतः कषायः। सामे सशूले च सशोणिते च चिरप्रवृत्तेऽपि हितोऽतिसारे ॥ १ ॥ लघुचेतकिजीरके समे मृदुभृष्टे च सुचूर्णितेऽर्पिते। सह तण्डुलवारिणा[1] प्रतेऽतिसृतिघ्न इति सिद्धयोग एषः ॥२॥ अयि कन्दुकनिन्दकस्तनि प्रमदारूपमदापहारिणि। रुधिरातिसृतौ कषायकः समधु-

1 (ख०) कृतेऽतिसृतिर्नश्यति।

दाडिमवत्सकत्वचः ॥३॥ चन्दनं विमलतण्डुलाम्बुना संयुतं मधुयुतं सितायुतम् । तृड्विखण्डनमसृग्विखण्डनं खण्डनं प्रचुरदाहमेहयोः ॥ ४ ॥ ह्रीबेरातिविषामुस्तं बिल्वधान्यकवत्सकम् । समङ्गाधातकीलोध्रं विश्वं दीपनपाचनम् ॥ ५ ॥ हन्त्यरोचकपिच्छामं विबन्धं चातिवेदनम् । सशोणितमतीसारं सज्वरं वाथ विज्वरम् ॥ ६ ॥ बिल्वं छागपयः सिद्धं सितामोचरसान्वितम् । कलिङ्गचूर्णसंयुक्तं रक्तातीसारनाशनम् ॥ ७ ॥ रसाञ्जनं सातिविषं कुटजस्य फलत्वचम् । धातकी शृङ्गबेरं च पिबेत्तण्डुलवारिणा ॥ ८ ॥ क्षौद्रेण युक्तं तद्देयं रक्तातीसारमुल्बणम् । जलमष्टगुणं दत्वा पलं कण्डिततण्डुलान् ॥ धावयित्वा ततो देयं तण्डुलोदककर्मणि ॥ ९ ॥ सहरीतकीप्रतिविषारुचकं सवचं सहिङ्गु सकलिङ्गयुतम् । इति तत्कलिङ्गयुतषट्कमिदं रुधिरातिसारगुदशूलहरम् ॥ १० ॥ इति चिकित्साकलिकातः ॥ अथ पिच्छबस्तिः ॥ अल्पाल्पं बहुशो रक्तं सशूलमुपवेश्यते । यदा वायुर्विबद्धश्च पिच्छबस्तिस्तदा हितः ॥ १ ॥ शाल्मलेरार्द्रपुष्पाणि पुटपाकीकृतानि च । संकुट्योलूखले सम्यग् गृह्णीयात्पयसि शृते ॥ २ ॥ गृहीत्वा च पलं तस्य त्रिफलं घृततैलयोः । युक्तं मधुककल्केन माक्षिकत्रिपलेन च ॥ ३ ॥ तैलाक्तवपुषो दद्याद्बस्तौ प्रत्यागते रसे । भोजयेत्पयसा वापि पित्तातीसारपीडितम् ॥ ४ ॥ उक्तं च वाग्भटे । पल्लवाञ्जर्जरीकृत्य शिंशुपाकविदारयोः । पचेद्यवांश्च स क्वाथो घृतक्षीरसमन्वितः ॥ १ ॥ पिच्छबस्तिः प्रयोक्तव्यः क्षतक्षीणबलावहः । पिच्छास्रुतौ गुदभ्रंशे प्रवाहणरुजासु च ॥ २ ॥ इति पिच्छबस्तिः । अथ गुदभ्रंशः । गुदो बहुभिरुत्थानैर्यस्य पित्तेन पच्यते । सिञ्चयेत्तं सुशीतेन पटोलमधुकाम्बुना ॥ १ ॥ रक्तातिसारिणामाजं पयः सक्षौद्रशर्करम् । गुदप्रक्षालने सेके प्रशस्तं पानभोजने ॥ २ ॥ स्वेदोऽथ मूषिकामांसैस्तद्रसाम्रक्षणं तथा । गुदनिःसरणे शस्तं चाङ्गेरीघृतमुत्तमम् ॥ ३ ॥ शम्बूकमांसं सुस्विन्नं सतैललवणान्वितम् । ईषद्घृतेन चाभ्यक्तं स्वेदयेत्तेन यत्नतः ॥ गुदभ्रंशमशेषेण नाशयेत्क्षिप्रमेव च ॥ ४ ॥ इति रक्तातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ श्लेष्मातिसारचिकित्सा ॥

श्लेष्मातिसारे प्रथमं हितं लङ्घनपाचनम् । योज्यश्चामातिसारघ्नो यथोक्तो दीपनो गणः ॥ १ ॥ पूतिकव्योषबिल्वाग्निपाठादाडिमहिङ्गुभिः । भोजयेत्संस्कृतैर्यूषैः श्लेष्मातीसारपीडितम् ॥ २ ॥ गोकण्टकगुहाव्याघ्रीकषायं सुशृतं पिबेत् । आमश्लेष्मातिसारघ्नं दीपनं पाचनं परम् ॥ ३ ॥ पथ्या सौवर्चलं हिङ्गु सैन्धवातिविषा वचा । आमातिसारं सकफं पीतमुष्णाम्बुना जयेत् ॥ ४ ॥ इति श्लेष्मातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ सन्निपातातिसारचिकित्सा ॥

समङ्गातिविषा मुस्ता विश्वह्रीबेरधातकी । कुटजत्वग्दलैर्बिल्वैः क्काथः सर्वाति-

१ (ख०) यव ।

सारनुत् ॥ १ ॥ अभया नागरं मुस्तं गुडेन सह योजितम् । चतुःसमेयं गुटिका त्रिदोषघ्नी प्रकीर्तिता ॥ २ ॥ आमातिसारमानाहं सविबन्धं विषूचिकाम् । कृमी-नरोचकं हन्याद्दीपयत्याशु चानलम् ॥ ३ ॥ इत्यभयादिगुटिका ॥ अवेदनं सुसं-पक्वं दीप्ताग्नेः सुचिरोत्थितम् । नानावर्णमतीसारं पुटपाकैरुपाचरेत् ॥ १ ॥ स्निग्धं घनं कुटजवल्कमजन्तुजग्धमादाय तत्क्षणमतीव च पेषयित्वा । जम्बूपलाशपुट-तण्डुलतोयसिक्तं बद्धं कुशेन च बहिर्घनपङ्कलिप्तम् ॥ २ ॥ सुस्विन्नपिष्टमुपपीड्य रसं गृहीत्वा क्षौद्रेण युक्तमतिसारवते प्रदद्यात् । कृष्णात्रिपुत्रमतपूजित एष योगः सर्वातिसारहरणे स्वयमेव राजा ॥ ३ ॥ इति सन्निपातातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ श्लेष्मपित्तातिसारचिकित्सा ॥

समङ्गाधातकीबिल्वमाम्रास्थ्यम्भोजकेसरम् । बिल्वं मोचरसं लोध्रं कुटजस्य फलत्वचम् ॥ १ ॥ पिबेत्तण्डुलतोयेन कषायं कल्कमेव च । श्लेष्मपित्तातिसारघ्नं रक्तं वाथ नियच्छति ॥ २ ॥ इति श्लेष्मपित्तातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ वातश्लेष्मातिसारचिकित्सा ॥

रसैः स्वादुकटुप्रायैरुभौ वातकफौ नृणाम् । कुरुतस्तावतीसारं क्रुद्धौ वह्निं निहत्य च ॥१॥ द्रवं सफेनं पुरिषं तन्वामं मदगन्धिकम् । सशब्दवेदनावन्तं तत्र संपरि-पच्यते ॥ २ ॥ नित्यं गुडगुडायन्तं तन्द्रामूर्छाभ्रमक्लमैः । प्रसक्तं सक्थिकट्यूरु-जानुपृष्ठास्थिशूलिनः ॥ ३ ॥ धान्यपञ्चकसंसिद्धो धान्यविश्वकृतोऽथवा । आहारो भिषजा योज्यो वातश्लेष्मातिसारिणे ॥ ४ ॥ वातातिसारे यच्चोक्तं पाचनं ग्राहि भे-षजम् । तदत्रापि प्रयुञ्जीत संचिन्त्य कफमारुतौ ॥ ५ ॥ इति वातश्लेष्मातिसार-चिकित्सा ॥

॥ अथ पित्तश्लेष्मातिसारचिकित्सा ॥

कट्फलं मधुकं लोध्रं त्वग्दाडिमफलस्य च । वातपित्तातिसारघ्नं पिबेत्तण्डुलवारिणा ॥ १ ॥ मुस्तं सातिविषा दार्वी वचा शुण्ठी च तत्समम् । कषायं क्षौद्रसंयुक्तं श्लेष्म-वातातिसारिणे ॥ २ ॥ पीतदारु वचा लोध्रं कलिङ्गफलनागरम् । दाडिमाम्बुयुतं दद्यात्पित्तश्लेष्मातिसारिणे ॥ ३ ॥ इति पित्तश्लेष्मातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ छर्द्यतीसारचिकित्सा ॥

बिल्वचूतास्थिनिर्यूहः पीतः सक्षौद्रशर्करः । निहन्याच्छर्द्यतीसारं वैश्वानर इवा-हुतिम् ॥ १ ॥ पटोलयवधान्याकक्काथः पीतः सुशीतलः । शर्करामधुसंयुक्तश्छर्द्य-तीसारनाशनः ॥२॥ प्रियङ्ग्वञ्जनमुस्ताख्यं पाययेत्तु यथाबलम् । तृष्णातीसारच्छ-र्दिघ्नं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना ॥ ३ ॥ जम्ब्वाम्रपल्लवोशीरवटशृङ्गावरोहकैः । रसः क्का-थोऽथवा चूर्णं क्षौद्रेण सह योजितम् ॥ ४ ॥ छर्दिज्वरमतीसारं मूर्च्छां तृष्णां च दुर्जयाम् । नियच्छत्यचिराद्रक्तस्रुतिं चानेकहेतुभिः ॥५॥ इति छर्द्यतीसारचिकित्सा ॥

॥ अथ शोफातिसारचिकित्सा ॥

सदेवदारुः सविषः सपाठः सजन्तुशत्रुः सघनः सतीक्ष्णः । सवत्सकः क्वाथ उदाहृतोऽसौ शोफातिसाराम्बुधिकुम्भजन्मा ॥ १ ॥ किराताब्दामृताविश्वचन्दनोदीच्यवत्सकैः । शोफातिसारशमनं विशेषाज्ज्वरनाशनम् ॥ २ ॥ इति शोफातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ भयशोकातिसारचिकित्सा ॥

भयशोकावतीसारौ भयशोकसमुद्भवौ । तयोर्वातहरी कार्या हर्षणाश्वासनक्रिया ॥ १ ॥ पृश्निपर्णीबलाबिल्वधान्यकोत्पलनागरैः । विडङ्गातिविषामुस्ता दारुपाठा कलिङ्गकम् । मरीचेन समायुक्तं शोकातीसारनाशनम् ॥ २ ॥ इति भयशोकजातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ प्रवाहिका ॥

कल्कः स्याद्बालबिल्वानां तिलकल्कश्च तत्समः । दध्नः सारोऽम्लस्नेहाढ्यः षट् च हन्यात् प्रवाहिकाः ॥१॥ मुद्गयूषरसं तक्रं धान्यजीरकसंयुतम् । षडूषणमिति प्रोक्तं सैन्धवेन समन्वितम् ॥ २ ॥ अग्निसंदीपनं प्रोक्तं ग्रहणीदोषनाशनम् । अरोचके ज्वरे चैव श्रेष्ठमेतत्प्रवाहिके ॥३॥ बालबिल्वं गुडं तैलं पिप्पली विश्वभेषजम् । लिह्याद्वाते प्रतिहते सशूले सप्रवाहिके ॥ ४ ॥ पयसा पिप्पलीकल्कः पीतो वा मरिचोद्भवः । त्र्यहान्निर्वाहिकां हन्याच्चिरकालानुबन्धिनीम् ॥ ५ ॥ तैलं सर्पिर्दधि क्षौद्रं विषा विश्वं सफाणितम् । सर्वमालोड्य पातव्यं सद्यो निर्वाहिकां हरेत् ॥ ६ ॥ त्र्यूषणं त्रिफला चैव चित्रको गजपिप्पली । बिल्वकर्कटिकाहिंस्राविडङ्गं सनिदिग्धिकम् ॥७॥ घृतप्रस्थं पचेदेभिर्गवां मूत्रे चतुर्गुणे । तत्प्रयोगं पिबेत्काले हन्यात्तेन प्रवाहिकाम् ॥ ८ ॥ इति प्रवाहिका ॥

॥ अथ पुरीषक्षयः ॥

दीप्ताग्न्यतिपुरीषो यः सार्यते फेनिलं शकृत् । स पिबेत् फाणितं शुण्ठीदधितैलपयोन्वितम् ॥ १ ॥ दध्ना ससारेण समाक्षिकेण भुञ्जीत निःसारकपीडितस्तु । सुतप्तशुण्ठीक्कथितेन वापि क्षीरेण शीतेन मधुप्लुतेन ॥ २ ॥ बलाविश्वशृतं क्षीरं गुडतैलानुयोजितम् । दीप्ताग्निं पाययेत्प्रातः सुखदं वर्चसः क्षये ॥ ३ ॥ शशमांसं रुचिकरं सखण्डं सघृतं दधि । विपाच्य खादेत्सेवेच्च गृद्धत्वं शकृतः क्षये ॥ ४ ॥ इति पुरीषक्षयः । विबद्धवातो विट्शूलपरीतः सप्रवाहिकः । सरक्तपिच्छश्च[1] पयः पिबेत्तृष्णासमन्वितः ॥ १ ॥ यथामृतं तथा क्षीरमतिसारेषु पूजितम् । सरक्तोत्थेषु तत्पेयमपांभागेषु संस्कृतम् ॥ २ ॥

---

1 (ख०) सरक्तपित्तश्च ।

॥ अथ ज्वरातिसारः ॥

ज्वरातिसारयोरुक्तं भेषजं यत्पृथक्पृथक् । न तन्मिलितयोः कार्यमन्योन्यं वर्धयेद्यतः ॥ १ ॥ अतस्तौ प्रतिकुर्वीत विशेषोक्तचिकित्सितैः ॥२॥ लङ्घनमुभयोरुक्तं मिलिते कार्यं विशेषतस्तदनु । उत्पलषष्टिकसिद्धं लाजकमण्डादिकं पेयम् ॥ ३ ॥ पृश्निपर्णीबलाबिल्वनागरोत्पलधान्यकैः । ज्वरातिसारी पेयां वा पिबेत्साम्लां शृतां नरः ॥ ४ ॥ धातकीक्वाथसंसिद्धा विश्वभेषजकल्किता । दाडिमाम्लयुता पेया ज्वरातीसारशूलिनाम् ॥ ५ ॥ पाठेन्द्रयवभूनिम्बमुस्तपर्पटकाः शृताः । जयन्त्याममतीसारं ज्वरं च समहौषधाः ॥ ६ ॥ नागरातिविषामुस्तभूनिम्बामृतवत्सकैः । सर्वज्वरहरः क्वाथः सर्वातीसारनाशनः ॥ ७ ॥ धान्यकातिविषामुस्तागुडूचीबिल्वनागरैः । दत्तः कषायः शमयेदतिसारं चिरोत्थितम् ॥ ८ ॥ अरोचकामशूलास्रज्वरघ्नः पाचनः स्मृतः । कलिङ्गातिविषाशुण्ठीकिराताम्बुयवासकम् ॥ ९ ॥ ज्वरातीसारसंतापं नाशयेदविकल्पतः । गुडूच्यतिविषाधान्यशुण्ठीबिल्वाब्दवालकैः ॥ १० ॥ पाठाकुटजभूनिम्बचन्दनोशीरपर्पटैः । पिबेत्कषायं सक्षौद्रं ज्वरातीसारशान्तये ॥ ११ ॥ हृल्लासारोचकच्छर्दिपिपासादाहनाशनम् । वत्सकस्य फलं दारु रोहिणी गजपिप्पली ॥ १२ ॥ श्वदंष्ट्रा पिप्पली धान्यबिल्वपाठा यवानिका । द्वावप्युक्ताविमौ योगौ श्लोकार्धेनावभाषितौ ॥ १३ ॥ ज्वरातीसारशमनौ विशेषाद्दाहनाशनौ । व्योषं वत्सकबीजानि निम्बभूनिम्बमार्कवम् ॥ १४ ॥ चित्रकं रोहिणी पाठा दार्वी ह्यतिविषासमम् । श्लक्ष्णचूर्णीकृतानेतांस्तत्तुल्यां वत्सकत्वचम् ॥ १५ ॥ सर्वमेकत्र संयोज्य पिबेत्तण्डुलवारिणा । सक्षौद्रं वा लिहेदेवं पाचनं ग्राहि भेषजम् ॥ १६ ॥ तृष्णारुचिप्रशमनं ज्वरातीसारनाशनम् । कामलां ग्रहणीरोगं गुल्मं प्लीहानमेव च ॥१७॥ प्रमेहं पाण्डुरोगं च श्वयथुं च विनाशयेत् । उशीरं वालकं मुस्तं धान्यकं बिल्वमेव च ॥१८॥ समङ्गा धातकी लोध्रं विश्वं दीपनपाचनम् । हन्त्यरोचकपिच्छामं विबन्धं सातिवेदनम् ॥ १९ ॥ सशोणितमतीसारं सज्वरं वाथ विज्वरम् । बिल्ववालकभूनिम्बगुडूचीधान्यनागरैः ॥ कुटजाब्दामृताक्वाथो ज्वरातीसारशूलनुत् ॥ २० ॥ पञ्चाङ्घ्रिवृक्ष्यब्दबलेन्द्रबीजत्वक्सेव्यतिक्तामृतविश्वबिल्वैः । ज्वरातिसारान्सवमीन् सकासान्सश्वासशूलाञ्शमयेत्कषायः ॥ २१ ॥ अरल्वतिविषा मुस्ता शुण्ठी बिल्वं सदाडिमम् । सर्वज्वरहरः क्वाथः सर्वातीसारनाशनः ॥ २२ ॥ इति ज्वरातिसारचिकित्सा ॥

॥ अथ सर्वातीसारे ॥

यथा शृतं भवेद्वारि तथाऽतीसारनाशनम् । अतिसारं निहन्त्येव शतभागशृतं जलम् ॥ १ ॥

॥ अथ दाडिमावलेहः ॥

दाडिमादिफलप्रस्थं चतुष्प्रस्थजले पचेत् । चतुर्भागकषायेऽस्मिञ्शर्कराप्रस्थ-

मेव च ॥ १ ॥ नागरं पिप्पलीमूलं कणाधान्यकदीप्यकम् । जातीफलं जातिपत्रं मरिचं जीरकं तुगा ॥ २ ॥ विजया निम्बपत्रं च समङ्गा कूटशाल्मली । अरल्वतिविषा पाठा लवङ्गं च पृथक्पलम् ॥ ३ ॥ घृतस्य मधुनः प्रस्थं सर्वलेहं विपाचयेत् । दाडिम्बलेहकं नाम ज्वरातीसारनाशनम् ॥ ४ ॥ आमरक्तं चामशूलं मान्द्यशोफक्षयापहम् । धातुलीनं धातुगतमश्विभ्यां निर्मितं पुरा ॥ ५ ॥ इति दाडिमावलेहः ॥

॥ अथ कुटजाद्यवलेहः ॥

वत्सकस्यामृतायाश्च द्वे पले प्रस्थमम्भसः । श्रपयित्वा रसे तस्मिन्पादशेषावतारिते ॥ १ ॥ अष्टौ पलानि शक्रस्य यवाश्चूर्णीकृताश्च ते । भुक्त्वा पाकं विदित्वा तु यथावह्नि च खादयेत् ॥ २ ॥ जयेत्सर्वातिसारांश्च सर्वांश्च ग्रहणीगदान् । नाशयेद्दीपयेच्चाग्निं कृष्णात्रेयस्य शासनात् ॥ ३ ॥ अन्यच्च । शतं कुटजमूलस्य क्षुण्णं तोयार्मणे पचेत् । क्वाथे पादावशेषेऽस्मिँ ल्लेहं पूते पुनः पचेत् ॥ १ ॥ सौवर्चलयवक्षारबिडसैन्धवपिप्पली—धातकीन्द्रयवाजाजीचूर्णं दत्वा पलद्वयम् ॥२॥ लिह्याद्बदरमात्रं तु तच्छीतं मधुसंयुतम् ॥ ३ ॥ पक्वापक्वमतीसारं नानावर्णं सवेदनम् । दुर्वारं ग्रहणीरोगं जयेच्चैतत्प्रवाहिकाम् ॥४॥ अन्यच्च ॥ कुटजस्य पलं ग्राह्यमष्टभागजले शृतम् । तथैव विपचेद्भूयो दाडिमोदकसंयुतम् ॥१॥ कुटजक्वाथतुल्योऽत्र दाडिमस्य रसो मतः । यावच्च रसिकाभासं शृतं तमुपकल्पयेत् ॥२॥ तस्यार्धकर्षं तक्रेण पिबेद्रक्तातिसारवान् । अवश्यं मरणीयोऽपि न मृत्योर्याति गोचरम् ॥ ३ ॥ इति कुटजावलेहः ॥ अथ कुटजाष्टकम् ॥ पक्त्वार्द्रां कुटजोत्तुलां जलघटेऽष्टांशं पुनः पालिकैः पाठाशाल्मलिधातकीघनविषालज्जामबिल्वैः सह ॥ तल्लिह्यात्कुटजाष्टकं जलगवां क्षीरेण मण्डानुपोऽतीसारं ग्रहणीमसृग्दरमसृक्पित्तासृगर्शो जयेत् ॥१॥ इति कुटजाष्टकम् ॥

॥ अथ कपित्थाष्टकम् ॥

यवानीपिप्पलीमूलचातुर्जातकनागरैः । मरीचाग्निजलाजाजीधान्यसौवर्चलैः समैः ॥ १ ॥ वृक्षाम्लधातकीकृष्णाबिल्वदाडिमदीप्यकैः । त्रिगुणैः षड्गुणसितैः कपित्थाष्टगुणीकृतैः ॥ २ ॥ चूर्णोऽतीसारग्रहणीक्षयगुल्मगलामयान् । कासश्वासारुचिं हिक्कां कपित्थाष्टमिदं जयेत् ॥ ३ ॥ इति कपित्थाष्टकम् ॥

॥ अथ दाडिमाष्टकम् ॥

कर्षोन्मिता तुगाक्षीरी चातुर्जातं तु कार्षिकम् । यवानीधान्यकाजाजीग्रन्थिव्योषं पलांशकम् ॥१॥ पलानि दाडिमस्याष्टौ सितायाश्चैकतः कृतम् । गुणैः कपित्थाष्टकवच्चूर्णोऽयं दाडिमाष्टकः ॥ २ ॥ इति दाडिमाष्टकम् ॥

---

१ (घ०) युक्त्या । २ (ख० ग०) कुटजातुलाम् । ३ (घ०) लज्जालु ।

॥ अथ दाडिमपुटपाकौ ॥

पुटपाकेन विपचेत् सुपक्कं दाडिमीफलम् । तद्रसो मधुसंयुक्तः सर्वातीसारनाशनः ॥१॥ जातीफलं सर्पफेनं टङ्कं गन्धकजीरके । एतानि समभागानि बालदाडिमबीजकैः ॥२॥ पेषयेत्तेन कल्केन पूरयेद्दाडिमीफलम् । अङ्गारे तच्च गोधूमचूर्णेनालेपयेद्दृढम् ॥ अतीसारे स्तम्भनं स्यात्परं दीपनपाचनम् ॥३॥ इति दाडिमपुटपाकौ । भल्लातानां द्विखण्डानां द्वे पले भर्जिते क्षिपेत् । शुण्ठ्याः पलं तु चेतक्याः पलार्धं सुमनाफलम् ॥१॥ कर्षं मेथीवेल्लजीरसर्षपान् कोलमात्रशः । ततो यवान्यर्धपलं पिप्पलीरामठोषणम् ॥ २ ॥ बिडसैन्धवजीरं च किर्माणीसंज्ञकं तथा । कर्षप्रमाणं विज्ञेयं वैद्यविद्याविशारदैः ॥ ३ ॥ सर्वमेकत्र संचूर्ण्य यथासात्म्यं तु भक्षयेत् । दध्ना सह तथा खादेत् सर्वातीसारनाशनम् ॥ ४ ॥ इति भल्लातादिचूर्णम् ।

॥ अथ रसाः ॥

कम्बूभस्म चतुष्कर्षं कर्षैकमहिफेनकम् । जातीफलं टङ्कणं च पृथक्कर्षं विनिक्षिपेत् ॥१॥ अतिसूक्ष्मं विमर्द्याथ नवनीतेन गुञ्जकम् । रसः शङ्खोदरो नाम सर्वातीसारनाशनः ॥ २ ॥ इति शङ्खोदरः । सूतं गन्धं त्रिकटुकं दीप्यकं जीरकद्वयम् । सौवर्चलं सैन्धवं च रामठं बिडमेव च ॥१॥ शक्राह्वयस्य चूर्णं तु चूर्णतुल्यं प्रदापयेत् । संग्रहं शूलमानाहं हन्यान्नानातिसारजित् ॥ २ ॥ इति लघुलायिचूर्णम् । रसगन्धौ विषं सूतं पादभागं समं च तत् । गगनं भावयेदेभी रसैः सर्वं विचूर्णयेत् ॥ १ ॥ सर्पाक्षीधातकीस्वर्णविषाविश्वजयाम्बुदम् । यवानीबिल्वधान्याकजीरपाठाकणाशिवाः ॥२॥ कुटजत्वक् कपित्थं च दाडिमं सकलिङ्गकम् । इत्येषां गोलकं कृत्वा वालुकायन्त्रगं पचेत् ॥ ३ ॥ मृतसंजीवनो नाम रसः स्यादस्य वल्लकः । षट्प्रकारमतीसारं हन्ति वै चानुशीलितः ॥ ४ ॥ विश्वाब्दधातकीदारुयवान्यम्बुकणा वचा । कुटजो धान्यकं बिल्वं पाठेन्द्रयवशाल्मली । विश्वाभयासमं चैषां चूर्णेन मधुना सह ॥ ५ ॥ इति मृतसंजीवनो रसः ॥ अथ चन्द्रप्रभावटी ॥ मृतं सूतं मृतं स्वर्णं मृतं चाभ्रं समं समम् । तुल्यं च खादिरं सारं तथा मोचरसं क्षिपेत् ॥ १ ॥ द्रवैः शाल्मलिमूलोत्थैर्मर्दयेत्प्रहरद्वयम् । चणमात्रां वटीं कृत्वा खादेज्जीरकसंयुताम् । त्रिदोषोत्थमतीसारं सज्वरं नाशयेद्ध्रुवम् ॥ २ ॥ इति चन्द्रप्रभावटी ॥ इति रसाः ॥ लङ्घनं वमनं निद्रा पुराणाः शालिषष्टिकाः । विलेपी लाजमण्डश्च मसूरी तुवरी रसाः ॥१॥ शशैणलावहरिणकपिञ्जलभवा रसाः । सर्वे क्षुद्रझषाः शृङ्गीडिण्डिशो मधुनालिका ॥२॥ तैलं छागघृतं क्षीरं दधि तक्रं गवामपि । दधिजं वा पयोजं वा नवनीतं गवाजयोः ॥ ३ ॥ नवं रम्भापुष्पफलं क्षौद्रं जम्बूफलानि च । भव्यं महार्द्रकं विश्वं शालूकं च विकङ्कतम् ॥ ४ ॥ कपित्थं बकुलं बिल्वं तिन्दुकं दाडिमद्वयम् । शालूकं कण्टकाढ्या च चाङ्गेरी विजयारुणा ॥ ५ ॥ जातीफलमफेनं च जीरकं गिरिमल्लिका । कुस्तुम्बुरु महानिम्बः कषायः सकलो रसः ॥ ६ ॥

अन्नपानानि सर्वाणि दीपनानि लघूनि च । नाभेर्द्व्यङ्गुलतोऽधस्ताच्छस्त्रेणार्धेन्दुवद्दहेत् । तथा वंशास्थिमूलेऽपि पथ्यवर्गोऽतिसारिणाम् ॥ ७ ॥ अथातिसारेऽपथ्यानि ॥ स्वेदोऽञ्जनं रुधिरमोक्षणमम्बुपानं स्नानं व्यवायमपि जागरधूमनस्यम् । अभ्यञ्जनं सकलवेगविधारणं च रुक्षाण्यसात्म्यमशनं च विरुद्धमन्नम् ॥ १ ॥ गोधूममाषयववास्तुककाकमाचीनिष्पावकं च मधुशिग्रुरसालपूगम् । कूष्माण्डतुम्बिबदरं गुरु चान्नपानं ताम्बूलमिक्षुगुडमद्यमुपोदकी च ॥ २ ॥ द्राक्षाम्लवेतसफलं लशुनं च धात्री दुष्टाम्बु मस्तु गृहवारि च नारिकेलम् । सस्नेहनं मृगमदोऽखिलपत्रशाकं क्षीरं सराणि सकलानि पुनर्नवा च ॥ ३ ॥ उर्वारुकं लवणमम्लमपि प्रकोपी वर्गोऽतिसारगदपीडितमानवेषु । स्नानावगाहमभ्यङ्गगुरुस्निग्धान्नभोजनम् । व्यायाममग्निसन्तापमतीसारी विवर्जयेत् ॥ ४ ॥ इत्यतीसारचिकित्सा ॥

॥ अथ ग्रहणीनिदानम् ॥

अतिसारे निवृत्तेऽपि मन्दाग्नेरहिताशिनः । भूयः सन्दूषितो वह्निर्ग्रहणीमभिदूषयेत् ॥ १ ॥ ग्रहण्यां[1] बलमग्निर्हि स चापि ग्रहणीं श्रितः । तस्मात्सन्दूषिते वह्नौ ग्रहणी संप्रदूष्यति ॥ २ ॥ नाभेरुपर्यग्निबलेनोपस्तब्धोपबृंहिता । षष्ठी कला पित्तधरा या पूर्वं समुदाहृता ॥ ३ ॥ पक्वामाशयमध्यस्था ग्रहणी सा प्रकीर्तिता । अपक्वं धारयत्यन्नं पक्वं सृजति पार्श्वतः ॥ ४ ॥ एकैकशः सर्वशश्च दोषैरत्यर्थमुच्छ्रितैः । सा दुष्टा बहुशो भुक्तमाममेव विमुञ्चति ॥ ५ ॥ पक्वं वा सरुजं पूति मुहुर्बद्धं मुहुर्द्रवम् । ग्रहणीरोगमाहुस्तमायुर्वेदविदो जनाः ॥ ६ ॥ पूर्वरूपं तु तस्येदं तृष्णालस्यं बलक्षयः । विदाहोऽन्नविपाकश्च चिराद्देहस्य गौरवम् ॥ ७ ॥ कटुतिक्तकषायातिरूक्षसन्दुष्टभोजनैः । प्रमितानशनात्यर्थवेगनिग्रहमैथुनैः ॥ ८ ॥ मारुतः कुपितो वह्निं संछाद्य कुरुते गदान् । तस्यान्नं पच्यते दुःखं शुष्कपाकः खराङ्गता ॥ ९ ॥ कण्ठास्यशोषः क्षुत्तृष्णा तिमिरं कर्णयोः स्वनः । पार्श्वोरुवङ्क्षणग्रीवारुगभीक्ष्णं विषूचिका ॥ १० ॥ हृत्पीडा कार्श्यदौर्बल्यं वैरस्यं परिकर्तिका । गृद्धिः सर्वरसानां च मनसः सदनं तथा ॥ ११ ॥ जीर्णे जीर्यति चाध्मानं भुक्ते स्वास्थ्यमुपैति च । सवातगुल्महृद्रोगप्लीहाशङ्की च मानवः ॥ १२ ॥ चिराद्दुःखं[2] द्रवं शुष्कं तन्वामं शब्दफेनवत् । पुनः पुनः सृजेद्वर्चः कासः श्वासार्दितोऽनिलात् ॥ १३ ॥ कट्वजीर्णविदाह्यम्लक्षाराद्यैः पित्तमुल्बणम् । संप्लावयद्धन्त्यनलं जलं तप्तमिवानलम् ॥ १४ ॥ सोऽजीर्णं नीलपीताभं पित्ताभः सृजति द्रवम् । पूत्यम्लोद्गारहृत्कण्ठदाहारुचितृडर्दितः ॥ १५ ॥ गुर्वतिस्निग्धमधुरमन्दशीतातिभोजनात् । भुक्तमात्रस्य च स्वप्नाद्धन्त्यग्निं कुपितः कफः ॥ १६ ॥ तस्यान्नं पच्यते दुःखं हृल्लासच्छर्द्यरोचकाः । आस्योपले-

---

1 (ग० क० च०) ग्रहण्याम् । २ (ख० ग०) चिरादुष्णम् (क०) चिन्तादुःखम् ।

षमाधुर्यकासष्ठीवनपीनसाः ॥ १७ ॥ हृदयं मन्यते स्त्यानमुदरं स्तिमितं गुरु। दुष्टो मधुर उद्गारः सदनं स्त्रीष्वहर्षणम् ॥ १८ ॥ भिन्नामश्लेष्मसंसृष्टं गुरुवर्चःप्रवर्तनम्। अकृशस्यापि दौर्बल्यमालस्यं च कफात्मके ॥ १९ ॥ पृथग्वातादिनिर्दिष्टहेतुलिङ्गसमागमे। त्रिदोषं निर्दिशेदेवं तेषां वक्ष्यामि लक्षणम् ॥ २० ॥ अन्त्रकूजनमालस्यं दौर्बल्यं सदनं भवेत्। द्रवं घनं सितं स्निग्धं सकटीवेदनं शकृत् ॥ २१ ॥ आमं बहु सपैच्छिल्यं सशब्दं मन्दकूजनम्। पक्षान्मासादशाहाद्वा नित्यं वापि प्रमुञ्चति ॥ २२ ॥ दिवा प्रकोपमायाति रात्रौ शान्तिं व्रजेच्च सा। दुर्विज्ञेया दुर्निवारा चिरकालानुबन्धिनी ॥ २३ ॥ सा भवेदामवातेन ग्रहणाद् ग्रहणी मता। संसृष्टा व्याधयो यस्य प्रतिलोमानुलोमगाः ॥ २४ ॥ आपन्नग्रहणीरोगः सोऽर्धमासं न जीवति। स्वपतः पार्श्वयोर्यस्य गलज्जलघटध्वनिः ॥ २५ ॥ तं वदन्ति घटीयन्त्रमसाध्यं ग्रहणीगदम्। अत्याहारस्य संक्षोभाद्विदग्धाहारमूर्च्छितात् ॥ २६ ॥ स्थानात्प्रमुच्यते श्लेष्मा आममित्यभिधीयते। अतिसारातिदिष्टानि ग्रहण्यामपि लक्षयेत् ॥ २७ ॥ बालके ग्रहणी साध्या यूनि कृच्छ्रा समीरिता। वृद्धे त्वसाध्या विज्ञेया मतं धन्वन्तरेरिदम् ॥ २८ ॥ इति ग्रहणीनिदानम् ॥

॥ अथातो ग्रहणीचिकित्सितं व्याख्यास्यामः ॥

अथ वातग्रहणी। ग्रहणीमाश्रितं दोषमजीर्णवदुपाचरेत्। अतिसारोक्तविधिना तस्य त्वामं विपाचयेत् ॥ १ ॥ पेयादिपञ्चलवणं पञ्चकोलादिभिर्युतम्। दीपनानि च तक्रं च ग्रहण्यां संप्रयोजयेत् ॥ २ ॥ ज्ञात्वा तु परिपक्वं च वातजं ग्रहणीगदम्। दीपनैर्भेषजैः पक्वैः सर्पिर्भिः समुपाचरेत् ॥ ३ ॥ धान्यबिल्वबलाशुण्ठीशालिपर्णीशृतं जलम्। स्याद्वातग्रहणीदोषे सानाहे सपरिग्रहे ॥४॥ अथ पञ्चमूलाद्यं घृतम्। पञ्चमूल्यभयाव्योषपिप्पलीमूलसैन्धवैः। रास्नाक्षारद्वयाजाजीविडङ्गसटिभिर्घृतम् ॥ १ ॥ पक्वेन मातुलुङ्गस्य स्वरसेनार्द्रकस्य च। शुष्कमूलककोलाम्बुचुक्रिकादाडिमस्य च ॥ २ ॥ तक्रमस्तुसुरामण्डसौवीरकतुषोदकैः। काञ्जिकेन च तत्पक्त्वा पीतमग्निकरं परम्। शूलगुल्मोदरानाहकार्श्यानिलगदापहम् ॥ ३ ॥ इति पञ्चमूलाद्यं घृतम् ॥ अथ शुण्ठीघृतम्। घृतं नागरकल्केन सिद्धं वातानुलोमनम्। ग्रहणीपाण्डुरोगघ्नं प्लीहकासज्वरापहम् ॥ १ ॥ इति शुण्ठीघृतम्। इति वातग्रहणी ॥

॥ अथ पित्तग्रहणी ॥

अथ रसाञ्जनादिचूर्णम्। रसाञ्जनं प्रतिविषा वत्सकस्य फलत्वचौ। नागरं धातकी चैवं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना ॥ पित्तग्रहणीदोषार्शोरक्तपित्तातिसारनुत् ॥ १ ॥ इति रसाञ्जनादिचूर्णम्। श्रीफलशलाटुकल्को नागरचूर्णेन मिश्रितः सगुडः। ग्रहणीगदमत्युग्रं तक्रभुजा शीलितो जयति ॥ १ ॥ नागरातिविषामुस्तं धातकी सरसाञ्जनम्। वत्सकत्वक् फलं बिल्वं पाठा तिक्तकरोहिणी ॥ २ ॥ पिबेत्समांशं तच्चूर्णं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना। पित्तजे ग्रहणीदोषे रक्तं यच्चोपवेश्यते ॥ ३ ॥ अर्शांसि हृद्गदे शूलं

जयेचैव प्रवाहिकाम् । नागराद्यमिदं चूर्णं कृष्णात्रेयेण पूजितम् ॥ ४ ॥ इति नागराद्यं चूर्णम् । भूनिम्बकटुकाव्योषमुस्तानिन्द्रयवान्समान् । द्वौ चित्रकान्वत्सकत्वग्भागान् षोडश चूर्णयेत् ॥ १ ॥ गुडशीताम्बुना पीतं ग्रहणीपित्तदोषनुत् । कामलाज्वरपाण्डुघ्नं मेहतीव्रातिसारनुत् ॥ २ ॥ इति वृन्दात् । इति पित्तग्रहणीचिकित्सा ॥

॥ अथ श्लेष्मग्रहणीचिकित्सा ॥

शटी व्योषाभयं क्षारौ ग्रन्थिकं बीजपूरकम् । लवणाम्लाम्बुना पेयं श्लैष्मिके ग्रहणीगदे ॥१॥ रास्ना पथ्या शटी व्योषं द्वौ क्षारौ लवणानि च । ग्रन्थिकं मातुलिङ्गस्य समभेकत्र चूर्णयेत् ॥ पिबेदुष्णेन तोयेन श्लैष्मिके ग्रहणीगदे ॥ २ ॥ इति रास्नादिचूर्णम् इति श्लेष्मग्रहणी ॥ शुण्ठी समुस्तातिविषां गुडूचीं पिबेज्जलेन कथितां समांशाम् । मन्दानलत्वे सततामवाते सामानुबन्धे ग्रहणीगदे च ॥ १ ॥ इति शुण्ठ्यादिक्काथः ।

॥ अथ चित्रकादिगुटिका ॥

चित्रकं पिप्पलीमूलं द्वौ क्षारौ लवणानि च । व्योषं हिङ्ग्वजमोदा च चव्यमेकत्र चूर्णयेत् ॥ १ ॥ गुटिकामातुलिङ्गस्य दाडिमस्य रसेन वा । कृता विपाचयत्यामं दीपयत्याशु चानलम् ॥ २ ॥ इति चित्रकादिगुटिका ॥ चूर्णं चव्यकचित्रश्रीविश्वभेषजनिर्मितम् । तक्रेण सहितं हन्ति ग्रहणीं दुःखकारिणीम् ॥ १ ॥ अथ भल्लातकक्षारः भल्लातकं त्रिकटुकं त्रिफला लवणत्रयम् । अन्तर्धूमं द्विपलिकं गोपुरीषाग्निना दहेत् ॥ २ ॥ स क्षारः सर्पिषा पीतो भोज्ये वाप्यवचूर्णितः । हृद्रोगपाण्डुग्रहणीगुल्मोदावर्तशूलनुत् ॥ ३ ॥ इति भल्लातकक्षारः ॥

॥ अथ तक्रहरीतकी ॥

सप्ताहं वा दशाहं वा मासं मासार्धमेव वा । बलकालविकालज्ञो भिषक् तक्रं प्रयोजयेत् ॥ १ ॥ न तक्रदानात्प्रभवन्ति रोगा न तक्रसेवी व्यथते कदाचित् । यथा सुराणाममृतं प्रधानं तथा नराणां भुवि तक्रमाहुः ॥ २ ॥ तक्रं नोरक्षते दद्यान्नोष्णकाले न दुर्बले । न मूर्च्छाभ्रमदाहे च न रोगे रक्तपैत्तिके ॥ ३ ॥ इति वृन्दात् ॥ ग्रहणीदोषिणां तक्रं दीपनं ग्राहि लाघवात् । पथ्यमम्लमपाकित्वान्न च पित्तप्रकोपनम् ॥ १ ॥ अरुचौ मातुलिङ्गस्य केसरं साज्यसैन्धवम् । दद्याद्भोजनकाले तु प्रातस्तक्रं च रोगिणाम् ॥ २ ॥ दहनाजमोदसैन्धवनागरमरिचं पिबाम्लतक्रेण । सप्ताहादग्निबलं ग्रहण्यतीसारशूलघ्नम् ॥ ३ ॥ त्रिकंसे तक्रस्य द्विकुडवपटोः षष्टिरभयाः पचेद्यर्थाः सार्धं घृततिलजविश्वाग्निकुडवैः । समावाप्याजाजीमरिचचपलादीप्यकपलैर्लिहन्सर्वं वह्निं द्रढयति विकारांश्च जयति ॥ ४ ॥ इति तक्रहरीतकी ॥

---

१ (ख०) व्यस्थयः ।

॥ अथ कल्याणकावलेहः ॥

पाठाधान्ययवान्यजाजिहपुषाचव्याग्निसिन्धूद्भवैः सश्रेयस्यजमोदकीटरिपुभिः कृष्णाजटासंयुतैः । सव्योषैः सफलत्रिकैः सत्रुटिभिस्त्वक्पत्रकैरौषधैरित्यक्षप्रमितैः सतैलकुडवैः सार्धं त्रिवृन्मुष्टिभिः ॥ १ ॥ एतैरामलकीरसस्य तुलया सार्धं तुलार्धं गुडात्पक्वव्यं भिषजावलेहवदयं प्राग् भोजनाद्भक्षितः । ये केचिद्ग्रहणीगदाः सगुदजाः कासाः सशोषामयाः सश्वासाः श्वयथुस्वरोदररुजः कल्याणकस्ताञ्जयेत् ॥ २ ॥ इति कल्याणकावलेहः ॥ भूनिम्बकौटजकटुत्रिकमुस्ततिक्ताः कर्षांशकाः सशिखिमूलपिचुद्वयाश्च । त्वक् कौटजा पलचतुष्कमिता गुडाम्भः पीतं नृणामिह हरेद्ग्रहणीविकारान् ॥ १ ॥ बिल्वाब्दशक्रयववालकमोचसिद्धमाजं पयः पिबति यो दिवसत्रयं च । सोऽतिप्रवृद्धचिरकृद् ग्रहणीविकारं मांसं सशोणितमसाध्यमपि क्षिणोति ॥२॥ व्योषं दीप्याजमोदाक्रिमिरिपुदहनं रामठं चाश्वगन्धं सिन्धूत्थं जीरके द्वे रुचकफलयुतं धान्यकं तुल्यभागम् । भृङ्गीचूर्णं लवङ्गं घृतमधुसहितं शाणमात्रं च दद्याद्दीप्तिं पुष्टिं च कान्तिं बलमपि कुरुते नाशयेत्संग्रहण्याम् ॥ ३ ॥

॥ अथ वृद्धगङ्गाधरचूर्णम् ॥

मुस्ताबालकलोध्रवत्सकवृकीविश्वारलुश्रीमदालज्जामोचरसाम्रकौटजवृषाचूर्णस्तु गङ्गाधरः । पीतस्तण्डुलवारिमाक्षिकयुतः कर्षोन्मितो वाहिकामुग्रां च ग्रहणीं निहन्ति सहसा सर्वातिसारामयान् ॥ १ ॥ इति वृद्धगङ्गाधरचूर्णम् ॥

॥ अथ तालीसाद्यं चूर्णम् ॥

तालीसोग्रतुगाषडूषणनिशाबिल्वाजमोदासटी चातुर्जातलवङ्गधातकिविषाजातीफलं दीप्यकम् । पाठा मोचरसोत्पलञ्चलवणाजाजीद्वयं वेल्लकं वृक्षाम्लाम्लवरापलाशतरुजं मांस्यम्बुदं वालुकम् ॥१॥ ऐन्द्री[4] ब्रह्मसुवर्चला दृढपदा कुष्ठं समस्तैः[5] समं बल्या सर्वसमा जयाखिलसमा मत्स्यण्डिका वासिता । चूर्णोऽयं ग्रहणीक्षयादिकसनश्वासारुचिप्लीहहृद्दुर्नामातिसृतिज्वरार्तिपवनस्थौल्यप्रमेहप्रणुत् ॥ २ ॥ तीव्रापस्मृतिपाण्डुगुल्मजठरश्लेष्मोत्थपित्तोद्भवोन्मादध्वंसविधायको विजयते सर्वामयध्वंसकः । बालानां च विशेषतो हितकरः संस्पष्टवाणीप्रदः पुष्ट्यायुर्बलकान्तिधीस्मृतिमहामेधाविलासप्रदः ॥ ३ ॥ इति तालीसाद्यं चूर्णम् ॥

॥ अथ जातीफलाद्यं चूर्णम् ॥

जातीफलं लवङ्गैलापत्रत्वङ्नागकेसरम् । कर्पूरं चन्दनं लोध्रं त्वक्क्षीरीतगरामलैः ॥ १ ॥ तालीसपिप्पलीपथ्यास्थूलजीरकचित्रकैः । शुण्ठीविडङ्गमरिचैः समभागैर्विचूर्णितैः ॥ २ ॥ यावन्त्येतानि चूर्णानि दद्याद्भङ्गां च तावतीम् । सर्वचूर्ण-

---

१ (ग० ङ० च० छ०) कौटबीज । २ (ख० घ० ङ०) शृङ्गी । ३ (ग० च०) रसाल । ४ (क०) ऐन्द्रम् । ५ (च० छ० ङ०) समन्तैः ।

समा देया शर्करा सुभिषग्वरैः ॥ ३ ॥ कर्षमात्रं ततः खादेन्मधुना प्लावितं सुधीः । अस्य प्रभावाद्ग्रहणीकासश्वासारुचिक्षयाः ॥ वातश्लेष्मप्रतिश्यायाः प्रशमं यान्ति सर्वथा ॥ ४ ॥ इति जातीफलाद्यं चूर्णम् ।

॥ अथ बिल्वाद्यं घृतम् ॥

बिल्वाग्निचव्यार्द्रकशृङ्गबेरकाथेन कल्केन च सिद्धमाज्यम् । सच्छागदुग्धं ग्रहणीगदोत्थे शोफाग्निसादारुचिनुद्वरा सा ॥ १ ॥ इति बिल्वाद्यं घृतम् । कृच्छ्रेण कठिनत्वेन यः पुरीषं विमुञ्चति । सघृतं लवणं तस्य पाययेत्क्लेशशान्तये ॥ बिडं यवानीविष्टम्भे पिबेदुष्णेन वारिणा ॥ १ ॥

॥ अथ द्राक्षासवः ॥

मृद्वीकायाः पलशतं चतुर्द्रोणेऽम्भसः पचेत् । द्रोणशेषे तु शीते च पूते तस्मिन्प्रदापयेत् ॥ १ ॥ द्विशते क्षौद्रखण्डाभ्यां धातक्याः प्रस्थमेव च । कक्कोलकलवङ्गे च जातीसस्यं तथैव च ॥ २ ॥ पलांशकानि मरिचं त्वगेलापत्रकेसरैः । पिप्पली चित्रकं चव्यं पिप्पलीमूलरेणुकम् ॥ ३ ॥ घृतभाण्डस्थितमिदं चन्दनागुरुधूपितम् । कर्पूरवासितो ह्येष ग्रहणीदीपनः परम् ॥ ४ ॥ अर्शसां नाशनः श्रेष्ठ उदावर्तास्रगुल्मनुत् । जठरक्रिमिकुष्ठानि व्रणांश्च विविधांस्तथा ॥ ५ ॥ अक्षिरोगशिरोरोगगलरोगविनाशनः । ज्वरमामं महाव्याधिं पाण्डुरोगं सकामलम् ॥ नाम्ना द्राक्षासवो ह्येष बृंहणो बलवर्णकृत् ॥ ६ ॥ इति गदनिग्रहाद्द्राक्षासवः ।

॥ अथ रसाः ॥

सूतकं गन्धकं लोहं विषं चित्रकपत्रकम् । वरारी रेणुका मुस्ता एला ग्रन्थिककेशरम् ॥ १ ॥ फलत्रयं त्रिकटुकं शुल्बभस्म तथैव च । एतानि समभागानि सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् ॥ २ ॥ ग्रहण्यां पाण्डुरोगे च दातव्यं मधुना सह । अतिसारे क्षये कासे प्रमेहे विषमज्वरे । नानानुपानैर्दातव्यश्चतुर्मूर्ती रसोत्तमः ॥ ३ ॥ अथ सुवर्णरसपर्पटी । शुद्धसूतं पलमितं तुर्यांशस्वर्णसंयुतम् । मर्दयेन्निम्बुनीरेण यावदेकत्वमाप्नुयात् ॥ १ ॥ प्रक्षाल्योष्णाम्बुना पश्चात्पलमात्रे सुगन्धके । द्रुते लोहमये पात्रे बादरानलयोगतः ॥ २ ॥ प्रक्षिप्य चालयेल्लोह्यां मन्दं लोहशलाकया । ततः पाकं विदित्वा तु रम्भापत्रे शनैः क्षिपेत् ॥ ३ ॥ गोमयस्थे तदुपरि रम्भापात्रेण यन्त्रयेत् । शीतं तच्चूर्णितं गुञ्जाक्रमवृद्धं निषेवयेत् ॥ ४ ॥ माषमात्रं भवेद्यावत्ततो मात्रां न वर्धयेत् । सक्षौद्रेणोषणेनैव लेहयेद्भिषगुत्तमः ॥ ५ ॥ ग्रहणीं हन्ति शोषं च सुवर्णरसपर्पटी । सद्योबलकरी शुक्रवर्धनी वह्निदीपनी ॥ क्षयकासश्वासमेहशूलातीसारपाण्डुनुत् ॥ ६ ॥ इति सुवर्णरसपर्पटी ॥ अथ ग्रहणीकपाटः ॥ तारमौक्तिकहेमानि सारश्चैकैकभागिकम् । द्विभागो गन्धकः सूतस्त्रिभागो मर्दये-

---

१ (च०) वरं तद् ।

दिमान् ॥ १ ॥ कपित्थस्वरसैर्गाढं मृगशृङ्गे ततः क्षिपेत् । पुटेन्मध्ये पुटेनैव सत उद्धृत्य मर्दयेत् ॥ २ ॥ बलारसैः सप्तवेलमपामार्गरसैस्त्रिधा । लोध्रप्रतिविषामुस्तधातकीन्द्रयवामृता ॥ ३ ॥ प्रत्येकमेतत्स्वरसैर्भावना स्यात् त्रिधा त्रिधा । माषमात्रं रसो देयो मधुना मरिचैस्तथा ॥ ४ ॥ हन्यात्सर्वानतीसारान् ग्रहणीं सर्वजामपि । कपाटो ग्रहणीरोगे रसोऽयं वह्निदीपनः ॥५॥ अन्यश्च । रसेन्द्रगन्धातिविषाभयाभ्रं क्षारत्रयं मोचरसो वचा च । जया च जम्बीररसेन पिष्टं पिण्डीकृतं स्याद्ग्रहणीकपाटः ॥१॥ अन्यश्च रसराजलक्ष्म्याः । शुद्धैः कर्कवराटकैर्गणनया भल्लातकांस्तत्समाञ्छ्रोतान्बब्बुलकण्टकैर्लघुपुटैस्तस्याङ्घ्रिभागं रसम् । लेलीतेन समं विचूर्ण्य जयया सप्तानुभाव्यं शिवः प्रोक्तोऽयं ग्रहणीकपाटकरसस्त्रैवल्लकस्त्वौषधैः ॥ १ ॥ इति ग्रहणीकपाटः ॥ अथ ग्रहणीगजकेसरी रसः ॥ गन्धं पारदमभ्रकं च दरदं लोहं च जातीफलं बिल्वं मोचरसं विषं प्रतिविषां व्योषं तथा धातकीम् । भृष्टामप्यभयां कपित्थजलदौ दीप्यानलौ दाडिमं टङ्काद्रसमकलिङ्गकात्कनकजं बीजं च पक्षेक्षणम् ॥ १ ॥ एतत्सुर्यमफेनमेतदखिलं संमर्द्य संचूर्णयेद्धत्तूरच्छदजै रसैश्च मतिमान्कुर्यान्मरीचाकृतिम् । दत्ता सा ग्रहणीगदं सरुधिरं सामं सशूलं चिरातीसारं विनिहन्ति जूर्तिसहितां तीव्रां विषूचीमपि ॥ २ ॥ दुःसाध्यामपि बिम्बसीं परिहरेदुक्तानुपानैरयं नाम्ना तु ग्रहणीमतङ्गजमदध्वंसीभकण्ठीरवः ॥ ३ ॥ इति ग्रहणीगजकेसरी रसः ॥ अथ रसपर्पटी ॥ शुद्धपारदगन्धाभ्यां कृता पर्पटिका नृणाम् । निहन्ति ग्रहणीं क्षौद्रयुक्ता पथ्यभुजां भृशम् ॥ १ ॥ इति रसपर्पटी ॥ अथ पञ्चामृतपर्पटीरसः ॥ लोहाभ्रार्करसं समं द्विगुणितं गन्धं पचेत्कोलिकाकाष्ठाग्नौ मृदुले निधाय सकलं लोहस्य पात्रे भिषक् । सर्वं गोमयमण्डले विनिहिते रम्भादले विन्यसेत्तस्योर्ध्वं कदलीदलं द्रुततरं वैद्येश्वरो विन्यसेत् ॥१॥ स्यात्पञ्चामृतपर्पटी ग्रहणिकायक्ष्मातिसारज्वरस्त्रीरुक्पाण्डुगराम्लपित्तगुदजक्षुन्मान्द्यविध्वंसिनी ॥ २ ॥ ग्रहण्यामनुपानं हि हिङ्गु सैन्धवजीरकम् । जीरकम् पाण्डुगरयोरितरेषु स्वयुक्तितः ॥ ३ ॥ इति पञ्चामृतपर्पटीरसः ॥ अथ कनकसुन्दररसः ॥ मरीचबलिहिङ्गुलैर्गरलपिप्पलीटङ्कणैः सुवर्णभवबीजकैः समलवैर्दिनार्धावधि । जयारसविमर्दितैः कनकसुन्दरः सुन्दरि स्मृतो ग्रहणिकाज्वरातिसृतिवह्निमान्द्यापहः ॥१॥ इति कनकसुन्दररसः ॥ अथ शङ्खवटी । चिञ्चाक्षारपलं पटुव्रजपलं निम्बूरसे कल्कितं तस्मिन्शङ्खपलं प्रतप्तमसकृन्निर्वाप्य शीर्णावधि । हिङ्गुव्योषपलं रसामृतबलीन्निक्षिप्य निष्कांशकान् बद्ध्वा शङ्खवटी क्षयग्रहणिकारुक्पक्तिशूलादिषु ॥ १ ॥ इति शङ्खवटी ॥ अथाग्निसूनुरसः । भागो दग्धकपर्दकस्य च तथा शङ्खस्य भागद्वयम् भागो गन्धकसूतयोर्मिलितयोः पिष्ट्वा मरीचादपि । भागस्य त्रितयं नियोज्य सकलं निम्बूरसे चूर्णितं नाम्ना वह्निसुतो रसोऽयमचिरान्मान्द्यं जयेद्दारुणम् ॥ १ ॥ घृतेन खण्डात्सह भक्षितेन क्षीणाग्नरान्ह-

---

१ (च०) स्यूतान् । २ (घ०) कमलजम् । ३ (म० क०) विनिहितम् ।

स्तिसमान्करोति । समागधीचूर्णघृतेन लीढ्वा नरः प्रमुञ्चेद् ग्रहणीविकाराद् ॥ २ ॥ शोषज्वरारोचकशूलगुल्मान्पाण्डूदराशोंग्रहणीविकारान् । तक्रानुपानो जयति प्रमेहान्युक्त्या प्रयुक्तोऽग्निसुतो रसेन्द्रः ॥ ३ ॥ इत्यग्निसूतुरसः ॥ अथागस्तिसूतराजो रसः ॥ रसबलिसमभागं तुल्यहिङ्गुलयुक्तं द्विगुणकनकबीजं नागफेनेन तुल्यम् । सकलविहितचूर्णं भावयेद्भृङ्गनीरैर्ग्रहणिजलधिशोषे सूतराजो ह्यगस्तिः ॥ १ ॥ त्रिकटुकमधुयुक्तः सर्ववान्तिं च शूलं कफपवनविकारं वह्निमान्द्यं च निद्राम् । घृतमरिचयुतोऽयं गुञ्जमात्रः प्रवाहीं हरति षडतिसाराञ्जीरजातीफलेन ॥ २ ॥ इत्यगस्तिसूतराजो रसः ॥ अथ क्षारताम्ररसः ॥ शङ्खक्षारार्कभूतिं च वराटं लोहभस्मकम् । अयोमलं यवक्षारं टङ्कणक्षारमेव च ॥ १ ॥ त्रिकटुं सैन्धवं तुल्यं भृङ्गतोयेन मर्दयेत् । आटरूषरसैर्मर्चमार्द्रकस्वरसेन च ॥ २ ॥ चणमात्रां वटीं कृत्वा रसोऽयं क्षारताम्रकः । श्वासे कासे प्रतिश्याये पुराणज्वरपीडिते ॥ ३ ॥ मन्दाग्नौ ग्रहणीदोषे त्वनुपानं यथोचितम् । सेवयेत्सप्तरात्रेण नाशयेन्नात्र संशयः ॥ ४ ॥ चिरकालानुबन्धे च सेवयेन्मण्डलावधि । तत्तद्व्याधिहरं पथ्यं नियमेन समाचरेत् ॥ ५ ॥ इति क्षारताम्ररसः ॥ इति रसाः ॥

॥ अथ पथ्यम् ॥

मुद्गषष्टिकशाली च आढकी माक्षिकं तथा । छाग्याः पयो दधि घृतं नवनीतं कपित्थकम् ॥ १ ॥ निःसारं दधि गोर्बिल्वं रम्भायाः कुसुमं फलम् । दाडिमं लाजक्तन्मण्डः शृङ्गाटं क्षुद्रमत्स्यकः ॥ २ ॥ एणतित्तिरलावानां शशानां क्रव्यमेव च । ग्रहण्यामातुरे पथ्यं कथितं मुनिभिर्हितम् ॥ ३ ॥ पिच्छिलानि कठोराणि गुरूण्यन्नानि यानि च । आमकृन्ति न सेव्यानि ग्रहणीरोगिभिः क्वचित् ॥ ४ ॥ इति ग्रहणीचिकित्सा ॥

॥ अथार्शोरोगनिदानम् ॥

पृथग्दोषैः समस्तैश्च शोणितात्सहजानि च । अर्शांसि षट्प्रकाराणि विद्याद्गुदवलित्रये ॥ १ ॥

॥ अथार्शसां स्वरूपमाह ॥

दोषास्त्वङ्मांसमेदांसि संदूष्य विविधाकृतीन् । मांसाङ्कुरानपानादौ कुर्वन्त्यर्शांसि ताञ्जगुः ॥ १ ॥

॥ अथार्शसां हेतुमाह ॥

कषायकटुतिक्तानि रूक्षशीतलघूनि च । प्रमिताल्पाशनं तीक्ष्णं मद्यं मैथुनसे-

१ (क० ध०) शृङ्ग भृङ्गी ।

वनम् ॥ १ ॥ लङ्घनं देशकालौ च शीतौ व्यायामकर्म च । शोको वातातपस्पर्शो हेतुर्वातार्शसां मतः ॥ २ ॥ कट्वम्ललवणोष्णानि व्यायामाग्न्यातपप्रभाः । देशकालावशिशिरौ क्रोधो मद्यमसूयनम् ॥ ३ ॥ विदाहि तीक्ष्णमुष्णं च सर्वं पानान्नभेषजम् । पित्तोल्बणानां विज्ञेयः प्रकोपे हेतुरर्शसाम् ॥ ४ ॥ मधुरस्निग्धशीतानि लवणाम्लगुरूणि च । अव्यायामदिवास्वप्नशय्यासनसुखे रतिः ॥ ५ ॥ प्राग्वातसेवा शीतौ च देशकालावचिन्तनम् । श्लैष्मिकाणां समुद्दिष्टमेतत्कारणमर्शसाम् ॥ ६ ॥ हेतुलक्षणसंसर्गाद्विद्याद्द्वन्द्वोल्बणानि च । सर्वो हेतुस्त्रिदोषाणां सहजैर्लक्षणैः समम् ॥ ७ ॥

॥ अथार्शसां पूर्वरूपमाह ॥

विष्टम्भोऽन्नस्य दौर्बल्यं कुक्षेराटोप एव च । कार्श्यमुद्गारबाहुल्यं सक्थिसादोऽल्पविट्कता ॥ १ ॥ ग्रहणीरोगपाण्डूवार्तिराशङ्का चोदरस्य च । पूर्वरूपाणि निर्दिष्टान्यर्शसामभिवृद्धये ॥ २ ॥

॥ अथ वातार्शसो लक्षणमाह ॥

गुदाङ्कुरा बह्वनिलाः शुष्काश्चिमिचिमान्विताः । म्लानाः श्यावारुणाः स्तब्धा विशदाः परुषाः खराः ॥ १ ॥ मिथो विसदृशा वक्रास्तीक्ष्णा विस्फुटिताननाः । बिम्बीकर्कन्धुखर्जूरकार्पासीफलसन्निभाः ॥ २ ॥ केचित्कदम्बपुष्पाभाः केचित्सिद्धार्थकोपमाः । शिरःपार्श्वांसकट्यूरुवङ्क्षणाभ्यधिकव्यथाः ॥ ३ ॥ क्षवथूद्गारविष्टम्भहृद्ग्रहारोचकप्रदाः । कासश्वासाग्निवैषम्यकर्णनादभ्रमावहाः ॥ ४ ॥ तैरार्तो ग्रथितं स्तोकं सशब्दं सप्रवाहिकम् । रुक्फेनपिच्छानुगतं विबद्धमुपवेश्यते ॥ ५ ॥ कृष्णत्वङ्नखविण्मूत्रनेत्रवक्त्रश्च जायते । गुल्मप्लीहोदराष्ठीलासंभवस्तत एव च ॥ ६ ॥

॥ अथ पित्तार्शोलक्षणम् ॥

पित्तोत्तरा नीलमुखा रक्तपीतासितप्रभाः । तन्वस्रस्राविणो विस्रास्तनवो मृदवः श्लथाः ॥ १ ॥ शुकजिह्वायकृत्खण्डजलौकावक्त्रसन्निभाः । दाहपाकज्वरस्वेदतृण्मूर्छारतिमोहदाः ॥ २ ॥ सोष्माणो द्रवनीलोष्णपीतरक्तामवर्चसः । यवमध्या हरित्पीता हारिद्रत्वङ्नखादयः ॥ ३ ॥

॥ अथ कफोल्बणार्शोलक्षणम् ॥

श्लेष्मोल्बणा महामूला घना मन्दरुजः सिताः । उत्सन्नोपचिताः स्निग्धाः स्तब्धवृत्तगुरुस्थिराः ॥ १ ॥ पिच्छिलाः स्तिमिताः श्लक्ष्णाः कण्ड्वाढ्याः स्पर्शनप्रियाः । करीरपनसास्थ्याभास्तथा गोस्तनसन्निभाः ॥ २ ॥ वङ्क्षणानाहिनः पायुबस्तिनाभ्यवकर्षिणः । सकासश्वासहृल्लासप्रसेका रुचिपीनसाः ॥ ३ ॥ मेहकृच्छ्रशिरोजाड्यशिशिरज्वरकारिणः । क्लैब्याग्निमार्दवच्छर्दिरामप्रायविकारदाः ॥ ४ ॥

---

१ (च) भ्रमाः ।

वसाभाः सकफप्राज्यपुरीषाः समवाहिकाः । न स्रवन्ति न भिद्यन्ते पाण्डु-स्निग्धत्वगादयः ॥ ५ ॥

॥ अथ त्रिदोषजसहजार्शसोर्लक्षणम् ॥

सर्वैः सर्वात्मकान्याहुर्लक्षणैः सहजानि च ॥ १ ॥

॥ अथ रक्तार्शोलक्षणम् ॥

रक्तोल्वणा गुदे कीलाः पित्ताकृतिसमन्विताः । वटप्ररोहसदृशा गुञ्जा-विद्रुमसन्निभाः ॥ १ ॥ तेऽत्यर्थं दुष्टमुष्णं च गाढविट्प्रपीडिताः । स्रवन्ति सहसा रक्तं तस्य चातिप्रवृत्तितः ॥ २ ॥ भेकाभः पीड्यते दुःखैः शोणितक्षयसंभवैः । हीन-वर्णबलोत्साहो हतौजाः कलुषेन्द्रियः ॥ विट्श्यावं कठिनं रूक्षमधो वायुर्न गच्छति ॥ ३ ॥

॥ अथ रक्तार्शसि वातादीनामनुबन्धमाह ॥

तनु चारुणवर्णं च फेनिलं चासृगर्शसाम् । कट्यूरुगुदशूलं च दौर्बल्यं यदि वा-धिकम् ॥ १ ॥ तत्रानुबन्धो वातस्य हेतुर्यदि च रूक्षणम् । शिथिलं श्वेतपीतं च विट्स्निग्धं गुरु शीतलम् ॥ २ ॥ यद्यर्शसां घनं चासृक् तन्तुमत्पाण्डुपिच्छिलम् । गुदं सपिच्छं स्तिमितं गुरु स्निग्धं च कारणम् ॥ श्लेष्मानुबन्धो विज्ञेयस्तत्र रक्तार्शसां बुधैः ॥ ३ ॥

॥ अथ सर्वशरीरव्यापित्वमाह ॥

पञ्चात्मा मारुतः पित्तं कफो गुदवलित्रये । सर्वे एव प्रकुप्यन्ति गुदजानां समु-द्भवे ॥ १ ॥ तस्मादर्शांसि दुःखानि बहुव्याधिकराणि च । सर्वदेहोपतापीनि प्रायः कृच्छ्रतमानि च ॥ २ ॥ बाह्यायां तु वलौ जातान्येकदोषोल्बणानि च । अर्शांसि सुखसाध्यानि न चिरोत्पतितानि च ॥ ३ ॥

॥ अथ कृच्छ्रसाध्यान्याह ॥

द्वन्द्वजानि द्वितीयायां वलौ यान्याश्रितानि च । कृच्छ्रसाध्यानि तान्याहुः परि-संवत्सराणि च ॥ १ ॥

॥ अथासाध्यान्याह ॥

सहजानि त्रिदोषाणि यानि चाभ्यन्तरे[१] वलौ । जायन्तेऽर्शांसि संश्रित्य ता-न्यसाध्यानि निर्दिशेत् ॥ १ ॥ शेषत्वादायुषस्तानि चतुष्पादसमन्विते । याप्यन्ते दीप्तकायाग्नेः प्रत्याख्येयान्यतोऽन्यथा ॥ २[२] ॥

---

१ (च०) वर्तते । २ (च०) चाभ्यन्तरां वलिम् ।

॥ अथोपद्रवादसाध्यत्वमाह ॥

हस्ते पादे मुखे नाभ्यां गुदे वृषणयोस्तथा । शोथो हृत्पार्श्वशूलं च यस्यासाध्यार्शसो हि सः ॥ १ ॥ हृत्पार्श्वशूलसंमोहो छर्दिरङ्गस्य रुग्ज्वरः । तृष्णा गुदस्य पाकश्च निहन्युर्गुदजातुरम् ॥ २ ॥ तृष्णारोचकशूलार्तमतिप्रस्रुतशोणितम् । शोथातीसारसंयुक्तमर्शांसि क्षपयन्ति च ॥ ३ ॥

॥ अथ स्थानान्तरेऽर्शांस्याह ॥

मेण्ढ्रादिष्वपि लक्ष्यन्ते यथास्वं नाभिजानि च । गण्डूपदास्यरूपाणि पिच्छिलानि मृदूनि च ॥ १ ॥

॥ अथ चर्मकीलप्राप्तिपूर्वकमर्शोलक्षणमाह ॥

व्यानो गृहीत्वा श्लेष्माणं करोत्यर्शस्त्वचो बहिः । कीलोपमं स्थिरखरं चर्मकीलं तु तं विदुः ॥ १ ॥

॥ अथ तस्यैव वातादिभेदेन लक्षणमाह ॥

वातेन तोदरूक्षत्वं पित्तादसितरक्तता । श्लेष्मणा स्निग्धता तस्य ग्रथितत्वं सवर्णता ॥ १ ॥ अरिवत्प्राणिनो मांसकीलका विवसन्ति यत् । अर्शांसि तस्मादुच्यन्ते गुदमार्गनिरोधतः ॥ २ ॥ इत्यर्शोनिदानम् ॥

॥ अथार्शश्चिकित्सां व्याख्यास्यामः ॥

स्नेहः स्वेदादयो वाते पित्ते स्यू रेचनादयः । कफे वान्त्यादयोऽर्शःसु मिश्रे मिश्रा प्रतिक्रिया ॥ पित्तवद्रक्तजे कार्यः प्रतीकारोऽर्शसि ध्रुवम् ॥ १ ॥ अर्शोऽतिसारग्रहणीविकाराः प्रायेण चान्योन्यनिदानभूताः । सन्नेऽनले सन्ति न सन्ति दीप्ते रक्षेदतस्तेषु विशेषतोऽग्निम् ॥ २ ॥ दुर्नाम्नां साधनोपायश्चतुर्धा परिकीर्तितः । भेषजक्षारशस्त्राग्निसाध्यत्वं याप्यमुच्यते ॥ ३ ॥

॥ अथ तिलादिमोदकः ॥

तिलभल्लातकं पथ्या गुडश्चेति समांशकम् । दुर्नामश्वासकासघ्नं प्लीहपाण्डुज्वरापहम् ॥ १ ॥ इति तिलादिमोदकः ॥

॥ अथ मरीच्यादिमोदकः ॥

मरिचमहौषधचित्रकसूरणभागा यथोत्तरं द्विगुणाः । सर्वसमो गुडभागः सेव्योऽयं मोदकः प्रसिद्धफलः ॥ १ ॥ इति मरिचादिमोदकः ॥

॥ अथ प्राणदो मोदकः ॥

तालीसज्वलनोषणाः सचविकास्तुल्या द्विभागा भवेत् कृष्णामूलसमन्विता

---

१ (च०) गुदास्य ।

त्रिपलिका शुण्ठी चतुर्जातकम् । स्यान्मुष्टिप्रमितं गुडस्त्रिगुणितैरेभिः कृता मोदकाः कासश्वासमदाग्निमान्द्यगुदजप्लीहप्रमेहापहाः ॥ १॥ इति प्राणदो मोदकः ॥

॥ अथ काङ्कायनगुटिका ॥

पथ्यादलस्य पलपञ्चकमेकमेवमेकं पलं तु मरिचादपि जीरकस्य । कृष्णा-तदुद्भवजटाचविकाग्निशुण्ठ्यः कृष्णादिपञ्चकमिदं पलतः प्रवृद्धम् ॥ १ ॥ पलाष्टभ-ल्लातकसंप्रयुक्तं कन्दस्त्वरुष्करफलाद् द्विगुणः प्रकल्प्यः । स्याद्यावशूककुडवार्धमतः समस्तैर्योज्यो गुडो द्विगुणितो वटकीकृतश्च ॥ २ ॥ काङ्कायनेन मुनिना वटकः किलायमुक्तः प्रजाहिततमेन गुदामयघ्नः । क्षाराग्निशस्त्रपतनैरपि ये न सिद्धाः सि-ध्यन्त्यनेन वटकेन गुदामयास्ते ॥ ३ ॥ इति काङ्कायनगुटिका ॥

॥ अथ सूरणमोदकः ॥

चित्रकस्य पलं त्वेकं द्विपलं सूरणस्य च । पलार्धं नागरस्यापि मरिचं कोलमा-त्रकम् ॥ १ ॥ भल्लातकं कणामूलं विडङ्गं त्रिफला कणा । तालीससहितान्सर्वान-क्षमात्रान्प्रयोजयेत् ॥ २ ॥ द्वे पले वृद्धदारस्य तालमूल्याः पलं भवेत् । त्वगेला-मरिचांशं च सर्वानेकत्र चूर्णयेत् ॥ ३ ॥ गुडेन मर्दयित्वा तु द्विगुणेनेह बुद्धिमान् । मोदकः सूरणो नाम त्वक्षमात्रः प्रमाणतः ॥ ४ ॥ उपयुक्तो निहन्त्याशु गुदकीलान्न संशयः । अग्निवृद्धिकरः पुंसां सेव्यमानो महागुणः ॥ ५ ॥ अथ द्वितीयः ॥ शुष्कात्सूरणकन्दतोऽर्धमिलितं व्योषं तथा चित्रकं श्रेष्ठाजीरकरामठं समलवं दीप्याजमोदान्वितम् । सर्वस्वाङ्घ्रिकसिन्धुजं परिभवेन्निम्बुद्रवैर्वासरं सिद्धः सूरण-मोदको गदहरः श्रेष्ठो भवेत्प्राणिनाम् ॥ १ ॥ शूलं सङ्ग्रहणीगदं त्वतिसृतिं दुष्टां प्रवाहीं जयेद्दीप्ताग्निं कुरुते बलं वितनुते गुल्मप्रणाशं तथा । अर्शांस्युद्धतमारुताम-यहरो बाले च वृद्धे हितो गर्भिण्यां च न शस्यते न निपुणैर्नो रक्तपित्तेऽपि च ॥ २ ॥ इति सूरणमोदकः ॥

॥ अथ सूरणपुटपाकः ॥

मृल्लिप्तं सौरणं कन्दं पक्त्वाऽग्नौ पुटपाकवत् । दद्यात्सतैललवणं दुर्नामविनिवृत्तये ॥ १ ॥ सौरणं कन्दमादाय पुटपाकेन पाचयेत् । सतैलगुडसंयुक्तो रसश्चार्शोविकार-नुत् ॥ २ ॥ इति सूरणपुटपाकः ॥

॥ अथ बाहुशालगुडः ॥

इन्द्रवारुणिका मुस्ता शुण्ठी दन्ती हरीतकी । त्रिवृत्सटी विडङ्गानि गोक्षुरश्चि-त्रकस्तथा ॥ १॥ तेजोह्वा च द्विकर्षाणि पृथग् द्रव्याणि कारयेत् । सूरणस्य पला-न्यष्टौ वृद्धदारश्चतुष्पलम् ॥ २ ॥ चतुष्पलं स्याद्भल्लातं क्काथयेत्सर्वमेकतः । जलद्रोणे

१ (ग० ङ० छ०) पलाद् । २ (ग० च० छ०) सद्याव । ३ (ग० ङ०) समस्तयोगो । (च०) समस्ताद्योज्यो । ४ (छ०) गुडाद्विगु० । ५ (ग० च०) मरीचांशे । छ० मरिचांशेन । ६ (ग० च०) फलम् ।

चतुर्थांशं गृह्णीयात्क्वाथमुत्तमम् ॥ ३ ॥ क्वाथ्यद्रव्यात्रिगुणितं गुडं क्षिप्त्वा पुनः पचेत् । सम्यक् पक्वं च तं ज्ञात्वा चूर्णान्येतानि दापयेत् ॥ ४॥ चित्रकस्त्रिवृता दन्ती तेजोह्वा पलिकाः पृथक् । पृथक् त्रिपलिकाः कार्या व्योषैलामरिचत्वचः ॥ ५ ॥ निक्षिपेन्मधु शीते च तस्मिन्प्रस्थप्रमाणकम् । एवं सिद्धो भवेच्छ्रीमान्बाहुशालो गुडः शुभः ॥ ६ ॥ जयेदर्शांसि सर्वाणि गुल्मान्वातोदरं तथा । आमवातं प्रतिश्यायं ग्रहणीक्षयपीनसान् । हलीमकं पाण्डुरोगं प्रमेहे च रसायनम् ॥ ७ ॥ इति बाहुशालगुडः ॥

॥ अथागस्तिमोदकः ॥

हरीतकीनां त्रिपलं त्रीण्याम्राणि कटुत्रिकम् । त्वक्पत्रकं चार्धपलं गुडस्याष्टपलं मतम् ॥ १ ॥ अगस्तिमोदकानेतान्कल्पितान्परिभक्षयेत् । शोफार्शोग्रहणीदोषकासोदावर्तनाशनान् ॥ २ ॥ इत्यगस्तिमोदकः ॥

॥ अथ लघुसूरणमोदकः ॥

कणामरीचविश्वाग्निसूरणैस्तु गुडैः क्रमात् । द्विगुणैर्मोदकोऽर्शोघ्नः परं पाचनदीपनः ॥ १ ॥ इति लघुसूरणमोदकः ॥

॥ अथ बृहद्भल्लातकलेहः ॥

सुपक्वभल्लातफलानि सम्यग् द्विधा विधायाढकसंमितानि । विपाच्य तोयेन चतुर्गुणेन चतुर्थशेषे व्यपनीय तानि ॥१॥ पुनः पचेत्क्षीरचतुर्गुणेन घृतांशयुक्तेन घनं यथा स्यात् । सितोपला षोडशभिः पलैश्च विमर्द्य संस्थाप्य दिनानि सप्त ॥ २ ॥ ततः प्रयोज्याग्निबलेन मात्रां जयेद्विकारानखिलान्गुदोत्थान् । कचान्सुनीलान्घनकुञ्चिताग्रान्सुपर्णदृष्टिं च शशाङ्ककान्तिम् ॥ ३ ॥ जवं हयानां बलमुत्तमं च स्वरं मयूरस्य हुताशदीप्तिम् । स्त्रीवल्लभत्वं विविधप्रभावं नीरोगतां द्वित्रिशतायुषं च ॥ ४ ॥ न चान्नपाने परिहार्यमस्ति न चातपे नाध्वनि मैथुने च । प्रयोगकाले सकलामयानां राजाधिराजा च रसायनानाम् ॥ ५ ॥ इति बृहद्भल्लातकलेहः ॥

॥ अथार्शसि शर्करासवः ॥

दुरालभायाः प्रस्थस्य चित्रकस्य वृषस्य च । पथ्यामलकयोश्चैव पाठाया नागरस्य च ॥ १ ॥ दद्याद्द्विपलिकान्भागाञ्जलद्रोणे विपाचयेत् । पादशेषे रसे पूते सुशीते शर्कराशतम् ॥ २ ॥ दत्वा कुम्भे दृढे स्थाप्यं मासार्धं घृतभाजने । प्रलिप्ते पिप्पलीचव्यप्रियङ्गुमधुसर्पिषा ॥ ३ ॥ तस्य मात्रां पिबेत्काले शार्करस्य यथाबलम् । अर्शांसि ग्रहणीरोगमुदावर्तमरोचकम् ॥ ४ ॥ शकृन्मूत्रानिलोद्गारविबन्धानग्निमार्दवम् । हृद्रोगं पाण्डुरोगं च सर्वरोगान्प्रणाशयेत् ॥ ५ ॥ इति शर्करासवः ॥

---

१ (ग० ङ च० छ०) क्वाथ ।

॥ अथ द्राक्षासवः ॥

द्राक्षापलशतं दत्वा चतुर्द्रोणेऽम्भसः पचेत् । द्रोणशेषे रसे तस्मिन्पूतशेषे प्रदापयेत् ॥ १ ॥ शर्करायास्तुलां दत्वा तत्तुल्यं मधुनस्तथा । पलानि सप्त धातक्याः स्थापयेदाज्यभाजने ॥ २ ॥ जातीलवङ्गकक्कोलवलीफलचन्दनैः । कृष्णा त्रिगन्धसंयुक्ता भागैरर्धपलांशकैः ॥ ३ ॥ त्रिःसप्ताहाद्भवेत्पेयं तत्र मात्रा यथाबलम् । नाम्ना द्राक्षासवो ह्येष नाशयेद्गुदकीलकान् ॥४॥ शोषारोचकहृत्पाण्डुरक्तपित्तभगन्दरान् । गुल्मोदरकृमिग्रन्थिक्षतशोषज्वरान्तकृत् ॥ वातपित्तप्रशमनः शस्तश्च बलवर्णकृत् ॥ ५ ॥ इति द्राक्षासवः

॥ अथ समशर्करचूर्णम् ॥

शुण्ठीकणामरिचनागदलत्वगेलं चूर्णीकृतं क्रमविवर्धितमूर्ध्वमन्त्यात् । खादेदिदं समसितं गुदजाग्निमान्द्यगुल्मोदरश्वयथुपाण्डुगुदोद्भवेषु ॥ १ ॥ इति समशर्करचूर्णम् ॥

॥ अथ व्योषाद्यं चूर्णम् ॥

व्योषाग्न्यरुष्करविडङ्गतिलाभयानां चूर्णं गुडेन सहितं सततं प्रयोज्यम् । दुर्नामशोफगरकुष्ठशकृद्विबन्धमग्निर्जयत्यबलतां कृमिपाण्डुतां च ॥ १ ॥ चूर्णे चूर्णसमो देयो मोदके द्विगुणो गुडः । गुडव्योषवरावेल्लतिलारुष्करचित्रकैः ॥ अर्शांसि हन्ति गुटिका त्वग्निकरी च शीलिता ॥ २ ॥ गुडेन शुण्ठीमथवोपकुल्यां पथ्यां तृतीयामथ दाडिमं च ॥ आमेष्वजीर्णेषु गुदामयेषु वर्चोविबन्धेषु च नित्यमद्यात् ॥ ३ ॥ शर्करया युतसूरणकन्दः कुञ्जरकेसरमेव तथान्यत् ॥ क्षौद्रयुतं नवनीतमथो वा सूदनकारणमर्शस एव ॥ ४ ॥ समूलपत्रकोकम्बं पलद्वयमितं शुभम् । भल्लातफलमज्जाया मरीचस्य पलं पलम् ॥५॥ एतच्चूर्णीकृतं सूक्ष्मं भक्षयेत्कर्षसंमितम् । अर्शोऽङ्कुरान्निहन्त्याशु सबाह्याभ्यन्तरानपि ॥ ६ ॥ दुःस्पर्शकेन बिल्वेन यवान्या नागरेण वा । एकैकेनापि संयुक्ता पाठा हन्त्यर्शसां रुजम् ॥ ७ ॥ अपामार्गस्य बीजानां कल्कं तण्डुलवारिणा । पीतं रक्तार्शसां नाशं कुरुते नात्र संशयः ॥ ८ ॥ चन्दनकिराततिक्तकधन्वयवासाः सनागराः क्वथिताः । रक्तार्शसां प्रशमना दार्वीत्वगुशीरनिम्बाश्च ॥ ९ ॥ [illegible] हितं तक्रं यवानीविश्वसंयुतम् । न प्ररोहन्ति गुदजाः प्रायस्तक्रसमन्विताः ॥ १० ॥ यो जातो गोरसः क्षीराद्वह्निमूलावचूर्णितात् । पिबंस्तमेव तेनैव भुञ्जानो गुदजाङ्कुरान् ॥ ११ ॥ पिबेदहरहस्तक्रं निरन्नो वा सकामतः । सप्ताहं वा दशाहं वा मासार्धं मासमेव च ॥ १२ ॥ बलकालविकारज्ञो भिषक् तं च प्रयोजयेत् । हरीतकीं तक्रयुतां त्रिफलां वा प्रयोजयेत् ॥ १३ ॥ चित्रकं हपुषां

१ (ग० च० छ०) मात्राम् । २ (ग० ङ० च०) गदोद्भवेषु । ३ (ग० ङ० च० छ०) त्वग्निकारं च । ४ (ग० ङ० च० छ०) केशर ।

हिङ्गु दद्याद्वा तक्रसंयुतम् । पञ्चकोलकयुक्तं वा तक्रेणैव प्रदापयेत् ॥ १४ ॥ त्वचं चित्रकमूलस्य पिष्ट्वा कुम्भं प्रलेपयेत् । तक्रं वा दधि वा तत्र जातमर्शोहरं पिबेत् । तक्रेणार्शांसि हन्यन्ते मुसलीकटुकाग्निना ॥१५॥ अरलुत्वगग्निसमुरेन्द्रयवाब्दिरिबिल्वससैन्धवशुण्ठियुतान् । मथितेन पिबेद्यदि सप्तदिनं गुदजानि पतन्ति समूलबलात् ॥१६॥

॥ अथ हपुषादितक्रारिष्टः ॥

हपुषा कुञ्चिका धान्यमजाजी कारवी सटी । पिप्पली पिप्पलीमूलं चित्रको गजपिप्पली ॥ १ ॥ यवानी चाजमोदा च तच्चूर्णं तक्रसंयुतम् । मन्दाम्लकटुकं विद्वांस्थापयेद्घृतभाजने ॥ २ ॥ व्यक्ताम्लं कटुकं जातं तक्रारिष्टं कटुप्रियम् । प्रपिबेन्मात्रया काले त्वन्नस्य तृषितस्तृषा ॥ ३ ॥ दीपनं रोचनं वर्ण्यं कफवातानुलोमनम् । गुदश्वयथुकण्ड्वार्तिनाशनं बलवर्धनम् ॥ ४ ॥ इति हपुषादितक्रारिष्टः ॥

॥ अथ घृतानि ॥

चव्यं त्रिकटुकं पाठा क्षारं कुस्तुम्बरूणि च । यवानी पिप्पलीमूलमुभे च बिडसैन्धवे ॥ १ ॥ चित्रकं बिल्वमभयां पिष्ट्वा सर्पिर्विपाचयेत् । सकृद्वातानुलोमार्थं जाते दधिचतुर्गुणे ॥ २ ॥ प्रवाहिकां गुदभ्रंशं मूत्रकृच्छ्रं परिस्रवम् । गुदवङ्क्षणशूलं च घृतमेतद्व्यपोहति ॥ ३ ॥ इतिचव्यादिघृतम् ॥ अथ शुण्ठीघृतम् ॥ त्रिंशत्पलानि शुण्ठीनां जलद्रोणे विपाचयेत् । तेन पादावशेषेण कल्के तासां पचेद्घृतम् ॥ १ ॥ दुर्नामश्वासकासघ्नं प्लीहपाण्ड्वामयापहम् । विषमज्वरशान्त्यर्थं तृष्णारोचकनाशनम् ॥ २ ॥ शुण्ठीघृतमिदं ख्यातं कृष्णात्रेयेण पूजितम् । नागरेण जले पक्वं वस्तिकुक्षिगदापहम् ॥ ३ ॥ इत्यर्शसि शुण्ठीघृतम् ॥ अथ लघुचव्यादि घृतम् ॥ चव्यतिक्ताकलिङ्गानि शताह्वा लवणानि च । सर्पिरर्शोविकारघ्नं ग्रहणीदीपनं परम् ॥ १ ॥ इति लघुचव्यादिघृतम् ॥ अथ ह्रीबेरादिघृतम् ॥ ह्रीबेरमुत्पलं लोध्रं समङ्गाचव्यचन्दनम् । पाठा सातिविषा बिल्वं धातकी देवदारु च ॥ १ ॥ दार्वीत्वङ्नागरं मांसी मुस्तं क्षारो यवाग्रजः । चित्रकश्चेति पेष्याणि चाङ्गेरीस्वरसे घृतम् ॥ २ ॥ एकत्र साधयेत्सर्वं तत् सर्पिः परमौषधम् । अर्शोतिसारग्रहणीपाण्डुरोगे ज्वरेऽरुचौ ॥३॥ मूत्रकृच्छ्रे गुदभ्रंशे वस्त्यानाहप्रवाहिके । पिच्छास्रावेऽर्शसां शूले योज्यमेतत्त्रिदोषहृत् ॥ ४ ॥ इति ह्रीबेरघृतम् ॥ इति घृतानि ॥

॥ अथ लेपः ॥

आर्कं पयः सुधाकाण्डं कटुकालाबुपल्लवाः । करञ्जो बस्तमूत्रेण लेपनं श्रेष्ठमर्शसाम् ॥ १ ॥ सिन्धूत्थं देवदाल्याश्च बीजं काञ्जिकपेषितम् ॥ गुदाङ्कुरान्प्रलेपेन पातयत्यचलानपि ॥ २ ॥ कृष्णाशिरीषबीजार्कक्षीरैः सामरसैन्धवैः । हरिद्रा ऋक्षविड् गुञ्जा गोमूत्रे पिप्पलीयुतैः ॥ ३ ॥ एतल्लेपत्रयं योज्यं शीघ्रमर्शोविनाशनम् । ज्योति-

१ (क० छ० ग०) निघ्नन्ति । २ (च० छ०) शकृत् । ३ (च०) जले ।

ष्काबीजकल्केन लेपो रक्तार्शसां हितः ॥ ४ ॥ कोशातकीरजोघर्षान्निपतन्ति गुदोद्भवाः। निशाकोशातकीचूर्णं स्नुक्पयःसैन्धवान्वितम्। गोमूत्रेण समायुक्तं लेपो दुर्नामनाशनः ॥ ५ ॥ इति लेपः ॥

॥ अथ धूपः ॥

नृकेशाः सर्पनिर्मोको वृषदंशस्य चर्म च। अर्कमूलं शमीपत्रमर्शोभ्यो धूपनं हितम् ॥ १ ॥ रालचूर्णस्य तैलेन सार्षपेण युतस्य च। धूमदानेन युक्त्यार्शोरक्तस्रावो निवर्तते ॥ २ ॥ गोधूमपिष्टं पलमेव हिङ्गु शागार्धमारुष्करमब्धिसङ्ख्यम् ॥ स्याद्धूपदानाद्गुदशूलनाशः स्यात्सन्निपातो* गुदसंभवानाम् ॥ ३ ॥ इति धूपः ॥

॥ अथ रसाः ॥

विषरविगगनायःसूतगन्धं समांशं समहुतभुगथार्द्रं कन्दकैः सप्तवारम्। प्रबलगुदजकीलं हन्ति नित्योदितोऽसौ नलहतिमलबन्धे मुद्गमात्रः ससर्पिः ॥१॥ इति नित्योदितो रसः ॥ अथार्शःकुठारो रसः ॥ भागः शुद्धरसस्य भागयुगुलं गन्धस्य लोहाभ्रयोः षड्बिल्वाग्निहलोषणाभयरजोदन्ती च भागैः पृथक्। पञ्च स्युः स्फुटटङ्कणस्य च यवक्षारस्य सिन्धूद्भवाद्भागाः पञ्च गवां जलं सुविमलं द्वात्रिंशदेतत्पचेत् ॥ स्नुग्दुग्धं च गवां जलावधि शनैः पिण्डीकृतं तद्भवेद्द्वौ माषौ गुदकीलकाननुजटाछेदे कुठारो रसः ॥ १ ॥ इत्यर्शःकुठारो रसः ॥ इति रसाः ॥

॥ अथ पथ्यापथ्यम् ॥

कुलित्था यवगोधुमाः शालयो रक्तभा हिताः। पुनर्नवा सूरणं च तक्रं धात्री कपित्थकम् ॥१॥ नवनीतं तु वास्तूकं पटोलं मरिचं तथा। मृगमांसमजादुग्धं वृन्ताकं काञ्जिकं तथा ॥ २ ॥ अर्शोरोगे तु पथ्यानि मुनिभिः कथितानि तु। वेगावरोधः स्त्रीपृष्ठयानमुत्कटकासनम्। यथास्वं दोषलं चान्नमर्शसः परिवर्जयेत् ॥ ३ ॥ इत्यर्शश्चिकित्सा समाप्ता ॥

॥ अथाग्निमान्द्यम् ॥

तत्र सन्निकृष्टनिदानपूर्वकोदराग्निविकारानाह।

मन्दस्तीक्ष्णोऽथविषमः समश्चेति चतुर्विधः। कफपित्तानिलाधिक्यात्तत्साम्याज्जाठरोऽनलः ॥ १ ॥

॥ अथ समविषमाद्यग्निलक्षणान्याह ॥

समा समाग्नेरशिता मात्रा सम्यग्विपच्यते। स्वल्पापि नैव मन्दाग्नेर्विषमाग्नेस्तु दे-

---

* सन्निपातः = पतनम्।

१ (ग० छ०) भल्लातकवेदयुक्तः। २ (ख०) नित्यादित्यो रसः। ३ (च०) कीलकद्रुमजटा। ४ (घ०) यथादोषं चान्नपानम्।

हिनः ॥ कदाचित्पच्यते सम्यक्कदाचिन्नैव पच्यते ॥ १ ॥ मात्रातिमात्राप्यशिता सुखं यस्य विपच्यते । तीक्ष्णाग्निरिति तं विद्यात्समाग्निः श्रेष्ठ उच्यते ॥ २ ॥ विषमो वातजान्रोगांस्तीक्ष्णः पित्तनिमित्तजान् ॥ करोत्यग्निस्तथा मन्दो विकारान्कफसंभवान् ॥ ३ ॥

॥ अथैषां चिकित्सामाह ॥

समस्य रक्षणं कार्यं विषमे वातनिग्रहः । तीक्ष्णे पित्तप्रतीकारो मन्दे श्लेष्मविशोधनम् ॥ १ ॥ सममग्निं भिषग् रक्षेदन्नपानैर्नृणां हितैः । मन्दं संवर्धयेदग्निं कटुतिक्तकषायकैः ॥२॥ तीक्ष्णमग्निं दधिक्षीरपायसैः समतां नयेत् । स्नेहाम्ललवणाद्यैश्च विषमाग्निमुपाचरेत् ॥ ३ ॥ जरणरुचकशुण्ठीपिप्पलीतीक्ष्णवेल्लं सुलवणमजमोदाहिङ्गुपथ्येतिकर्षम् । पृथगथ पलमात्रं स्यात्त्रिवृच्चूर्णमेषां जननमुदरवह्नेः पाचनं रेचनं च ॥ ४ ॥ इत्यग्निमान्द्यम् ॥

॥ अथ भस्मकलक्षणमाह ॥

कफे क्षीणे यदा पित्तं स्वस्थाने मारुतानुगम् । तीव्रं प्रवर्तयत्यग्निं तदा तं भस्मकं वदेत् ॥ १ ॥ कट्वादिरूक्षान्नभुजां नराणां क्षीणे कफे मारुतपित्तवृद्धौ । अतिप्रवृद्धः पवनान्वितोऽग्निः क्षणाद्रसं शोषयति प्रसह्य ॥ २ ॥ भुक्तं क्षणाद्भस्म करोति यस्मात्तस्मादयं भस्मकसंज्ञकोऽभूत् । तृड्दाहमूर्छाभ्रमकासशोफविट्शोषमोहश्रमकर्मकारी ॥ ३ ॥ तृड्दाहश्वासकासादीन्कृत्वान्यानग्निसम्भवान् । पक्त्वान्नमाशु धात्वादीन् स क्षिप्रं नाशयेद्ध्रुवम् ॥ ४ ॥

॥ अथ चरकपाठे भस्मकः ॥

नरे क्षीणकफे पित्तं कुपितं मारुतानुगम् । सोष्मणः पाचकस्थाने बलमग्नेः प्रयच्छति ॥१॥ तदा लब्धबलो देहं रूक्षयेत् सोऽनिलोऽनलम् । अभिभूय पचत्यन्नं तैक्ष्ण्यादाशु मुहुर्मुहुः ॥२॥ पक्त्वान्नं स ततो धातूञ्शोणितादीन्पचत्यपि । ततो दौर्बल्यमातङ्कं मृत्युं चोपनयेत्परम् ॥३॥ भुक्ते न लभते शान्तिं जीर्णमात्रे प्रशाम्यति । तृड्दाहकासमोहाः स्युर्व्याधयोऽत्यग्निसम्भवाः ॥ ४ ॥

॥ अथाजीर्णनिदानम् ॥

अविपक्कोऽग्निमान्द्येन यो रसः स निगद्यते । रोगाणां प्रथमो हेतुः सर्वेषामामसंज्ञया ॥ १ ॥ आमं विदग्धं विष्टब्धं कफपित्तानिलैस्त्रिभिः । अजीर्णं केचिदिच्छन्ति चतुर्थं रसशेषतः ॥ २ ॥ अजीर्णं पञ्चमं केचिन्निर्दोषं दिनपाकि च । वदन्ति षष्ठं चाजीर्णं प्राकृतं प्रतिवासरम् ॥ ३ ॥

॥ अथ तेषां कारणमाह ॥

ग्लानिगौरवविष्टम्भभ्रममारुतमूढताः । विबन्धोऽतिप्रवृत्तिर्वा सामान्याजीर्णलक्ष-

णम् ॥ अजीर्णाज्जायते रोगस्तस्माद्रक्षेदजीर्णकात् ॥ १ ॥ अत्यम्बुपानाद्विषमाशनाच्च सन्धारणात्स्वप्नविपर्ययाच्च। कालेऽपि सात्म्यं लघु चापि भुक्तमन्नं न पाकं भजते नरस्य ॥ २ ॥ ईर्ष्याभयक्रोधपरिप्लुतेन लुब्धेन रुग्दैन्यनिपीडितेन। प्रद्वेषयुक्तेन च सेव्यमानमन्नं न सम्यक् पचते नरस्य ॥ ३ ॥ मात्रया चाप्यवहृतं पथ्यं चान्नं न जीर्यते। चिन्ताशोकभयक्रोधदुःखशय्याप्रजागरैः ॥ ४ ॥ तत्रामे गुरुतोत्क्लेदः शोफो गण्डाक्षिकूटयोः। उद्गारश्च यथाभुक्तमविदग्धः प्रवर्तते ॥ ५ ॥ विदग्धे भ्रमतृण्मूर्छाः पित्ताच्च विविधा रुजः। उद्गारश्च सधूमाम्लः स्वेदो दाहश्च जायते ॥६॥ विष्टब्धे शूलमाध्मानं विविधा वातवेदनाः। मलवाताप्रवृत्तिश्च मोहःस्तम्भोऽङ्गपीडनम् ॥ ७ ॥

॥ अथ रसशेषलक्षणमाह ॥

उद्गारशुद्धावपि भक्तकाङ्क्षा न जायते हृद्गुरुता च यस्य। रसावशेषेण चतुर्थमेतत्कचित्त्वजीर्णं प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥ १ ॥ रसशेषेऽन्नविद्वेषो हृदयाशुद्ध्यरोचकौ। मूर्छा प्रलापो वमथुः प्रसेकः सदनं भ्रमः ॥ २ ॥ उपद्रवा भवन्त्येते मरणं चात्यजीर्णतः। यावत्सन्तिष्ठते तस्य दुष्टोऽप्यन्नरसो हृदि ॥ तावन्मर्माणि भिद्यन्ते विषं पीतवतो यथा ॥ ३ ॥ अनात्मवन्तः पशुवद्भुञ्जते येऽप्रमाणतः। रोगानीकस्य ते मूलमजीर्णं प्राप्नुवन्ति हि ॥ ४ ॥ स्वल्पं यदा दोषविबद्धमामलीनं न तेजःपथमावृणोति। भवत्यजीर्णेऽपि तदा बुभुक्षा सा मन्दबुद्धिं विषवन्निहन्ति ॥ ५॥ प्रायेणाहारवैषम्यादजीर्णं जायते नृणाम्। तन्मूलो रोगसङ्घातस्तद्विनाशाद्विनश्यति॥ ६ ॥

॥ अथाजीर्णोपद्रवानाह ॥

अजीर्णमामं विष्टब्धं विदग्धं यदुदीरितम्। विषूच्यलसकौ तस्माद्भवेच्चापि विलम्बिका ॥ १ ॥ अथ विषूचीमाह ॥ सूचिभिरिव गात्राणि तुदन्सन्तिष्ठतेऽनिलः। यस्यामजीर्णात्सा वैद्यैर्विषूचीति निगद्यते ॥ १ ॥ न तां परिमिताहारा लभन्ते विदितागमाः। मूढास्तामजितात्मानो लभन्तेऽशनलोलुपाः ॥ २ ॥ मूर्छातिसारो वमथुः पिपासा शूलभ्रमोद्वेष्टनजृम्भदाहाः। वैवर्ण्यकम्पौ हृदये रुजश्च भवन्ति तस्यां शिरसश्च भेदः ॥ ३ ॥ अथालसकमाह॥ कुक्षिरानह्यतेऽत्यर्थं मुह्यते परिकूजति। निरुद्धो मारुतश्चैव कुक्षावुपरि धावति ॥ १ ॥ वातवर्चोनिरोधस्तु तस्यात्यर्थं भवेदपि। तस्यालसकमाचष्टे तृष्णोद्गारौ तु यस्य हि ॥२॥ अथ विलम्बिकामाह ॥ दुष्टं तु भुक्तं कफमारुताभ्यां प्रवर्तते नोर्ध्वमधश्च यस्य। विलम्बिकां तां भृशदुश्चिकित्स्यामाचक्षते शास्त्रविदः पुराणाः ॥ १ ॥ अथाजीर्णजन्यामस्य कार्यान्तरमाह ॥ यत्रस्थमामं विरुजेत्तमेव देशं विशेषेण विकारजातैः। दोषेण येनावततं शरीरं तल्लक्षणैरामसमुद्भवैश्च ॥१॥ विषूच्यलसयोरसाध्यत्वमाह ॥ यः श्यावदन्तौष्ठनखोऽल्पसंज्ञो वम्यर्दितो-

---

१ (ख०) रुग्दैन्य।

ऽभ्यन्तरयातनेत्रः । क्षामस्वरः सर्वविमुक्तसन्धिर्यायान्नरोऽसौ पुनरागमाय ॥ १ ॥ निद्रानाशोऽरतिः कम्पो मूत्राघातो विसंज्ञिता । अमी ह्युपद्रवा घोरा विषूच्याः पञ्च दारुणाः ॥ २ ॥ अथ जीर्णाहारलक्षणमाह ॥ उद्गारशुद्धिरुत्साहो वेगोत्सर्गो यथोचितः। लघुता क्षुत्पिपासा च जीर्णाहारस्य लक्षणम् ॥ ३ ॥ इत्यजीर्णनिदानम्॥

॥ अथाजीर्णचिकित्सितं व्याख्यास्यामः ॥

प्रायेणाहारवैषम्यादजीर्णं जायते नृणाम् । तन्मूलो रोगसङ्घातस्तद्विनाशाद्विनश्यति ॥ १ ॥ तत्रामे वमनं कार्यं विदग्धे[1] लङ्घनं हितम् । विष्टब्धे स्वेदनं शस्तं रसे शेषे शयीत च ॥ २ ॥ वचालवणतोयेन वान्तिरामे प्रशस्यते । धान्यनागरसिद्धं वा तोयं दद्याद्विचक्षणः । आमाजीर्णप्रशमनं शूलघ्नं वस्तिशोधनम् ॥ ३ ॥ अन्नं विदग्धं तु नरस्य शीघ्रं शीताम्बुना वै परिपाकमेति । तद्यस्य शैत्येन निहन्ति पित्तमाक्लेदिभावाच्च नयत्यधस्तात् ॥ ४ ॥ विष्टब्धे स्वेदनं कार्यं पेयं च लवणोदकम् । रसशेषे दिवा स्वापं लङ्घनं वातवर्जनम् ॥ ५ ॥ एरण्डतैले प्रविपाच्य पथ्यां खादेत्तदेवानु पिबेच्च तैलम् । स शूलविष्टम्भकृतान्विकारान् सर्वाञ्जयेत्पित्तकफानिलोत्थान् ॥६॥ आलिप्य जठरं प्राज्ञो हिङ्ग्व्यूषणसैन्धवैः । दिवा स्वापं प्रकुर्वीत सर्वाजीर्णप्रणाशनम् ॥ ७ ॥ व्यायामप्रमदाध्ववाहनरतान् क्लान्तानतीसारिणः शूलश्वासवतस्तृषापरिगतान्हिक्कामरुत्पीडितान् । क्षीणान् क्षीणकफाञ्शिशून्मदहतान्वृद्धांस्तथाजीर्णिनो रात्रौ जागरितान्नरान्निरशनान्कामं दिवा स्वापयेत् ॥ ८ ॥

॥ अथ चूर्णानि ॥

पथ्यापिप्पलिसंयुक्तं चूर्णं सौवर्चलं पिबेत् । मस्तुनोष्णोदकेनाथ मत्वा दोषगतिं भिषक् ॥ १ ॥ चतुर्विधमजीर्णं च मन्दानलमथारुचिम् । आध्मानं वातगुल्मं च शूलं चाशु विनाशयेत् ॥ २ ॥ इति पथ्यादिचूर्णम् ॥ सिन्धूत्थपथ्यमगधोद्भववह्निचूर्णमुष्णाम्बुना पिबति यः खलु नष्टवह्निः । तस्यामिषेण सघृतेन सहान्नपानं भस्मीभवत्यशितमात्रमपि क्षणेन ॥ १ ॥ इति लघुवैश्वानरचूर्णम् ॥ अथ हिङ्ग्वादिचूर्णम् ॥ त्रिकटुकमजमोदासैन्धवं जीरके द्वे समचरणकृतानामष्टमो हिङ्गुभागः । प्रथमकवलभोजी सर्पिषा चूर्णमेतज्जनयति जठराग्निं वातगुल्मं निहन्ति ॥ १ ॥ अन्यच्च । कर्षं हिङ्गु द्विकर्षं बिडमथ मरिचं सैन्धवं विश्वकृष्णादीप्याजाजीरजमोदासितजरणबिभीताभया वेदकर्षाः । अष्टौ मार्कण्डिधात्र्योरथ बदरकपित्थोद्भवाः षोडश स्युः सर्वं लुङ्गोदकार्द्रं हरति रुचिवधाध्मानविबन्धाग्निसादान् ॥१॥ इति हिङ्ग्वादिचूर्णम् ॥ अथ लवणभास्करचूर्णम् ॥ पिप्पली पिप्पलीमूलं धान्यकं कृष्णजीरकम् । सैन्धवं च बिडं चैव पत्रतालीसकेसरान् ॥ १ ॥ एषां द्विपलकान् भागान् पञ्च सौवर्चलस्य च ।

---

1 (ख० ग० घ०) विदग्धस्य ।

मरीचाजाजिशुण्ठीनामेकैकस्य पलं पलम् ॥ २ ॥ त्वगेला चार्धभागा स्यात्सामुद्रं कुडवद्वयम्। दाडिमं कुडवं चैव द्विपलं चाम्लवेतसम् ॥ ३ ॥ एतच्चूर्णीकृतं श्लक्ष्णं गन्धाढ्यममृतोपमम्। लवणं भास्करं नाम भास्करेण विनिर्मितम् ॥ ४ ॥ श्लेष्मवातं वातगुल्मं शूलं मन्दाग्न्यरोचकम्। अन्यानपि निहन्त्याशु रोगांल्लवणभास्करः ॥५॥

॥ अथाग्निमुखचूर्णम् ॥

हिङ्गुभागो भवेदेको वचा च द्विगुणा भवेत्। पिप्पली त्रिगुणा ज्ञेया शृङ्गबेरं चतुर्गुणम्॥१॥यवानिका पञ्चगुणा षड्गुणा च हरीतकी। चित्रकः सप्तगुणितः कुष्ठं चाष्टगुणं भवेत् ॥२॥ एतद्वातहरं चूर्णं पीतमात्रं प्रसन्नया। पिबेद्दध्ना मस्तुना वा सुरया कोष्णवारिणा ॥ ३ ॥ सोदावर्तमजीर्णं च प्लीहानमुदरं तथा। अङ्गानि यस्य शीर्यन्ते विषं वा येन भक्षितम् ॥ ४ ॥ अर्शोहरो दीपनश्च शूलघ्नो गुल्मनाशनः। कासं श्वासं निहन्त्याशु तथैव क्षयनाशनः॥ ५ ॥ चूर्णो ह्यग्निमुखो नाम्ना न कश्चित्प्रतिहन्यते ॥ ६ ॥ अथ सामुद्राद्यं चूर्णम् ॥ सामुद्रसौवर्चलसैन्धवानां क्षारो यवानामजमोदकं च। हरीतकीपिप्पलिशृङ्गबेरं हिङ्गु विडङ्गं च समानि दद्यात् ॥ १ ॥ संचूर्ण्य चैतानि घृतप्लुतानि भुञ्जीत चादौ कवलानि पञ्च। अजीर्णवातं गुदगुल्मवातं वातप्रमेहं विषमं च वातम् ॥ विषूचिकाकामलपाण्डुरोगान् श्वासं च कासं च जयेदवश्यम् ॥ २ ॥ अथ व्योषाद्यं चूर्णम् ॥ व्योषैलाहिङ्गुभार्गीविडलवणयवक्षारपाठायवानीचिञ्चात्वग्भस्मचव्यं दहनकरिकणात्वक्पटुग्रन्थ्यजाजी। एतच्चूर्णं घृताढ्यं त्रिदिवसमशनाद्धन्यते रोगजातं विश्वं वैश्वानरोऽसौ दहति सरभसं किं पुनर्भुक्तमन्नम् ॥ १ ॥ इति चूर्णानि ॥

॥ अथ गुटिकाः ॥

विडङ्गं नागरं कृष्णा पथ्या वह्निर्बिभीतकः[2]। वचा गुडूची भल्लातं विषं चात्र प्रयोजयेत्[1] ॥ १ ॥ एतानि समभागानि गोमूत्रेणैव पेषयेत्। गुञ्जाभा गुटिकाः कार्या दद्यादार्द्रकजै रसैः ॥ २ ॥ एकामजीर्णयुक्तस्य द्वे विषूच्यां प्रदापयेत्। तिस्रो भुजङ्गदष्टस्य चतस्रः सन्निपातिनः ॥ गुटिका जीवनी नाम्ना संजीवयति मानवम्॥३॥ इति संजीवनीगुटिका ॥ अथ धनञ्जयवटी ॥ जीरकं चित्रकं चव्यं सप्तगन्धं वचात्वचौ। एलाकर्चूरहपुषा कारवी नागकेसरम् ॥ १ ॥ पृथक् कर्षमिता ह्येते मिश्रीकर्षाद्वयं मितम्[3] यवानी पिप्पलीमूलं स्वर्जिका च हरीतकी ॥ २ ॥ जातीफलं लवङ्गं च पृथक्कर्षयुगं मतम्। धान्यकं चित्रकं चापि कर्षत्रयमितं पृथक् ॥ ३ ॥ कृष्णा पलप्रमाणा स्यात्पलमानं तु रौमकम्[4]। मरीचान्यपिचवः सप्त त्रिवृन्मूलात्पलद्वयम् ॥ ४ ॥ पृथगूदशाक्षं सामुद्रं सैन्धवं नागरं तथा। शरावसंमितं चुक्रं तदर्धं तिन्तिणीफलम् ॥ ५ ॥ धनञ्जयवटी ह्येषा धनञ्जयविवर्धनी।

---

१ (च०) कुर्यात्। २ (च०) बिभीतकाः। ३ (च०) मिश्री। ४ (ख०) पत्रकम्। ५ (च० छ०) रामठम्।

अजीर्णं जरयत्याशु शूलमुन्मूलयेद्द्रुतम् ॥ ६ ॥ हरेद्विबन्धसंबन्धमाध्मानं कर्षयत्यपि । ग्रहण्या निग्रहं कुर्याद्रुचयेद्रुचिमुत्तमाम् ॥ ७ ॥ इति धनञ्जयवटी ॥ अथ शङ्खवटी रसार्णवतः ॥ चिञ्चाश्वत्थस्नुहीक्षारादपामार्गार्कतस्तथा । लवणं पञ्च संगृह्य ततो लवण-पञ्चकम् ॥ १ ॥ सैन्धवाद्यं समादाय सर्वमेतत्पलद्वयम् । द्वौ द्वौ कर्षौ पृथक्कार्यौ तथा द्वौ शङ्खचूर्णतः ॥२॥ कर्षं कर्षं विषं गन्धं रसं टङ्कणमेव च । हिङ्गुपिप्पलिशुण्ठीनां तथा मरिचजीरयोः॥३॥ फलत्रयाच्च कर्षैकं द्विकर्षं तु लवङ्गतः । एतत्सर्वं समासाद्य श्लक्ष्णचूर्णीकृतं शुभम् ॥ ४ ॥ भावयेदम्लयोगेन सप्तधा च प्रयत्नतः । रसः शङ्खवटी नाम्ना सेवितः सर्वरोगजित् ॥ ५ ॥ गुञ्जामात्रमिदं खादेद्वह्निदीपनपाचनम् । अजीर्णं वातसम्भूतं पित्तश्लेष्मभवं तथा । विषूचीं शूलमानाहं हन्यादत्र न संशयः ॥ ६ ॥ इति शङ्खवटी ॥ अथ द्वितीया शङ्खवटी ॥ चिञ्चाक्षारपलं पटुव्रजपलं निम्बुद्रवे कल्कितं तस्मिन्शङ्खपलं प्रतप्तमसकृन्निर्वाप्य शीर्णावधि । हिङ्गुव्योषपलं रसामृतबलीन्निक्षिप्य निष्कांशकान्बद्ध्वा शङ्खवटी ज्वरग्रहणिकारुक्पक्तिशूलादिषु॥१॥ इति गुटिकाः ॥

॥ अथामृतहरीतकी ॥

तक्रे समुत्स्वेद्य शिवाशतानि तद्बीजमुद्धृत्य च कौशलेन । षडूषणं पञ्च पटूनि हिङ्गुक्षारावजाजीमजमोदकं च ॥ १ ॥ षडूषणादेस्त्रिवृदर्धभागा गणस्य देयाम्बरगालितस्य । विभाव्य चुक्रेण रजांस्यमीषां क्षिपेच्छिवाबीजनिवासगर्भे ॥ २ ॥ समूह्य घर्मे च विशोष्य तासां हरीतकीमन्यतमां निषेवेत् । अजीर्णमन्दानलजाठरामयान्सगुल्मशूलग्रहणीगुदाङ्कुरान् ॥ विबन्धमानाहरुजो जयत्यसौ तथामवातांस्त्वमृताहरीतकी ॥ ३ ॥ इत्यमृतहरीतकी ॥

॥ अथावलेहः ॥

विडङ्गभल्लातकचित्रकाभयाः सनागरास्तुल्यगुडेन सर्पिषा । अश्नन्ति ये मन्दहुताशना नरा भवन्ति ते वाडवतुल्यवह्नयः ॥ १ ॥ इति विडङ्गाद्यवलेहः । विदह्यते यस्य तु भुक्तमात्रं दह्यन्ति हृत्कोष्ठगतामलाश्च । द्राक्षां सितामाक्षिकसंप्रयुक्तां लीढ्वाभयां वा स सुखं लभेत ॥ १ ॥

॥ अथ यवागूः ॥

चित्रकचविकानागरमागधिकोग्रैर्यवागूः स्यात् । गुल्मानिलशूलहरी चित्राद्या वह्निजननी च ॥ १ ॥ इति चित्रकादिः ॥

॥ अथ क्राथः ॥

लवङ्गपथ्ययोः क्राथः सैन्धवेनावधूलितः । पीतः प्रशमयत्याशु त्वजीर्णं रेचय-

---

१ (ग० छ०) रुचिप्रदा । च० सुखप्रदा । २ (ग० च० छ०) त्युग्रमजीर्णम् ।

त्यपि ॥ १ ॥ धान्यनागरसिद्धं वा तोयं दद्याद्विचक्षणः । आमाजीर्णप्रशमनं शूलघ्नं वह्निदीपनम् ॥ २ ॥

॥ अथ घृतानि ॥

अथाग्निकरं घृतम् । पञ्चमूल्यभयाव्योषपिप्पलीमूलसैन्धवैः । रास्नाक्षारद्वया-जाजीविडङ्गसटिभिर्घृतम् ॥ १ ॥ शुक्तेन मातुलिङ्गस्य स्वरसेनार्द्रकस्य च । तक्रमस्तुसुरामण्डसौवीरकतुषोदकैः ॥ २ ॥ काञ्जिकेन च यत्पक्कं पीतमग्निकरं स्मृतम् । शूलगुल्मोदरश्वासकासानिलकफापहम् ॥ ३ ॥ इत्यग्निकरं घृतम् ॥ अथ मूलघृतम् ॥ मरीचं पिप्पलीमूलं नागरं पिप्पली तथा । भल्लातकं यवानी च विडङ्गं गजपिप्पली ॥ १ ॥ हिङ्गु सौवर्चलं चैव त्वजाजी बिडधान्यकम् । सामुद्रं सैन्धवं क्षारं चित्रकं वचया सह ॥ २ ॥ एभिरर्धपलैर्भागैर्घृतं प्रस्थं विपाचयेत् । दशमूल-रसे सिद्धं पयसाष्टगुणेन वा ॥ ३ ॥ मन्दाग्नेश्च हितं सिद्धं ग्रहणीदोषनाशनम् । विष्टम्भमामं दौर्बल्यं प्लीहानमपकर्षयेत् ॥ ४ ॥ कासं श्वासं क्षयं वापि दुर्नामसभग-न्दरम् । कफजान्हन्ति रोगांश्च वायुजान्क्रिमिसम्भवान् । तान्सर्वान्नाशयत्याशु शुष्कं दार्वनलो यथा ॥ ५ ॥ इति दशमूलघृतम् ॥ इति घृतानि ॥

॥ अथाजीर्णकुलकण्डनगणः ॥

नारीकेलफलेषु तण्डुलमथ क्षीरं रसाले हितं जम्बीरोत्थरसो घृते समुचितः सर्पि-स्तु मोचाफले । गोधूमेषु च कर्कटी हिततमा मांसाशिने[3] काञ्जिकं नारङ्गे गुडभक्षणं प्रकथितं पिण्डालुकं कोद्रवे ॥ १ ॥ पनसे कदलं कदले च घृतं घृतपाकविधावपि जम्भरसः । तदुपद्रवशान्तिकरं लवणं लवणेषु च तण्डुलवारि परम् ॥ २ ॥ गोधूमे कर्कटिका माषे तक्रं च मूलकं चणके । आमलकं किल मुद्गे दीप्यः पक्का तु याव-नाले स्यात् ॥ ३ ॥ खण्डं च खण्डयति माषभवं ह्यजीर्णं तैलं कुलत्थजमिति प्रव-दन्ति केचित् । द्राक्षामुकूलकनिकोचकसेवितं वा वातामवृन्तफलपाककरं लवङ्गम् ॥ ४ ॥ कङ्गुश्यामाकनीवारकोरदूषमकुष्ठकाः । दध्ना जलेन जीर्यन्ति काञ्जिकं त्वाढकीं पचेत् ॥ ५ ॥ पिष्टान्ने शीतलं वारि कृशरान्ने तु सैन्धवम् । माषेण्डर्यां निम्बमूलं मुद्गयूषस्तु पायसे ॥ ६ ॥ मत्स्य आम्रफलात्कूर्मो यवक्षाराद्विपच्यते । कोसमूलान्नीलकण्ठपारावतकपिञ्जलाः ॥ ७ ॥ पटोलवंशाङ्कुरकारवल्लीफलाम्बुनिम्बुक्क-थितानि जग्ध्वा । क्षारोदकं ब्रह्मतरोर्निपीय भोक्तुं पुनर्वाञ्छति तावदेव ॥ ८ ॥ वि-पच्यते सूरणको गुडेन तथालुकं तण्डुलकोदकेन । पिण्डालुकं जीर्यति कोरदूषा-त्कसेरुपाकः खलु नागरेण ॥ ९ ॥ क्षीरं जीर्यति तक्रेण तद्द्रव्यं कोष्णमण्डतः । माहिषं माणिमन्थेन शङ्खचूर्णेन तद्दधि ॥ १० ॥ रसाला जीर्यति व्योषात्खण्डं

१ (क० ग० ङ०) क्षीर । २ (च०) रसैः । ३ (च०) मांसाशने । ४ (ग० च० छ०) का-ञ्जिकेन । ५ (च०) काश । ६ (च०) फलानि निम्ब । ७ (च०) पिण्डालुकाज्जीर्यतिकोरदूषः ।

नागरभक्षणात् । गुडो नागरमुस्ताभ्यां तथेक्षुश्चार्द्रकाशनात् ॥ ११ ॥ इत्यजीर्णकुलकण्डनगणः ॥

॥ अथ रसाः ॥

दन्तीबीजमकल्मषं सदहनं शुण्ठीलवङ्गं समं गन्धं पारदटङ्कणं च मरिचं श्रीवृद्धदारो विषम् । खल्वे यामयुगं विमर्द्य विधिना दन्तीद्रवैर्भावना देयाः पञ्चदशातु निम्बुकजलैस्त्रेधा त्रिधा चित्रकैः ॥ १ ॥ त्रेधा चार्द्रकजै रसैः शुभधिया सप्तैव चावेदिना पश्चाच्छुष्ककलायसंमितवटी कार्या भिषक्संमता । क्षुद्बोधप्रकरी त्रिशूलशमनी जीर्णज्वरध्वंसिनी कासारोचकपाण्डुतोदरगदान्पामामरुन्नाशिनी ॥ २ ॥ वस्त्याटोपहलीमकामयहरी मन्दाग्निसंदीपनी सिद्धेयं तु महोदधिप्रकटिता सर्वामयघ्नी सदा ॥ ३ ॥ इति बृहन्महोदधौ अजीर्णहरी वटी । रसेन्द्रचिन्तामणेः अग्निकुमारः । पारदं च विषं गन्धं टङ्कणं समभागतः । मरीचादष्टभागाः स्युर्द्वौ द्वौ शङ्खवराटयोः ॥ १ ॥ पक्वजम्बीरजैर्गाढं रसैः सप्त विभावयेत् । गुञ्जाद्वयमितो देयो रसो ह्यग्निकुमारकः ॥ २ ॥ समीरणसमुद्भूतमजीर्णं च विषूचिकाम् । क्षणेन क्षपयत्येष कफरोगनिकृन्तनः ॥ ३ ॥ इत्यग्निकुमारः ॥ अथ द्वितीयाग्निकुमारः । रसेन गन्धं सह टङ्कणेन समं विषं योज्यमतस्त्रिभागम् । कपर्दशङ्खावपि नेत्रभागौ मरीचकं चाष्टगुणं विमर्द्य ॥ १ ॥ सुपक्वजम्बीररसेन खल्वे शुद्धो भवत्यग्निकुमारकोऽयम् । अजीर्णवातं गुदगुल्मवातं विषूचिकाद्यं विनिहन्ति सद्यः ॥ २ ॥ इति द्वितीयोऽग्निकुमारः ॥ अथ लघुक्रव्यादः । पारदाद्विगुणं गन्धं गन्धांशं मृतलोहकम् । पिप्पली पिप्पलीमूलमग्निशुण्ठीलवङ्गकम् ॥ १ ॥ लोहसाम्यं पृथक्कुर्याद्रससाम्यं सुवर्चलम् । टङ्कणं मरिचं चापि गन्धतुल्यं प्रदापयेत् ॥ २ ॥ एतद्विचूर्ण्य यत्नेन भावयेत्सप्तधाम्लकैः । एतद्रसायनं श्रेष्ठं माषमात्रं प्रदापयेत् ॥ ३ ॥ तक्रेण केवलं वापि दद्याद्भोजनपाचने । क्षिप्रं तज्जीर्यते भुक्तं दीपनं भवति ध्रुवम् ॥ सर्वाजीर्णप्रशमनं लघुक्रव्यादसंज्ञितम् ॥४॥ इति लघुक्रव्यादः ॥ अथ बृहत्क्रव्यादः मन्थानभैरवात् । द्विपलं गन्धकं शुद्धं द्रावयित्वा विनिक्षिपेत् । पारदं पलमानं तु मृतशुल्बायसं पुनः ॥ १ ॥ पलमानेन संमिश्र्य पश्चाद्भुलदले क्षिपेत् । ततो विचूर्ण्य यत्नेन लोहपात्रे विचक्षणः ॥ २ ॥ स्थापयेच्च रसं तत्र पात्रं चोपरि निक्षिपेत् । वस्त्रशुद्धं ततः कृत्वा लोहपात्रे विनिक्षिपेत् ॥ ३ ॥ मृद्वग्निना पचेत्तत्तु दर्व्या संचालयेन्मुहुः । पात्रमात्रं रसं [illegible] दद्याज्जम्बीरकस्य तु ॥ ४ ॥ संचूर्ण्य पञ्चकोलोत्थैः कषायैः साम्लवेतसैः । भावनाः किल दातव्याः पञ्चाशत्प्रमिताः पृथक् ॥ ५ ॥ भृष्टटङ्कणचूर्णं च तुल्येन सह मेलयेत् । तदर्धं कृष्णलवणं मरीचं सर्वतुल्यकम् ॥ ६ ॥ सप्तधा भावयेत्पश्चाच्चणकक्षारवारिणा । ततः संशोष्य संपिष्य कूप्याश्च जठरे क्षिपेत् ॥ ७ ॥ अत्यर्थं गुरुमांसानि गुरुभोज्यान्य-

---

१ (ग० ङ० च० छ०) द्राङ्गं । २ (च०) चावेगिना । ३ (क० ग० ङ०छ०) सामा । ४ (ख०) सिद्धो । ५ (ख०) गन्धमर्धांशम् ।

मेकशः । भुक्त्वा चाकण्ठपर्यन्तं चतुर्वल्लमितो रसः ॥ ८ ॥ कट्वम्लतक्रसहितः पीतमात्रो हि पाचयेत् । पुनर्भोजयति क्षिप्रं का पुनर्मन्दवह्निता ॥ ९ ॥ रसः क्रव्यादनामायं प्रोक्तो मन्थानभैरवैः । सिंहलक्षोणिपालस्य भूरिमांसप्रियस्य च ॥ पुनर्भोजनकामस्य भैरवानन्दयोगिनः ॥ १० ॥ कुर्याद्दीपनमूर्ध्वजत्रुगदहृत् कुष्ठामसंशोधनस्तुन्दस्थौल्यनिबर्हणो मदहरः शूलार्तिमूलापहः । गुल्मप्लीहविनाशको बहुरुजां विध्वंसनो वातहा वातग्रन्थिमहोदरापहरणः क्रव्यादनामा रसः ॥ ११ ॥ इति बृहत्क्रव्यादः ॥ अथाजीर्णे योगाः ॥ द्वौ क्षारौ टङ्कणं सूतं लवङ्गं लवणत्रयम् । पिप्पली गन्धकं शुण्ठी मरीचं पलसंमितम् ॥ १ ॥ कर्षमेकं विषं दत्वा सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् । अर्कदुग्धस्य दातव्या भावना सप्तवासरम् ॥ २ ॥ अन्तर्धूमं गजपुटे स्वाङ्गशीतं समुद्धरेत् । ततो लवङ्गमरिचस्फटिकीनां पलं पलम् ॥ ३ ॥ सर्वं संमर्द्य दृढवद्दृढभाण्डे निधापयेत् । सायं गुञ्जाद्वयं खादेद्भुक्तं द्रावयति क्षणात् ॥ ४ ॥ पुनर्भोजनवाञ्छां च जनयेत्प्रहरोपरि । आममांसं द्रावयति श्लेष्मरोगनिकृन्तनम् ॥ ५ ॥

॥ अथाग्निमुखो रसः ॥ सूतं गन्धं विषं तुल्यं मर्दयेदार्द्रकद्रवैः । अश्वत्थचिञ्चापामार्गक्षारः क्षारौ च टङ्कणम् ॥ १ ॥ जातीफलं लवङ्गं च त्रिकटु त्रिफलासमम् । शङ्खक्षारं पञ्चपलं हिङ्गुजीरं द्विभागिकम् ॥ २ ॥ मर्दयेदम्लयोगेन गुञ्जामात्रा वटी शुभा । पाचनी दीपनी सद्योऽजीर्णशूलविषूचिकाः ॥ ३ ॥ हिक्कां गुल्मं चोदरं च नाशयेन्नात्र संशयः । रसेन्द्रसंहितायां च नाम्ना वह्निमुखो रसः ॥ ४ ॥ इत्यग्निमुखो रसः।

॥ अथाजीर्णारिरसः ॥ शुद्धं सूतं गन्धकं च पलमानं पृथक् पृथक् । हरीतकी च द्विपला नागरं त्रिपलं स्मृतम् ॥१॥ कृष्णा च मरिचं तद्वत्सिन्धूत्थं त्रिपलं पृथक् । चतुष्पला च विजया मर्दयेन्निम्बुकद्रवैः ॥ २ ॥ पुटानि सप्त देयानि घर्ममध्ये पुनः पुनः । अजीर्णारिरयं प्रोक्तः सद्यो दीपनपाचनः ॥ भक्षयेद्द्विगुणं भक्ष्यं पाचयेद्रेचयेदपि ॥ ३ ॥ इत्यजीर्णारिः ॥ अथ पाशुपतो रसः । धन्वन्तरीयमतात् । कर्षं सूतं द्विधा गन्धं त्रिभागं भस्मतीक्ष्णकम् । त्रिभिः समं विषं योज्यं चित्रकद्रवभावितम् ॥ १ ॥ द्विधा त्रिकटुकं योज्यं लवङ्गैले तु तत्समे । जातीफलं जातिपत्रं चार्धभागमितं मतम् ॥ २ ॥ तथार्धं पञ्चलवणं स्नुह्यर्कौ वापि तिन्तिणी । अपामार्गोऽश्वत्थ एषां लवणं च पलार्धकम् ॥ ३॥ टङ्कणं यावकक्षारं स्वर्जिकाहिङ्गुजीरकम् । हरीतकी सूततुल्या मर्दयेदम्लयोगतः ॥ ४ ॥ धूर्तबीजस्य वै भस्म सर्वैः सप्तमभागतः । रसः पाशुपतो नाम प्रोक्तः प्रत्ययकारकः ॥ ५ ॥ गुञ्जा मात्रा वटी कार्या सर्वाजीर्णविनाशिनी । तालमूली तक्रयोगादुदरामयनाशिनी ॥ ६ ॥ मोचरसेनातिसारं ग्रहणीतक्रसैन्धवैः । शूले नागरकं शस्तं हिङ्गुसौवर्चलान्वितम् ॥ ७ ॥ अर्शःसु तक्रेण हिता पिप्पली राजयक्ष्मणि । वातरोगं निहन्त्याशु शुण्ठीसौवर्चलान्विता ॥ ८ ॥ गुडूचीशर्करायोगात्पित्तरोगविनाशिनी । पिप्पलीक्षौद्रयोगेन श्लेष्मरोगान्निकृन्तति ॥

१ (घ०) मूर्ध । २ (ग० घ० छ०) द्दढाम ।

अतः परतरा नास्ति धन्वन्तरमते वटी ॥ ९ ॥ इति पाशुपतो रसः ॥ अथ रससिन्धोरादित्यरसः ॥ दरदं च विषं गन्धं त्रिकटु त्रिफलासमम् । जातीफलं लवङ्गं च लवणानि च पञ्च वै ॥ १ ॥ सर्वमेतत् कृतं चूर्णमम्लयोगेन सप्तधा । भावयित्वा वटी कार्या गुञ्जार्धप्रमिता बुधैः ॥ २ ॥ रसो ह्यादित्यसंज्ञोऽयमजीर्णक्षयकारकः । भुक्तमात्रं पाचयति जठरानलदीपनः ॥ ३ ॥ इत्यादित्यरसः ॥ अथ हुताशनः ॥ एकं च दिग्द्वादशभागमानं योज्यं विषं टङ्कणमूषणं च । हुताशनो नाम हुताशनस्य करोति वृद्धिं कफवातहन्ता ॥१॥ अन्यच्च । एकांशकाः पारदगन्धटङ्काः कपर्दशङ्खामृतगेहधूमाः । त्र्यंशा इमेऽथो मरिचं त्रिभागं संमर्दितं जम्भरसेन गाढम् ॥ १ ॥ गुल्मारोचकशूलवह्निसदनाजीर्णं विषूचीकफं जाड्यं शीर्षसमुद्भवं च कसनं मुद्गप्रमाणा वटी ॥ लीढार्द्रस्य रसेन हन्ति कथितानेतान् गदान् ब्रह्मणा पूर्वं निर्मित एष यत्नशतकैर्नाम्ना हुताशो रसः ॥ २ ॥ इतिहुताशनरसः ॥ अथाजीर्णकण्टको रसः ॥ शुद्धसूतं विषं गन्धं प्रत्येकं च समं समम् । मरीचं सर्वतुल्यांशं कण्टकारिफलद्रवैः ॥ १ ॥ मर्दयेद्भावयेद्यत्नादेकविंशतिवारकम् । गुञ्जात्रयमिदं खादेत्सर्वाजीर्णप्रशान्तये ॥ सर्वोपद्रवसंयुक्तां विषूचीमपि नाशयेत् ॥ २ ॥ इति रसाः ॥

॥ अथ विषूच्यादिचिकित्सा ॥

सूचीभिरिव गात्राणि तुदन्संतिष्ठतेऽनिलः । यस्याजीर्णेन सा वैद्यैर्विषूचीति निगद्यते ॥ १ ॥ विषूच्यामतिवृद्धायां पार्ष्ण्योर्दाहः प्रशस्यते । गन्धकं कुङ्कुमं वापि दद्यान्निम्बुजलेन वा ॥ २ ॥ व्योषं करञ्जस्य फलं हरिद्रानिम्बुकद्रवैः । नस्याञ्जने प्रयोक्तव्ये कुर्याच्च जलसेवनम् ॥ ३ ॥ व्योषं करञ्जस्य फलं हरिद्रामूलं समावाप्य च मातुलुङ्ग्याः । छायाविशुष्का गुटिकाः कृतास्ता हन्युर्विषूचीं नयनाञ्जनेन ॥४॥ करञ्जनिम्बशिखरीगुडूच्यर्जुनवत्सकैः । पीतः कषायो वमनाद्घोरां हन्याद्विषूचिकाम्॥ ॥ ५ ॥ निम्बूरसं चिञ्चिणिकासमेतं विषूचिकाशोषहरं कफं च । दुग्धेन पीतो यदि टङ्कणोऽसौ प्रशाम्यतेऽयं वमनं विरोधः ॥ ६ ॥ पिपासायामनुत्क्लेशे लवङ्गस्याम्बु शस्यते । जातीफलस्य वा शीतं शृतं भद्रघनस्य वा ॥ ७ ॥ त्वक्पत्ररास्नागुरुशिग्रुकुष्ठैरम्लप्रपिष्टैः सवचाशताह्वैः । उद्वर्तनं खल्लिविषूचिकाघ्नं तैलं विपक्वं च तदर्थकारि ॥ ८ ॥

॥ अथ चुक्राद्यं तैलम् ॥

पलं चुक्रं कुष्ठं पिचुयुगमितं सैन्धवकणे तदर्धं प्रत्येकं करतलमितं जातिफलकम् । कटोस्तैलं किञ्चित्कुडवमितमत्रावधिशृतं तदेतच्चुक्राद्यं शमयति विषूचीं च सगदाम् ॥ १ ॥ इति चुक्राद्यं तैलम् । कुष्ठसैन्धवयोः कल्कं चुक्रतैलसमन्वितम् । विषूच्यां मर्दनं कोष्णं खल्लीशूलनिवारणम् ॥१॥ विलम्बिकालसकयोरूर्ध्वाधः शोधनं हितम् ।

---

१ (च०) प्रशाम्यते । २ पिपासायां तथोत्क्लेशे इति भावप्रकाशस्थः पाठः । ३ (ग० छ० च०) शूक्तम् ।

गालेन फलवर्त्या च तथा शोधनभेषजैः । दण्डाचेऽलसकेऽप्युच्चैरयमेव क्रियाक्रमः॥२॥ उद्गारशुद्धिरुत्साहो वेगोत्सर्गो यथोचितः । लघुता क्षुत्पिपासा च जीर्णाहारस्य लक्षणम् ॥ ३ ॥ विरुद्धासात्म्यपानान्नं विष्टम्भीनि गुरूणि च । अग्निमान्द्येऽप्यजीर्णे च सर्वाणि परिवर्जयेत् ॥ ४ ॥ फलवर्तिं वमिं स्वेदं लङ्घनं चापतर्पणम् । विशेषादलसे कुर्याद्विषूच्यामतिसारवत् ॥ ५ ॥ इत्यजीर्णचिकित्सा ॥

॥ अथ भस्मकरोगनिदानचिकित्से ॥

कफे क्षीणे यदा पित्तं स्वस्थाने मारुतानुगम् १ तीव्रं प्रवर्तयेद्वह्निं तदा तं भस्मकं वदेत् ॥१॥ तृड्दाहश्वासमूर्छादीन् कृत्वैवात्यग्निसंभवात् । पक्त्वान्नमाशु धात्वादीन् स क्षिप्रं नाशयेत्तनुम् ॥ २ ॥ तं भस्मकं गुरुस्निग्धसान्द्रमण्डहिमादिभिः । अन्नपानैर्नयेच्छान्तिं पित्तघ्नैश्च विरेचनैः ॥ ३ ॥ अत्युद्धताग्निशान्त्यै माहिषदधिदुग्धसर्पींषि । सेवेत वा यवागूं समधूच्छिष्टां ससर्पिष्काम्॥४॥असकृत् पित्तहरणं पायसं प्रतिभोजने । श्यामात्रिवृद्विपक्कं वा पयो दद्याद्विरेचनम् ॥५ ॥ यत्किञ्चिन्मधुरं मेध्यं श्लेष्मलं गुरु भोजनम् । सर्वं तदत्यग्निहितं भुक्त्वा प्रस्वपनं दिवा ॥ ६ ॥ कफे पूर्वं जिते पित्ते मारुते चानलः समः । समधातोः पचत्यन्नं पुष्ट्यायुर्बलवर्धनम् ॥ ७ ॥ आहारं पचति शिखी दोषानाहारवर्जितः पचति । दोषक्षये च धातून् धातुक्षैण्ये तथा प्राणान् ॥८॥ मुहुर्मुहुरजीर्णेऽपि भोज्यान्यस्योपहारयेत् । निरिन्धनोऽन्तरं लब्ध्वा यथैनं न विपादयेत् ॥ ९ ॥ कोलास्थिमज्जकल्कस्तु पीतो वाप्युदकेन वै । अचिराद्विनिहन्त्येवं प्रयोगो भस्मकं नृणाम् ॥ १० ॥ नारीक्षीरेण संपिष्य पिबेदौदुम्बरत्वचम् । ताभ्यां वा पायसं सिद्धं पिबेदत्यग्निशान्तये ॥११॥ सिततण्डुलसितकलमाक्षीरेण पायसं सिद्धम् । भुक्त्वा दत्तेन पुरुषो द्वादश दिवसान् बुभुक्षितो न भवेत् ॥ १२ ॥ विदारिस्वरसे क्षीरे पचेदष्टगुणं घृतम् । माहिषं जीवनीयेन कल्केनात्यग्निनाशनम् ॥ १३ ॥ इति भस्मकरोगनिदानचिकित्से ॥

॥ अथ क्रिमिनिदानम् ॥

तत्र क्रिमिभेदानाह ॥ क्रिमयस्तु द्विधा प्रोक्ता बाह्याभ्यन्तरभेदतः । बहिर्मलकफासृग्विड्जन्मभेदाच्चतुर्विधाः ॥ १ ॥ नामतो विंशतिविधा बाह्यास्तत्र मलोद्भवाः ॥ बाह्यक्रिमिरूपाण्याह ॥ तिलप्रमाणसंस्थानवर्णाः केशाम्बराश्रयाः ॥ २ ॥ बहुपादाश्च सूक्ष्माश्च यूकालिक्षाश्च नामतः । द्विधा ते कोष्ठपिटिकाकण्डूगण्डान्प्रकुर्वते ॥ ३ ॥ तेषां निदानमाह । अजीर्णभोजी मधुराम्लसेवी द्रवप्रियः पिष्टगुडोपभोक्ता। व्यायामवर्जी च दिवाशयी च विरुद्धभोक्ता लभते क्रमींश्च ॥ ४ ॥ पुरीषजानां निदानमाह । माषपिष्टान्नलवणगुडशाकैः पुरीषजाः ॥ कफोद्भवनिदानमाह । मांसमा-

---

१ (ग० च०) प्रवर्धये— २ (च०) मन्द्रः । ३ (ग० ङ० च०) वर्धनः । ४ (ग० ङ० च० छ०) निरन्धनो । ५ (क०.(कल्मा) ग० कलसा घ० कलशा ङ० कल्या । ६ (ग० च० छ०) घृतेन ७ (च०) गुणे ।

षगुडक्षीरदधिशुक्तैः कफोद्भवाः ॥ ५ ॥ शोणितजानां कारणमाह । विरुद्धाजीर्णशाकाद्यैः शोणितोत्था भवन्ति हि ॥ संजाताभ्यन्तरक्रिमिलक्षणमाह । ज्वरो विवर्णता शूलं हृद्रोगश्छर्दनं भ्रमः ॥ ६ ॥ भक्तद्वेषोऽतिसारश्च संजातक्रिमिलक्षणम् ॥ कफजानां स्वरूपमाह । कफादामाशये जाता वृद्धाः सर्पन्ति सर्वतः ॥ ७ ॥ पृथुवर्ध्मनिभाः केचित्केचिद्गण्डूपदोपमाः । रूढधान्याङ्कुराकारास्तनुदीर्घास्तथाणवः ॥ ८ ॥ श्वेतास्ताम्रावभासाश्च नामतः सप्तधा तु ते । अन्त्रादाश्चोदरावेष्टा हृदयादा महामुखाः ॥ ९ ॥ चुरवो दर्भकुसुमाः सुगन्धास्ते च कुर्वते । हृल्लासमास्यस्रवणमविपाकमरोचकम् ॥ १० ॥ मूर्छाछर्दिज्वरानाहकार्श्यक्षवथुपीनसान् ॥ अथ रक्तजानां स्वरूपमाह । रक्तवाहिशिरास्थाना रक्तजा जन्तवोऽणवः ॥ ११ ॥ अपादवृत्तास्ताम्राश्च सौक्ष्म्यात्केचिददर्शनाः । केशादा लोमविध्वंसा रोमद्वीपा उदुम्बराः ॥ १२ ॥ षट् ते कुष्ठैककर्माणः सहसौरसमातरः ॥ पुरीषजानां स्वरूपमाह ॥ पक्वाशये पुरीषोत्था जायन्तेऽधोविसर्पिणः ॥ १३ ॥ वृद्धास्ते स्युर्भवेयुश्च ते यदामाशयोन्मुखाः । तदास्योद्गारनिश्वासविड्बन्धानुविधायिनः ॥ १४ ॥ तेषां शरीरमाह । पृथग्वृत्ततनुस्थूलाः श्यावपीतसितासिताः । ते पञ्च नाम्ना क्रमयः ककेरुकमकेरुकाः ॥१५॥ सौसुरादाः सल्लूनाख्या लेलिहा जनयन्ति च । भ्रमः शूलं तथा छर्दिर्हृदयज्वलनज्वराः ॥ १६ ॥ वैवर्ण्यमतिसारः स्यादरुचिः क्रमिलक्षणम् । विड्भेदशूलविष्टम्भकार्श्यपारुष्यपाण्डुताः ॥ रोमहर्षोऽग्निसदनं गुदे कण्डूर्विमार्गगाः ॥ १७ ॥ इति क्रिमिनिदानम् ॥

॥ अथातः क्रिमिचिकित्सितं व्याख्यास्यामः ॥

मुस्ताखुपर्णीफलदारुशिग्रुक्काथः सकृष्णाक्रमिशत्रुकल्कः । मार्गद्वयेनापि चिरप्रवृत्तान् क्रमीन्निहन्ति क्रिमिजांश्च रोगान् ॥ १ ॥ दाडिमत्वक्कृतः क्वाथस्तिलतैलेन संयुतः । त्रिदिनात्पातयत्येवं कोष्ठतः क्रमिजालकम् ॥ २ ॥ खदिरः कुटजः पिचुमन्दवचात्रिकटुत्रिफलात्रिवृतासहितम् । पशुमूत्रयुतं पिब सप्तदिनं क्रमिकोटिशतान्यपि हन्त्यचिरात् ॥ ३ ॥ निम्बवत्सकविडङ्गसैन्धवं रामठेन सह जन्तुनाशनम् । निम्बषट्कमजमोदकान्वितं चूर्णमेव मधुना प्रशस्यते ॥ ४ ॥ आखुकर्णीदलैःपिष्टैः पिष्टकेन च पूपकान् । भुक्त्वा सौवीरकं चानु पिबेत्क्रमिहरं परम् ॥५॥ सुवर्चिकारामठपत्रिकाह्वाविडङ्गबाल्हीककणाग्निविश्वाः । यवानिकाग्रन्थिकभद्रमुस्तास्तक्रेण चूर्णं क्रमिकोटिहारि ॥ ६ ॥ भल्लातको वा दध्ना च चिञ्चाम्लेन हरेत्क्रमीन् । विडङ्गं पारिभद्राग्रं ब्रह्मबीजं पृथक् पिबेत् ॥ ७ ॥ मधुना क्रमिनाशाय निम्बं वा हिङ्गुना युतम् । निम्बाजमोदाजन्तुघ्नं ब्रह्मबीजं सचोरकम् ॥ सहिङ्गुकं समगुडं सद्यो

१ (क०) वर्ध्मं । २ (ग०) गुरवः । ३ (च०) अपादा वृत्तताम्राश्च । ४ (ग० च० छ०) कर्णी ।

जन्तुविनाशनम् ॥ ८ ॥ हरीतकी चैव तथा हरिद्रा सौवर्चलं चैव समं विचूर्णितम् । इन्द्रवारुणिजलेन भावितं कीटसङ्घविनिवारणं परम् ॥ ९ ॥ काकुभकुसुमविडङ्गं लाङ्गलिभल्लातकं तथोशीरम् । श्रीवेष्टकसर्जरसं चन्दनमथ कुष्ठमष्टमं दद्यात् ॥ १० ॥ एष सुगन्धो धूपः सकृत्कृमीणां विनाशकः प्रोक्तः । शय्यासु मत्कुणानां शिरसि च गात्रेषु यूकानाम् ॥ ११ ॥ इति सुगन्धो धूपः ॥ विशालायाः फलं पक्वं तप्तलोहे परिक्षिपेत् । तद्धूमो दन्तलग्नश्चेत्कीटानां पातनः परः ॥ १२ ॥ अथ विडङ्गादितैलम् ॥ सविडङ्गं च शिलया सिद्धं सुरभिजलेन कटुतैलम् । निखिला नयति विनाशं लिक्षासहिता दिनैर्यूकाः ॥ १ ॥ इति विडङ्गादितैलम् । पारदं मर्दयेन्निष्कं कृष्णधत्तूरकद्रवैः । नागवल्लीद्रवैर्वाथ वस्त्रखण्डं प्रलेपयेत् ॥ १ ॥ तद्वस्त्रं मस्तके पेष्यधार्यं यामत्रयं ततः । यूकाः पतन्ति निश्शेषाः सलिक्षा नात्र संशयः ॥२॥ चित्रकं दन्तिनीमूलं कोशातकीसमन्वितम् । कल्कं पिष्ट्वा पचेत्तैलं केशशत्रुविनाशनम् ॥ ३ ॥

॥ अथ रसादिलेपः ॥

रसेन्द्रेण समायुक्तो रसो धत्तूरपत्रजः । ताम्बूलपत्रजो वापि लेपनाद्यूकनाशनः ॥१॥

॥ अथ कृमिमुद्गरो रसः ॥

क्रमेण वृद्धं रसगन्धकाजमोदाविडङ्गं विषमुष्टिका च । पलाशबीजं च विचूर्णमस्य निष्कप्रमाणं मधुनावलीढम् ॥ १ ॥ पिबेत्कषायं घनजं तदूर्ध्वं रसोऽयमुक्तः कृमिमुद्गराख्यः । क्रिमींन्निहन्ति क्रिमिजांश्च रोगान् संदीपयत्यग्निमयं त्रिरात्रात् ॥२॥

॥ अथ कृमिकुठारः ॥

विश्वं रामठसैन्धवाग्निमरिचं पथ्या वचा गुग्गुलुर्बोलं रात्रिविडङ्गकुष्ठलशुनं गन्धः कुबेराक्षकः । इन्द्रोद्भूतपलाशबीजखदिराजाजीकणादीप्यकं सौवर्चं मधुना गुटी कृमिकुठाराह्वा रुजाजन्तुनुत् ॥ १ ॥ कृमिषु वर्ज्याण्याह । क्षीराणि मांसानि घृतानि चैव दधीनि शाकानि च पत्रवन्ति । समासतोऽम्लं मधुरान्रसांश्च कृमीन्प्रियांस्तु परिवर्जयेत्तु ॥ २ ॥ शीताम्बु मधुरं क्षारं दधिक्षीरघृतादिकम् । सौवीरं पत्रशाकांश्च वर्जयेत्कृमिवान्नरः ॥ ५ ॥ इति कृमिचिकित्सा ॥

॥ अथातः पाण्डुरोगनिदानम् ॥

पाण्डुरोगाः स्मृताः पञ्च वातपित्तकफैस्त्रयः । चतुर्थः सन्निपातेन पञ्चमो भक्षणान्मृदः ॥ १ ॥ व्यवायिमम्लं लवणानि मद्यं मृदं दिवा स्वप्नमतीव तीक्ष्णम् । निषेवमाणस्य विदूष्य रक्तं दोषास्त्वचं पाण्डुरतां नयन्ति ॥ २ ॥ अथ पूर्वरूपमाह ।

---

१ (च०) लोहेपारे ।

त्वक्स्फोटनिष्ठीवनगात्रसादमृद्भक्षणप्रेक्षणकूटशोथाः । विण्मूत्रपीतत्वमथाविपाको भविष्यतस्तस्य पुरःसराणि ॥ १ ॥ अथ वातिकमाह ॥ विण्मूत्रनयनादीनां रूक्षकृष्णारुणाभता । वातपाण्ड्वामये कम्पतोदानाहभ्रमादयः ॥ १ ॥ अथ पैत्तिकमाह ॥ पीतमूत्रशकृन्नेत्रो दाहतृष्णाज्वरान्वितः । भिन्नविट्कोऽतिपीताभः पित्तपाण्ड्वामयी नरः ॥ १ ॥ अथ श्लैष्मिकमाह ॥ कफप्रसेकश्वयथुतन्द्रालस्यातिगौरवैः । पाण्डुरोगी कफाच्छुक्लैस्त्वङ्मूत्रनयनाननैः ॥ १ ॥ अथ त्रिदोषजमाह ॥ सर्वान्नसेविनः सर्वे दुष्टा दोषास्त्रिदोषजम् । त्रिदोषलिङ्गं कुर्वन्ति पाण्डुरोगं सुदुःसहम् ॥ १ ॥ इति चरके ॥ ज्वरारोचकहृल्लासच्छर्दितृष्णाक्लमान्वितः । पाण्डुरोगी त्रिभिर्दोषैस्त्याज्यः क्षीणो हतेन्द्रियः ॥ २ ॥ अथ मृत्तिकाजन्यमाह ॥ मृत्तिकादनशीलस्य कुप्यत्यन्यतमो मलः । कषाया मारुतं पित्तमूषरा मधुरा कफम् ॥ १ ॥ कोपयेन्मृद्रसादींश्च रौक्ष्याद्भुक्तं च रूक्षयेत् । पूरयत्यविपक्वैव स्रोतांसि निरुणद्ध्यपि ॥ २ ॥ इन्द्रियाणां बलं हत्वा तेजो वीर्योजसी तथा । पाण्डुरोगं करोत्याशु बलवर्णाग्निनाशनम् ॥ ३ ॥ अथ मृज्जस्य लक्षणमाह ॥ शूनाक्षिकूटगण्डभ्रूः शूनपन्नाभिमेहनः । क्रिमिकोष्ठोऽतिसार्येत मलं चासृक्कफान्वितम् ॥ १ ॥

॥ अथासाध्यलक्षणमाह ॥

पाण्डुरोगश्चिरोत्पन्नः खरीभूतो न सिध्यति । कालप्रकर्षाच्छूनाङ्गो यो वा पीतानि पश्यति ॥ १ ॥ बद्धाल्पविट् सहरितं सकफं योऽतिसार्यते । दीनः श्वेतातिदिग्धाङ्गश्छर्दिमूर्छातृषान्वितः ॥ स नास्त्यसृक्क्षयाद्यस्तु पाण्डुश्वेतत्वमाप्नुयात् ॥ २ ॥ अन्यच्च । पाण्डुदन्तनखो यस्तु पाण्डुनेत्रश्च यो भवेत् । पाण्डुसंघातदर्शी च पाण्डुरोगी विनश्यति ॥१॥ अन्तेषु शूनं परिहीनमध्यं म्लानं तथान्तेषु च मध्यशूनम् । गुदे ऽथ शेफस्यथ मुष्कयोश्च शूनं प्रताम्यं तमसंज्ञकल्पम् ॥ विवर्जयेत्पाण्डुकिनं यशोऽर्थी तथातिसारज्वरपीडितं च ॥ २ ॥ कामलाकारणमाह ॥ पाण्डुरोगी च योऽत्यर्थं पित्तलानि निषेवते । तस्य पित्तमसृङ्मांसं दग्ध्वा रोगाय कल्पते ॥ १ ॥

॥ अथ कामलास्वरूपमाह ॥

हारिद्रनेत्रः स भृशं हारिद्रत्वङ्नखाननः । रक्तपीतशकृन्मूत्रो भेकवर्णो हतेन्द्रियः ॥ १ ॥ दाहाविपाकदौर्बल्यसदनारुचिकर्शितः । कामला बहुपित्तैषा कोष्ठशाखाश्रया मता ॥२॥ कालान्तरात्खरीभूता कृच्छ्रा स्यात्कुम्भकामला । कृष्णपीतशकृन्नेत्रो भृशं शूनश्च मानवः ॥ ३ ॥ सरक्ताक्षिमुखच्छर्दिविण्मूत्रो यश्च ताम्यति । दाहारुचितृडानाहतन्द्रामोहसमन्वितः ॥ नष्टाग्निसंज्ञः क्षिप्रं हि कामलावान्विपद्यते ॥४॥ छर्द्यरोचकहृल्लासज्वरक्लमनिपीडितः । नश्यति श्वासकासार्तो विड्भेदी कुम्भकामली ॥ ५ ॥

---

१ च० त्वङ्मूत्र । २ (च०) मूत्रो ।

॥ अथ पाण्डुरोगावस्थायां हलीमकमाह ॥

यदा तु पाण्डोर्वर्णःस्याद्धारीतश्यावपीतकः । बलोत्साहक्षयस्तन्द्रामन्दाग्नित्वं मृदुज्वरः॥ स्त्रीष्वहर्षोऽङ्गमर्दश्च सादस्तृष्णारुचिर्भ्रमः ॥१॥ हलीमकं तदा तस्य विद्याद‌निलपित्ततः । पाण्डुरुक्कामलाकुम्भकामला च हलीमकम् ॥२॥ सन्तापो भिन्नवर्चस्त्वं बहिरन्तश्च पीतता । पाण्डुता नेत्रयोर्यस्य पानकीलक्षणं भवेत् ॥ ३ ॥ इति पाण्डुरोगकामलाहलीमकनिदानम् ॥

॥ अथातः पाण्डुरोगचिकित्सा ॥

साध्यं च पाण्ड्वामयिनं समीक्ष्य स्निग्धं घृतेनोर्ध्वमधश्च शुद्धम् । सम्पादयेत्क्षौद्रघृतप्रगाढैर्हरीतकीचूर्णमयप्रयोगैः ॥ १ ॥ पिबेद्घृतं वा रजनीविपक्वं यत्त्रैफलं तैल्वकमेकमेव । विरेचनद्रव्यकृतं पिबेद्वा योगांश्च वैरेचनिकान् घृतेन ॥२॥ विधिः स्निग्धोऽत्र वातोत्थे तिक्तः शीतश्च पैत्तिके । श्लैष्मिके कटुरूक्षोष्णः कार्यो मिश्रस्तु मिश्रजे ॥ ३ ॥ द्विपञ्चमूलीकथितं सविश्वं कफात्मके पाण्डुगदे पिबेत्तम् । ज्वरेऽतिसारे श्वयथौ ग्रहण्यां कासेऽरुचौ कण्ठहृदामयेषु ॥ ४ ॥ फलत्रिकामृतावासातिक्ताभूनिम्बनिम्बजः । क्काथः क्षौद्रयुतो हन्यात्पाण्डुरोगं सकामलम् ॥ ५ ॥ पुनर्नवानिम्बपटोलशुण्ठीतिक्तामृतादार्व्यभयाकषायः । सर्वाङ्गशोफोदरपाण्डुरोगस्थौल्यप्रसेकोर्ध्वकफामयेषु ॥ ६ ॥

॥ अथ नवायसचूर्णम् ॥

त्र्यूषणत्रिफलामुस्ताविडङ्गदहनाः समाः । नवायोरजसो भागास्तच्चूर्णं मधुसर्पिषा। भक्षयेत्पाण्डुहृद्रोगकुष्ठार्शः कामलापहम् ॥ १ ॥ इति नवायसचूर्णम् ॥ लोहपात्रस्थितं क्षीरं सप्ताहं पथ्यभोजनः । पिबेत्पाण्ड्वामयी शोषी ग्रहणीदोषपीडितः॥ १ ॥ दग्ध्वाक्षकाष्ठैर्मलमायसं तु गोमूत्रनिर्वापितसप्तवारम् । विचूर्ण्य लीढं मधुना चिरेण तक्रेण वा पाण्डुगदं निहन्यात् ॥२॥ इति वीरसिंहावलोकतः ॥ अतिशुद्धमयोभस्म मधुक्षौद्रयुतं लिहेत्। पाण्डुरोगस्य नाशाय कामलानां च सर्वशः ॥१॥ नागरं लोहचूर्णं वा कृष्णां पथ्यामथाश्मजम्। गुग्गुलुं वाथ मूत्रेण कफपाण्ड्वामयी पिबेत् ॥ २ ॥ शिलाजतु क्षौद्रविडङ्गसर्पिर्लोहाभयाशर्करया समक्षम् । आपूर्यते दुर्बलदेहधारी त्रिपक्षरात्रेण यथा शशाङ्कः ॥ ३ ॥ वृन्दात् ॥ अयस्तिलत्र्यूषणकोलभागैः सर्वैः समं माक्षिकधातुचूर्णम् । तैर्मोदकः क्षौद्रयुतो नु तक्रः पाण्ड्वामये दूरगतेऽपि शस्तः ॥ १ ॥

॥ अथ मण्डूरवटकाः ॥

सुराब्ददार्वीकटुषट्कतोऽप्यवेल्लं वरा चेति समांशचूर्णम् । मण्डूरभागद्वयमष्टमूत्रे पक्त्वा गवां तक्रसमं च योज्यम् ॥१॥ कामलापाण्डुमेहार्शःशोथकुष्ठकफामयान् । ऊरुस्तम्भमजीर्णं च प्लीहानं नाशयन्ति च ॥ २ ॥ इति रत्नप्रदीपात् ॥

---

१ (च०) श्वास । २ (च०) तोयम् ।

॥ अथ मण्डूरवज्रवटकः ॥

पञ्चकोलं समरिचं देवदारु फलत्रिकम् । विडङ्गमुस्तायुक्ताश्च भागास्त्रिपलसंमिताः ॥ १ ॥ यावन्त्येतानि चूर्णानि मण्डूरं द्विगुणं ततः । पक्त्वाष्टगुणिते मूत्रे तद्घनीभूतमुद्धरेत् ॥ २ ॥ ततोऽक्षमात्रान्वटकान् पिबेत्तक्रेण तक्रभुक् । पाण्डुरोगं जयेत्तद्वन्मन्दाग्नित्वमरोचकम् ॥ ३ ॥ मण्डूरवज्रवटको रोगानीकप्रभेदनः । अर्शांसि ग्रहणीं शोफमूरुस्तम्भं हलीमकम् । क्रमीन्प्लीहानमुदरं गलरोगं च नाशयेत् ॥ ४ ॥ इति वृन्दात् ॥

॥ अथ मण्डूरलवणम् ॥

कृत्वाग्निवर्णं मलमायसं तु मूत्रेऽभिषिञ्चेद्बहुशो गवां च । तत्रैव सिन्धूत्थसमं विपाच्यं निरुद्धधूमं च विभीतकाग्नौ ॥ १ ॥ तक्रेण पीतं मधुनाथवापि बिभीतकाख्यं लवणं प्रयुक्तम् । पाण्ड्वामयिभ्यो हितमेतदस्मात्पाण्ड्वामयघ्नं न हि किञ्चिदन्यत् ॥ २ ॥ इति योगतरङ्गिण्याः ॥

॥ अथ मधुमण्डूरः ॥

गृहीत्वा पृथक्प्रस्थमण्डूरभागं सुते त्रैफले मर्दयित्वा च यामम् । पुटे पाचयेद्यामयुग्मं कृशानौ पुटानीह देयानि चन्द्राक्षिवारम् ॥ १ ॥ तथा धेनुमूत्रे कुमारीरसे च विधेयश्च पञ्चामृते योगराजः । भवेत् सिन्धुनागैः पुटैः सिद्धिदोऽयमचिन्त्यप्रभावश्च मण्डूर एषः ॥ २ ॥ मधुमण्डुर एष कणामधुना चिरपाण्डुगदं ननु हेममितः । जनको रुधिरस्य निहन्ति परं विविधार्तिहरस्त्वनुपानबलैः ॥ ३ ॥

॥ अथ मण्डूराद्योऽरिष्टः ॥

मण्डूरस्य तु शुद्धस्य तुलार्धं परिकीर्तितम् । तद्वल्लोहस्य पत्राणि तिलोत्सेधप्रमाणतः ॥ १ ॥ पुराणगुडपञ्चाशत् कोलप्रस्थत्रयं तथा । निकुम्भचित्रकाभ्यां च पले द्वे द्वे सुचूर्णिते ॥ २ ॥ पिप्पलीनां विडङ्गानां कुडवं कुडवं पृथक् । त्रींश्चापि त्रिफलाप्रस्थाञ्जलद्रोणे समावपेत् ॥ ३ ॥ अर्धमासस्थितो धान्ये पेयोऽरिष्टः प्रमाणतः । दोषानुभयतः श्राव्य पाण्डुरोगं नियच्छति ॥ ४ ॥ क्रमीनर्शांसि कुष्ठं च कासश्वासकफामयान् । एषोऽरिष्टस्तु मण्डूरः सर्वपाण्ड्वामयापहः ॥ ५ ॥

॥ अथ गदनिग्रहात् मण्डूराद्योऽरिष्टः ॥

रेचनं कामलार्तस्य स्निग्धस्यादौ प्रयोजयेत् । ततः प्रशमनी कार्या क्रिया वैद्येन जानता ॥ १ ॥ पाण्डुरोगक्रियां सद्यो योजयेच्च हलीमके । मलानुसरणं दृष्ट्वा सापि कार्या भिषग्वरैः ॥ २ ॥ हरिद्रात्रिफलानिम्बबलामधुकसाधितम् । सक्षीरं माहिषं सर्पिः कामलापहमुत्तमम् ॥ ३ ॥ त्रिफलाया गुडूच्या वा दार्व्या निम्बस्य

---

१ (च०) निषिञ्चेत् । २ (ख० च०) भिषक् ।

वा रसम् । प्रातर्मधुयुतं वैद्यः कामलार्ताय योजयेत् ॥ ४ ॥ दार्वीसत्रिफलाव्योषविडङ्गानयसो रजः । मधुसर्पिर्युतं लिह्यात्कामलापाण्डुरोगवान् ॥ ५ ॥ अयोरजो व्योषविडङ्गचूर्णं लिह्याद्धरिद्रां त्रिफलान्वितां वा । सशर्करां कामलिनां त्रिभंङ्गी[1] हिता गवाक्षी सगुडा च शुण्ठी ॥ ६ ॥ धात्रीलोहरजोव्योषनिशाक्षौद्रं, सशर्करम् । लीढं निवारयत्याशु कामलामुद्धतामपि ॥ ७ ॥ लोहचूर्णं निशायुग्मं त्रिफलां कटुरोहिणीम् । प्रलिह्य मधुसर्पिर्भ्यां कामलार्तः सुखी भवेत् ॥ ८ ॥ व्योषाग्निवेल्लत्रिफलामुस्तैस्तुल्यमयोरजः । चूर्णितं तक्रमध्वाज्यकोष्णतोयोपयोजितम् ॥ ९ ॥ कामलापाण्डुहृद्रोगकुष्ठार्शोमेहनाशनम् । तुल्यं वायोरजः पथ्यां हरिद्रां क्षौद्रसर्पिषा ॥ १० ॥ चूर्णितां कामली लिह्याद्गुडक्षौद्रेण वाभयाम् । एलाजीरकभूधात्रीसितागव्येन भावयेत् ॥ ११ ॥ प्रातः संसेवनं कुर्यात्कामलानाशनं परम् । निशाचूर्णं कर्षमितं दध्नः पलमितं तथा ॥ १२ ॥ प्रातः संसेवनं कुर्यात्कामलानाशनं परम् । अर्कमूलं हरेन्नस्यात्कामलां तण्डुलोदकैः ॥ १३ ॥ अञ्जनं कामलार्तस्य द्रोणपुष्पीरसस्य तु । निशागैरिकधात्रीणां चूर्णं चोपरि लेपयेत् ॥१४॥ गोदुग्धेन विशालाया मुनिसंख्यादलानि तु । जीरकेण युतं पेष्यं रसमेकं पलं पिबेत् ॥ १५ ॥ अथवा तज्जटाद्रावं कर्षार्धं दुग्धमिश्रितम् । पाययेत्तु प्रतिदिनमेवमेतद्दिनत्रयम् ॥ १६ ॥ घृतदुग्धौदनं पथ्यं कुर्याद्वै लवणं विना । कामलां नाशयत्याशु वायुरभ्रं हरेद्यथा ॥ १७ ॥

॥ अथ घृतानि ॥

अथ गुडूचीघृतम् । गुडूचीस्वरसे सर्पिः सक्षीरं माहिषं घृतम् । चतुर्गुणेन पयसा पाययेत्तद्धलीमके ॥ १ ॥ इति गुडूचीघृतम् । व्योषं बिल्वं द्विरजनी त्रिफला द्विःपुनर्नवम् । मुस्ता अयोरजः पाठा विडङ्गं देवदारु च ॥ १ ॥ वृश्चिकाली च भार्ङ्गी च सक्षीरैस्तैर्घृतं शुभम् । सर्वान् प्रशमयत्याशु विकारान्मृतिकाकृतान् ॥ २ ॥ इति व्योषादिघृतम् ॥

॥ अथामलक्यवलेहः ॥

रसमामलकानां तु संशुद्धं ,यन्त्रपीडितम् । द्रोणं पचेच्च मृद्वग्नौ तत्र चेमानि दापयेत् ॥ १ ॥ चूर्णितं पिप्पलीप्रस्थं मधुकं द्विपलं तथा । प्रस्थं गोस्तनिकायाश्च द्राक्षायाः किल पेषितम् ॥२॥ शृङ्गबेरपले द्वे तु तुगाक्षीर्याः पलद्वयम् । तुलार्धं शर्करायाश्च घनीभूतं समुद्धरेत् ॥ ३ ॥ मधुप्रस्थसमायुक्तं लेहयेत्पलसम्मितम् । हलीमकं कामलां च पाण्डुत्वं चापकर्षति ॥ ४ ॥ इत्यामलक्यवलेहः ॥

॥ अथ त्रिफलाद्यवलेहः ॥

त्रिफलायास्त्रयो भागास्त्रयस्त्रिकटुकस्य च । भागाश्चित्रकमूलस्य विडङ्गानां तथैव

---

१ (प०) त्रिभण्डी ।

च ॥ १ ॥ पञ्चाश्मजतुनो भागास्तथा रूप्यमलस्य च । माक्षिकस्य च शुद्धस्य लोहस्य रजसस्तथा ॥ २ ॥ अष्टौ भागाः सितायास्तु तत्सर्वं मधुसंयुतम् । श्लक्ष्णचूर्णं सुसंस्थाप्यमायसे भाजने शुभे ॥ ३ ॥ उदुम्बरसमां मात्रां ततः खादेद्यथाग्निना । दिने दिने प्रयोक्तव्यं जीर्णे भोज्यं यथेप्सितम् ॥ ४ ॥ वर्जयित्वा कुलत्थांस्तु काकमाचीकपोतकान् । पाण्डुरोगं विषं कासं यक्ष्माणं विषमज्वरम् ॥ ५ ॥ कुष्ठान्यजीर्णकं मेहं श्वासं शोफमरोचकम् । विशेषाद्धन्त्यपस्मारं कामलां गुदजानि च ॥ ६ ॥ इति त्रिफलाद्यवलेहो योगतरङ्गिण्याः ॥ अथ हंसमण्डूरः ॥ मण्डूरं चूर्णयेच्छ्लक्ष्णं गोमूत्रेऽष्टगुणे पचेत् । पञ्चकोलं देवदारु मुस्ता व्योषफलत्रयम् ॥ १ ॥ विडङ्गं स्यात्प्रतिपलं पाकान्ते चूर्णितं क्षिपेत् । भक्षयेत्कर्षमात्रं च तक्रं तक्रं च भोजने ॥ २ ॥ पाण्डुशोफं हलीमं च ऊरुस्तम्भं च कामलाम् । अर्शांसि हन्ति नो चित्रं हंसमण्डूरको ह्ययम् ॥ ३ ॥

॥ अथ मदेभसिंहसूतो रसः ॥

काश्यपग्रन्थे ॥ रसगन्धवराटताम्रशङ्खं विषवङ्गाभ्रककान्ततीक्ष्णमुण्डम् । अहिहिङ्गुलटङ्कणं समांशं सकलैः स्यात्त्रिगुणं पुराणकिट्टम् ॥१॥ पशुमूत्रविशोधितं सुघृष्टा त्रिफलाभृङ्गमथार्द्रकोत्थनीरैः । सुविशोष्य वरामृतालिवासास्वरसैरष्टगुणैः पुनर्नवोत्थैः ॥ २ ॥ पृथगग्निकृतं घनं विपाच्यं गुलिका गुञ्जमिता निजानुपानैः । ज्वरपाण्डुतृषास्रपैत्यगुल्मक्षयकासस्वरमग्निसादमूर्च्छाम् ॥ ३ ॥ पवनादिषु दुस्तराष्टरोगान् सकलं पित्तहरं मदावृतं च । बहुना किमसौ यथार्थनामा सकलव्याधिहरो मदेभसिंहः ॥ ४ ॥ इति मदेभसिंहः ॥

॥ अथ त्रैलोक्यनाथरसः ॥

पलानि चत्वारि रसस्य पञ्च गन्धस्य सत्वस्य गुडूचिकायाः । व्योषस्य चूर्णस्य च तालमूल्याः सशाल्मलस्येह पलत्रयं स्यात् ॥१॥ पृथक् पृथक् पङ्गगनस्य चाष्टौ लोहस्य सर्वं त्रिफलाजलेन । घृष्टं चतुष्षष्टिमितं तदर्धाः स्युर्भावनामार्कवजद्रवस्य ॥२॥ शिग्रूत्थनीरेण च षोडशाष्टौ तथा नलोत्थाद् गृहकन्यकायाः ॥ आर्द्रद्रवस्येति रसोऽयमुक्तः पाण्डुक्षयश्वासगदादिहर्ता ॥ ३ ॥ क्षौद्रेण वा शर्करया घृतेन कर्षार्धमेतस्य भजेत्प्रयत्नात् ॥ इति रसरत्नप्रदीपात् ॥

॥ अथ पथ्यापथ्यम् ॥

यवगोधूमशाल्यन्नं रसैर्जाङ्गलजैः शुभैः । मुद्गाढकमसूराद्यैः पाण्डौ भोजनमिष्यते ॥ १ ॥ वह्निमातपमायासमन्नपानं च पित्तलम् । मैथुनं क्रोधमध्वानं पाण्डुरोगी सदा त्यजेत् ॥ २ ॥ इति पाण्डुकामलाहलीमकचिकित्सा समाप्ता ॥

---

१ (च०) शृतं । २ (च०) विपाच्य । ३ (ग०) अहिकन्यकायाः ।

॥ अथ रक्तपित्तनिदानम् ॥

घर्मव्यायामशोकाध्वव्यवायैरतिसेवितैः । तीक्ष्णोष्णक्षारलवणैरम्लैः कटुभिरेव च ॥ १ ॥ कोद्रवोद्दालकैश्चान्नैस्तद्युक्तैरतिसेवितैः । पित्तं विदग्धं स्वगुणैर्विदहत्याशु शोणितम् ॥ २ ॥ ततः प्रवर्तते रक्तमूर्ध्वं चाधो द्विधापि वा ॥ आमाशयाद्व्रजेदूर्ध्वमधः पक्वाशयाद्व्रजेत् ॥ ३ ॥ विदग्धयोर्द्वयोश्चापि द्विधाभागं प्रवर्तते । ऊर्ध्वं कर्णाक्षिनासास्यैर्मेण्ढ्रयोनिगुदैरधः ॥ ४ ॥ कुपितं रोमकूपैस्तु समस्तैस्तत्प्रवर्तते । श्लैष्मिकमाह । केचिच्च यकृतः प्लीह्नः प्रवदन्त्यसृजो गतिम् ॥ ५ ॥ सदनं शीतकामित्वं कण्ठधूमायनं वमिः । लोहगन्धिश्च निःश्वासो भवत्यस्मिन्भविष्यति ॥ ६ ॥ वातिकमाह ॥ सान्द्रं सपाण्डु सस्नेहं पिच्छिलं च कफात्मकम् ॥ श्यावारुणं सफेनं च तनु रूक्षं च वातिकम् ॥७॥ पैत्तिकमाह । रक्तपित्तं कषायाभं कृष्णं गोमूत्रसन्निभम् । मेचकागारधूमाभमञ्जनाभं च पैत्तिकम् ॥८॥ सान्निपातिकमाह । संसृष्टलिङ्गं संसर्गात्त्रिलिङ्गात्सान्निपातिकम् । ऊर्ध्वगं कफसंसृष्टमधोगं मारुतानुगम् ॥९॥ द्विमार्गं कफवाताभ्यामुभाभ्यामनुवर्तते । ऊर्ध्वं साध्यमधो याप्यमसाध्यं युगपद्गतम् ॥१०॥ रूक्षाद्यभ्यासतो दुष्टो रसो रक्तं प्रदूषयेत् । एकमार्गं बलवतो नातिवेगं नवोत्थितम् ॥११॥ रक्तपित्तं सुखे काले साध्यं स्यान्निरुपद्रवम् । एकदोषानुगं साध्यं द्विदोषं याप्यमुच्यते ॥१२॥ त्रिदोषजमसाध्यं स्यान्मन्दाग्नेरतिवेगवत् । व्याधिभिः क्षीणदेहस्य वृद्धस्यानश्नतश्च यत् ॥ १३ ॥ दौर्बल्यं श्वासकासज्वरवमथुमदाः पाण्डुता दाहमूर्च्छे भुक्ते घोरो विदाहस्त्वधृतिरपि सदा हृद्यतुल्या च पीडा । तृष्णा कोष्ठस्य भेदः शिरसि च तपनं पूतिनिष्ठीवनत्वं भक्तद्वेषाविपाकौ विकृतिरपि भवेद्रक्तपित्तोपसर्गाः ॥ १४ ॥ मांसप्रक्षालनाभं क्वथितमिव च यत्कर्दमाम्भोनिभं वा मेदःपूयास्रकल्पं यकृदिव यदि वा पक्वजम्बूफलाभम् । यत्कृष्णं यच्च नीलं भृशमतिकुणपं यत्र चोक्ता विकारास्तद्वर्ज्यं रक्तपित्तं सुरपतिधनुषा यच्च तुल्यं विभाति ॥ १५ ॥ येन चोपहतो रक्तं रक्त[illegible] मानवः । पश्येद् दृश्यं वियच्चापि तस्यासाध्यमसंशयम् ॥ १६ ॥ लोहितं छर्दये[illegible] सततं लोहितेक्षणः । लोहितोद्गारदर्शी च म्रियते रक्तपैत्तिकः ॥ १७ ॥[illegible] रक्तपित्तनिदानम् ॥

॥ अथातो रक्तपित्तचिकित्सां व्याख्यास्यामः ॥

पित्तास्रं स्तम्भयेन्नादौ प्रवृत्तं बलिनेऽश्नुतम् । हृत्पाण्डुग्रहणीरोगप्लीहगुल्मोद[illegible]कृत् ॥ १ ॥ क्षीणमांसबलं बालं वृद्धं शोषानुबन्धिनम् । अवाम्यमविरेच्यं च शम[illegible]रुपाचयेत् ॥ २ ॥ अतिप्रवृद्धदोषस्य पूर्वं लोहितपित्तिनः । अक्षीणबलमांसाग्ने[illegible]र्तव्यमपतर्पणम् ॥३॥ ऊर्ध्वगे रेचनं पूर्वमधोगे वमनं हितम् । आरग्वधेन धात्र्[illegible] त्रिवृता पथ्ययाथवा ॥ ४ ॥ विरेचनं प्रयोक्तव्यं शर्करामाक्षिकोत्तरम् । मुस्तेन्द्र[illegible] ष्टयाह्वमदनाह्वं पयो मधु ॥ ५ ॥ शिशिरं वमनं योज्यं रक्तपित्तहरं परम् । वृन्दात् ।

---

१ (च०) त्रिलिङ्गा । २ (ग० छ०) बलिनोऽश्नु (स्नु) तम् । ३ (क०) उपाचरेत् ।

द्राक्षा मधुककाश्मर्यसितायुक्तं विरेचनम् ॥६॥ यष्टीमधुकसंयुक्तं सक्षौद्रं वमनं हितम् । शालिपर्ण्यादिना सिद्धा पेया पूर्वमधोगमे ॥ रक्तातिसारहन्ता च योज्यो विधिरशेषतः ॥ ७ ॥ पयांसि शीतानि रसाश्च जाङ्गलाः सतीनयूषाश्च सशालिषष्टिकाः । हितानि चैतानि च रक्तपित्ते चान्यान्यपि स्युः किल पित्तहानि ॥८॥ शालिषष्टिकनीवारकोरदूषप्रसाधिकाः । श्यामाकाश्च प्रियङ्गुश्च भोजनं रक्तपित्तिनाम् ॥ ९ ॥ मसूरमुद्गचणकाः समकुष्ठाढकीफलाः । प्रशस्ताः सूपयूषार्थे कल्पिता रक्तपित्तिनाम् ॥ ॥१० ॥ दाडिमामलकं बिल्वानम्लार्थं चापि दापयेत् । पटोलनिम्बवेत्राग्रप्लक्षवेतसपल्लवाः ॥ ११ ॥ शाकार्थं शाकसात्म्यानां[1] तण्डुलीयादयो हिताः । पारावतकपोतांश्च लावान् रक्ताक्षवर्तकान् ॥ १२ ॥ शशान्कपिञ्जलानेणान्हरिणान् कालपुच्छकान् । रक्तपित्तहरान् विद्याद्रसं तेषां प्रयोजयेत् ॥ १३ ॥ ईषदम्लाननम्लांश्च घृतभृष्टान् ससैन्धवान् । कफानुगे यूषशाकं दद्याद्वातानुगे रसम् ॥ १४ ॥ पथ्यं सतीनयूषेण ससितैर्लाजसक्तुभिः । जलं खर्जूरमृद्वीकामधुकैः सपरूषकैः ॥ १५ ॥ शृतशीतं पयोऽव्यं तर्पणायसशर्करम् । तर्पणं सघृतं क्षौद्रं लाजचूर्णैः प्रदापयेत् ॥ १६ ॥ ऊर्ध्वगं रक्तपित्तं तत् काले पीतं व्यपोहति । ह्रीबेरचन्दनोशीरमुस्तपर्पटकैः शृतम् ॥ केवलं शृतशीतं वा दद्यात्तोयं पिपासवे ॥ १७ ॥ पयः सिताढ्यं शृतशीतमाजं गव्यं पयो वा प्रसमीक्ष्य वह्निम् । यष्टीमधूकार्जुनभावनीयं द्राक्षाबलागोक्षुरकैः शृतं वा ॥ १८ ॥ द्राक्षया फलिनीभिर्वा बलया नागरेण वा । श्वदंष्ट्रया शतावर्या रक्तजित्साधितं पयः ॥ १९ ॥ शृतेनाजेन पयसा सैपिष्टं[2] कुङ्कुमं पिबेत् । ऊर्ध्वरक्तविनाशाय तेनैवाज्येन[3] भोजनम् ॥ २० ॥ यष्टीमधुसमायुक्तं क्षीरं संक्वाथ्य शीतलम् । शर्करामधुसंमिश्रं रक्तपित्तापहं पिबेत् ॥ २१ ॥ क्षीरेण लाक्षामधुमिश्रितेन प्रपीय जीर्णे पयसानुमद्यम् । सद्यो निहन्याद्रुधिरं क्षतोत्थं कान्तार्जुनानामथवापि कल्कः ॥ २२ ॥ कल्कं मधूकत्रिफलार्जुनानां निशि स्थितं लोहमये सुपात्रे । साज्यं विलिह्यात्तु पिबेत्सुशीतं सशर्करं छागपयः क्षतार्तः ॥ २३ ॥ वृषपत्राणि निष्पीड्य रसं समधुशर्करम् । अनेन पशमं याति रक्तपित्तं सुदारुणम्[4] ॥ २४ ॥ मध्वाटरूषकरसौ यदि तुल्यभागौ कृत्वा नरः पिबति पुण्यतरः प्रभाते । तद्रक्तपित्तमतिदारुणमप्यवश्यमाशु प्रशाम्यति जलैरिव वह्निपुञ्जः ॥ २५ ॥ इति राजमार्तण्डात् । आटरूषकनिर्यूहः प्रियङ्गुमृत्तिकाञ्जने[5] । विनीय लोध्रं सक्षौद्रं रक्तपित्तहरं पिबेत् ॥ २६ ॥ पिष्टानां वृषपत्राणां पुटपाको रसो हिमः[6] । मधुयुक्तो जयेद्रक्तपित्तकासज्वरक्षयान् ॥ २७ ॥ इति वासापुटपाकः । वासायां विद्यमानायामाशायां जीवितस्य च । रक्तपित्ती क्षयी कासी किमर्थमवसीदति ॥ २८ ॥ वासाकषायोत्पलमृत्प्रियङ्गुलोध्राञ्जनाम्भोरुहकेसराणि । पीत्वा सिताक्षौद्रयुतानि जह्यात्पित्तासृजो वेगमुदीर्णमाशु ॥२९ ॥ आटरू-

---

१ (च०) काम्यानाम् । २ (च०) संपिष्टम् । ३ (च०) आजेन । ४ (च० छ०) सुदारणम् । ५ (च०) काञ्जनैः । ६ (च०) हितः ।

पक्वमृद्वीकापथ्याक्काथः सशर्करः । क्षौद्राढ्यः कसनश्वासरक्तपित्तनिबर्हणः ॥ ३० ॥ मुद्गाः सलाजाः सयवाः सकृष्णाः सोशीरमुस्ताः सह चन्दनेन । बलाजले पर्युषितः कषायः स रक्तपित्तं शमयत्युदीर्णम् ॥ ३१ ॥ ह्रीबेरं धान्यकं शुण्ठी चन्दनं मधुयष्टिका । वृषोशीरयुतः क्वाथः शर्करामधुयोजितः ॥ ३२ ॥ रक्तपित्तं जयत्युग्रं तृष्णां दाहं ज्वरं तथा । उशीरं चन्दनं पाठा द्राक्षा मधुकपिप्पली ॥ ३३ ॥ सक्षौद्रं पाययेत्क्वाथं रक्तपित्तं हरेद्ध्रुवम् । अमृता मधुकं चैव खर्जूरं गजपिप्पली ॥ ३४ ॥ क्वाथः क्षौद्रयुतो ह्येष रक्तपित्तविकारनुत् । चन्दनेन्द्रयवौ पाठा कटुका सदुरालभा ॥ ३५ ॥ गुडूची वालुकं लोध्रं पिप्पलीक्षौद्रसंयुतम् । कफान्वितं जये-द्रक्तं तृष्णाकासज्वरापहम् ॥ ३६ ॥ शतावरी बला रास्ना काश्मर्यं सपरूषकम् । पाययेद्रक्तपित्तघ्नं सद्यः शूलहरं परम् ॥ ३७ ॥ त्रिफलाकृतमालभवं क्वथनं सितया मधुना मिलितं हरति । ननु शोणितपित्तरुजं विविधां घनदाहकपित्तजशूलदरम् ॥ ३८ ॥ अतसीकुसुमसमङ्गावटप्ररोहास्तृणाम्भसा पीताः । साधयति रक्तपित्तं यदि भुङ्क्ते मुद्गयूषेण ॥ ३९ ॥ पक्वोदुम्बरकाश्मर्यपथ्याखर्जूरगोस्तनी । मधुना घ्नन्ति संलीढा रक्तपित्तं पृथक् पृथक् ॥ ४० ॥ वासकस्वरसैः पथ्या सप्तधा परिभाविता । कृष्णा वा मधुना लीढा रक्तपित्तं दृढं जयेत् ॥ ४१ ॥ द्रवेण यावता द्रव्यमेकीभूयार्द्रतां व्रजेत् । तावत्प्रमाणं निर्दिष्टं भिषग्भिर्भावनाविधौ ॥४२॥ अभया मधुसंयुक्ता पाचनी दीपनी मता । श्लेष्माणं रक्तपित्तं च हन्ति शूला-तिसारजित् ॥ ४३ ॥ लोहगन्धनिभः श्वास उद्गारे रक्तगन्धिनि । मृद्वीकोषणमात्रां तु खादेद्द्विगुणशर्कराम् ॥ ४४ ॥ उशीरकालीयकरोध्रपद्मकं प्रियङ्गुका कट्फल-शङ्खगैरिकाः । पृथक् पृथक् चन्दनतुल्यभागिकाः सशर्करास्तण्डुलधावनप्लुताः॥४५॥ रक्तं च पित्तं तमकं पिपासां दाहं च पीताः शमयन्ति सद्यः॥४६॥ पलाशकल्कक्वा-थो वा सुशीतः शर्करान्वितः । पिबेद्वा मधुसर्पिर्भ्यां गवाश्वशकृतो रसम् ॥ ४७ ॥ सक्षौद्रं ग्रथिते रक्ते लिह्यात्पारावतं शकृत् । अतिनिःसृतरक्तो वा क्षौद्रेण रुधिरं पिबेत् ॥ ४८ ॥ खदिरस्य प्रियङ्गूणां कोविदारस्य शाल्मलेः । पुष्पचूर्णानि मधुना लिह्याद्वा रक्तपित्तनुत् ॥ ४९ ॥ अश्वत्थपत्राग्ररसात् षडंशो बोलोऽथ तस्माद्विगुणं मधु स्यात् । रक्तप्रवाहं हृदयस्थितं वा वातो यथाभ्रं हरते तथैव ॥ ५० ॥ मूलानि पुष्पाणि च मातुलुङ्ग्याः समं पिबेत्तण्डुलधावनेन । घ्राणप्रवृत्ते जलमाशु देयं सशर्करं नासिकयोः पयो वा । द्राक्षारसं क्षीरघृतं पिबेद्वा सशर्करं त्विक्षुरसं हिमं वा॥ ५१ ॥ उदुम्बराणि पक्वानि गुडेन मधुनापि वा । उपयुक्तानि निघ्नन्ति नासारक्तं नृणां ध्रुवम् ॥ ५२ ॥ नस्यदाडिमपुष्पोत्थो रसो दूर्वाभवोऽथवा । आम्रास्थिजः पला-ण्डोर्वा नासिकास्रुतरक्तजित् ॥५३॥ हरीतकी दाडिमपुष्पदूर्वा लाक्षारसो नस्यवि-धानयोगात् । निवारयत्येव चिरप्रवृत्तमप्याशु नासान्तरशोणितौघम् ॥ ५४ ॥ ना-साप्रवृत्तरुधिरं घृतभृष्टं श्लक्ष्णपिष्टमामलकम् । सेतुरिव रुधिरवेगं रुणद्धि मूर्ध्नि प्रले-

पेन ॥ ५५ ॥ प्रियङ्गुमृत्तिकालोध्रमञ्जनं चेति चूर्णयेत् । तच्चूर्णं योजयेत्तत्र नस्ये क्षौद्रसमन्वितम् ॥ ५६ ॥ नासिकामुखपायुभ्यो योनिमेण्ढ्राच्च वेगितम् । रक्तपित्तस्रवं हन्ति सिद्ध एष प्रयोगराट् ॥ ५७ ॥ यत्र शस्त्रक्षते चैव रक्तं तिष्ठति वेगितम् । तत्राप्यनेन चूर्णेन तिष्ठत्येवावचूर्णितम् ॥ मेण्ढ्रतोऽतिप्रवृत्तेऽस्रे बस्तिरुत्तर इष्यते॥५८॥

॥ अथ दूर्वाद्यं घृतम् ॥

दूर्वामुत्पलकिञ्जल्कं मञ्जिष्ठां सैलवालुकाम् । शिवालोध्रमुशीरं च मुस्ताचन्दनपद्मकैः ॥ १ ॥ विपचेत्कार्षिकैः कल्कैर्घृतप्रस्थं सुखाग्निना । तण्डुलाम्बुत्वजाक्षीरं दत्वा चैव चतुर्गुणम् ॥ २ ॥ तत्पानाद्वमतो रक्तं नावनं नासिकागतम्[2] । कर्णाभ्यां यस्य गच्छेच्च तस्य कर्णौ प्रपूरयेत् ॥३॥ चक्षुःस्राविणि[3] रक्ते च पूरयेत्तेन चक्षुषी । मेण्ढ्रपायुप्रवृत्तेषु बस्तिकर्म प्रकारयेत् ॥ रोमकूपप्रवृत्ते च तदभ्यङ्गे प्रयोजयेत्॥ ४॥ इति दूर्वाद्यं घृतम् ॥

॥ अथ वासादिघृतम् ॥

वासां सशाखां सदलां समूलां कृत्वा कषायं कुसुमानि चास्याः । प्रदाय कल्कं विपचेद्घृतं च सक्षौद्रमाशेव निहन्ति रक्तम्[1] ॥१॥ इति वासादिघृतम् ॥ घ्राणस्य कोविदारस्य वृषस्य ककुभस्य च । कल्काढ्यत्वात्पुष्पकल्कं प्रस्थे पलचतुष्टयम् ॥२॥ इति वृन्दात् ॥ सनास्यकोविदारस्य वृषस्य कुसुमस्य च । कल्काढ्यत्वात्प्रशंसन्ति पुष्पकल्कं चतुष्पलम् ॥ ३ ॥ इति योगतरङ्गिण्याः ॥

॥ अथ शतावरीघृतम् ॥

शतावरी दाडिमतिन्तिडीकं काकोलिकन्दं मधुकं विदारी । पिष्ट्वा च मूलं फलपूरकस्य पचेद्घृतं क्षीरचतुर्गुणं तत् । कासज्वरोन्मादविबन्धशूलं तद्रक्तपित्तं विविधं निहन्ति ॥ १ ॥ इति शतावरीघृतम् ॥

॥ अथ चन्दनादिचूर्णम् ॥

चन्दनं नलदं लोध्रमुशीरं पद्मकेसरम् । नागपुष्पं च बिल्वं च भद्रमुस्तं सशर्करम् ॥ १ ॥ ह्रीबेरं चैव पाठा च कुटजोत्पलमेव च । शृङ्गबेरं सातिविषा धातकी सरसाञ्जनम् ॥ २ ॥ आम्रास्थिजम्बुसारास्थि तथा मोचरसोऽपि च । नीलोत्पलं समङ्गा च सूक्ष्मैला दाडिमत्वचः ॥ ३ ॥ चतुर्विंशतिरेतानि समभागानि कारयेत् । तण्डुलोदकसंयुक्तं मधुना सह योजयेत् ॥ ४ ॥ योगं लोहितपित्तानामर्शसां गरिणां तथा । मूर्च्छामदोपसृष्टानां तृष्णार्तानां प्रदापयेत् ॥ ५ ॥ अतिसारं तथा छर्दिं स्त्रीणां चापि रजोग्रहे । प्रच्युतानां च गर्भाणां स्थापनं परमिष्यते ॥ अश्विनोः सम्मतो योगो रक्तपित्तनिर्बर्हणः ॥ ६ ॥ इति चन्दनादिचूर्णम् ॥

---

१ (च०) रसे । २ (च०) नावनान्नासिकागतम् । ३ (च०) चक्षुर्भ्यां निर्गते ।

॥ अथैलादिगुटिका ॥

एला पत्रत्वचा द्राक्षा पिप्पल्यर्धपलं तथा । शिलामधुकखर्जूरमृद्वीकाश्च पलोन्मिताः ॥ १ ॥ संचूर्ण्य मधुना युक्तां गुटिकां सम्प्रकल्पयेत् । अक्षमात्रां ततश्चैकां भक्षयेत्तां दिने दिने ॥ २ ॥ कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां छर्दिं मूर्च्छां मदं भ्रमम् । रक्तनिष्ठीवनं तृष्णां पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ ३ ॥ शोषं प्लीहोर्ध्ववातं च स्वरभेदं क्षतं क्षयम् । गुटिका तर्पणी वृष्या रक्तपित्तं विनाशयेत् ॥ ४ ॥ इत्येलादिगुटिका ॥

॥ अथ कूष्माण्डावलेहः ॥

कूष्माण्डकात्पलशतं सुस्विन्नं निष्कुलीकृतम् । पचेत्तप्ते घृतप्रस्थे पात्रे ताम्रमये दृढे ॥ १ ॥ यदा मधुनिभः पाकस्तदा खण्डशतं न्यसेत् । पिप्पली शृङ्गबेरं च द्वे पले जीरकस्य च ॥ २ ॥ त्वगेला पत्रमरिचधान्यकानां पलार्धकम् । न्यसेच्चूर्णीकृतं तत्र दर्व्या तं घट्टयेत्ततः ॥ ३ ॥ लेहीभूते सुशीते च दद्यात् क्षौद्रं घृतार्धकम् । क्षौद्रार्धकां सितां केचिद्द्राक्षां केचित्सितार्धकाम् ॥ ४ ॥ द्राक्षार्धानि लवङ्गानि कर्षं कर्पूरकं क्षिपेत् । तद्यथाग्निबलं खादेद्रक्तपित्तक्षतक्षयी ॥ ५ ॥ कासश्वासतमश्छर्दितृष्णाज्वरनिपीडितः । वृष्यं पुनर्नवकरं बलवर्णप्रसाधनम् ॥ ६ ॥ उरस्सन्धानकरणं बृंहणं स्वरबोधनम् । अश्विभ्यां निर्मितं श्रेष्ठं कूष्माण्डकरसायनम् ॥ ७ ॥ इति कूष्माण्डावलेहः ॥

॥ अथ कूष्माण्डखण्डः ॥

खण्डकामलकान् गृह्याद्रसप्रस्थद्वयोन्मितः । खण्डकूष्माण्डके[1] कंसः स्विन्नकूष्माण्डकद्रवात्[2] ॥ १ ॥ अन्यत्र खण्डकूष्माण्डे सम्मतः सकलो रसः । पञ्चाशच्च पलं स्विन्नं कूष्माण्डात्[3] प्रस्थमाज्यतः ॥ २ ॥ पक्वं पलशतं खण्डं वासाक्वाथाढके पचेत् । शिवा धात्री घनं भार्गी त्रिसुगन्धैश्च कार्षिकैः ॥ ३ ॥ तालीसविश्वधान्याकमरीचैश्च पलांशकैः । पिप्पलीकुडवं चैव मधुना सह दापयेत् ॥ ४ ॥ कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां रक्तपित्तं हलीमकम् । हृद्रोगमम्लपित्तं च पीनसं च व्यपोहति ॥ ५ ॥ इति कूष्माण्डखलः ॥

॥ अथ वासाखण्डः ॥

तुलामादाय वासायाः पचेदष्टगुणे जले । तेन पादावशेषेण पाचयेदाढकं भिषक् ॥ १ ॥ चूर्णानामभयानां तु खण्डं शतपलं तथा । शीतीभूते निदध्यात्तु क्षौद्रस्याष्टौ पलानि च ॥ २ ॥ वंशोद्भवा च चत्वारि पिप्पली द्विपलं तथा । चातुर्जातपलं त्वेकं चूर्णितं तत्र दापयेत् ॥ ३ ॥ रक्तपित्तं निहन्त्याशु कासं श्वासं तथा क्षयम् । विद्रधिं जठरं गुल्मं तृष्णाहृद्रोगपीनसान् ॥ पलार्धं भोजनं चास्य यथेष्टं तत्र भोजनम् ॥ ४ ॥

---

१ (ख० ग० घ० ङ० च० छ०) खण्डकूष्माण्डः । २ (च०) कूष्माण्डकात् । ३ (च०) कूष्माण्डात् ।

॥ अथ खण्डकाद्यवलेहः ॥

शतावरी मुण्डितकाबलामृताफलत्वचः पुष्करमूलभार्गी । वृषो बृहत्यौ खदिरस्य मूलं पृथक् पृथक् पञ्च पलानि चात्र ॥ १ ॥ पक्कं जलद्रोणमितेऽष्टमांशं यावद्भवेच्छेषमथैव पूतम् । विमूर्च्छितस्यापि निधाय धीमान्पलानि च द्वादश माक्षिकस्य ॥२॥ तथा सुवर्णस्य च लोहजस्य विद्याद्धितं खण्डघृतस्य तुल्यम् । देयं पलं षोडशकं विधिज्ञो विपाचयेल्लोहमये कटाहे ॥ ३ ॥ गुडेन तुल्यं च यदा भवेत्तदा तुगा विडङ्गं मगधा च शुण्ठी । द्वे जीरके कर्कटकं फलत्रिकं धान्यं मरीचं सकणासकेसरम् ॥ ४ ॥ पलेन मात्रां विदधीत तत्पृथक् सुघट्टितं चूर्णमिदं घृतेन । स्निग्धे कटाहे प्रणिधाय युञ्ज्यात्कर्षप्रमाणं विदधीत चूर्णम् ॥ ५ ॥ प्रभातकाले त्वनुदुग्धपानं गुरूणि चान्नानि च भोजनानि । रक्तं सपित्तं सहसा निहन्ति रक्तप्रवाहं च सरक्तशूलम् ॥ ६ ॥ रक्तातिसारं रुधिरप्रमेहं तथैव वस्तौ विहितं नराणाम् । भगन्दरार्शः श्वयथुं निहन्ति तथाम्लपित्तं किल राजरोगम् ॥ ७ ॥ विशेषतः कुष्ठरुजश्च गुल्मान्बलप्रदं वृष्यतमं प्रदिष्टम् ॥ ८ ॥ इति खण्डकाद्यवलेहः ॥

॥ अथ रसाः ॥

शुद्धपारदबलिप्रवालकं हेममाक्षिकभुजङ्गरङ्गकम् । मारितं सकलमेतदुत्तमं भावयेत्पृथक् पृथक् द्रवैस्त्रिशः ॥ १ ॥ चन्दनस्य कमलस्य मालतीकोरकस्य वृषपल्लवस्य च । धान्यवारणकणाशतावरीशाल्मलीवटजटामृतस्य च ॥ २ ॥ रक्तपित्तकुलकण्डनाभिधो जायते रसवरोऽस्रपित्तिनाम् । प्राणदो मधुवृषद्रवैरयं सेवितस्तु वसुकृष्णलैर्मितः । नास्त्यनेन सममत्र भूतले भेषजं किमपि रक्तपित्तिनाम् ॥३॥ इति रक्तपित्तकुलकुठारो रसः ॥

॥ अथ वासामृतः ॥

आटरूषनवपल्लवद्रवे पालिके सरसभस्मवल्लकम् । कर्षसंमितमधुप्रयोजितम् प्राश्य नाशयति रक्तपित्तकम् ॥ १ ॥ इति वासामृतः ॥

॥ अथ बोलपर्पटी ॥

सूतगन्धकसुकज्जलिकायाः पर्पटी समयुता समभागम् । बोलचूर्णविहितं प्रतिवाप्यं स्याद्रसोऽयमसृगामयहारी ॥ १ ॥ वल्लयुग्मयुगुलं प्रतिदेयं शर्करामधुयुतः किल दत्तः । रक्तपित्तगुदजाद्यतियोनिस्रावमाशु विनिवारयतीशः ॥ २ ॥ इति बोलपर्पटी ॥

॥ अथ सुधानिधिरसः ॥

गन्धं सूतं माक्षिकं लोहचूर्णं सर्वं घृष्टं त्रैफलेनोदकेन । लौहे पात्रे गोपयसा च

---

१ (ष०) घृते तु तुल्ये । देये पलैः षोडशकैर्वि० २ (ख०) गोपयस्थं । क० । गोपयोभिश्च ।

कृत्वा रात्रौ दद्याद्रक्तपित्तप्रशान्त्यै ॥ १ ॥ इति सुधानिधिरसः ॥ यच्च पित्तज्वरे प्रोक्तं बहिरन्तश्च भेषजम् । रक्तपित्ते हितं तच्च क्षतक्षीणे हितं च यत् ॥ २ ॥ इति रक्तपित्तचिकित्सा ॥

॥ अथ राजयक्ष्मनिदानम् ॥

अनेकरोगानुगतो बहुरोगपुरोगमः । राजयक्ष्मा क्षयः शोषो रोगराडिति स स्मृतः ॥१॥ नक्षत्राणां द्विजानां च राजा चाभूदयं पुरा । यच्च राजा च यक्ष्मा च राजयक्ष्मा ततो मतः ॥ २ ॥ राज्ञश्चन्द्रमसो यस्मादभूदेष किलामयः । तस्मात्तं राजयक्ष्मेति प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ३ ॥ देहौषधक्षयकृते[1] क्षयस्तत्सम्भवाच्च सः । रसादिशोषणाच्छोषो रोगराट् तेषु[2] राजनात् ॥ ४ ॥

॥ अथ तत्र कारणचतुष्टयमाह ॥

वेगरोधात्क्षयाच्चैव साहसाद्विषमाशनात् । त्रिदोषो जायते यक्ष्मा गदो हेतुचतुष्टयात्॥१॥क्षयः शोषो राजयक्ष्मा रोगराडिति कीर्तितः । यावद्दोषा रसस्थानं नाप्नुवन्ति विशेषतः ॥ २ ॥ न भजेच्च ज्वरस्तावत् प्राप्ते प्राप्ते प्रवर्तते । कफप्रधानैर्दोषैर्हि रुद्धेषु रसवर्त्मसु ॥ ३ ॥ अतिव्यवायिनो वापि क्षीणे रेतस्यनन्तराः । क्षीयन्ते धातवः सर्वे ततः शुष्यति मानवः ॥ ४ ॥

॥ पूर्वरूपमाह ॥

श्वासाङ्गसादकफसंस्रवतालुशोषवम्यग्निसादमदपीनसकासनिद्राः । शोषे भविष्यति भवन्ति स चापि जन्तुः शुक्लेक्षणो भवति मांसपरो रिरंसुः ॥ १ ॥ स्वप्नेषु काकशुकशल्लकनीलकण्ठगृध्रास्तथैव कपयः कृकलासकाश्च । तं वाहयन्ति स नदीर्विजलाश्च पश्येच्छुष्कांस्तरून्पवनधूमदवार्दितांश्च ॥ २ ॥ त्रिरूपं दर्शयन्नाह । अंसपार्श्वाभितापाश्च सन्तापः करपादयोः । ज्वरः सर्वाङ्गगश्चेति लक्षणं राजयक्ष्मणः ॥ १ ॥ अग्निमान्द्यं ज्वरः शैत्यं वान्तिः शोणितपूययोः । सत्त्वहानिश्च दौर्बल्यं रोगराजस्य लक्षणम् ॥ २ ॥ दोषभेदेन एकादश रूपाण्याह ॥ स्वरभेदोऽनिलाच्छूलं सङ्कोचश्चांसपार्श्वयोः । ज्वरो दाहोऽतिसारश्च पित्ताद्रक्तस्य चागमः ॥ ३ ॥ शिरसः परिपूर्णत्वमभक्तच्छन्द एव च । कासकण्ठस्य चोद्ध्वंसो विज्ञेयः कफकोपतः ॥ ४ ॥ तस्य षड्रूपाण्यपि दर्शयितुमाह ॥ भक्तद्वेषो* ज्वरः कासः श्वासशोणितदर्शनम् । स्वरभेदश्च जायन्ते षडेते राजयक्ष्मणि ॥ ५ ॥ एकादशभिरेतैर्वा षड्भिर्वापि समन्वितम् । कासातिसारपार्श्वार्तिस्वरभेदारुचिज्वरैः ॥ ६ ॥ त्रिभिर्वा पीडितं लिङ्गैः कासश्वासासृगामयैः[3] । जह्याच्छोषार्दितं जन्तुमिच्छन्सुविपुलं यशः ॥ ७ ॥ सर्वैरर्धैस्त्रिभिर्वापि लिङ्गैर्मांसबलक्षये[4]: । युक्तो वर्ज्यश्चिकित्स्यस्तु सर्वरूपोऽप्य-

---

* अभक्ष्य श्रवणस्मरणदर्शनस्पर्शनैर्यत्रोद्विजते स भक्तद्वेषः

१ (ष०) क्षयकरः । २ (ख० ग० घ० ङ० च० छ०) रोगरञ्जनात् । ३ (च०) ज्वरकासा । ४ (च०) क्षये ।

तोऽन्यथा ॥ ८ ॥ महाशनं क्षीयमाणमतीसारनिपीडितम् । शूनमुष्कोदरं चैव यक्ष्मिणं परिवर्जयेत् ॥ ९ ॥ उपक्रमेदात्मवन्तं दीप्ताग्निमकृशं नरम् । शुक्राक्षमभक्तद्वेष्टारमूर्ध्वश्वासनिपीडितम् ॥ १० ॥ कृच्छ्रेण बहुमेहन्तं यक्ष्मा हन्तीह मानवम् । व्यवायशोकवार्धक्यव्यायामाध्वप्रशोषितान् ॥ ११ ॥ व्रणोरःक्षतसंज्ञौ च शोषिणौ लक्षणैः शृणु ॥ शुक्रक्षयलक्षणमाह । शुक्रक्षये रतेऽशक्तिर्व्यथा शेफसि मुष्कयोः ॥१२॥ चिरेण शुक्रसेकः स्यात्सेके रक्ताल्पशुक्रता । व्यवायशोषी शुक्रस्य क्षयलिङ्गैरुपद्रुतः ॥१३॥ पाण्डुदेहो यथा पूर्वं क्षीयन्ते चास्य धातवः । प्रध्यानशीलः स्रस्ताङ्गः शोकशोष्यपि तादृशः ॥१४॥ चिन्ताशुक्रक्षयकृतैर्विकारैरुपलक्षितः ॥१५॥ जराशोषिलक्षणमाह ॥ जराशोषी कृशो मन्दवीर्यबुद्धिबलेन्द्रियः । दौर्बल्यं मुखशोषश्च पाण्डुत्वं सदनं भ्रमः ॥१६॥ क्लैब्यं शुक्रविसर्गश्च क्षीणशुक्रस्य लक्षणम् । कम्पनोऽरुचिमान्भिन्नकांस्यपात्रसमस्वनः ॥ १७ ॥ ष्ठीवति श्लेष्मणा हीनं गौरवारतिपीडितः । संप्रस्रुताक्षिनासास्यः शुष्करूक्षमलच्छविः ॥ १८ ॥ अध्वशोषिणमाह ॥ अध्वप्रशोषी स्रस्ताङ्गः सम्भृष्टपरुषच्छविः । प्रसुप्तगात्रावयवः शुष्कक्लोमगलाननः ॥१९॥ व्यायामशोषिलक्षणमाह ॥ व्यायामशोषी भूयिष्ठमेभिरेव समन्वितः । लिङ्गैरुरःक्षतकृतैः संयुक्तश्च क्षताद्विना ॥ २० ॥ व्रणशोषिणमाह ॥ रक्तक्षयाद्वेदनाभिस्तथैवाहारयन्त्रणात् । व्रणिनश्च भवेच्छोषः स चासाध्यतमो मतः ॥ २१ ॥ परं दिनसहस्रं तु यदि जीवति मानवः । सुभिषग्भिरुपक्रान्तस्तरुणः शोषपीडितः ॥ २२ ॥ मलायत्तं बलं पुंसां शुक्रायत्तं तु जीवितम् । तस्माद्यत्नेन संरक्षेद्यक्ष्मिणो मलरेतसी ॥ २३ ॥ इति राजयक्ष्मनिदानम् ॥

॥ अथातो राजयक्ष्मचिकित्सां व्याख्यास्यामः ॥

किञ्चिल्लिङ्गयुतं दीप्तपावकं त्वकृशं नरम् । उपाचरेदात्मवन्तं यक्ष्मिणं साध्यलक्षणम् ॥ १ ॥ अर्धलिङ्गैः कृच्छ्रसाध्यं सर्वलिङ्गैः परित्यजेत् । यक्ष्मिणं शुक्लनयनं तथा भक्तद्विषं कृशम् ॥ २ ॥ तथोर्ध्वश्वासिनं कृच्छ्रं मेहन्तं परिवर्जयेत् । क्षीयन्ते धातवः सर्वे ततः शुष्यति मानवः ॥ ३ ॥ व्यवायशोषिणं क्षीररसमांसाद्यभोजनैः । मुकुलैर्मधुरैर्गन्धैर्जीवनीयैरुपाचरेत् ॥ ४ ॥ व्रणशोषं जयेत्स्निग्धैर्दीपनैः स्वादुशीतलैः । दीपनैर्लघुभिश्चान्नैः शोकशोषमुपाचरेत् ॥ ५ ॥ हर्षणाश्वासनैः क्षीरैः स्निग्धैर्मधुरशीतलैः । आस्यासुखैर्दिवास्वप्नशीतैर्मधुरबृंहणैः ॥ ६ ॥ तत्र मांसरसाहारैरध्वशोषिणमाचरेत् । ईषदम्लैरनम्लैर्वा यूषमांसरसादिभिः ॥ ७ ॥ व्यायामशोषिणं स्निग्धैः क्षतक्षयहितैर्हिमैः । उपचारैर्जीवनीयैर्विधिना श्लैष्मिकेण तु ॥ ८ ॥बलिनो बहुदोषस्य वमनं रेचनं तथा । वातश्लेष्महरं क्वाथं दद्याद्दोषापहं पुरा ॥९॥ यक्ष्मिणः क्षीणदेहस्य यत्कृतं स्याद्विषोपमम् । वृन्ताकं कारवेल्लं च तैलं बिल्वं च राजिकाम् ॥१०॥ मैथुनं च दिवा निद्रां क्षयी कोपं च वर्जयेत् । शालिषष्टिकगो-

१ (घ०) विना । २ (च०) शचि । ३ (घ०) रक्तमांस० (ग० क० छ०) तक्रमांस०

धूमयवमुद्गादयः शुभाः ॥ ११ ॥ मद्यानि जाङ्गलाः पक्षिमृगाः शस्ताः विशुष्यतः । मूलकानां कुलत्थानां यूषैर्वा सूपसंस्कृतैः ॥ १२ ॥ सपिप्पलीकं सयवं सकुलत्थं सनागरम् । दाडिमामलकोपेतं स्निग्धमाजरसं पिबेत् ॥ १३ ॥ तेन षड् विनिवर्तन्ते विकाराः पीनसादयः । सधान्ययवगोधूममुद्गाश्चापि सदा हिताः ॥१४॥ स्त्रियश्चतुष्पदे श्रेष्ठाः पुमांसो विहगा मताः । हरिणच्छागमांसं तु श्लक्ष्णचूर्णीकृतं शुभम् ॥ १५ ॥ अजाक्षीरेण पातव्यं क्षयव्याधिनिवारणम् । छागमांसं पयश्छागं सर्पिश्छागं सशर्करम् ॥ छागोपसेवा सततं छागमध्ये तु यक्ष्मनुत् ॥ १६ ॥

॥ अथ षडङ्गयूषः ॥

द्रव्यतो द्विगुणं मांसं सर्वतोऽष्टगुणं जलम् । पादस्थं संस्कृतं चाज्ये षडङ्गो यूष उच्यते ॥ १ ॥ इति षडङ्गयूषः । धान्यकं पिप्पलीविश्वदशमूलीजलं पिबेत् । पार्श्वशूलज्वरश्वासपीनसादिनिवृत्तये ॥ १ ॥ दशमूलबलारास्नापुष्करामरदारुनागरैः क्वथितम् । पेयं पार्श्वांसशिरोरुक्क्षतकासादिशान्तये सलिलम् ॥ २ ॥ इति दशमूलादिः ॥ ककुभत्वग्नागरबलावातारिबीजानि चूर्णितं पीतम् । पक्वं मधुघृतयुक्तं सशिवं यक्ष्मादिकासहरम् ॥ १ ॥ अश्वगन्धामृता भीरुदशमूली बलावृषम् । पुष्करातिबला हन्ति क्षयं क्षीररसाशिनः ॥ २ ॥

॥ अथ तालीसाद्यं चूर्णम् ॥

तालीसपत्रं मरिचं नागरं पिप्पली तुगा । यथोत्तरं भागवृद्ध्या त्वगेले चार्धभागिके ॥ १ ॥ पिप्पल्यष्टगुणा चात्र प्रदेया सितशर्करा । कासश्वासारुचिहरं तच्चूर्णं दीपनं परम् ॥ पाण्डुत्हृद्ग्रहणीदोषप्लीहशोषज्वरापहम् ॥ २ ॥ अथ सितोपलाद्यं चूर्णम् ॥ सितोपला षोडश स्यादष्टौ स्याद्वंशरोचना । पिप्पली स्याच्चतुष्कर्षा एला स्याच्च द्विकार्षिका ॥ १ ॥ एककर्षस्त्वचः कार्यश्चूर्णयेत्सर्वमेकतः । सितोपलादिकं चूर्णं मधुसर्पिर्युतं लिहेत् ॥ २ ॥ कासश्वासक्षयहरं हस्तपादाङ्गदाहजित् । मन्दाग्निं सुप्तजिह्वत्वं पार्श्वशूलमरोचकम् । ज्वरमूर्ध्वगतं रक्तपित्तमाशु व्यपोहति ॥ ३ ॥ अथ लवङ्गादिचूर्णम् ॥ लवङ्गकक्कोलमुशीरचन्दनं नतं सनीलोत्पलकृष्णजीरकम् । एला सकृष्णागरुभृङ्गकेसरं कणा सविश्वानलदं सहाम्बुना ॥ १ ॥ कर्पूरजातीफलवंशरोचनं सितार्धभागं समसूक्ष्मचूर्णितम् । संरोचनं तर्पणमग्निदीपनं बलप्रदं वृष्यतमं त्रिदोषनुत् ॥ २ ॥ उरोविबन्धं तमकं गलग्रहं सकासहिध्मारुचि यक्ष्मपीनसम् । ग्रहण्यतीसारमथास्रजः क्षयं प्रमेहगुल्मांश्च निहन्ति सत्वरम् ॥ ३ ॥ अथ कर्पूराद्यं चूर्णम् ॥ कर्पूरचोचकक्कोलजातीफलदलाः समाः । लवङ्गमांसीमरिचकृष्णाशुण्ठ्यो विवर्धिताः ॥ १ ॥ चूर्णं सितासमं हृद्यं सदाहक्षय-

---

१ (ख० ग० घ० ङ० च० छ०) शुभा । २ (ङ०) द्विकर्षिका । ३ (ङ०) हिक्का ।

कासजित् । वैस्वर्यपीनसश्वासच्छर्दिकण्ठामयापहम् । प्रयुक्तं चान्नपानैर्वा भेषजद्वेषिणां हितम् ॥ २ ॥ इति हृदयदाहे कर्पूराद्यं चूर्णम् ॥

॥ अथैलादिचूर्णम् ॥

एलापत्रं नागपुष्पं लवङ्गं भागस्त्वेषां द्वौ च खर्जूरकस्य । द्राक्षायष्टीशर्करापिप्पलीनां चत्वारस्तत्क्षौद्रयुक्तं क्षये स्यात् ॥ १ ॥

॥ अथाश्वगन्धाचूर्णम् ॥

अश्वगन्धादशपलं तदर्धं नागरान्वितम् । तदर्धं कणया युक्तं मरीचं च चतुर्थकम् ॥ १ ॥ चातुर्जातं वरालं च भार्गीतालीसपत्रकम् । कचोराजाजिकैडर्यमांसीकक्कोलमुस्तकम् ॥ २ ॥ रास्नाकटुकरोहिण्याजीवन्तीकुष्ठकं तथा । प्रायः कर्षमितं चूर्णं चूर्णेन समशर्करा ॥ ३ ॥ प्रातःकाले त्विदं चूर्णं जलेनोष्णेन सेवयेत् । वातक्षये पित्तशोषे त्वजागोघृतसंयुतम् ॥ ४ ॥ श्लेष्मक्षये क्षौद्रयुतं नवनीतेन मेहजित् । शिरोभ्रमे च पित्तार्ते गोक्षीरेण समायुतम् ॥ ५ ॥ क्षतक्षीणे च देहे च विशेषबलवर्धनम् । मेदोहरं च मन्दाग्निकुक्षिशूलोदरापहम् ॥ अनुपानविशेषेण सर्वरोगहरं परम् ॥ ६ ॥

॥ अथ द्राक्षादिचूर्णम् ॥

द्राक्षालाजसितोत्पलं समधुकं खर्जूरगोपीतुगाह्वीवेरामलकाब्दचन्दननतं कक्कोलजातीफलम् । चातुर्जातकणा सधान्यकमिदं चूर्णं समां शर्करां प्रातर्भक्षितमात्मकेन विधिना पित्तं सदाहं जयेत् ॥ १ ॥ मूर्च्छां छर्दिमरोचकं च शमयेत् कायस्य कान्तिप्रदं पाण्डुं कामलरक्तपित्तमुदरं दाहज्वरारोचकम् । यक्ष्मांगं रुधिरप्रमेहहरणं तद्योनिदोषापहं रक्तार्शोमदवृद्धिविद्रधिहरं द्राक्षादिचूर्णोत्तमम् ॥ २ ॥ यवगोधूमचूर्णं वा क्षीरसिद्धं घृतप्लुतम् । सक्तून्वा सर्पिषा क्षौद्रसितार्क्तान्भयशान्तये ॥ ३ ॥

॥ अथ चतुर्दशाङ्गलोहम् ॥

रास्नाकर्पूरतालीसं भेकपर्णी शिलाजतु । त्रिकटु त्रिफला मुस्ता विडङ्गदहनाः समाः ॥ १ ॥ चतुर्दशायसो भागास्तच्चूर्णं मधुसर्पिषा । लीढं कासं ज्वरं श्वासं राजयक्ष्माणमेव च ॥ बलवर्णाग्निपुष्टीनां वर्धनं दोषनाशनम् ॥ २ ॥

॥ अथ बृहन्नवायसम् ॥

त्रिकटुत्रिफलैलाभिर्जातीफललवङ्गकैः । नवभागोन्मितैरेतैः समं तीक्ष्णं मृतं भवे-

---

१ (घ०) वैवर्ण्य । २ (ग० च०) क्षये । ३ (च०) संस्कृत्य । ४ (च०) सितार्क्त । ५ (ख० ग० घ०) बृहन्नवायसम् ।

त् ॥ १ ॥ सञ्चूर्ण्यालोडयेत्क्षौद्रे नित्यं यः सेवते नरः । कासं श्वासं क्षयं मेहं पाण्डु-रोगं भगन्दरम् । ज्वरं मन्दानलं शोथं सम्मोहं ग्रहणीं जयेत् ॥ २ ॥

॥ अथ शिलाजतुयोगः ॥

फलत्रिकक्काथविशुद्धमादौ शीघ्रं गुडूच्या दशमूलसिद्धम् । स्थिरादिकाकोलियुगादिसिद्धं शिलाजतु स्यात्क्षयिषु प्रशस्तम् ॥ १ ॥ द्राक्षाखर्जूरसर्पिर्भिः पिप्पल्या च सह स्मृतम् । सक्षौद्रं ज्वरकासघ्नं स्वयं चैतत्प्रयोजयेत् ॥ २ ॥ मधुताप्यविडङ्गाश्मजतुलोहघृताभयम् । हन्ति यक्ष्माणमत्युग्रं सेव्यमानं हिताशिना ॥३॥ शिलाजतुमधुव्योषताप्यलोहरजांसि च । क्षीरभुग्लेहिनश्चाशु क्षयः क्षयमवाप्नुयात् ॥ ४ ॥ कृष्णाद्राक्षासितालेहः क्षयेद्वा क्षौद्रतैलवान् । मधुसर्पिर्युतो वाश्वगन्धाकृष्णासितोद्भवः ॥ ५ ॥ कूष्माण्डकगिरोत्थेन रसेन परिपेषितम् । लाक्षाकर्षद्वयं पीत्वा जयेद्रक्तक्षयं तथा ॥ ६ ॥ शतपुष्पा समधुकं कुष्ठं तगरचन्दनम् । आलेपनं स्यात्सघृतं शिरःपार्श्वांसशूलनुत् ॥ ७ ॥ अश्वत्थवल्कलं चैव त्रिकटु लोहकिट्टकम् । गुडेन सह दातव्यं क्षयरोगविनाशनम् ॥८॥ अथ चिकित्साकलिकातश्च्यवनप्राशयावलेहः ॥ द्विपञ्चमूलीजलसिद्धमाज्यं वासाघृतं वाप्यथ षट्पलं च । पेयं हि तच्छागलगव्यतोऽथ प्रयुज्यते नागबलाभिधानम्॥१॥शृङ्गीतामलकीफलत्रिकबलाछिन्नाविदारीसटीजीवन्तीदशमूलचन्दनघनैर्नीलोत्पलैलावृषैः । मृद्वीकाष्टकवर्गपौष्करयुतैः सार्धं पृथक् पालिकैरष्टोनानि शतानि पञ्च विपचेद्धात्रीफलानामपः ॥ २ ॥ उद्धृत्यामलकानि तैलघृतयोः षड्भिश्च षड्भिः पलैर्भृष्टान्यर्धतुलां निधाय विधिवन्मत्स्यण्डिकायाः पचेत् । शीते षण्मधुनः पलानि कुडवो वांश्याश्चतुर्जाततो मुष्टिर्मागधिकाफलद्वयमयं प्राशयः स्मृतश्च्यावनः ॥ ३ ॥ न शोषः साफल्यं व्रजति वपुषि क्षीणमनसो न मूर्च्छा नो छर्दिस्तदपि च न च श्वासकसनम् । न चालक्ष्मीर्विघ्नः क्वचिदपि च न व्यापदभयं प्रयोगादेतस्मान्मनसिजधियो बिभ्रति मनः ॥ ४ ॥ इति च्यवनप्राश्यः ॥ अथ खण्डपिप्पल्यवलेहः ॥ कृष्णाप्रस्थं पचेच्चाढकपयसि घृतस्याञ्जलिं खण्डपात्रं दत्वा लेहोऽयमस्मिन्सुरकुसुमचतुर्जातविश्वोषणादीन् । ग्रन्थिश्रीखण्डयष्टीमधुमसृणजलं जातिकोशं च कर्षं प्रत्येकं चूर्णयित्वा मधुकुडवयुतः स्याच्च कृष्णावलेहः ॥ १ ॥ आदौ मन्दाग्निकार्श्यं हरति स च शिशुस्त्रीजरन्मानुषेषु प्रायो वृष्यः क्षयाद्यो विपुलबलकरो दीपनः पाचनश्च । कासश्वासांश्च मेहक्षयरुगतितृषाकामलापाण्डुकण्डूप्लीहाजीर्णज्वरांश्चानिलकफविकृतिं रक्तपित्तं च हन्यात् ॥ २ ॥ अथ वासावलेहः ॥ तुलामादाय वासायाः पचेदष्टगुणे जले । तेन पादावशेषेण पाचयेदाढकं भिषक् ॥ १ ॥ चूर्णानामभयानां तु खण्डच्छेदशतं तथा । द्वे पले पिप्पलीचूर्णात्सिद्धे शीते च माक्षिकात् ॥ २ ॥ कुडवं पलमानं तु चातुर्जातं सुचूर्णितम् । क्षिप्त्वावलोडितं खादेद्रक्तपित्तक्षतक्षयी । कासश्वासगृहीतश्च यक्ष्मणा च विशेषतः ॥३॥ इति वासावलेहः । शार्ङ्ग-

---

१ (च०) क्षीरयुग्लेहिन—२ (च०) क्षये वा । ३ (च०) पल । ४ (च०) खण्डाच्च दशकं ।

थरादगस्त्यवलेहः। हरीतकीशतं भद्रं यवानामाढकं तथा। पलानां दशमूलस्य विं-
शतिं च नियोजयेत् ॥ १ ॥ चित्रकः पिप्पलीमूलमपामार्गः सटी तथा। कपिकच्छुः
शङ्खपुष्पी भार्गी च गजपिप्पली ॥ २ ॥ बला पुष्करमूलं च पृथग् द्विपलमात्रया।
पचेत्पञ्चाढके नीरे यवैः स्विन्नैः शृतं नयेत् ॥३॥ तत्राभयाशतं दद्यात्क्वाथे तस्मिन्वि-
चक्षणः। सर्पिस्तैलाष्टपलिकं क्षिपेद् गुडतुलां तथा ॥ ४ ॥ पक्त्वा लेहत्वमानीय सि-
द्धशीते पृथक् पृथक्। क्षौद्रं च पिप्पलीचूर्णं दद्यात्कुडवमात्रया ॥ ५ ॥ हरीतकीद्व-
यं खादेत्तेन लेहेन नित्यशः। क्षयं कासं ज्वरं श्वासं हिक्कार्शोऽरुचिपीनसान् ॥ ६ ॥
ग्रहणीं नाशयत्येष वलीपलितनाशनः। बलवर्णकरः पुंसामवलेहो रसायनम् ॥ ७॥
विहितोऽगस्त्यमुनिना सर्वरोगप्रणाशनः। शर्करामधुसंयुक्तं नवनीतं लिहन् क्षयी।
क्षीराशी लभते पुष्टिमतुल्ये चाज्यमाक्षिके ॥ ८ ॥

॥ अथ शिवगुटिका ॥

त्रीन्वारान् प्रथमं शिलाजतुजले भाव्यं भवेत्त्रैफले निष्क्वाथे दशमूलजेऽथ तदनु च्छिन्न-
भोद्भवाया रसे। वाट्यालक्कथने पटोलसलिले यष्टीकषाये पुनर्गोमूत्रेऽथ पयस्यथापि च
गवामेषां कषाये ततः ॥ १ ॥ द्राक्षाभीरुविदारिकाद्वयपृथक्पर्णीस्थिरापौष्करैः पा-
ठाकौटजकर्कटाख्यकटुकारास्नाम्बुदालम्बुषैः। दन्तीचित्रकचव्यवारणकणावीराष्ट-
वर्गौषधैरब्द्रोणे चरणस्थिते पलमितैरेभिः पृथग्भावयेत् ॥२॥ धात्रीमेषविषाणिका-
त्रिकटुकैरेभिः पृथक् पञ्चकैर्द्रव्यैश्च द्विपलोन्मितैरपि पलं चूर्णं विदारीभवम्। तालीसा-
त्कुडवं चतुष्पलमिह प्रक्षिप्यते सर्पिषस्तैलस्य द्विपलं पलाष्टकमथ क्षौद्राद्भिषग् योज-
येत् ॥ ३ ॥ तुल्यं पलैः षोडशभिः सितायास्त्वक्क्षीरिकापत्रककेसरैश्च। बिल्वां-
शकैस्त्वक्त्रुटिसम्प्रयुक्तैरित्यक्षमात्रा गुटिकाः प्रकल्प्याः ॥ ४ ॥ तासामेकतमां प्रयो-
ज्य विधिवत्प्रातः पुमान्भोजनात्प्राग्वा मुद्गदलाम्बुजाङ्गलरसं शीतं शृतं वा जलम्।
माक्षीकं मदिरामगुर्वशनभुक् पीत्वा पयो वा गवां प्राप्नोत्यङ्गमनङ्गवत्सुभगतां संपन्न-
मानन्दकृत् ॥ ५ ॥ शोफग्रन्थिविमन्थवेपथुवमीपाण्ड्वामयश्लीपदप्लीहार्शःप्रदरप्रमेह-
पिटिकामेहाश्मरीशर्कराः। हृद्रोगार्बुदवृद्धिविद्रधियकृद्योन्यामयाः सानिला ऊरुस्त-
म्भभगन्दरं ज्वररुजस्तूनी प्रतूनी तृषा ॥ ६ ॥ वातासृक् प्रबलं प्रवृद्धमुदरं कुष्ठं
किलासं कृमीन्कासश्वासमुरःक्षतक्षयमसृक्पित्तं सपानात्ययम्। उन्मादं मदमप्यप-
स्मृतिमतिस्थौल्यं कृशत्वं तनोः सालस्यं च हलीमकं च शमयेन्मूत्रस्य कृच्छ्राणि च ॥७॥
भवति जरया सर्वश्वेतैरकालजराकृतैर्वृतमलिकुलाकारैरेभिः शिरश्च शिरोरुहैः। प्र-
सरति बलं त्वस्तातङ्कं वपुश्च समुद्वहन्प्रभवति शतं स्त्रीणां गन्तुं जनो जनवल्लभः
॥ ८ ॥ स्तिमितमतिरप्यज्ञानान्धः सदस्यपटुः पुमान् सकृदपि यया ज्ञानोपेतः श्रु-
तिस्मृतिमान् भवेत्। व्रजति च यया युक्तो योगी शिवस्य समीपतां शिवगुटिकया
कस्तामेतां करोति न मानुषः ॥ ९ ॥ इति शिवगुटिका ॥

॥ अथ लघुशिवगुटिका ॥

कौटजत्रिफलानिम्बपटोलघननागरैः। भावितानि दशाहानि रसैर्द्वित्रिगुणानि च ॥१॥ शिलाजतुपलान्यष्टौ तावती सितशर्करा। त्वक्क्षीरीपिप्पलीधात्रीकर्कटाख्यान् पलोन्मितान् ॥२॥ निदिग्धिफलमूलाभ्यां पलं युञ्ज्यात्त्रिजातकान्। मधुत्रिफलसंयुक्तान्कुर्यादक्षसमान्गुडान् ॥ ३ ॥ दाडिमाम्रपयःक्षीररसयूषसुरासवान्। तं भक्षयित्वानुपिबेन्निरन्नो हितभक्ष्यभाक् ॥ ४ ॥ पाण्डुकुष्ठज्वरप्लीहतमकार्शोभगन्दरम्। नाशयेन्मूत्रकृच्छ्राणि मूत्रस्थानविबन्धनात् ॥५॥ यद्यत्र विनतो येन कान्तलोहं तथाभ्रकम्। पलं पलं च मिलिते तदा स्यात् किमतः परम् ॥ ६ ॥ तीव्रदुःखप्रदं पाण्डुं प्रमेहं सपरिग्रहम्। राजरोगं च व्याधींश्च जयेदिति किमद्भुतम् ॥ ७ ॥ इति लघुशिवगुटिका ॥ अथ सूर्यप्रभागुटिका ॥ दार्वी व्योषविडङ्गचित्रकवचापीताकरञ्जामृतादेवाह्वातिविषा त्रिवृत्सकटुका कुस्तुम्बरुः कारवी। द्वौ क्षारौ लवणत्रयं गजकणा चव्यं तथा पुष्करं तालीसं कणमूलपुष्करजटाभूनिम्बसंज्ञैर्युतम् ॥ १ ॥ भार्गी पद्मकजीरकेशकुटजो दन्ती वचा भद्रकं सर्वं कर्षसमांशकं सुभिषजा सूक्ष्मं च संचूर्णितम्। तद्वत्पञ्चपलं वरं गिरिजतु स्यात्पञ्चमुष्टिः पुरो लोहस्य द्विपलं पलद्वयमथो ताप्यस्य सम्मिश्रितम् ॥ २ ॥ क्षिप्त्वा पञ्च पलानि शुभ्रसिकता[1] वांशीपलं योजितमेकैकं त्रिसुगन्धि वस्तुपलिकं क्षौद्रैर्घृतैर्लेहवेत्[3]। एकीकृत्य समांशमेव गुटिका कार्या सुवर्णोन्मिता सा च ब्रह्ममुखाम्बुजप्रकल्पिता सूर्यप्रभा नामतः ॥ ३ ॥ शोषं कासमुरःक्षतं सतमकं पाण्ड्वामयं कामलां गुल्मं विद्रधिपार्श्वशूलमुदरं स्त्रीषु क्षयं च क्रिमीन्। कुष्ठार्शोविषमज्वरग्रहणिकामूत्रग्रहं नाशयेद्भुक्त्वैकां गुटिकां प्रहृष्टमनसा योज्यं यथेष्टाशनम् ॥ ४ ॥ नास्त्येतत्समौषधं त्रिजगतीचक्रे हितं प्राणिनामुद्दामप्रमदामदद्विपदराट्सिंही तु सूर्यप्रभा ॥ ५ ॥ इति सूर्यप्रभा गुटिका ॥

॥ अथ घृतानि ॥

अथ बलाद्यं घृतम्। बलाश्वदंष्ट्रा बृहती कलशी धावनी स्थिरा। निम्बः पर्पटकं मुस्तं त्रायमाणं दुरालभा ॥ १ ॥ कृत्वा कषायं पेयार्थं[4] दद्यात्तामलकीं सटीम्[5]। द्राक्षां पुष्करमूलं च मेदामामलकानि च ॥ २ ॥ घृतं पयश्च तत्सिद्धं सर्पिर्ज्वरहरं परम्। क्षयकासप्रशमनं शिरःपार्श्वरुजापहम् ॥ ३ ॥ इति बलाद्यं घृतम् ॥ अथ कोलाद्यं घृतम्। कोललाक्षारसे तद्वत्क्षीराष्टगुणसाधितम्। कल्कैः षडङ्गदार्वीत्वग्द्राक्षाक्षोटफलान्वितम् ॥ १ ॥ घृतं खर्जूरमृद्वीकामधुकैः सपरूषकैः। सपिप्पलीकं वैस्वर्यकासश्वासज्वरापहम् ॥ २ ॥ इति कोलाद्यं घृतम् ॥ अथ गोक्षुराद्यं घृतम् ॥ श्वदंष्ट्रां सदुरालभां चतस्रः पर्णिनीर्बलाम्। भागान्पलोन्मितान्कृत्वा पलं पर्पटकस्य च ॥ १ ॥ पचेद्दशगुणे तोये दशभागावशेषिते। रसे पूते तु द्रव्याणा-

१ (च०) योजितम्। २ (ङ० च० छ०) कोश। ३ (ग० च० छ०) लेहयेत्। ४ (क० ङ० च०) पेय्यार्थम्। ५ (च०) रसैः।

मेषां कल्कान्समावपेत् ॥ २ ॥ सटी पुष्करमूलानां पिप्पलीत्रायमाणयोः । आमल-क्याः किराततानां तिक्तस्य कटुकस्य च ॥ ३ ॥ फलानां सारिवायाश्च सुपिष्टा कर्ष-सम्मितान् । तैः साधयेद् घृतप्रस्थं क्षीरद्विगुणितं भिषक् ॥ ४ ॥ ज्वरं दाहं तमः श्वासं कासं पार्श्वशिरोरुजम् । तृष्णां छर्दिमतीसारमेतत्सर्पिर्व्यपोहति ॥ ५ ॥ इ-ति गोक्षुराद्यं घृतम् ॥ अथ जीवन्त्यादिघृतम् ॥ जीवन्तीमधुकं द्राक्षां फलानि कु-टजस्य च । सटीपुष्करमूलं च व्याघ्रीं गोक्षुरकम्बलाम् ॥ १ ॥ नीलोत्पलं चामल-कीं त्रायमाणां दुरालभाम् । पिप्पलीं च समां पिष्ट्वा घृतं वैद्यो विपाचयेत् ॥ २ ॥ एतद्व्याधिसमूहस्य रोगराजस्य दुर्जयम् । रूपमेकादशविधं सर्पिरग्र्यं व्यपोहति ॥ ३ ॥ इति जीवन्त्यादि घृतम् ॥ इति घृतानि ।

॥ अथ तैलानि ॥

अथ चन्दनादितैलम् ॥ चन्दनाम्बुनखं वाप्यं यष्टी शैलेयपद्मकम् । मञ्जिष्ठा स-रलं दारु पटोलं पूतिकेसरम् ॥ १ ॥ पत्रं बिल्वमुशीरं च कक्कोलं चन्दनाम्बुदम् । हरिद्रे सारिवे तिक्ता लवङ्गागुरुकुङ्कुमम् ॥ २ ॥ त्वग्रेणुनलिका चैभिस्तैलं मस्तु चतुर्गु-णम् । लाक्षारससमं सिद्धं ग्रहघ्नं बलवर्णकृत् ॥ ३ ॥ अपस्मारज्वरोन्मादकृत्याल-क्ष्मीविनाशनम् । आयुःपुष्टिकरं चैव वशीकरणमुत्तमम् ॥ विशेषात् क्षयरोगघ्नं रक्त-पित्तहरं परम् ॥४॥ इति चन्दनादितैलम् ॥ अथ लाक्षादितैलम् ॥ तैलं प्रस्थमितं चतुर्गुणजतुक्वाथं चतुर्मस्तुरुग्यष्टीदारुनिशाब्दमूर्वकटुकामिश्यश्च कौन्तीहिमैः । रास्ना-द्यैः पिचुसम्मितैः कृतमिदं शस्तं तु जीर्णज्वरे सर्वस्मिन्विषमेऽपि यक्ष्मणि शिशौ वृद्धे सगर्भासु च ॥ १ ॥ इति लाक्षादितैलम् ॥

॥ अथ चन्दनबलालाक्षादि तैलम् ॥

चन्दनं च बलामूलं लाक्षा लामज्जकं तथा । पृथक् पृथक् प्रस्थमितं जलद्रोणे विपाचयेत् ॥ १ ॥ चतुर्भागावशेषेऽस्मिंस्तैलं प्रस्थद्वयं क्षिपेत् । चन्दनोशीरमधु-कशताह्वा कटुरोहिणी ॥ २ ॥ देवदारु निशाकुष्ठं मञ्जिष्ठागुरुवालकम् । अश्व-गन्धाबलादार्वीमूर्वा मुस्तां समूलिकाम् ॥ ३ ॥ एला त्वग्नागकुसुमं रास्ना लाक्षा सुगन्धिका । चम्पकं पीतसारं च सारिवा चोरकद्वयम् ॥ ४ ॥ कल्कैरेतैः समायुक्तं क्षीराढकसमन्वितम् । तैलमभ्यञ्जने श्रेष्ठं सप्तधातुविवर्धनम् ॥ ५ ॥ कासश्वास-क्षयहरं सर्वच्छर्दिनिवारणम् । असृग्दरं रक्तपित्तं हन्ति पित्तकफामयम् ॥ ६ ॥ कान्तिकृद्दाहशमनं कण्डूविस्फोटनाशनम् । शिरोरोगं नेत्रदाहमङ्गदाहं च नाश-येत् ॥ ७ ॥ वातामयहतानां च क्षीणानां क्षीणरेतसाम् । बालमध्यमवृद्धानां शस्यते शोफकामले ॥ पाण्डुरोगे विशेषेण सर्वज्वरविनाशनम् ॥ ८ ॥

॥ अथाश्वगन्धादितैलम् ॥

अश्वगन्धा बला लाक्षा प्रस्थं प्रस्थं पृथक् पृथक् । जलद्रोणेऽपि पक्तव्यं चतु-

---

१ (च०) पट्टेलाजाति ।

भागावशेषितम् ॥ १ ॥ तैलं त्रिमानिकं दद्याद्धिमस्तु चतुर्गुणम् । अश्वगन्धा निशा दारु कौन्ती कुष्ठाब्दचन्दनैः ॥ २ ॥ निशा तिक्ता शताह्वा च लाक्षा मूर्वा समूलकैः । सुरदारु च मञ्जिष्ठा मधुकोशीरसारिवा ॥ ३ ॥ समभागानि सर्वाणि कल्कीकृत्य विपाचयेत् । सर्वज्वरं हरत्याशु शोफघ्नं लघु बृंहणम् ॥४॥ कासश्वासहरं चैव सर्वधातुविवर्धनम् । एतदभ्यञ्जनेनाशु क्षयरोगो विमुञ्चति ॥ ५ ॥ इत्यश्वगन्धादितैलम् ॥

॥ अथ लक्ष्मीविलासतैलम् ॥

एलाश्रीखण्डरास्नाजतुनखशशिकेंकोलकं चाथ मुस्ता बालत्वग् दारुकृष्णागुरुतगरजटाकुष्टमेतत् समांशम् । त्रैगुण्यं कालरालं सुदृढमरुकापत्रतः सिद्धमेततैलं पुष्पैश्च भाव्यं परिमलमिलितं नामतो गन्धतैलम् ॥ १ ॥ एतल्लक्ष्मीविलासं जनयति जगतीनायकैः सम्प्रयुक्तं युक्त्या नाना च रोगान्निखिलगदहरं वातसङ्घातहन्तृ। पीतं ताम्बूलवल्लीदलमिलितमलं जाठरं वह्निमिद्धं कुर्याद्दुर्नामदद्रुक्षयमपि नितरामङ्गसम्मर्दनेन ॥ २ ॥ इति लक्ष्मीविलासतैलम् ॥

॥ अथ द्राक्षासवः ॥

मृद्वीकायास्तुलार्धं तु द्विद्रोणेऽपां विपाचयेत् । पादशेषे कषाये च पूते शीते प्रदापयेत् ॥ १ ॥ गुडस्य द्वितुला मानी धातक्या घृतभाजने । विडङ्गं फलिनी कृष्णा त्वगेला पत्रकेसरम् ॥ २ ॥ मरीचं च भिषक् चूर्णं सम्यग्दत्वा विचक्षणः । क्षिपेच्च पलिकैर्भागैः स्थापयेच्चैव तद्दिने ॥ ३ ॥ ततो यथाबलं पीत्वा कासश्वासगलामयान् । हन्ति यक्ष्माणमत्युग्रमुरःसन्धानकारकम् ॥ ४ ॥ चतुर्थभागां द्राक्षायाः धातकीमत्र केचन । प्रयच्छन्ति ततो वीर्यमेतस्योच्चैः प्रजायते ॥ ५ ॥ इति द्राक्षासवो वीरसिंहावलोकतः ॥

॥ अथ पिप्पल्यरिष्टः ॥

पिप्पली लोध्रमरिचपाठाधात्र्येलवालुकैः । चव्यचित्रकजन्तुघ्नक्रमुकोशीरचन्दनैः ॥ १ ॥ मुस्ताप्रियङ्गुलवलीहरिद्रामिसिपेल्लवैः । पत्रत्वक्कुष्ठतगरैर्नागकेसरसंयुतैः ॥२॥ भागैः स्यादर्धपलिकैर्द्राक्षा षष्टिपलां क्षिपेत् । पलानि दश धातक्या गुडस्य च शतत्रयम् ॥ ३ ॥ तोयार्मणद्वये सिद्धं भवत्येतत्सुखावहम् । ग्रहणीपाण्डुरोगार्शःकार्श्यगुल्मोदरापहः ॥ पिप्पल्यादिररिष्टोऽयं क्षयक्षयकरः परम् ॥ ४ ॥ इति पिप्पल्यरिष्टः ॥

॥ अथ खर्जूरासवः ॥

पञ्चप्रस्थं समादाय खर्जूरस्य विचक्षणः । द्रोणाम्भसि पचेत्सम्यगुत्तार्य गालयेत्ततः ॥ १ ॥ बुर्वीं सुधूपितां कृत्वा प्रक्षिपेच्च रसं शुभम् । हपुषां ताम्रपुष्पीं च कषायं

---

१ (क०) क्षयरोगम् । २ (क० ग० छ०) शशिनः कोलकम् । ३ (च० छ०)—पिप्पली (क०) विडङ्गपाठिनी । ४ (घ० च०) कुम्भं सुधूपितम् । (ख० ग० छ०) कुपीं । (क०) कुम्भीं ।

तत्र निक्षेपेत् ॥ २ ॥ द्वारं निरुध्य सुदृढं निक्षिपेद्वसुधातले । सप्तकद्वयपयोगेन सिद्धोऽयं त्वासवो रसः ॥ ३ ॥ रोगराजं तथा शोफं प्रमेहं पाण्डुकामलाम् । ग्रहणीं पञ्च गुल्मार्शो नाशयत्यतिवेगतः ॥ ४ ॥ इति गदनिग्रहात्खर्जूरासवः ॥

॥ अथ गुडूच्यादिमोदकः ॥

गुडूचीं खण्डशः कृत्वा कुट्टयित्वा सुमर्दयेत् । वस्त्रेण विधृतं तोयं स्रावयेत्तच्छनैः शनैः ॥ १ ॥ शुद्धशङ्खनिभं चूर्णमेतैः सम्मिश्रयेद्भिषक् । उशीरं वालकं पत्रं कुष्टं धात्रीं च मौसलीम् ॥ २ ॥ एलां हरेणुकां द्राक्षां कुङ्कुमं नागकेसरम् । पद्मकन्दं च कर्पूरं चन्दनद्वयमिश्रितम् ॥ ३ ॥ व्योषं च मधुलांजांश्च अश्वगन्धां शतावरीम् । गोक्षुरं मर्कटाख्यं च जातीकक्कोलचोरकम् ॥ ४ ॥ रसाभ्रवङ्गलोहैश्च सम्मिश्रं कारयेद्बुधः । एतानि समभागानि द्विगुणामृतशर्करा ॥५॥ मत्स्यण्ड्याज्यमधूपेतं भक्षयेत्मासरुत्थितः । क्षयं च रक्तपित्तं च पाददाहमसृग्दरम् ॥ ६ ॥ मूत्राघातं मूत्रकृच्छ्रं वातकुण्डलिकां तथा । निहन्याच्च प्रमेहांश्च सोमरोगं च दारुणम् ॥ ७ ॥ रसायनमिवर्षीणाममृतं वामृतान्धसाम् ॥ ८ ॥ इति गुडूच्यादिमोदकः ॥

॥ अथ रसाः ॥

॥ अथ चतुर्मुखरसः ॥

सूतायोऽभ्रकगन्धकं समलवं सूताङ्घ्रितुल्यं मृतम् स्वर्णं सर्वमिदं निधाय विमले खल्वे दिनं मर्दयेत् । कन्याव्योषवरापुनर्नवरसैः कच्छूलवङ्गैः पुनर्भाव्यं चित्रकपत्रके घनतरं सेव्येष्टधान्यान्तगम् ॥ १ ॥ कुर्याद्ब्रह्मविनिर्मितं रसवरं यक्ष्मापहं पुष्टिदम् वह्निक्षौद्रफलत्रयेण सहितं मेहाग्निमान्द्यप्रणुत् ॥ २ ॥ इति चतुर्मुखरसः ॥

॥ अथ रत्नगर्भपोटलीरसः ॥

रसं वज्रं हेम तारं नागं लोहं तथाभ्रकम् । तुल्यांशं मारितं योज्यं मुक्तामाक्षिकविद्रुमम् ॥ १ ॥ राजावर्तं च वैक्रान्तं गोमेदं पुष्परागकम् । शङ्खं च तुल्यतुल्यांशं सप्ताहं चित्रकद्रवैः ॥ २ ॥ मर्दयित्वा विचूर्ण्याथ तेनापूर्य वराटकान् । टङ्कणं रविदुग्धेन पिष्ट्वा तन्मुद्रणं चरेत् ॥ ३ ॥ मृद्भाण्डे तान्सुसंयन्त्र्य सम्यग्गजपुटे पचेत् । आदाय चूर्णयेत्सम्यग् निर्गुण्ड्याः सप्त भावनाः॥४॥ आर्द्रकस्य रसैः सप्त चित्रकस्यैकविंशतिः । द्रव्यैर्भाव्यं ततः शुष्कं देयं गुञ्जाचतुष्टयम् ॥ ५ ॥ क्षयरोगं निहन्त्याशु सत्यं शिव इवान्धकम् । योजयेत्पिप्पलीक्षौद्रैः सघृतैर्मरिचैश्च वा । पोटली रत्नगर्भोऽयं सर्वरोगहरो मतः ॥ ६ ॥

॥ अथ राजमृगाङ्कः ॥

रसभस्म त्रिभागं च भागैकं हेमभस्मकम् । मृतताम्रस्य भागैकं शिलागन्धकतालकम् ॥ १ ॥ प्रतिभागद्वयं शुद्धमेकीकृत्वा विचूर्णितम् । वराटान्पूरयेत्तेन अजाक्षी-

१ (ग० क० च० छ०) मधुलाजञ्च ।

रेण टङ्कणम् ॥ २॥ पिष्ट्वा तेन मुखं रुद्ध्वा मृद्भाण्डे सन्निधापयेत्। शुष्कं गजपुटे पाच्यं चूर्णयेत्स्वाङ्गशीतलम् ॥ ३ ॥ रसो राजमृगाङ्कोऽयं चतुर्गुञ्जः क्षयापहः। एकोनविंशन्मरिचैर्घृतेन सह भक्षयेत् ॥ ४ ॥ दशानां पिप्पलीनां च चूर्णं दत्वा प्रदापयेत्। क्षये कासे ज्वरे पाण्डौ ग्रहण्यामतिसारके ॥ ५ ॥ इति राजमृगाङ्कः ॥

॥ अथ रसरत्नप्रदीपान्मृगाङ्कः ॥

रसेन तुल्यं कनकं तयोस्तु साम्येन गुञ्ज्यान्नवमौक्तिकानि । रसप्रमाणो बलिरङ्घ्रिभागः क्षारश्च सर्वं तुषवारिणा तु ॥ १ ॥ सम्मर्द्य वस्त्रं तु विधाय गोलं दिनं पचेत्तं लवणेन पूर्णे । भाण्डे मृगाङ्कोऽयमतिप्रगल्भः क्षयाग्निमान्द्यग्रहणीगदेषु ॥ २ ॥ साज्योषणाभिर्मधुपिप्पलीभिर्वल्लोऽस्य देयो न ततोऽधिकस्तु। पथ्यं हितं शीतलमेव योज्यं त्याज्यं सदा पित्तकरं विदाहि ॥ ३ ॥ अन्यच्च वैद्यविलासात् ॥ रसबलितपनीयं योजयेत्तुल्यभागं तदनु युगुलभागं मौक्तिकानां शुभानाम्। यवजचरणयुक्तं मर्दयेत्सर्वमेवद्दिनमपि तुषवारा गोलकं लध्वमत्रे ॥ १ ॥ विधाय मुद्रां विदधीत भाण्डे चुल्यां समुद्रे लवणेन पूर्णे। दिनं पचेचारु मृगाङ्कनामा क्षयाग्निमान्द्यग्रहणीविकारे ॥ ५ ॥ योज्यः सदा वल्लिजसर्पिषा वा कृष्णामधुभ्यां सततं त्रिगुञ्जः। वर्ज्यं सदा पित्तकरं हि वस्तु लोकेशवत्पथ्यविधिर्निरुक्तः ॥ ६ ॥ इति मृगाङ्कः ॥

॥ अथ नवरत्नराजमृगाङ्कः ॥

सूतं गन्धकहेमताररसकं वैक्रान्तकान्तायसं वज्रं नागपविप्रवालविमला माणिक्यगारुत्मतम्। ताप्यं मौक्तिकपुष्परागजलजं वैदूर्यकं शुल्बकं शुक्तिस्तालकमभ्रहिङ्गुलशिला गोमेदनीलं समम् ॥ १ ॥ गोक्षूरैः फणिवल्लिसिंहवदनामुण्डीकणाचित्रकैरिक्षुच्छिन्नरुहाहरप्रियजयाद्राक्षावरीजद्रवैः। शोफघ्नीशतपत्रिकामधुजलैः सच्छाल्मलीधातकीजातीसस्यबलाचतुष्टयजलत्वग्देवपुष्पद्रवैः ॥ २ ॥ कक्कोलैर्मदनागकेसरजलैर्भाव्यं पृथक् सप्तधा भाण्डे सिन्धुभृते मृगाङ्कवदयं पाच्यः क्रमाग्नौ दिनम्। भूयः प्राक् समुदाहृतैर्द्रवचयैस्तं भावयेत्पूर्ववत् पश्चात्तुल्यविभागशीतलरजःकस्तूरिका भावना ॥३॥ गोप्याद् गोप्यतरं रसायनमिदं श्रीशङ्करेणोदितं गुञ्जासिन्धुयुतं कणामधुयुतं शोफे सपाण्ड्वामये। वातव्याधिमुपद्रवैश्च सहितं मेहांस्तथा विंशतिं संयोज्यं च हरीतकीगुडयुतं वातास्रके दुर्जये ॥ ४ ॥ गम्भीरे च गुडूचिसत्वचपलाक्षौद्रैस्तु संयोजितस्त्वाध्मानारुचिशूलमान्द्यकसनापस्मारवातोदरान्। श्वासान्संग्रहणीं हलीमकमथो सर्वज्वरान्नाशयेद्धातून्पोषयति क्षयं क्षपयति श्यामाशतं यौवनम् ॥ ५ ॥ प्रौढाटोपयुतं करोति सहसा तारुण्यगर्वोज्झितं सिद्धो राजमृगाङ्क एष जयति स्वस्वानुपानैर्गदान् ॥ ६ ॥ इति नवरत्नराजमृगाङ्कः ॥

॥ अथ महाकनकसिन्दूररसः ॥

रसगन्धकनागाश्च रसको माक्षिकाभ्रके। कान्तविद्रुममुक्तानां वज्रभस्म च तार-

कम् ॥ १ ॥ भस्म कृत्वा प्रयत्नेन प्रत्येकं कर्षसंमितम् । सर्वतुल्यं शुद्धहेमभस्म कृत्वा प्रयोजयेत् ॥ २ ॥ मर्दयेत् त्रिदिनं सर्वं हंसपादीरसैर्भिषक् । ततो वै गोलकान् कृत्वा काचकूप्यां विनिक्षिपेत्॥३॥रुद्ध्वा तत्काचकूपीं च सप्तवस्त्रेण वेष्टिताम् । ततो वै सिकतायन्त्रे त्रिदिनं चोक्तवह्निना ॥४॥ पश्चात्तं स्वाङ्गशीतं च पूर्वोक्तरसमर्दितम् । विनिक्षिप्य करण्डेऽथ संपूज्य रसराजकम् ॥ ५ ॥ महाकनकसिन्दूरो राजयक्ष्महरः परः । पाण्डुरोगं श्वासकासं कामलाग्रहणीगदान् ॥ ६ ॥ क्रिमिशोफोदरावर्तगुल्ममेहगुदाङ्कुरान् । मन्दाग्निं छर्दिमरुचिं आमशूलहलीमकान्॥७॥ज्वरान् द्वन्द्वादिकान् सर्वान् सन्निपातांस्त्रयोदश । पैत्यैरोगमपस्मारं वातरोगान्विशेषतः॥८॥रक्तपित्तप्रमेहांश्च स्त्रीणां रक्तस्रवांस्तथा । विंशतिश्लेष्मरोगांश्च मूत्ररोगान्निहन्त्यसौ ॥ ९ ॥ हेमवर्णश्च बल्यश्च आयुःशुक्रविवर्धनः । महाकनकसिन्दूरः काश्यपेन विनिर्मितः ॥१०॥ इति महाकनकसिन्दूररसः योगतरङ्गिण्याः ॥

॥ अथ कनकसिन्दूररसः ॥

योगतत्त्वे । रसः कनकभागिकः कनकमाक्षिकस्तालकः शिलारसकगन्धकौ रससमाः सतुत्था इमे । विमर्द्य पयसा रवेः सकलमेतदस्योपरि द्रवैः प्रतिदिनं पृथक् तदिति भावयेद्बुद्धिमान् ॥ १ ॥ जयामुनिकलिप्रियादहनभृङ्गवासोद्भवैर्विभाव्य च रसैस्ततः सुदृढगोलकं स्वेदयेत् । मृगाङ्कवदथार्द्रकद्रवभरेण तं सप्तधा विमर्द्य च कटुत्रयाम्बुभिरयं क्षयस्यान्तकृत्॥२॥रसः कनकसुन्दरो भवति सन्निपातेऽप्ययं सदार्द्रकरसैस्तथा पवनगुल्मशूलादिहृत् । स विश्वघृतयोजितः सकलमत्र पथ्यं हितं मृगाङ्कवदथापरं किमपि नैव योज्यं क्वचित् ॥ ३ ॥ इति कनकसुन्दरो रसः ॥

॥ अथ सुवर्णभूपतिः ॥

शुद्धसूतसमं गन्धं मृतशुल्बं तयोः समम् । अभ्रलोहकयोर्भस्म कान्तभस्म सुवर्णजम् ॥ १ ॥ रजतं च विषं सम्यक् पृथक्[3] सूतं समं भवेत् । हंसपादीरसैर्मर्द्यं दिनमेकं वटीकृतम् ॥ २ ॥ काचकूप्यां विनिक्षिप्य मृदा संलेपयेद्बहिः । शुष्का सा वालुकायन्त्रे शनैर्मृद्वग्निना पचेत् ॥ ३ ॥ चतुर्गुञ्जमितं देयमार्द्रकद्रवपिप्पली । क्षयं त्रिदोषजं हन्ति सन्निपातांस्त्रयोदश ॥ ४ ॥ अण्डवातं धनुर्वातं शृङ्खलावातमेव च । आढ्यवातं पङ्गुवातं कफवाताग्निमान्द्यनुत्[4] ॥ ५ ॥ कटिवातं सर्वशूलं नाशयेन्नात्र संशयः । गुल्मशूलमुदावर्तं ग्रहणीमतिदुस्तराम् ॥ ६ ॥ प्रमेहमुदरं सर्वाम् अश्मरीं मूत्रविड्ग्रहम् । भगन्दरं सर्वकुष्ठं विद्रधिं महतीं तथा ॥ ७ ॥ श्वासकासमजीर्णं च ज्वरमष्टविधं तथा । कामलां पाण्डुरोगं च शिरोरोगं च नाशयेत् ॥८॥ अनुपानविशेषेण सर्वरोगान्विनाशयेत् । यथा सूर्योदये नश्येत् तमः सर्वगतं तथा ॥ सर्वरोगविनाशाय सर्वेषां स्वर्णभूपतिः ॥ ९ ॥ इति सुवर्णभूपतिः ॥

---

१ (ग० ङ० च० छ०) वर्ण्यं—२ (ङ० च० छ०) योगतरङ्गिण्याः । ३ (घ० च० छ०) सर्वं सूतसमम् । ४ (च०) आमवातम् ।

॥ अथ लक्ष्मीविलासः ॥

सुवर्णताराभ्रकताम्रवङ्गत्रिलोहनागामृतमौक्तिकं च । एतत्समं योऽस्य रसस्य भस्म खल्वे कृतं स्यात् कृतकज्जलीकम् ॥ १ ॥ सुमर्दयेन्माक्षिकसम्प्रयुक्तं तच्छोषये-द्धित्रिदिनं च घर्मे । तत्कल्कमूषोदरमध्यगामी यत्नात्कृतं तार्क्ष्यपुटेन पक्वम् ॥ २ ॥ यामाष्टकं पावकमर्दितं च लक्ष्मीविलासो रसराज एषः । क्षये त्रिदोषप्रभवे च पाण्डौ सकामलासर्वसमीरणेषु ॥ ३ ॥ शोफप्रतिश्यायविनष्टवीर्यं मूलामयं चैव स-शूलकुष्ठम् । हत्वाग्निमान्द्यं क्षयसन्निपातं श्वासं च कासं च हरेत्प्रयुक्तम् ॥ ४ ॥ तारुण्यलक्ष्मीप्रतिबोधनाय श्रीमद्विलासो रसराज एषः ॥ ५ ॥

॥ अथ त्रैलोक्यचिन्तामणिः ॥

रसं वज्रं हेमतारं ताम्रं तीक्ष्णाभ्रकं मृतम् । गन्धकं मौक्तिकं शङ्खं प्रवालं तालकं शिला ॥ १ ॥ शोधितं च समं सर्वं सप्ताहं भावयेद्दृढम् । चित्रमूलकषायेण भानु-दुग्धैर्दिनत्रयम् ॥ २ ॥ निर्गुण्डीसूरणद्रावैर्वैत्रिदुग्धैर्दिनत्रयम् । अनेन पूरये-त्सम्यक् पीतवर्णान्वराटकान् ॥ ३ ॥ टङ्कणं रविदुग्धेन पिष्ट्वा तेषां मुखं लिपेत् । मृदा भाण्डे पुटे पश्चात् स्वाङ्गशीतं विचूर्णयेत् ॥४॥ चूर्णतुल्यं मृतं सूतं वैक्रान्तं सू-तपादकम् । शिग्रुमूलद्रवैः सर्वं सप्तवारं विभावयेत् ॥ ५ ॥ चित्रमूलकषायेण भाव-नाश्चैकविंशतिः । आर्द्रकस्य रसेनैव भावनाः सप्त एव च । जम्बीरैर्मातुलुङ्गैर्वा सप्तवारं विभावयेत् ॥ ६ ॥ सूक्ष्मचूर्णं ततः कृत्वा चूर्णपादांशटङ्कणम् । टङ्कणांशं वत्सनाभं तत्समं मरिचं क्षिपेत् ॥ ७ ॥ लवङ्गं नागरं पथ्या कणा जातीफलं पृथक् । प्रत्येकं वत्सनागस्य पादांशं चूर्णितं क्षिपेत् ॥८ ॥ मातुलुङ्ग्या आर्द्रकस्य रसेनैत-द्विलोडयेत् । चतुर्गुञ्जामितं खादेत्कणाक्षौद्रं लिहेदनु ॥ ९ ॥ क्षौद्रैर्वा चार्द्रकद्रावैः शुण्ठ्या वाथ गुडैर्युतम् । अनुपानैः समायोज्यं सर्वरोगोपशान्तये ॥ १० ॥ वह्निं दीपयते बलं च कुरुते तेजो महद्वर्धते वीर्यं वर्धयते विषं च हरते दार्ढ्यं विधत्ते तनोः । अभ्यासेन निहन्ति मृत्युपलितं पुष्टिं प्रदत्ते नृणां कासं नोदयते क्षयं क्षपयति श्वासं च निर्नाशयेत् ॥ ११ ॥ वातं विद्रधिपाण्डुशूलग्रहणीरक्तातिसारं जयेन्मेहप्लीहजलोदराश्मरितृषाशोफं हलीमोदरम् । लूताकृच्छ्रभगन्दरं ज्वरगणं चार्शांसि कुष्ठं जयेत् साध्यासाध्यरुजो निहन्ति च रसस्त्रैलोक्यचिन्तामणिः ॥ १२ ॥ इति त्रैलो-क्यचिन्तामणिः ॥

॥ अथ द्वितीयस्त्रैलोक्यचिन्तामणिः ॥

योगतरङ्गिण्याः । सूताभ्रस्वर्णतारारुणभिदुरशिलातारप्यगन्धप्रवालायोमुक्ताशङ्ख-तालं वरमिदमनलक्काथतः सप्त भाव्यम् । निर्गुण्डीसूरणाम्भःपविरविपयसा त्रिः पृथक् चाथ पीतानापूर्यैतैर्वराटानथ मिहिरपयष्टङ्कणालिप्तवक्त्रान् ॥१॥ कृत्वा भाण्डे च रुद्ध्वा

---

१ (च०) मूषा । २ (च०) रुद्ध्वा भाण्डपुटे पक्त्वा ।

गजपुटजठरे युक्तितस्तत्तु पक्त्वोद्धृत्यैतन्मर्दयित्वा तदखिलतुलितं सूतभस्म प्रदद्यात् । वैक्रान्तं सूततुर्यांशकमथ मिलितं सप्तशः शिग्रुमूलं त्वग्बाणस्तेन तुल्यं विषमनलवरं टङ्कणं चोषणं च ॥ २ ॥ पथ्याजातीफलं चामरकुसुमकणानागरं वत्समाभात्तुर्यांशं मेलयित्वा पृथगथ दिवसं मर्दयेल्लुङ्गतोयैः । एष त्रैलोक्यचिन्तामणिरखिलगदध्वान्तविध्वंसहंसस्तत्तद्रोगानुपानादुषसि कवलितः सार्धवल्लप्रमाणः ॥३॥ वातव्याध्यामवातज्वरजठरकृमिश्वासशूलास्रवातास्रकृपित्तक्षैण्यकासक्षयकफजगदोरःक्षताजीर्णमेहे । कुष्ठातीसारपाण्डुग्रहणिषु तमकेऽथव्रणार्शःप्रकोष्ठे खाञ्जे खञ्जाढ्यवातश्रुतिभगजगदे सर्वथैव प्रशस्तः ॥ ४ ॥ इति त्रैलोक्यचिन्तामणिः । अथ योगसाराचिन्तामणिरसः । रसेन्द्रवैक्रान्तकरौप्यताम्रं सलोहमुक्ताफलगन्धहेम । त्रिर्भावितं चार्द्रकभृङ्गवह्निरसैरजागोपयसा तथैव ॥ १ ॥ अर्शः क्षयं कासमरोचकं च जीर्णज्वरं पाण्डुमपि प्रमेहान् । गुञ्जाप्रमाणं मधुमागधीभ्यां लीढं निहन्याद्विषमं च वातम् ॥ चिन्तामणिरिति ख्यातः पार्वत्या निर्मितः स्वयम् ॥ २ ॥ इति चिन्तामणिः ॥

॥ अथ वसन्तकुसुमाकरः ॥

प्रवालरसमौक्तिकाभ्रकमिदं चतुर्भागभाक् पृथक् पृथगतः स्मृते रजतहेमनी द्व्यंशके ॥ अयोभुजगरङ्गकं त्रिवलकं विमर्द्याखिलं शुभेऽहनि विभावयेद्भिषगिदं धिया सप्तशः ॥ १ ॥ द्रवैर्वृषनिशेक्षुजैः कमलमालतीपुष्पजैः पयःकदलिकन्दजैर्मलयचन्दनाद्युद्भवैः । वसन्तकुसुमाकरो रसपतिर्द्विवल्लोशितः समस्तगदहृद् भवेत्किल निजानुपानैरयम् ॥ २ ॥ क्षिणोत्यनुमधूषणैः क्षयगदेषु सर्वेष्वपि प्रमेहरुजि रात्रिभिः समधुशर्कराभिः सह । सितामलयजद्रवैर्महति रक्तपित्तेऽथवा सितामधुसमन्वितैर्वृषभपल्लवानां द्रवैः॥३॥ त्रिजातगतचन्दनैरपि च तुष्टिपुष्टिप्रदो मनोभवकरः परो वमिषु शङ्खपुष्पीरसैः । अभीरुरसशर्करामधुभिरम्लपित्तामये परेषु च यथोचितं ननु गदेषु संसेवयेत् ॥ ४ ॥ इति वसन्तकुसुमाकरो योगतरङ्गिण्याः ॥

॥ अथ लोकेश्वरः ॥

पलं कपर्दचूर्णस्य पलं पारदगन्धयोः । माषष्टङ्कणकस्यैको जम्बीराद्भिर्विमर्दयेत् ॥ १ ॥ पुटेल्लोकेश्वरो नाम्ना लोकनाथोऽयमुत्तमः । ऋते कुष्ठं रक्तपित्तमन्यरोगान्क्षयं जयेत् ॥ २ ॥ पुष्टिवीर्यप्रसादौजःकान्तिलावण्यदः परः । कोऽस्ति लोकेश्वरादन्यो नृणां शम्भुमुखोद्गतात् ॥ ३ ॥ इति लोकेश्वरः ॥

॥ अथ लोकेश्वरपोटलीरसः ॥

रसस्य भस्मना हेमपादांशेन प्रकल्पयेत् । द्विगुणं गन्धकं दत्वा मर्दयेच्चित्रकाम्बुना ॥ १ ॥ वराटकांश्च संपूर्य टङ्कणेन निरुध्य च । भाण्डे चूर्णप्रलिप्तेऽथ शीघ्रं रुन्ध्यात्तु मृन्मये ॥ २ ॥ शोषयित्वा पुटे गर्ते रत्निमात्रेऽपराह्णके । स्वाङ्गशीतलमुद्धृत्य चूर्णयित्वाथ विन्य-

१ (च०) त्वग्वारा । २ (च०) प्रकृष्टे । ३ (ख० ग० घ०) गज० गद ।

सेत् ॥ ३ ॥ एष लोकेश्वरो नाम्ना वीर्यपुष्टिविवर्धनः । गुञ्जाचतुष्टयं खादेत्पिप्पलीम-धुसंयुतम् ॥ ४ ॥ भक्षयेत्परया भक्त्या लोकेशः सर्वदर्शनः । अङ्गकार्श्येऽग्निमान्द्ये च कासे पित्ते रसः स्वयम् ॥ ५ ॥ मरीचैर्घृतसंयुक्तैः प्रदातव्यो दिनत्रयम् । लवणं व-र्जयेत्तत्र साज्यं दधि च योजयेत् ॥ ६ ॥ एकविंशत्यहानीत्थं मरीचं सघृतं पि-बेत् । पथ्यं मृगाङ्कवज्ज्ञेयं शयीतोत्तानपादतः ॥ ७ ॥ ये शुष्का विषमाशनैः क्षयरु-जा व्याप्ताश्च ये कुष्ठिनो ये पाण्डुत्वहताः कुवैद्यविधिना ये शोषिणो दुर्भगाः । ये तप्ता विविधैर्ज्वरैर्भ्रमदोन्मादैः प्रमादं गतास्ते सर्वे विगतामया हि परया स्युः पो-टलीसेवया ॥ ८ ॥ इति लोकेश्वरपोटलीरसः ॥

॥ अथ प्राणदा पर्पटी ॥

सूताभ्रायोऽहिवङ्गोषणविषमसिलांशेन गन्धेन लोह्यां कोलाग्नौ विद्रुतेन क्षण-मेथ मिलितं दापितं गोमयस्थे । रम्भापत्रेऽमुनान्येन च दृढपिहितं प्राणदा पर्पटी स्यात्पाण्डौ रेके ग्रहण्यां ज्वररुजि कसने यक्ष्ममेहाग्निमान्द्ये ॥ १ ॥ प्राणदा पर्पटी सैषा भाषिता शम्भुना स्वयम् । तत्तद्रोगानुपानेन सर्वरोगविनाशिनी ॥ २ ॥ ॥ इति प्राणदा पर्पटी ॥

॥ अथ कुमुदेश्वरो रसः ॥

रसार्णवात् । पारदं शोधितं गन्धमभ्रकं च समं समम् । तदर्धं दरदं विद्यात्तदर्धां च मनःशिलाम् ॥ १ ॥ सर्वार्धं मृतलोहं च खल्वमध्ये विनिक्षिपेत् । त्रिःसप्तभाव-ना देयाः शतावर्या रसेन च ॥२॥ ततः सिद्धो भवत्येष कुमुदेश्वरसंज्ञकः । सितया मरिचेनाथ गुञ्जाद्वित्रिप्रमाणतः ॥ ३ ॥ भक्षयेत्प्रातरुत्थाय पूजयित्वेष्टदेवताम् । पक्ष्माणमुग्रं हन्त्येव वातपित्तकफामयान् ॥ ४ ॥ ज्वरादीनखिलान् रोगान् यथा दैत्याञ्जनार्दनः । सतताभ्यासयोगेन वलीपलितनाशनः ॥ ५ ॥

॥ अथ पञ्चामृताख्यो रसः ॥

सारसङ्ग्रहात् ॥ भस्मीभूतसुवर्णतारदिनकृत्सूताभ्रसत्त्वैः क्रमात् संवृद्धैस्त्रितयं त्रयः कृमिहराम्भोदैर्युतः कट्फलैः । निर्गुण्डीदशमूलवह्निरजनीव्योषार्द्रकैर्भावितो गोलीकृत्य विशोषितो निगदितः पञ्चामृताख्यो रसः ॥ १ ॥ नानेन सदृशः कोऽपि रसोऽस्ति भुवनत्रये । निहन्ति सकलान्रोगान् भवरोगमिवाच्युतः ॥ २ ॥ सर्वरो-गहरः सूतस्तत्तद्रोगानुपानतः । अयं पञ्चामृतो नृणां त्रिदशानामिवामृतम् ॥ ३ ॥ योगसारात् ॥

॥ अथ हेमाभ्रकरससिन्दूरः ॥

अभ्रकं रससिन्दूरमिश्रितं हेमभस्मना[1] । समभागं प्रकुर्वीत रसेनार्द्रकयोजितम्

१ (च०) व्यंशगन्धेन । २ (क० ग० छ०) मलमिलितम् । ३ (क० ग० ङ०) ढालितम् च० ढालितम् ।

॥ १ ॥ क्षयं च क्षयपाण्डुं च क्षयकासं च कुष्ठकम् । जयेन्मण्डलपर्यन्तं पूर्वकर्मविपाककृत् ॥ २ ॥ इति हेमाभ्रकरससिन्दूरः ॥

॥ अथ शिलाजत्वादिलोहम् ॥

शिलाजतुयुतं लोहं वल्लं तु विधिमारितम् । पथ्याशी सेवते यस्तु स यक्ष्माणं व्यपोहति ॥ १ ॥ इति शिलाजत्वादिलोहम् ॥

॥ अथ सुवर्णपर्पटीरसः ॥

शुद्धं सुवर्णदलमष्टगुणेन शुद्धसूतेन पिण्डितमथो वसुभागभाजम् । गन्धे द्रुते बदरबर्हिषि लोहपात्रे दत्त्वावलोड्य लघुलोहशलाकया तत् ॥ १ ॥ मन्दं निरस्य सुरभीमलमण्डलस्थं रम्भादले तदुपरि प्रणिधाय चान्यत् । रम्भादलं लघु नियम्य तदा ददीत शीतं सुवर्णरसपर्पटिकाभिधानम् ॥ २ ॥ पित्तोल्बणे ससितया तुगया-थ वातश्लेष्मोल्वणे किल तुगामधुपिप्पलीभिः । क्षीणे विरेकिणि च शोषिणि मन्दवह्नौ पाण्डौ प्रमेहिणि चिरज्वरिणि ग्रहण्याम् ॥ वृद्धे शिशौ सुखिनि राज्ञि तथैव नार्या भैषज्यमेतदुदितं हितमामयघ्नम् ॥ ३ ॥ इति सुवर्णपर्पटीरसः ॥

॥ अथ सर्वरोगेषु मृत्युञ्जयरसः ॥

त्रिकटु त्रिफला सूतगन्धकौ टङ्कणं विषम् । यष्टीनिशाकुबेराक्षीदन्तीबीजमथापि च॥१॥ एतानि समभागानि खल्वमध्ये विनिक्षिपेत् । भृङ्गराजरसेनैव मर्दयेत्रिदिनं भिषक् ॥२॥ गुटिका माषमात्रास्तु च्छायाशुष्काश्च कारयेत् । अनुपानविशेषेण सर्वरोगेषु योजयेत् ॥ मृत्युञ्जयो रसो नाम सर्वरोगविदारणः ॥ ३ ॥ इति मृत्युञ्जयरसः ॥ इति रसाः ॥

॥ अथ क्षयरोगचिकित्सा ॥

ज्वराणां शमनीयो यः पूर्वमुक्तः क्रियाविधिः । यक्ष्मिणां ज्वरदाहेषु स सर्पिषु प्रशस्यते ॥ १ ॥ नित्यं स्वदेवपूजाभक्तिर्भैषज्यदेवतागुरुषु । छागलमांसपयोऽश्न-ञ्जीवति यक्ष्मी चिरं धृतिमान् ॥ २ ॥ उपद्रवान्स्वरवैकृतादीञ्जयेद्यथा क्षिप्रसमीक्ष्य शास्त्रम्[1] । त्यजेत्कुवैद्यप्रतिपादितानि बुधो विरुद्धानि च भेषजानि ॥३ ॥ गीत-वादित्रशब्दैश्च प्रियस्तुतिभिरेव च । हर्षणाश्वासनैर्नित्यं गुरूणां समुपासनैः ॥ ४ ॥ ब्रह्मचर्येण दानेन तपसा देवतार्चनैः । सत्येनाचारयोगेन रविमण्डलसेवया ॥ वैद्यविप्रार्चनाच्चैव रोगराजो निवर्तते ॥ ५ ॥ इति क्षयरोगचिकित्सा ॥

॥ अथोरःक्षतनिदानम् ॥

धनुराकर्षतोऽत्यर्थं भारमुद्वहतो गुरुम् । युध्यमानस्य बलिभिः पततो विषमोच्चतः ॥ १ ॥ वृषं हयं वा धावन्तं दम्यं चान्यं निगृह्णतः । शिलाकाष्ठाश्मनिर्घातात् क्षि-

---

१ यथास्वं प्रसमीक्ष्य ।

प्रतो निघ्नतोऽपरान् ॥ २ ॥ अधीयानस्य वात्युच्चैर्दूरं वा व्रजतो द्रुतम् । महानदीं वा तरतो हयैर्वा सह धावतः ॥ ३ ॥ सहसोत्पततो दूरं तूर्णं चाप्यतिनृत्यतः । तथान्यैः कर्मभिः क्रूरैर्भृशमभ्याहतस्य च ॥४॥ वीक्ष्यते¹ वक्षसि व्याधिर्बलवान्समुदीर्यते । स्त्रीषु चातिप्रसक्तस्य रूक्षाल्पप्रमिताशिनः ॥५॥ उरो विरुज्यतेऽत्यर्थं भिद्यतेऽथ विदह्यते । प्रपीड्येते ततः पार्श्वे शुष्यत्यङ्गं प्रकम्पते ॥ ६ ॥ क्रमाद्वीर्यं बलं वर्णोऽरुचिरग्निश्च हीयते । ज्वरो व्यथा मनोदैन्यं विड्भेदोऽग्निवधस्तथा ॥ ७ ॥ दुष्टः श्यावः सुदुर्गन्धिः पीतो विग्रथितो बहुः । कासमानस्य चाभीक्ष्णं कफः सासृक् प्रवर्तते ॥ ८ ॥ सक्षतः क्षीयतेऽत्यर्थं तथा शुक्रौजसोः क्षयात् । अव्यक्तं लक्षणं तस्य पूर्वरूपमिदं स्मृतम् ॥ ९ ॥ उरोरुक् शोणितच्छर्दिः कासो वैशेषिकः क्षते । क्षीणे च रक्तमूत्रत्वं पार्श्वपृष्ठकटिग्रहः ॥ १० ॥ अल्पलिङ्गस्य दीप्ताग्नेः साध्यो बलवतो नवः । परिसंवत्सरो याप्यः सर्वलिङ्गं विवर्जयेत् ॥ ११ ॥

॥ अथ तच्चिकित्सा ॥

उरोमन्थी क्षती लाजान्पयसा मधुसंयुतान् । सद्य एव पिबेज्जीर्णे² पयसाद्यात्सशर्करम् ॥ १ ॥ पार्श्ववस्तिरुजि त्वल्पपित्ताग्निस्तान् सुरायुतान् । बलाश्वगन्धाश्रीपर्णीबहुपत्रीपुनर्नवाः ॥ २ ॥ पयसा नित्यमभ्यस्ताः शमयन्ति ह्युरःक्षतम् । शर्करामधुसंयुक्तं जीवकर्षभकौ मधु ॥ ३ ॥ लिह्यात्क्षीरानुपानानि रक्तक्षीणतरः कृशः । नीलिकातिविषाग्रन्थिपद्मकेसरचन्दनैः ॥ शृतं पयो मधुयुतं सन्धानार्थं पिबेत्क्षती ॥४॥ लाक्षाचूर्णं सुष्ठु कृतं क्षौद्राज्येनान्वितं क्षीरम् ॥ शमयति शोषोद्भूतं वमनं रक्तस्य सत्यमिव ॥ ५ ॥

॥ अथैलादिगुटिका ॥

एलापत्रत्वचो द्राक्षा पिप्पल्यर्धपलं तथा । सितामधुकखर्जूरमृद्वीकाश्च पलोन्मिताः ॥ १ ॥ सञ्चूर्ण्य मधुना युक्तां गुटिकां सम्प्रकल्पयेत् । अक्षमात्रां ततश्चैकां भक्षयेच्च दिने दिने ॥ २ ॥ कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां छर्दिं मूर्च्छां मदं भ्रमम् । रक्तनिष्ठीवनं तृष्णां पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ ३ ॥ शोषप्लीहाढ्यवातांश्च स्वरभेदं क्षतक्षयम् । गुटिका तर्पणी वृष्या रक्तपित्तं च नाशयेत् ॥ ४ ॥

॥ अथ यष्ट्याद्यं घृतम् ॥

यष्ट्याह्वनागबलयोः क्वाथे क्षीरसमं घृतम् । पयसा पिप्पलीवांशीकल्कसिद्धं³ क्षते हितम् ॥ १ ॥

॥ अथ बलाद्यं घृतम् ॥

घृतं बलानागबलार्जुनाम्बुसिद्धं सयष्टीमधुकल्कपादम् । हृद्रोगशूलक्षतरक्तपित्तकासानिलान्संशमयत्युदीर्णान् ॥ १ ॥

---

१ (क० च० छ०) विक्षते । (ङ०) वीक्षते । २ (ग० च० छ०) जीर्णे । ३ (ग० ङ० च० छ०) सिद्ध । ४ (ग० च० छ०) मांसी ।

॥ अथ श्वदंष्ट्राद्यं घृतम् ॥

श्वदंष्ट्रोशीरमञ्जिष्ठाबलाकाश्मर्यकत्तृणम् । दर्भमूलं पृथक्पर्णी बला सर्षपिका स्थिरा ॥ १ ॥ पलिकान्साधयेत्तेषां पचेत्क्षीरे चतुर्गुणे । कल्कः स्वगुप्तवर्षाभूमेदाजीवन्तिजीवकैः ॥ २ ॥ शतावर्यादिमृद्वीकाशर्कराश्रावणीवृषैः । प्रस्थः सिद्धो घृताद्वा तु पित्तहृद्रोगगुल्मनुत् ॥ ३ ॥ मूत्रकृच्छ्रप्रमेहार्शःकासशोषक्षयापहः । धनुस्तम्भाद्यभाराध्वक्षीणानां बलमांसदः ॥ ४ ॥

॥ अथ द्राक्षाद्यं घृतम् ॥

द्राक्षायाः सम्मितं प्रस्थं मधुकस्य पलाष्टकम् । पचेत्तोयाढके सिद्धे पादशेषेण तेन तु ॥ १ ॥ पलिके मधुकद्राक्षे पिष्टे कृष्णापलद्वयम् । प्रदाय सर्पिषः प्रस्थं पचेत्क्षीरे चतुर्गुणे ॥ २ ॥ सिद्धे शीते पलान्यष्टौ शर्करायाः प्रदापयेत् । एतद्द्राक्षाघृतं सिद्धं क्षीणक्षतहितं परम् ॥ ३ ॥ वातपित्तज्वरश्वासविस्फोटकहलीमकान् । प्रदरं रक्तपित्तं च हन्यान्मांसबलप्रदम् ॥ ४ ॥

॥ अथामृतप्राश्यावलेहः ॥

क्षीरधात्रीविदारीक्षुक्षीरिणां च तथा रसे । पचेत्समे घृतप्रस्थे मधुकैरिक्षुरन्वितैः ॥ १ ॥ द्राक्षादिचन्दनोशीरशर्करोत्पलपद्मकैः । मधुकं कुसुमानन्ता काश्मरी तृणसंज्ञकैः ॥ २ ॥ प्रस्थार्धं मधुनः शीते शर्करायास्तुलां तथा । पलार्धकांश्च संचूर्ण्य त्वगेलापत्रकेसरान् ॥ ३ ॥ विनीय तस्य संलिह्यान्मात्रां नित्यं सुयन्त्रितः । अमृतप्राश्यमित्येतदश्विभ्यां निर्मितं पुरा ॥ ४ ॥ क्षीरमांसाशिनो हन्ति रक्तपित्तक्षतक्षयम् । तृष्णारुचिश्वासकासच्छर्दिहिक्काप्रमर्दनम् । मूत्रकृच्छ्रज्वरघ्नं च बल्यं स्त्रीरतिवर्धनम् ॥ ५ ॥

॥ अथ रसराजः ॥

मुक्ताप्रवालरसहेमसिताभ्रकान्तवङ्गं मृतं सकलमेतदहो विभाव्यम् । छिन्नारसेन च वरीसलिलेन सप्तवारं ततो मधुहविर्मरिचेन साकम् ॥ लिह्यादुरःक्षतहरं रसराजकाख्यं माषप्रमाणमतनूद्भवहेतुमानम् ॥ १ ॥ अन्यच्च तर्पणं शीतमविदाहि हितं लघु । अन्नपानं निषेव्यं तु क्षतक्षीणैः सुखार्थिभिः ॥ २ ॥ शोकं स्त्रियं क्रोधमसूयनं च त्यजेदुदारान् विषयान्भजेच्च । तथा द्विजातींस्त्रिदशान् गुरूंश्च कथाश्च पुण्याः शृणुयाद्द्विजेभ्यः ॥ ३ ॥ इत्युरःक्षतचिकित्सा ॥

---

१ (च०) पालिकान् । २ (च० छ०) कर्षाभ । ३ (च०) मधूकं । ४ (ग० छ० ख०) पश्चाल्लिह्यात् । त्यदेन्मधु । ५ (ग० क० च० छ०) मेनम् ।

॥ अथ कासनिदानम् ॥

धूमोपघाताद्रजसस्तथैव व्यायामरूक्षान्ननिषेवणाच्च । विमार्गगत्वाद्द्रुतभोजना-च्च वेगावरोधात्क्षवथोस्तथैव ॥ १ ॥

॥ तस्य सम्प्राप्तिमाह ॥

प्राणो ह्युदानानुगतः प्रदुष्टः सम्भिन्नकांस्यस्वनतुल्यघोषः । निरेति वक्त्रात्सहसा सदोषो मनीषिभिः कास इति प्रदिष्टः ॥ १ ॥

॥ अथ तस्य संख्यामाह ॥

पञ्च कासाः स्मृता वातपित्तश्लेष्मक्षतक्षयैः । क्षयायोपेक्षिताः सर्वे बलिनश्चोत्त-रोत्तरम् ॥ १ ॥ पूर्वरूपं भवेत्तेषां शूकपूर्णगलास्यता । कण्ठे कण्डूश्च भोज्यानाम-वरोधश्च जायते ॥ २ ॥

॥ अथ वातिकमाह ॥

हृच्छङ्खमूर्धोदरपार्श्वशूली क्षामाननः क्षीणबलस्वरौजाः । प्रसक्तवेगस्तु समी-रणेन भिन्नस्वरः कासति शुष्कमेव ॥ १ ॥

॥ अथ पैत्तिकमाह ॥

उरोविदाहज्वरवक्त्रशोषैरभ्यर्दितस्तिक्तमुखस्तृषार्तः । पित्तेन पित्तानि वमेत्कटूनि कासेत्सपाण्डुः परिदह्यमानः ॥ १ ॥

॥ अथ कफजमाह ॥

प्रलिप्यमानेन मुखेन सीदन्शिरोरुगार्तः कफपूर्णदेहः । अभक्तरुग्गौरवकण्डुयुक्तः कासेद्भृशं सान्द्रकफः कफेन ॥ १ ॥

॥ अथ क्षतकासमाह ॥

अतिव्यवायभाराध्वयुद्धाश्वगजनिग्रहैः । रूक्षस्योरःक्षतं वायुर्गृहीत्वा कासमा-वहेत् ॥ ८ ॥

॥ अथ तेनैते उपद्रवाः ॥

स पूर्वं कासते शुष्कं ततः ष्ठीवेत्स शोणितम् । कण्ठेन रुजतात्यर्थं विभग्नेनेव चो-रसा ॥ १ ॥ सूचिभिरिव तीक्ष्णाभिस्तुद्यमानेन शूलिना । दुःखस्पर्शेन शूलेन भेद-पीडाभितापिना ॥ २ ॥ पर्वभेदज्वरश्वासतृष्णावैस्वर्यपीडितः । पारावत इवाकूजे-त्कासवेगात्क्षतोद्भवात् ॥ ३ ॥

॥ अथ क्षयजमाह ॥

विषमासात्म्यभोज्यातिव्यवायाद्वेगनिग्रहात् । घृणिनां शोचतां नृणां व्यापन्ने-ऽग्नौ त्रयो मलाः ॥ कुपिताः क्षयजं कासं कुर्युर्देहक्षयप्रदम् ॥ १ ॥

॥ अथास्योपद्रवानाह ॥

स गात्रशूलज्वरदाहमोहान् प्राणक्षयं चोपलभेत् स कासी । शुष्कं स निष्ठीवति दुर्बलस्तु प्रक्षीणमांसो रुधिरं सपूयम् ॥ तं सर्वलिङ्गं भृशदुश्चिकित्स्यं चिकित्सितज्ञाः क्षयजं वदन्ति ॥ १ ॥ इत्येष क्षयजः कासः क्षीणानां देहनाशनः । साध्यो बलवतां वा स्याद्याप्यस्त्वेवं क्षतोत्थितः ॥ २ ॥

॥ अथ पुनरसाध्यत्वमाह ॥

नवौ कदाचित्सिध्येतामपि पादगुणान्वितौ । स्थविराणां जरा कासः सर्वो याप्यः प्रकीर्तितः ॥ १ ॥

॥ अथ चिकित्साद्वारेण साध्ययाप्यत्वमाह ॥

त्रीन्पूर्वान् साधयेत्साध्यान्पथ्यैर्याप्यांस्तु यापयेत् । पूयाभमरुणं श्यावं हरितं पीतनीलकम् ॥ १ ॥ निष्ठीवञ्श्वासकासार्तो न जीवति हतस्वरः । कासाच्छ्वासक्षयच्छर्दिस्वरसादादयो गदाः ॥ भवन्त्युपेक्षया यस्मात्तस्मात्तं त्वरया जयेत् ॥ २ ॥ इति कासनिदानम् ।

॥ अथ कासचिकित्सा ॥

अथ वातकासचिकित्सा ।

रूक्षस्यानिलजं कासमादौ स्नेहैरुपाचरेत् । सर्पिर्भिर्बस्तिभिः पेयाक्षीरयूषरसादिभिः ॥ १ ॥ ग्राम्यानुपोदकैः शालियवगोधूमषष्टिकान् । रसैर्मांसात्मगुप्तानां यूषैर्वा भोजयेद्धितान् ॥ २ ॥ दशमूली स्मृता श्वासकासहिक्कारुजापहा । यवागूर्दीपनी वृष्या वातरोगविनाशिनी ॥ ३ ॥ रसः कर्कोटकानां च घृतभृष्टः स नागरः । वातकासप्रशमनः शृङ्गीमत्स्यस्य वा पुनः ॥ ४ ॥

॥ अथापराजितलेहः ॥

सटीशृङ्गीकणाभार्गीगुडवारिदयासकैः । सतैलैर्वातकासघ्नो लेहोऽयमपराजितः ॥१॥

॥ अथ भाङ्ग्र्यादिलेहः ॥

भार्गीद्राक्षासटीशृङ्गीपिप्पलीविश्वभेषजम् । गुडतैलयुतो लेहो हितो मारुतकासिनाम् ॥ १ ॥

॥ अथ विश्वादिलेहः ॥

विश्वाभार्गीकणासोमवल्कं द्राक्षा सटी सिता । लिह्यात्तैलेन वातोत्थकासं जयति दुस्तरम् ॥ १ ॥

॥ अथ दशमूलादिघृतम् ॥

दशमूलीकषायेण भार्गीकल्कं घृते पचेत् । दक्षतित्तिरनिर्यूहे तत्परं वातकासजित् ॥ १ ॥

॥ अथ कण्टकार्यवलेहः ॥

चित्रकं पिप्पलीमूलं व्योषं मुस्तं दुरालभाम् । शटी पुष्करमूलं च श्रेयसी सुरसा वचा ॥ १ ॥ भार्गी छिन्नरुहा रास्ना कर्कटाख्या च कर्षिकान् । कल्कान्नि-दिग्धिद्वितुला कषाये पलविंशतिः ॥ २ ॥ मत्स्यण्डिकाया दत्वा तु सर्पिषः कुडवं पचेत् । सिद्धशीते पृथक् क्षौद्रपिप्पलीकुडवान्वितम् ॥ ३ ॥ चतुष्पलं तुगाक्षीर्याश्चूर्णं तत्र प्रदापयेत् । लेहयेत्कासहृद्रोगश्वासगुल्मनिवारणम् ॥ ४ ॥ चूर्णिता विश्वदुः-स्पर्शा शृङ्गीद्राक्षासटीसिताः । लिह्यात्तैलेन वाताढ्यं कासं जयति दुस्तरम् ॥ ५ ॥ पञ्चमूलकृतः क्राथः पिप्पलीचूर्णसंयुतः । रसः सर्पिश्श्रुतो नित्यं वातकासमुदस्यति ॥ ६ ॥ इति वातकासः ॥

॥ अथ पित्तकासे बलादिक्काथः ॥

बलाद्विबृहतीद्राक्षावासाभिः क्वथितं जलम् । पित्तकासापहं पेयं शर्करामधु-योजितम् ॥ १ ॥

॥ अथ शठ्यादिक्काथः ॥

शटीह्रींबेरबृहतीशर्कराविश्वभेषजम् । एतं क्वाथं पिबेत्पूतं सघृतं पित्तकासनुत् ॥ १ ॥ शुण्ठीद्विपञ्चमूलस्य पिप्पलीद्राक्षयोस्तथा । कषायेण शृतं क्षीरं पिबेत्समधु-शर्करम् ॥ २ ॥

॥ अथ खर्जूरादिलेहः ॥

खर्जूरपिप्पलीद्राक्षासितालाजाः समांशकाः । मधुसर्पिर्युतो लेहः पित्तकासहरः परः ॥ १ ॥

॥ अथ क्षीरामलकघृतम् ॥

महिष्यजाविगोक्षीरधात्रीफलरसैः समैः । सर्पिष्प्रस्थं पचेद्युक्त्या पित्तकासनिब-र्हणम् ॥ १ ॥

॥ अथ वङ्गसेनात् ॥

काकोलीबृहतीमेदायुग्मैः सवृषनागरैः । पित्तकासे रसक्षीरयूषांश्चाप्युपकल्पयेत् ॥ १ ॥

॥ अथ षट्प्रस्थं घृतम् ॥

अपोथ्या क्षीरिणां शृङ्गान् पचेत् क्षीरचतुर्गुणे ॥ द्राक्षाकल्के घृतं सिद्धं लिह्या-त्तत्पित्तकासनुत् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षीरघृतम् ॥

क्षीरवृक्षाङ्कुरक्वाथः पचेत् क्षीरसमं घृतम् । पाययेत्पित्तकासघ्नं मधुना वावलेहयेत् ॥ १ ॥ इति वङ्गसेनात् पित्तकासः ॥

॥ अथ द्राक्षामलकादिलेहः ॥

द्राक्षामलकखर्जूरं पिप्पलीमरिचान्वितम् । पित्तकासहरं ह्येतल्लिह्यान्माक्षिकसर्पिषा ॥ १ ॥

॥ अथ कफकासः ॥

कफजे वमनं कार्यं कासे लङ्घनमेव च । शस्तापवाता प्रकृतिर्यूषाश्च कटुतिक्तकाः ॥ १ ॥ मुद्गामलाभ्यां यवदाडिमाभ्यां कर्कन्धुना शुष्ककमूलकेन । शुण्ठीकणाभ्यां सकुलत्थकेन यूषो नवाङ्गः कफकासहन्ता ॥२॥ इति नवाङ्गयूषः ॥ सटी सातिविषा मुस्तशृङ्गी कर्कटकस्य च । अभया शृङ्गबेरं च समं सद्यादि पेषयेत् ॥ १ ॥ हिङ्गुसैन्धवसंयुक्तं तक्रोदकपरिप्लुतम् । श्लेष्मकासी लिहेदेतमवलेहं मुहुर्मुहुः ॥ २ ॥ इति शट्याद्यवलेहः । व्योषाजमोदचित्रकपद्मन्यचव्यकल्कितं सर्पिः । कफकासश्वासहरं वासकरससाधितं समधु ॥ १ ॥ इति व्योषाद्यं घृतम् ॥ इतिश्लेष्मकासः ॥

॥ अथ द्वन्द्वकासचिकित्सा ॥

कट्फलं कत्तृणं भार्गी मुस्ता धान्यं वचाभया । शुण्ठी पर्पटकं शृङ्गी सुराह्वं च जले शृतम् ॥ १ ॥ मधुहिङ्गुयुतं पेयं कासे वातकफान्विते । कण्ठरोगे मुखे शूले हिक्काश्वासज्वरेषु च ॥ २ ॥

॥ अथ कट्फलादिः ॥

सिंहास्यामृतसिंहीनां क्वाथं मधुयुतं पुमान् । पिबेत्सपित्तकफजे कासे श्वासे क्षये ज्वरे ॥ १ ॥ वासकस्वरसः पेयो मधुयुक्तो हिताशिना । पित्तश्लेष्मकृते कासे तालीसाद्यं च योजयेत् ॥ २ ॥

॥ अथ क्षतकासः ॥

कासे तु क्षतजे बल्ये पाचनैर्बृंहणैरपि । शमनैः पित्तकासघ्नैरन्यैश्च मधुरौषधैः ॥ १ ॥ यवागूं वा पिबेत्सिद्धां क्षतोरस्कः सुशीतलाम् । इक्षिवक्षुवालिकापद्ममृणालोत्पलचन्दनैः ॥ २ ॥ मधुकं पिप्पली द्राक्षा शृङ्गी चैव शतावरी । द्विगुणा च तुगाक्षीरी सिता सर्वैश्चतुर्गुणा । लिह्यात्तं मधुसर्पिभ्यां क्षतकासनिवृत्तये ॥ ३ ॥ इति इक्ष्वाद्यो लेहः । मञ्जिष्ठमूर्वानतवह्निपाठाकृष्णाहरिद्राविहितं तु चूर्णम् । क्षौद्रेण कासेऽवलिहेत्क्षतोत्थे पिबेद् घृतं चेक्षुरसे विपक्वम् ॥ १ ॥ इक्षिवक्षुवालिकापद्ममृणालोत्पलचन्दनैः । शृतं पयो मधुयुतं सन्धानार्थं पिबेत्क्षती ॥ २ ॥ इति क्षतकासः ॥

॥ अथ क्षयकासः ॥

पिप्पलीगुडसंसिद्धं छागीक्षीरयुतं घृतम् । एतदग्निविवृद्ध्यर्थं सर्पिश्च क्षयकासिनाम् ॥ १ ॥ इति पिप्पल्यादिघृतम् ॥ काकुभपिष्टं कृत्वा वासारसभावितं बहून्वारान् । मधुघृतसितोपलाभिर्लेह्यं क्षयकासरक्तपित्तहरम् ॥ १ ॥ इति ककुभचूर्णम् ॥

॥ अथ पिप्पल्याद्यवलेहः ॥

पिप्पलीमधुकं पिष्टं कर्षकं ससितोपलम् । प्रस्थैकं गव्यमाज्यं च क्षीरमिक्षुरसस्तथा ॥ १ ॥ यवगोधूममृद्वीकाचूर्णमामलकीरसम् । तैलं च प्रसृतांशानि तत्सर्वं मृदुवह्निना ॥ २ ॥ पचेल्लेहं घृतक्षौद्रयुक्तं स श्वासकासजित् । क्षयहृद्रोगकासघ्नो हितो वृद्धाल्परेतसाम् ॥ ३ ॥ इति पिप्पल्याद्यवलेहः । अन्यच्च । पिप्पलीमधुकं द्राक्षा सुपक्कं बृहतीफलम् । घृतक्षौद्रयुतो लेहः क्षयकासनिबर्हणः ॥ १ ॥ सन्निपातभवो ह्येष क्षयकासः सुदारुणः । सन्निपातहितं तस्मात्कार्यमत्र चिकित्सितम् ॥ २ ॥ इति क्षयकासः ॥

॥ अथ कासश्वासः ॥

अमृतानागरफञ्जीव्याघ्रीपर्णीसुसाधितः क्वाथः । पीतः सकणाचूर्णः कासश्वासौ जयत्याशु ॥ १ ॥ इत्यमृतादिक्वाथः । भार्गीसनागरासिंहीकुलत्थं मूलकं तथा । पिबेत्पिप्पलिचूर्णेन कासश्वासौ व्यपोहति ॥१॥ इति भार्ग्यादिक्वाथः । स्वरसं शृङ्गबेरस्य माक्षिकेण समन्वितम् । पाययेच्छ्वासकासघ्नं प्रतिश्यायकफापहम् ॥ १ ॥ सेवितं मधुखण्डाभ्यां चूर्णं मरिचजं यदि । किमर्थं क्रियते चिन्ता कासश्वासपराजितैः॥२॥ कुलित्थः कण्टकारी च तथा ब्राह्मणयष्टिका । शुण्ठीसुरभिसंयुक्तः कासश्वासज्वरापहः ॥ ३ ॥ पौष्करं कट्फलं भार्गीविश्वपिप्पलिसाधितम् । पिबेत्क्वाथं कफोद्रेके कासे श्वासे च हृद्ग्रहे ॥३॥ कुनटीसैन्धवव्योषविडङ्गामरहिङ्गुभिः । लेहः साज्यमधुः कासहिक्काश्वासनिवारणः॥ ४ ॥इति कुनट्यादिलेहः । श्वासकासहरा बर्हिपादा च क्षौद्रसर्पिषा। लिह्यान्मरिचचूर्णं वा सघृतक्षौद्रशर्करम् ॥ १ ॥ भार्गीशुण्ठीकणाचूर्णं गुडेन श्वासकासनुत् । पथ्याशुण्ठीगुडयुतां गुटिकां धारयेन्मुखे ॥ २ ॥ सर्वेषु श्वासकासेषु केवलं वा बिभीतकम् । नागरेणाभया तद्वत्कासमाशु व्यपोहति ॥ ३ ॥ इति कासश्वासः ॥

॥ अथ सर्वकासः ॥

सपिप्पलीपुष्करमूलपथ्याशुण्ठीसटीमूलकसूक्ष्मचूर्णम् । गुडेन युक्ता गुटिका प्रयोज्या कासेषु नासास्रववैस्वरे च ॥ १ ॥क्षवथौ गन्धनाशे च धूमपानं प्रयोजयेत् । अर्कमूलशिले तुल्ये ततोऽर्धेन कटुत्रिकम् ॥ २ ॥ चूर्णितं वह्निनिक्षिप्तं पिबेद्धूमं तु योगवित्। भक्षयेदथ ताम्बूलं पिबेद्दुग्धमथाम्बु वा ॥३॥ कासाः पञ्चविधा यान्ति शान्तिमाशु न संशयः । मनःशिलैलमरिचं मांसीमुस्तागुडैः पिबेत् ॥४॥ धूमं तस्यानु च पयः सुखोष्णं सगुडं पिबेत् । एष कासान्पृथग् द्वन्द्वसन्निपातसमुद्भवान् ॥५॥ शतैरपि प्रयोगाणां साधयेदप्रसाधितान् । मनःशिलालिप्तदलं बदर्यातपशोषितम्॥६॥ सक्षीरं धूमपानं च महाकासनिबर्हणम् । पीत्वा त्रिपुटधत्तूरमूलव्योषमनःशिलाः ॥७॥

---

१ (च०) शिलालं । २ (च०) मुस्तेङ्गुदैः ।

तेन प्रलिप्य वसनं धूमवर्तिं प्रकल्पयेत् । धूमं तस्याः पिबेद्यस्तु त्रिदिनात्कसनं हरेत् ॥ ८ ॥ जातीपत्रशिलारालैर्योजयेद् गुग्गुलं समम् । अजामूत्रेण सम्पिष्टो धूमः कासहरः परः ॥ ९ ॥

॥ अथ जात्यादिधूमः ॥

जातीजटाकिसलयैर्बदरीदलैश्च जातीमसूरकफलैः सुमनःशिला च । स्याद्धूमवर्तिरिह गुग्गुलुना समेतैः कासच्छिदे बदरिकाग्निविदह्यमानैः ॥ १ ॥ रात्रिद्वयशिलाधूमपानात्कासश्रुतिः कुतः । जलपानादपि तथा क्षणेन क्षणदाक्षये ॥२॥ इतिजात्यादिधूमः ॥ हरीतकीकणाशुण्ठीमरीचगुडसंयुतः । कासघ्नो मोदकः प्रोक्तः परं चानलदीपनः॥१॥ इति हरीतक्याद्यो मोदकः ॥ शुण्ठीकणामरिचनागदलत्वगेलं चूर्णीकृतं क्रमविवर्धितमूर्ध्वमन्त्यात् । खादेदिदं समसितं गुदजाग्निमान्द्यगुल्मारुचिश्वसनकण्ठहृदामयेषु ॥१॥इति समशर्करं चूर्णम् ॥ कर्पूरवालककक्कोलजातीफलदलं समम् । लवङ्गनागमरिचकृष्णाशुण्ठ्यो विवर्धिताः ॥१॥ चूर्णं सितासमं ग्राह्यं रोचनं क्षयकासजित् । वैस्वर्यकासश्वासघ्नं छर्दिं चैव क्षयं नयेत् ॥ प्रयुक्तं चान्नपानेषु भैषज्यं द्विगुणं हितम् ॥ २ ॥ इति कर्पूराद्यं चूर्णम् ॥ कर्षः कर्षांशःपलं पलद्वयं स्यात्ततोऽर्धकर्षश्च । मरिचस्य पिप्पलीनां दाडिमगुडयावशूकानाम् ॥ १ ॥ सर्वौषधैरसाध्या ये कासाः सर्ववैद्यनिर्मुक्ताः । अपि पूयं छर्दयतां तेषामिदमौषधं पथ्यम् ॥ २ ॥

॥ अथ मरिचाद्यं चूर्णम् ॥

देवदारुबलारास्नात्रिफलाव्योषपद्मकैः । सविडङ्गैः सितातुल्यैस्तच्चूर्णं सर्वकासनुत् ॥१॥बदरीपत्रकल्कं वा घृतभृष्टं ससैन्धवम् । स्वरोपघाते कासे च लेहमेतं प्रयोजयेत् ॥२॥ द्वौ क्षारौ पञ्च मूलानि पञ्चैव लवणानि च । सटीनागरकोदीच्यकल्कं वा वस्त्रगालितम् ॥ पाययेच्च घृतोन्मिश्रं सर्वकासनिबर्हणम् ॥ ३ ॥

॥ अथ त्रिजातगुटिका ॥

त्रिजातमर्धकर्षं च पिप्पल्यर्धपलं सिता । द्राक्षामधुकखर्जूरं पलांशं श्लक्ष्णकल्कितम् ॥१॥ मधुना गुटिका घ्नन्ति ता वृष्याः पित्तशोणितम् । कासश्वासारुचिच्छर्दिमूर्च्छाहिध्मामदभ्रमान् ॥ २ ॥ क्षतक्षयस्वरभ्रंशप्लीहशोषाढ्यमारुतान् । रक्तनिष्ठीवहृत्पार्श्वरुक्पिपासाज्वरानपि ॥ ३ ॥

॥ अथ मरीचादिगुटिका ॥

शार्ङ्गधरात् । मरीचं कर्षमात्रं च पिप्पली कर्षसम्मिता । अर्धकर्षो यवक्षारः कर्षयुग्मं च दाडिमात् ॥१॥ एतच्चूर्णीकृतं युञ्ज्यादष्टकर्षगुडेन हि । शाणप्रमाणां गुटिकां कृत्वा वक्त्रे च धारयेत् ॥ अस्याः प्रभावात्सर्वेऽपि कासा यान्त्येव सङ्क्षयम् ॥ २ ॥

---

* अत्र कर्षांशो द्विकर्षमेव ।

१ (ख०) जातामसूरकफलैः समनःशिला च ।

॥ अथ लवङ्गादिवटी ॥

तुल्या लवङ्गमरिचाक्षफलत्वचः स्युः सर्वैः समो निगदितः खदिरस्य सारः । बब्बूलवल्कलकषाययुजां चतुर्णां कासान्निहन्ति गुटिका घटिकाष्टकान्ते ॥ १ ॥ धनञ्जयत्रिजातकं कणाजटाकटुत्रिकम् । रसार्द्रकेन भावितं जयेच्च कासमाततम्॥२॥ कटुत्रिकं छिन्नलताकृशानुफलत्रिकं वेल्लभवं सरास्नम् । सशर्करं चूर्णमिदं सुसेव्यं कासाटवीदाहदवानलाख्यम् ॥ ३ ॥

॥ अथ बिभीतकावलेहः ॥

प्रस्थं बिभीतकानामस्थीनि विहाय साधयेदजामूत्रे । लेह्यस्त्ववलेहोऽयं मधुना सहितोऽतिकासहरः ॥ १ ॥

॥ अथ खदिरादिगुटिका ॥

खादिरं पौष्करं शृङ्गी कट्फलं[1] द्विजयष्टिका । हरीतकी लवङ्गं च व्योषं चातिविषं तथा ॥ १ ॥ कारवीयासममृता बृहतीद्वयमक्षकम् । पृथक्कर्षद्वयं ग्राह्यं सूक्ष्मचूर्णं तु कारयेत् ॥ २ ॥ सर्वैः समं खादिरं च मेलयित्वा विभावयेत् । दाडिमत्वक् तथा क्षुद्राखदिराम्भोभिरार्द्रकैः ॥ ३ ॥ बब्बूलत्वगूदलक्काथैराटरूषजलैस्तथा । सप्तधा भावयेद्बद्ध्वा गुटिका खादिरी मता ॥ कासश्वासौ निहन्त्याशु दुस्तरौ चिरजावपि ॥ ४ ॥ इति श्वासकासे खदिरादिगुटिका ॥

॥ अथार्द्रकावलेहः ॥

वैद्यजीवनात् । आर्द्रादर्धतुला गुडादपि तथा ह्याम्रं च कुस्तुम्बरीदीप्यायोजरणत्रिजातजलदादेतत्पचेद्युक्तितः । लेहो रत्नकले तवैव कथितः प्राणप्रियाया मया कासार्शोज्वरपीनसश्वयथुरुग्गुल्मक्षयध्वंसनः ॥ १ ॥

॥ अथ व्याघ्रीहरीतकीलेहः ॥

समूलपुष्पच्छदकण्टकार्यास्तुलाजलद्रोणपरिप्लुता च । हरीतकीनां च शतं निदध्याद् ग्राह्यं तु पक्त्वा चरणावशेषम् ॥१॥ गुडस्य दत्वा शतमेतदग्नौ विपक्वमुत्तार्य ततः सुशीते । कटुत्रिकं च त्रिपलप्रमाणं पलानि षट् पुष्परसस्य चापि ॥ २ ॥ क्षिपेच्चतुर्जातपलं यथाग्नि प्रयुज्यमानो विधिनावलेहः । वातात्मकं पित्तकफोद्भवं च द्विदोषकासानपि सन्निपातान् ॥ ३ ॥ क्षतोद्भवं कासक्षयं च हन्यात् स पीनसश्वासउरःक्षतं च । यक्ष्माणमेकादशरूपमुग्रं भृगूपदिष्टं हि रसायनं स्यात् ॥ ४ ॥

॥ अथ कासकण्डनावलेहः ॥

अजामूत्रं शतपलं मन्दाग्नौ गुडपाकवत् । पक्त्वा बिभीतकं चूर्णं पलद्वयमितं क्षिपेत् ॥ १ ॥ पिप्पली पिप्पलीमूलं पलमात्रं मृतायसम् । कण्टकारीफलरजो

---

१ (च०) कट्फलं ।

निक्षिपेच्च पलद्वयम् ॥ २ ॥ ततो माषद्वयं खादेट्टङ्कं कर्षमथापि च । क्षौद्रेणोष्णाम्बुना वापि सर्वकासात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥ असाध्या भिषजा त्यक्ताश्चिरजाः पथ्यवर्जिताः । ये कासास्तेऽप्यनेनाशु प्रणश्यन्ति न संशयः ॥ कासकण्डननामायं योग आत्रेयभाषितः ॥ ४ ॥

॥ अथागस्तिहरीतकीपाकः ॥

वृन्दात् । दशमूलीं स्वयं गुप्तां शङ्खपुष्पीं शटीं बलाम् । हस्तिपिप्पल्यपामार्गपिप्पलीमूलचित्रकान् ॥ १ ॥ भार्गीपुष्करमूलं च द्विपलांशं यवाढकम् । हरीतकीशतं चैव जले पञ्चाढके पचेत् ॥ २ ॥ यवैः स्विन्नैः कषाये च पूतं तच्चाभयाशतम् । पचेद् गुडतुलां दत्वा कुडवं च पृथग् घृतात् ॥ ३ ॥ तैलात्पिप्पलिचूर्णाच्च सिद्धे शीते च माक्षिकात् । लिह्याद्द्वे चाभये नित्यं ततः खादेद्रसायनम् ॥ ४ ॥ वलीं च पलितं हन्याद्वर्णायुर्बलवर्धनम् । पञ्च कासान्क्षयश्वासान् हिक्कां च विषमज्वरान् ॥ ५ ॥ हन्यात्तथा ग्रहण्यर्शोहृद्रोगारुचिपीनसान् । अगस्तिविहितं धन्यमिदं श्रेष्ठं रसायनम् ॥ ६ ॥

॥ अथ वैद्यजीवनाद्बिभीतकावलेहः ॥

आजस्य मूत्रस्य शतं पलं च शतं पलानां च कलिद्रुमस्य । पक्वं समध्वाशु निहन्ति कासं श्वासं च तद्वन्सबलं बलासम् ॥ १ ॥ कण्टकारीतुलां नीरद्रोणे पक्त्वा कषायकम् । पादशेषं गृहीत्वा च तस्मिंश्चूर्णानि दापयेत् ॥ २ ॥ पृथक् पलांशान्येतानि गुडूचीचव्यचित्रकम् । मुस्तकर्कटशृङ्गी च त्र्यूषणं धन्वयासकम् ॥ ३ ॥ भार्गी रास्ना शटी चैव शर्करा पलविंशतिः । प्रत्येकं च पलान्यष्टौ प्रदद्याद्घृततैलयोः ॥ ४ ॥ पक्त्वा लेहत्वमायाते शीते मधुपलाष्टकम् । चतुष्पलं तुगाक्षीरीपिप्पलीनां चतुष्पलम् ॥ ५ ॥ क्षिप्त्वा निदध्यात्सुदृढे मृन्मये भाजने शुभे । लेहोऽयं हन्ति कासार्तिहिक्काश्वासानशेषतः ॥ ६ ॥ इति कण्टकार्यवलेहो वृन्दात् ॥ व्याघ्रीस्वरसविपक्वे[2] रास्नाकट्फलसुगोक्षुरव्योषैः । सर्पिः स्वरोपघातं निहन्ति कासं च पञ्चविधम् ॥१॥ वृन्दात् । सर्पिर्गुडूचीवृषकण्टकारीक्वाथेन कल्केन च सिद्धमेतत् । पेयं पुराणज्वरकासशूलप्लीहाग्निमान्द्यग्रहणीगदेषु ॥ २ ॥

॥ अथ त्र्यूषणादिघृतं वृन्दात् ॥

त्र्यूषणं त्रिफलाद्राक्षाकाश्मर्यश्चाटरूपकम् । द्वे पाठे देवदार्व्यब्दस्वगुप्तं चित्रकं शटी ॥ १ ॥ व्याघ्री तामलकी मेदा काकनासा शतावरी । त्रिकण्टकं विदारी च पिष्ट्वा कर्षसमान्घृतात् ॥ २ ॥ प्रस्थं चतुर्गुणक्षीरसिद्धं कासहरं पिबेत् । ज्वरगुल्मारुचिप्लीहशिरोहृत्पार्श्वशूलनुत् ॥ ३ ॥ कामलार्शोऽनिलाष्ठीलाक्षतशोषक्षयापहम् । त्र्यूषणं नाम विख्यातं घृतमेतन्महोत्तमम् ॥ ४ ॥

---

१ (च०) मानीय । २ (च०) विपक्वं ।

॥ अथ कण्टकारीघृतम् ॥

समूलफलपत्रायाः कण्टकार्या रसाढकम्। घृतप्रस्थं बलाव्योषविडङ्गशटिदाडिमैः ॥ १ ॥ सौवर्चलयवक्षारविश्वामलकपौष्करैः। वृश्चीवबृहतीपथ्यायवानीचित्रकादिभिः ॥ २ ॥ मृद्वीकाचव्यवर्षाभूदुरालम्भाम्लवेतसैः। शृङ्गीतामलकीभार्गीरास्नागोक्षुरकैः पचेत् ॥ ३ ॥ कल्कैस्तत्सर्वकासेषु श्वासहिक्कासु शस्यते। कण्टकारीघृतं सिद्धं कफव्याधिनिषूदनम् ॥४॥ वृन्दात् ॥ द्वितीयं कण्टकारीघृतं योगतरङ्गिण्याः। कण्टकार्यास्तुलां क्षुण्णां कृत्वा द्रोणेऽम्भसः पचेत्। तेनाढकेन क्वाथस्य घृतप्रस्थं पिचून्मितैः ॥१॥ रास्नादुःस्पर्शषड्ग्रन्थिपिप्पलीद्वयचित्रकैः। सौवर्चलयवक्षारकृष्णामूलैश्च तज्जयेत् ॥ कासश्वासकफष्ठीवहिक्कारोचकपीनसान् ॥ २ ॥ इति कण्टकारीघृतम् ॥

॥ अथ रसाः ॥

रसगन्धकणापथ्याकलिद्रुफलवासकाः। भार्गी चेति क्रमाद् वृद्धैरेतद्बर्वरजद्रवैः॥१॥ पिष्टं विंशतिमेकान्तान् कुर्यात्क्षौद्रेण गोलकान्। कर्षप्रमाणमेतस्य तमेकं प्रातरुत्थितः ॥ २ ॥ दद्यान्मासत्रयं क्षुद्राक्वाथं दशकणायुतम्। पिबेत्तदनु कासाच्च श्वासाच्च परिमुच्यते ॥ ३ ॥ इति भार्गोत्तरवटी ॥

॥ अथ पर्पटीरसः

रसरत्नप्रदीपात्। भागौ रसस्य गन्धस्य द्वावेको लोहभस्मतः। एतद्घृते द्रवीभूतं मृद्वग्नौ कदलीदले ॥ १ ॥ पातयेद् गोमयगते तथैवोपरि योजयेत्। ततः पिष्ट्वा द्रवैरेभिर्मर्दयेत्सप्तधा पृथक् ॥ २ ॥ भार्गीमुण्डीमुनिवराजयानिर्गुण्डिकाद्रवैः। व्योषवासककन्यार्द्रद्रवैः शुष्कं पुटेल्लघु ॥ ३ ॥ अगन्धं खर्परे नाम्ना पर्पटीति रसो भवेत्। सर्वरोगहरः स्वैः स्वैरनुपानैर्द्विमाषतः ॥ ४ ॥ ताम्बूलपत्रसहिता कासश्वासहरा परा। सकणः सुरसाक्वाथोऽनुपानं वासगोजलम् ॥ ५ ॥

॥ अथ पारदादिचूर्णम् ॥

योगरत्नावलितः ॥ पारदं गन्धकं शुद्धं मृतं लोहं च टङ्कणम्। रास्नाविडङ्गत्रिफलादेवदारुकटुत्रयम् ॥ १ ॥ अमृतापद्मकक्षौद्रं पिचुतुल्यानि चूर्णयेत्। त्रिगुञ्जः सर्वकासघ्नो ज्वरारोचकमेहनुत् ॥ २ ॥

॥ अथ कासश्वासविधूननो रसः ॥

रसभागो भवेदेको गन्धकाद्द्वौ तथैव च। यवक्षारस्त्रिभागः स्याद् रुचकं च चतुर्गुणम् ॥ १ ॥ मरिचं पञ्चभागं स्याच्छुद्धं रसविमर्दितः। कासं पञ्चविधं हन्याच्छ्वासं पञ्चविधं हरेत् ॥ २ ॥

---

१ (च०) हिध्मासु। २ (च०) हिध्मा। ३ (ग०) शुष्कपुटे लघु।

॥ अथ ताम्रपर्पटीरसः ॥

मृतं ताम्रं त्रिभागं च रसं तत्समगन्धकम् । भागमेकं वत्सनाभं कज्जलीखल्वमध्यगम् ॥ १ ॥ गोघृतेन कृतं कल्कं लोहपात्रे विपाचयेत् । ढालयेदर्कपत्रस्था पर्पटीरससिद्धये ॥ २ ॥ गुञ्जाद्वयं त्रयं चैव पिप्पलीमधुसंयुतम् । त्रिसप्तरात्रयोगेन रोगराजं च नाशयेत् ॥ ३ ॥ आर्द्रकस्य रसेनैव सन्निपातं नियच्छति । त्रिफलारससंयुक्ता सर्वपाण्डुं विनाशयेत् ॥४॥ वातारितैलसंयुक्ता सर्वशूलनिवारणी । कुमारीरसयोगेन वातपित्तोपशान्तिकृत् ॥ ५ ॥ बाकुचीरससंयुक्ता सर्वदद्रुविनाशनी । त्रिफला मधुसंयुक्ता सर्वमेहनिवारणी ॥६॥ खदिरक्काथपानेन कुष्ठाष्टादशनाशनी । मन्थानभैरवेणोक्ता लोकानां हितकाम्यया ॥ ७ ॥ इति ताम्रपर्पटीरसः ॥

॥ अथ नागवल्लभः ॥

कर्षमाना मृगमदचोचटङ्कणका अथ । कश्मीरजन्मदरदपिप्पल्यः स्युर्द्विकर्षकाः ॥ १ ॥ अकारकरभो जातीपत्री जातीफलं विषम् । प्रत्येकं पलमानानि चत्वार्यथ सुखल्वके ॥ २ ॥ अहिवल्लीदलरसैर्मर्दयेच्च दिनत्रयम् । मुद्गप्रमाणा वटका लीढा मध्वार्द्रकद्रवैः ॥ ३ ॥ ताम्बूलचर्विता मेहकासक्षयमरुद्धराः । नागवल्लभनामायं रसो विश्वोपकारकः ॥ ४ ॥ इति नागवल्लभरसो ग्रन्थान्तरात् ॥

॥ अथ हेमगर्भपोटलीरसः ॥

शार्ङ्गधरात् । रसस्य भागाश्चत्वारस्तावन्तः कनकस्य च । तयोश्च पिडिकां कृत्वा गन्धो द्वादशभागिकः ॥ १ ॥ कुर्यात्कज्जलिकां तत्र मुक्ताभागाश्च षोडश । चतुर्विंशश्च शङ्खस्य भागेकं टङ्कणस्य च ॥ २ ॥ एकत्र मर्दयेत्सर्वं पक्वनिम्बुकजै रसैः । कृत्वा तेषां ततो गोलं मूषासम्पुटके न्यसेत् ॥ ३ ॥ मुद्रां दत्वा ततो हस्तमात्रे गर्ते च गोमयैः । पुटेद् गजपुटेनैव स्वाङ्गशीतं समुद्धरेत् ॥ ४ ॥ पिष्ट्वा गुञ्जाचतुर्मानं दद्याद् गव्याज्यसंयुतम् । एकोनत्रिंशदुन्मानमरिचैः सह दीयते ॥ ५ ॥ राजते मृन्मये पात्रे काचजे वाथ लोहजे । लोकनाथसमं पथ्यं कुर्यात्प्रयतमानसः ॥ ६ ॥ कासे श्वासे क्षये वाते कफे ग्रहणिकागदे । अतिसारे प्रयोक्तव्या पोटली हेमगर्भिका ॥ ७ ॥ इति हेमगर्भपोटलीरसः ॥

॥ अथ द्वितीयहेमगर्भपोटलीरसः ॥

शुद्धसूतं चतुर्भागं द्विभागं गन्धकस्य च । भागमेकं सुवर्णं च त्रिभागं शुल्बभस्म च ॥१॥ कुमारीरससंयुक्तं सप्ताहं मर्दयेद्दृढम् । गुटिकां कारयेत्तां तु बध्नीयात् खरकर्पटे ॥ २ ॥ वस्त्रे किञ्चिद् बालिं स्थाप्य तत्र गोलं निधाय च । बध्नीयात् पोटलीं गाढां पश्चाद्वस्त्रेण वेष्टयेत् ॥ ३ ॥ सर्वभागसमं गन्धं दत्वा मृन्मयभाजने । तन्मध्ये पोटलीं न्यस्य मुखे मुद्रां च कारयेत् ॥ ४ ॥ विधाय च्छिद्रं मुद्रास्थं द्रावं

१ (च०) धारयेत् । २ (च०) पिष्टिकां ।

दृष्ट्वा शलाकया । पाचयेत्सिकतायन्त्रे रसोऽयं मृदुवह्निना ॥ ५ ॥ यामार्धेन सुसञ्जा- वं स्वाङ्गशीतं समुद्धरेत् । कासे श्वासे क्षये वाते कफे ग्रहणिकागदे । सर्वरोगेषु दातव्या हेमगर्भाख्यपोटली ॥ ६ ॥

॥ अथान्यः प्रकारः ॥

शुद्धसूतं त्रिभागं च तत्समं शुल्बभस्म च । भागैकं गन्धकं दद्यात्तदर्धं स्वर्णमेव च ॥ १ ॥ कज्जलीं कारयेत्तां तु खल्वके सप्तवासरम् । अथ निर्गुण्डिकाद्रावैर्मर्दयेद्दिन- सप्तकम् ॥ २ ॥ अथवा कनकद्रावैर्गुटिकां कारयेत्ततः । किञ्चिद्दलिसमायुक्ते वस्त्रे गोलं निधाय च ॥ ३ ॥ बध्नीयात्पोटलीं गाढामेवं च त्रिपुटं चरेत् । दृढमृन्मय- पात्रे तु गन्धं दत्वाधरोत्तरम् । तन्मध्ये पोटलीं न्यस्य निर्वातभवनान्तरे । वित- स्तिप्रमितं गर्तं तस्मिन् संस्थाप्य मुद्रयेत् ॥ ५ ॥ अङ्गुलिमृत्तिकाभिश्च ज्वालयेदि- न्धनानि च । यामेन सिद्धतां याति हेमगर्भाख्यपोटली ॥ अनुपानानुसारेण सर्वरोगेषु योजयेत् ॥ ६ ॥

॥ अथान्यः प्रकारः ॥

रसं च गन्धकं चैव समं खल्वे विमर्दयेत् । कज्जल्या[1] च तथा स्वर्णसंशुद्धं च विनिक्षिपेत् ॥१॥ सुसूक्ष्मे सुदृढे वस्त्रे बद्ध्वा पोटलिकां दृढाम् । गन्धकेनायसे पात्रे पक्त्वा पोटलिकां चिरम् ॥२॥ मन्दाग्निना पचेद्यावद् व्योमवर्णं भवेत्तु तत् । हे- मगर्भ इति ख्यातो रसोऽयं श्वासकासनुत् ॥ अनुपानविभेदेन सर्वरोगाञ्जयत्यसौ॥३॥

॥ अथ कफकुञ्जररसः ॥

रसगन्धौ समांशौ च स्नुह्यर्कपयसः पलम् । पलं च पञ्चलवणमेकीकृत्वावचूर्णयेत् ॥१॥ आलोड्य चार्कदुग्धेन पूरयेच्छङ्खमध्यतः । पिप्पलीभकणावारिचूर्णं कृत्वा प्रले- पयेत् ॥२ ॥ प्रज्वालयेद्याममात्रं सूक्ष्मचूर्णं तु कारयेत् । कर्पूरनागपत्रैश्च देयो मात्रा- र्धगुञ्जया ॥ ३ ॥ श्वासं कासं च हृद्रोगं कफं पञ्चविधं तथा । नाशयेत् सर्वरोगांश्च रसोऽयं कफकुञ्जरः ॥ ४ ॥

॥ अथ कफरोगे नागरसः ॥

लवङ्गजातीफलजातिपत्रिकास्तथैव नागोषणग्रन्थिकानि । कर्षप्रमाणानि तथैक- शाणं कस्तूरिकाकुङ्कुमयोः प्रयुञ्ज्यात् ॥ १ ॥ आर्द्राम्बुनाथ विहिता वटिका त्रिगु- ञ्जा चार्द्राम्भसापि विनिहन्ति कफक्षयादीन् । किं श्वासकासं जठरस्य शूलं नानानुपानैः सकलामयघ्नम् ॥ २ ॥

॥ अथोन्मत्तभैरवरसः ॥

पारदं दरदं शुद्धं गन्धकं कज्जलाकृति । गजकणावत्सनागं शुण्ठी चोन्मत्तबी-

---

1 (छ०) कज्जल्यां ।

नकम् ॥ १ ॥ जातीफलं जातिपत्रं लवङ्गमरिचं तथा । अकलकरं समानं स्यान्मर्द्येच्च दिनत्रयम् ॥ २ ॥ आर्द्रकस्य रसेनैव गुटिकां वल्लसन्निभाम् । मधुना चपला चैव क्षयश्वासनिबर्हणः ॥३ ॥ कफरोगविनाशाय रस उन्मत्तभैरवः । अनुपानविशेषेण धातुपुष्टिकरः स्मृतः ॥ ४ ॥ इति रसाः ।

॥ अथ पथ्यापथ्यम् ॥

शालिषष्टिकगोधूममाषमुद्गकुलत्थकाः । छाग्याः पयो घृतं बिम्बी वार्ताकं बालमूलकम् ॥ १ ॥ कासमर्दकजीवन्तीवास्तुकं बीजपूरकम् । गोस्तनी लशुनं लाजा व्योषमुष्णोदकं मधु ॥ २ ॥ पथ्यमेतद्यथादोषमुक्तं कासगदातुरे । मैथुनं स्निग्धमधुरं दिवा स्वापं पयो दधि ॥ पिष्टान्नं पायसादीनि कासी धूमं च वर्जयेत् ॥३॥ इति पथ्यापथ्यम् । इति कासचिकित्सा ॥

॥ अथातो हिक्कानिदानं व्याख्यास्यामः ॥

विदाहिगुरुविष्टम्भिरूक्षाभिष्यन्दिभोजनैः । शीतपानाशनस्नानरजोधूमातपानिलैः ॥ १ ॥ व्यायामकर्मभाराध्ववेगाघातापतर्पणैः । हिक्का श्वासश्च कासश्च नृणां समुपजायते ॥ २ ॥

॥ अथ सम्प्राप्तिमाह ॥

मुहुर्मुहुर्वायुरुदेति सस्वनो यकृत्प्लिहान्त्राणि मुखादिवाक्षिपन् । स घोषवानाशु हिनस्ति यस्मात्तस्तु हिक्केत्यभिधीयते बुधैः ॥ १ ॥ अथ तासां पूर्वरूपमाह ॥ कण्ठोरसोर्गुरुत्वं च वदनस्य कषायता । हिक्कानां पूर्वरूपाणि कुक्षेराटोप एव च ॥१॥

॥ अथ तासां नामान्याह ॥

अन्नजां यमलां क्षुद्रां गम्भीरां महतीं तथा । वायुः कफेनानुगतः पञ्च हिक्काः करोति हि ॥ १ ॥

॥ अथान्नजालक्षणमाह ॥

पानान्नैरातसम्भुक्तैः सहसा पीडितोऽनिलः । हिक्कयत्यूर्ध्वगो भूत्वा तां विद्यादन्नजां भिषक् ॥ १ ॥

॥ अथ यमलामाह ॥

चिरेण यमलैर्वेगैर्या हिक्का सम्प्रवर्तते । कम्पयन्ती शिरोग्रीवं यमलां तां विनिर्दिशेत् ॥ १ ॥

॥ अथ क्षुद्रामाह ॥

विकृष्टकालैर्या वेगैर्मन्दैः समभिवर्तते । क्षुद्रिका नाम सा ज्ञेया सर्वगात्रप्रकम्पिनी॥१॥

॥ अथ गम्भीरामाह ॥

नाभिप्रवृत्ता या हिक्का घोरा गम्भीरनादिनी । अनेकोपद्रववती गम्भीरा नाम सा स्मृता ॥ १ ॥

॥ अथ महतीमाह ॥

मर्माण्यापीडयन्तीव सततं या प्रवर्तते । महाहिक्केति सा ज्ञेया सर्वगात्रप्रकम्पिनी ॥ १ ॥

॥ अथासाध्यत्वलक्षणमाह ॥

आयम्यते हिक्कतो ग्रस्य देहो दृष्टिश्चोर्ध्वं ताम्यते यस्य नित्यम् । क्षीणोऽन्नद्विट् क्षौति यश्चातिमात्रं तौ द्वौ चान्त्यौ वर्जयेद्धिक्कमानौ ॥ १ ॥ अतिसञ्चितदोषस्य भक्तच्छेदकरस्य च । व्याधिभिः क्षीणदेहस्य वृद्धस्यातिव्यवायिनः ॥ २ ॥

॥ अथ पुनरसाध्यत्वमाह ॥

एषां या सा समुत्पन्ना हिक्का हन्त्याशु जीवितम् । यमिका च प्रलापार्तिमोहतृष्णासमन्विता ॥ १ ॥ अक्षीणश्चाप्यदीनश्च स्थिरधात्विन्द्रियश्च यः । तस्य साधयितुं शक्या यमिका हन्त्यतोऽन्यथा ॥ २ ॥ वातेन हिक्काः प्रभवन्ति पञ्च तासामसाध्यत्वमुदाहरन्ति । अक्षीणमांसस्य भवेच्च साध्या प्रान्ते च हिक्के परिवर्जनीये ॥ ३ ॥ इति हिक्कानिदानम् ॥

॥ अथ हिक्काचिकित्सा ॥

नारीपयःपिष्टसुशुक्लचन्दनं कृतं सुखोष्णं च ससैन्धवं च । पिष्टं तथा सैन्धवमम्बुना वा निहन्ति हिक्कां ननु नावनेन ॥१॥ इति नारायणीयात् ॥ मधुकं मधुसंयुक्तं पिप्पली शर्करान्विता । नागरं गुडसंयुक्तं हिक्काघ्नं नावनत्रयम्॥१॥इति वृन्दात् ॥

॥ अथ यवागूः ॥

दशमूलीशटीरास्नापिप्पलीविश्वपौष्करैः । शृङ्गीतामलकीभार्गीगुडूचीनागरादिभिः ॥ १ ॥ यवागूं मधुना सिद्धां कषायं वा पिबेन्नरः । कासहृद्ग्रहपार्श्वार्तिहिक्काश्वासप्रशान्तये ॥२॥ इति वृन्दात् । हिङ्गुसौवर्चलाजाजीबिडपौष्करचित्रकैः । सटीकर्कटशृङ्गी च यवागूः श्वासहिक्किनाम् ॥१॥ इति हिङ्ग्वादियवागूः । चिकित्सासारात्॥

---

१ (च०) जत्रुमूलात्प्रधावति । २ (च०) भक्तद्वेषकृशस्य च । ३ (च०) चामलकी ।

॥ अथ यूषः ॥

कासमर्दकपत्राणां यूषः शोभाञ्जनस्य च। शुष्कमूलकयूषश्च हिक्काश्वासनिवारणः॥ सदधिव्योपसर्पिष्को यूषो वार्ताकजो हितः ॥ १ ॥ इति वृन्दात् ॥

॥ अथ क्वाथः ॥

दशमूलीजलयुतं सूतं हिक्किषु योजयेत् । श्वासकासहरः सर्वो विधिरत्रापि युज्यते ॥ १ ॥ इति रसरत्नदीपात्। पाटल्याः फलतोयेन क्षौद्रेण च समन्वितम् । हेमभस्म निहन्त्येव हिक्काः पञ्चातिदुस्तराः ॥ १ ॥ दशमूलीकषायेण मधुना च समन्वितम् । कान्तायोभस्म हिक्कानां पञ्चतां पञ्चतां नयेत् ॥ २ ॥ कुलित्थयवकोलाम्बुदशमूलबलाजलम् । पानार्थं कल्पयेत्कासहिक्काश्वासप्रशान्तये ॥ ३ ॥ इति वृन्दात् । धात्री च मागधी शुण्ठी क्वाथश्चैषां सितायुतः । हिनस्ति हृदयोद्भूतां हिक्कां प्राणापनोदिनीम् ॥ इति वैद्यविलासात् ॥ १ ॥

॥ अथ चूर्णम् ॥

शिखिपिच्छभस्म कृष्णाचूर्णं मधुमिश्रितं मुहुर्लीढम् । हिक्कां हरति प्रबलां श्वासं चैवातिदुस्तरं छर्दिम् ॥ १ ॥ इति चिकित्सादीपात् ॥ कृष्णामलकशुण्ठीनां चूर्णं मधुसितायुतम् । मुहुर्मुहुः प्रयोक्तव्यं हिक्काश्वासनिवारणम् ॥ १ ॥ हिक्काश्वासी पिबेद् भार्गीं सविश्वामुष्णवारिणा । नागरं वा सिताभार्गीसौवर्चलसमन्वितम् ॥ २ ॥ ॥ इति वृन्दात् ॥ शृङ्गीकटुत्रिकफलत्रयकण्टकारी—भार्गीसपुष्करजटालवणानि चैषाम् । चूर्णं पिबेदशिशिरेण जलेन हिक्काश्वासोर्ध्ववातकसनारुचिपीनसेषु ॥ १ ॥ इति शृङ्ग्यादिचूर्णम् । योगशतकात् ॥ विश्वामिसीकणाचूर्णः ससितः समधुः स्मृतः । गुडूचीनागरं नस्यं हिक्काधिक्कारकारकम् ॥१॥ इति वैद्यजीवनात् ॥

॥ अथ सामान्यप्रतीकारः ॥

हिक्कार्तस्य पयश्छागं हितं नागरसाधिनम् । रसान् पचेत्फलाम्लांश्च लाजाचूर्णंससैन्धवम् ॥ १ ॥ इति नारायणीयात् ॥ यष्ट्याह्वं वा माक्षिकेणावलीढं कृष्णाचूर्णं शर्कराढ्यं च किं वा । सर्पिः कोष्णं क्षीरमुष्णं रसो वा हन्यादिक्षोः पानतः पञ्च हिक्काः ॥ १ ॥ इति सुश्रुतात् ॥ मधुसौवर्चलोपेतं मातुलिङ्गरसं पिबेत् । हिक्कार्तो मधुना लिह्याच्छुण्ठीधात्रीकणान्वितम् ॥ १ ॥ योगतरङ्गिण्याम् ॥ कपित्थस्वरसो वापि रस आमलकस्य च । पिप्पलीक्षौद्रसंयुक्तो हिक्काश्वासनिवारणः ॥ १ ॥ पिप्पलीमूलमधुकगुडगोऽश्वशकृद्रसान् । हिध्माभिष्यन्दकासघ्नाँ लिह्यान्मधुघृतान्वितान् ॥ २ ॥ खर्जूरः पिप्पली द्राक्षा शर्करा चेति तत्समम् । मधुसर्पिर्युतो लेहो हिक्काश्वासनिवारणः ॥३॥ इति चिकित्सासारात् ॥ कटुकागैरिकाभ्यां च मुक्ताभस्म

---

१ (क०) वातार्के—२ (क०) श्रतं । (छ०) सृतम् । ३ (ग०) मिश्री । (च० छ०) मिश्र ॥ ४ (घ०) पला—

तथैव च । बीजपूरस्य तोयेन ताम्रं तद्वत्समाक्षिकम् ॥१॥ हेममुक्तार्ककान्तानां भस्म वल्लमितं वरम् । बीजपूररसक्षौद्रसौवर्चलसमन्वितम् ॥ २ ॥ हन्ति हिक्काशतं सत्यमेकमात्राप्रयत्नतः । का कथा पञ्चहिक्कानां हरणे सूत उच्यते ॥ ३ ॥ इति बौद्धसर्वस्वात् ॥

॥ अथ शङ्खचूलो रसः ॥

रसरत्नप्रदीपात् ॥ रसाभ्रहेमभस्मानि वैक्रान्तं सर्वतुल्यकम् । सर्वैः पञ्चगुणं शङ्खचूर्णं श्लक्ष्णं विमर्दयेत् ॥ १ ॥ लेहयेन्मधुना माषचतुष्कं सानुपानकम् । हिक्कां पञ्चविधां हन्ति मुमूर्षोरपि तत्क्षणात् ॥ २ ॥ इति शङ्खचूलो रसः ॥ कासप्रकरणोक्तं च भिषगत्र नियोजयेत् । क्षयोक्तं वात्र कासे च हिक्काश्वासे नियोजयेत् ॥१॥

॥ अथ पथ्यापथ्यम् ॥

स्वेदनं वमनं नस्यं धूमपानं विरेचनम् । निद्रा स्निग्धानि चान्नानि मृदूनि लवणानि च ॥ १ ॥ जीर्णाः कुलित्था गोधूमाः शालयः षष्टिका यवाः । एणतित्तिरलावाद्या जाङ्गला मृगपक्षिणः ॥ २ ॥ उष्णोदकं मातुलिङ्गं पटोलं बालमूलकम् । पक्कं कपित्थं लशुनं क्षौद्रं चेष्टानि हिक्किनाम् ॥३॥ निष्पावमाषपिण्याकवारिजानूपमामिषम् । अविदुग्धं दन्तकाष्ठं वस्तिं मत्स्यांश्च सर्षपान् ॥ ४ ॥ आम्लं तुम्बीफलं कन्दं तैलभृष्टमुपोदिकाम् । गुरुशीतं चान्नपानं हिक्कारोगी विवर्जयेत् ॥ ५ ॥ इति हिक्काचिकित्सा ॥

॥ अथ श्वासचिकित्सां व्याख्यास्यामः ॥

कासवृद्ध्या भवेच्छ्वासः पूर्वैर्वा दोषकोपनैः । आमातिसारवमथुविषपाण्डुज्वरैरपि ॥ १ ॥ रजोधूमानिलैर्मर्मघातादपि हिमाम्बुना । यैरेव कारणैर्हिक्का बहुभिः सम्प्रवर्तते ॥ २ ॥ तैरेव कारणैः श्वासो घोरो भवति देहिनाम् । विहाय प्रकृतिं वायुः प्राणोऽथ कफसंयुतः ॥ श्वासयत्यूर्ध्वगो भूत्वा तं श्वासं परिचक्षते ॥ ३ ॥ दोषाणामप्यनेकत्वाच्छोषितस्यापि सम्भवात् । श्वासो नैकप्रकारः स्यादिति तावद्व्यवस्थितम् ॥ ४ ॥ महोर्ध्वच्छिन्नतमकक्षुद्रभेदैस्तु पञ्चधा । भिद्यते स महाव्याधिः श्वास एको विशेषतः ॥ ५ ॥

॥ अथ तस्य पूर्वरूपमाह ॥

प्राग्रूपं तस्य हृत्पीडा शूलमाध्मानमेव च । आनाहो वक्त्रवैरस्यं शङ्खनिस्तोद एव च ॥ १ ॥

॥ अथ महाश्वासलक्षणमाह ॥

यदा स्रोतांसि संरुध्य मारुतः कफपूर्वकः । विष्वग्व्रजति संरुद्धस्तदा श्वासान् करोति सः ॥ १ ॥ उद्धूयमानवातो यः शब्दवद्दुःखितो नरः । उच्चैः श्वसिति सं-

क्रुद्धो मत्तर्षभ इवानिशम् । मनष्टज्ञानविज्ञानस्तथा विभ्रान्तलोचनः ॥२ ॥ विवृताक्षाननो बद्धमूत्रवर्चा विशीर्णवाक् । दीर्घं प्रश्वसितं चास्य दूराद्विज्ञायते भृशम् । महाश्वासोपसृष्टस्तु क्षिप्रमेव विपद्यते ॥ ३ ॥

॥ अथोर्ध्वश्वासलक्षणमाह ॥

ऊर्ध्वं श्वसिति यो दीर्घं न च प्रत्याहरत्यधः । श्लेष्मावृतमुखस्रोताः क्रुद्धगन्धवहार्दितः॥१॥ऊर्ध्वदृष्टिर्विपश्यंस्तु विभ्रान्ताक्ष इतस्ततः। प्रमुह्यन्वेदनार्तश्च शुष्कास्यो रतिपीडितः ॥ २ ॥ ऊर्ध्वश्वासे प्रकुपिते ह्यधः श्वासो निरुध्यते । मुह्यतस्ताम्यतश्चोर्ध्वं श्वासस्तस्यैव हन्त्यसून् ॥ ३ ॥

॥ अथ विच्छिन्नश्वासलक्षणमाह ॥

यस्तु श्वसिति विच्छिन्नं सर्वप्राणेन पीडितः । न वा श्वसिति दुःखार्तो मर्मभेदरुगर्दितः ॥ १ ॥ आनाहस्वेदमूर्च्छार्तो दह्यमानेन बस्तिना । विप्लुताक्षः परिक्षीणः श्वसन् रक्तैकलोचनः ॥ २ ॥

॥ अथ व्याधिप्रभावादसाध्यत्वमाह ॥

विचेताः परिशुष्कास्यो विवर्णः प्रलपन्नरः । छिन्नश्वासेन विच्छिन्नः स शीघ्रं विजहात्यसून् ॥ १ ॥

॥ अथ तमकलक्षणमाह ॥

प्रतिलोमं यदा वायुः स्रोतांसि प्रतिपद्यते । ग्रीवां शिरश्च संगृह्य[1] श्लेष्माणं समुदीर्य च ॥ १ ॥

॥ अथ तेन कफेन रुद्धो वायुरेतानि करोति ॥

करोति पीनसं तेन रुद्धो घुर्घुरकं तथा । अतीवतीव्रवेगं च श्वासं प्राणप्रपीडकम् ॥ १ ॥

॥ अथ तेन श्वासवेगेन प्रताम्यति ॥

प्रताम्यति स वेगेन तस्याङ्गैः सन्निरुध्यते । प्रमोहं कासमानश्च स गच्छति मुहुर्मुहुः ॥ १ ॥ श्लेष्मणा मुच्यमानेन भृशं भवति दुःखितः । तस्यैव च विमोक्षान्ते मुहूर्तं लभते सुखम् ॥२॥ तथास्योद्ध्वंसते[2] कण्ठः कृच्छ्राच्छक्नोति भाषितुम् । न चापि निद्रां लभते शयानः श्वासपीडितः ॥ ३ ॥ पार्श्वे तस्यावगृह्णाति शयानस्य समीरणः । आसीनो लभते सौख्यमुष्णं चैवाभिकाङ्क्षति॥४॥उच्छ्रिताक्षो ललाटेन स्विद्यता भृशमार्तिमान् । विशुष्कास्यो मुहुः श्वासो मुहुश्चैवावधम्यते[3] ॥५॥ मेघाम्बुशीतप्राग्वातैः श्लेष्मलैश्च विवर्धते । स याप्यस्तमकः श्वासः साध्यो वा स्यान्नवोत्थितः[4] ॥ ६ ॥

---

१ (च०) संरुध्य । २ (च०) हीनः । ३ (च०) त्रस्यते । ४ (चं०) नन्दाति ।

॥ अथ तमकस्यैव पित्तानुबन्धाज्ज्वरादियोगेन प्रतमकसंज्ञामाह ॥

ज्वरमूर्च्छापरीतस्य विद्यात्प्रतमकं तु तम् । उदावर्तरजोऽजीर्णक्लिन्नकायनिरोधजः ॥ १ ॥ तमसा वर्धतेऽत्यर्थं शीतैश्चाशु प्रशाम्यति । मज्जतस्तमसीवास्य विद्यात्प्रतमकं तु तम् ॥ २ ॥

॥ अथ क्षुद्रश्वासलक्षणमाह ॥

रूक्षायासोद्भवः कोष्ठे क्षुद्रवातमुदीरयेत्[1] । क्षुद्रश्वासो न सोऽत्यर्थं दुःखेनाङ्गप्रबाधकः ॥ १ ॥ हिनस्ति न स गात्राणि न च दुःखो यथेतरे । न च भोजनपानानां निरुणद्ध्युचितां गतिम् ॥ २ ॥ इन्द्रियाणां व्यथां वापि काञ्चिदापादयेद्रुजम् । स साध्य उक्तो बलिनः सर्वे चाव्यक्तलक्षणाः ॥ ३ ॥

॥ अथ साध्यासाध्यानाह ॥

वाताधिको भवेत्क्षुद्रस्तमकश्च कफाधिकः । कफवाताधिकः पित्तसंसर्गाच्छिन्नसंज्ञकः ॥ १ ॥ श्वासो मारुतभूयिष्ठो महानूर्ध्वस्तथा तमः । क्षुद्रः साध्यतमस्तेषां तमकः कृच्छ्र उच्यते ॥ त्रयः श्वासा न सिध्यन्ति तमको दुर्बलस्य च ॥ २ ॥ कामं प्राणहरा रोगा बहवो न तु ते तथा । यथा श्वासश्च हिक्का च हरतः प्राणमाशु वै ॥ ३ ॥ इति श्वासनिदानम् ॥

॥ अथ श्वासचिकित्सा ॥

स्नेहवस्तिमृते केचिदूर्ध्वं चाधश्च शोधनम् । मृदु प्रणयतां श्रेष्ठं श्वासिनामादिशन्ति हि ॥ १ ॥ सर्वेषु श्वासरोगेषु वातश्लेष्मनिबर्हणम् । विदधीत विधिं विद्वानादौ स्वेदं मृदुं तथा ॥ २ ॥

॥ अथ क्वाथः ॥

कुलत्थनागरव्याघ्रीवासाभिः क्वथितं जलम् । पीतं पौष्करसंयुक्तं श्वासकासनिवारणम् ॥ १ ॥ इति कुलत्थादिः । दशमूलीकृतः क्वाथः पौष्करेणावचूर्णितः । श्वासकासप्रशमनः पार्श्वशूलनिवारणः ॥ १ ॥ इति दशमूलादिः ॥ देवदारुवचाव्याघ्रीविश्वकट्फलपौष्करैः । कृतः क्वाथो जयत्याशु श्वासकासावशेषतः ॥ १ ॥ इति देवदार्वादिः ॥ सिंहीनिशासिंहमुखीगुडूचीविश्वोपकुल्याभृगुजाघनानाम् । कृष्णामरीचैर्मिलितः कषायः श्वासाटवीदाहपयोद एषः ॥ १ ॥ इति वैद्यविलासात् ॥ वासाहरिद्रामगधागुडूचीभार्गीघनानागररिङ्गणीनाम् । क्वाथेन मारीचकणान्वितेन श्वासः शमं याति न कस्य पुंसः ॥ १ ॥ अयि प्राणप्रिये जातीफललोहितलोचने । भार्गीनागरयोः क्वाथं श्वासत्रासाय पाययेत् ॥ २ ॥ इति वैद्यजीवनात् ॥ द्राक्षामृता-

---

[1] (च०) उदीरयन् ।

नागरमुष्णतोयं कृष्णाविपाकं बहुरोगनिघ्नम्। श्वासं च शूलं कसनं च मान्द्यं जीर्णज्वरं चैव जले च तृष्णाम् ॥ १ ॥ इति शङ्कराख्यात् ॥

॥ अथ चूर्णम् ॥

कूष्माण्डकुशिफाचूर्णं पीतं कोष्णेन वारिणा। शीघ्रं शमयति श्वासं कासं चैव सुदारुणम् ॥१॥ इति योगतः। शृङ्गीकटुत्रयफलत्रयकण्टकारीभार्गीसिपुष्करजटालवणानि पञ्च। चूर्णं पिबेदशिशिरेण जलेन हिक्कां श्वासोर्ध्ववातकसनारुचिपीनसेषु ॥ १ ॥ शृङ्ग्यादियोगशतात्। शटीभार्गीवचाव्योषपथ्यारुचककट्फलम्। तेजोह्वा पौष्करं शृङ्गी सक्षौद्रं श्वासकासनुत् ॥ १ ॥ गुडोषणनिशारास्नाद्राक्षामागधिकाः समाः। तैलेन चूर्णिता लीढास्तीव्रश्वासनुदः स्मृताः ॥ २ ॥ वृन्दात्। शुण्ठीकणामरिचनागदलत्वगेलं चूर्णीकृतं क्रमविवर्धितमूर्ध्वमन्त्यात्। खादेदिदं समसितं गुदजाग्निमान्द्यगुल्मारुचिश्वसनकण्ठहृदामयेषु ॥ १ ॥ इति योगशतात्। मर्कटीनां तु बीजानां चूर्णं माक्षिकसर्पिषा। प्रलिह्यात्प्रातरुत्थाय श्वासार्तः स्वास्थ्यमाप्नुयात् ॥ १ ॥ इति चिकित्सासारात् ॥

॥ अथावलेहः ॥

गुडं कटुकतैलेन मिश्रयित्वा समं लिहेत्। त्रिःसप्ताहप्रयोगेण श्वासो निःशेषतां व्रजेत् ॥ १ ॥ इति गुडावलेहः। हरिद्रा मरिचं द्राक्षा गुडो रास्ना कणा सटी। तैले नैम्बे लिहन् हन्याच्छ्वासान्प्राणहरानपि ॥ १ ॥ इति हरिद्रादिः ॥ भार्गीनागरयोश्चूर्णं लीढमार्द्रकवारिणा। श्वासं निहन्ति दुर्धर्षं पञ्चानन इव द्विपम् ॥ १ ॥ इति भार्ग्यादिः। व्याघ्रीशतं स्यादभयाशतं च द्रोणे जलस्य प्रपचेत्कषायम्। तुलाप्रमाणेन गुडेन युक्तं पक्त्वाभयाभिः सह ताभिरत्र ॥ १ ॥ शीते क्षिपेत्षण्मधुनः पलानि एतानि च त्रीणि कटुत्रयस्य। त्वक्पत्रकैलाकरिकेसराणां चूर्णात्पलं चेति विदेहदक्षः ॥ २ ॥ क्षुद्रावलेहः कफजान्विकारान् सश्वासशोषानपि पञ्च कासान्। हिक्कामुरोरोगमपस्मृतिं च हत्वा विवृद्धिं कुरुतेऽनलस्य ॥ ३ ॥ इति क्षुद्रावलेहः। योगतरङ्गिण्यामित्यादियोगः। भार्गीजटापलशतं सलिलार्मणस्थं युक्पञ्चमूलतुलया सहितं विपाच्य। पादस्थिते तु शतमत्र हरीतकीनां पक्तव्यमुज्ज्वलगुडस्य शतेन साकम् ॥ १ ॥ उत्तार्य तत्र शिशिरे मधुनः पलानि चत्वारि च द्विगुणितानि फलत्रयं च। व्योषं तृटीत्वगिभकेसरपत्रकाणामेषां पलं खलु निधेयमथोपयोज्यम् ॥२॥ श्वासं च कासमपि शोषमथातिहिक्कामैकाहिकं ज्वरमथोत्कफपीनसं च। हन्याद्रसायनमिदं हि पुरन्दरस्य प्रोक्तं सहस्रकरपुत्रभिषग्वराभ्याम्। ॥ ३ ॥ इति वीरसिंहावलोकाद्भार्गीहरीतक्यवलेहः। पक्त्वा पञ्च तुलागुडामलशिखिच्छिन्नादशाङ्घ्र्यम्भसा पथ्यापात्रवतीकृताशिखिशिवाव्योषं चतुर्जातकात्। क्षौद्राच्च त्रिपलाञ्जलीद्विकुडवैः क्षाराच्च शुण्ठ्यां युतां शोफार्शःक्षयकुष्ठपीनसकृमिश्वासास्र-

१ (क० ङ० छ०) नस्य। २ (च०) व्योषात्। ३ (ङ० च०) शुक्त्या। ४ (च०) युतः। ५ (च०) श्वासान्त।

गुल्मान्तकृत् ॥ १ ॥ इति चित्रकहरीतक्यवलेहः । बोपदेवशतात् । द्राक्षां हरीतकीं मुस्तां कर्कटाख्यां दुरालभाम् । सर्पिर्मधुभ्यां विलिहञ्श्वासान्हन्ति सुदारुणान् ॥ १ ॥ प्रलिह्यान्मधुसर्पिर्भ्यां भार्गीं मधुकसंयुताम् । पथ्यां तिक्ताकणाव्योषयुक्तां वा श्वासनाशिनीम् ॥ २ ॥ गुडदाडिममृद्वीकापिप्पलीविश्वभेषजैः । मातुलुङ्गरसं क्षौद्रं लीढं श्वासनिबर्हणम् ॥ ३ ॥ इति द्राक्षाहरीतक्याद्यवलेहो वृन्दात् ॥

॥ अथ रसाः ॥

रसं गन्धं विषं चैव टङ्कणं च मनःशिला । एतानि टङ्कमात्राणि मरिचं षाष्टटङ्ककम् ॥ १ ॥ एकैकं मरिचं दत्वा खल्वे सूक्ष्मं विमर्दयेत् । त्रिकटुं टङ्कमात्रं च दत्वा पश्चाद्विचूर्णयेत् ॥ २ ॥ सर्वमेकत्र संयोज्य काचकूप्यां विनिक्षिपेत् । कासे श्वासे च मन्दाग्नौ वातश्लेष्मामयेषु च ॥ ३ ॥ गुञ्जामात्रं प्रदातव्यं पर्णखण्डेन धीमता । सन्निपाते च मूर्च्छायामपस्मारे तथा पुनः ॥ ४ ॥ अतिमोहत्वमापन्ने नस्यं दत्वा विचक्षणः । रसः श्वासकुठारोऽयं सर्वश्वासविकारहा ॥ ५ ॥ इति श्वासकुठारः ॥

॥ अथ पथ्यापथ्यम् ॥

विरेचनस्वेदनधूमपानप्रच्छर्दनानि स्वपनं दिवा च । पुरातनाः षष्टिकरक्तशालिकुलत्थगोधूमयवाः प्रशस्ताः ॥ १ ॥ शशाहिभुक्तित्तिरलावदक्षशुकादयो धन्वमृगा द्विजाश्च । पुरातनं सर्पिरजाप्रभूतं पयो घृतं चापि सुरा मधूनि ॥ २ ॥ पटोलवार्ताकरसोनबिम्बीजम्बीरतण्डूलियवास्तुकं च । द्राक्षा त्रुटिः पौष्करमुष्णवारि निदिग्धिका श्वासिनि पथ्यवर्गः ॥ ३ ॥ रक्तस्रावः पूर्ववातान्नपानं मेषीसर्पिर्दुग्धमम्भोऽपि दुष्टम् । मत्स्याः कन्दाः सर्षपाश्चान्नपानं रूक्षं शीतं गुर्वपि श्वासिवर्ज्यम् ॥ ४ ॥ इति पथ्यापथ्यम् । इति श्वासरोगचिकित्सा ॥

॥ अथ स्वरभेदनिदानं व्याख्यास्यामः ॥

॥ अथ स्वरभेदाः ॥

अत्युच्चभाषणविषाध्ययनाभिघातसन्दूषणैः प्रकुपिताः पवनादयश्च । स्रोतस्सु ते स्वरवहेषु गताः प्रदुष्टिं हन्युः स्वरं भवति चापि हि षड्विधः सः ॥ १ ॥

॥ अथ वातिकमाह ॥

वातेन कृष्णनयनाननमूत्रवर्चा भिन्नं शनैर्वदति गर्दभवत्स्वरं च ॥ १ ॥

॥ अथ पैत्तिकमाह ॥

पित्तेन पीतनयनाननमूत्रवर्चा ब्रूयाद्गलेन स विदाहसमन्वितेन ॥ १ ॥

---

१ (ष०) प्रतिष्ठाम् ।

॥ अथ कफजमाह ॥

ब्रूयात् कफेन सततं कफरुद्धकण्ठः स्वल्पं शनैर्वदति चापि दिवा विशेषात्॥ १ ॥

॥ अथ संनिपातजमाह ॥

सर्वात्मके भवति सर्वविकारलिङ्गं तं चाप्यसाध्यमृषयः स्वरभेदमाहुः ॥ १ ॥

॥ अथ क्षयजमाह ॥

धूम्येत वाक् क्षयकृते क्षयमप्नुयाच्च वाक्येषु चापि हतवाक् परिवर्जनीयः ॥१॥

॥ अथ मेदोजमाह ॥

अन्तर्गतस्वरमलक्षपदं चिरेण मेदोऽन्वयाद्वदति दिग्धगलस्तृषालुः ॥ १ ॥

॥ अथासाध्यमाह ॥

क्षीणस्य वृद्धस्य कृशस्य चापि चिरोत्थितो यश्च सहोपजातः। मेदस्विनः सर्वसमुद्भवश्च स्वरामयो यो न स सिद्धिमेति ॥ १ ॥ इति स्वरभेदनिदानम्।

॥ अथ तच्चिकित्सा ॥

वातस्वरभेदः। स्वरोपघातेऽनिलजे भुक्तोपरि घृतं पिबेत्। मरीचचूर्णसहितं मरुत्स्वरहतिप्रणुत् ॥ १ ॥ कासमर्दरसं दत्वा भार्गीकल्कं शनैः शनैः। सिद्धं सर्पिर्हितं पीतं स्वरभेदं मरुद्भवम् ॥ २ ॥ इति कासमर्दघृतम्। आद्ये कोष्णजलं पेयं जग्ध्वा घृतगुडौदनम्। पीतं घृतं हन्त्यनिलं सिद्धं मार्कवजे रसे ॥ १ ॥

॥ अथ पित्तस्वरभेदः ॥

पैत्तिके तु विरेकः स्यात्पयश्च मधुरैः शृतम्। लिह्यान्मधुरवस्तूनां चूर्णं मधुसमन्वितम् ॥ १ ॥ अश्नीयाच्च ससर्पिष्कं यष्टीमधुकषायकम्। शर्करामधुमिश्राणि शृतानि मधुरैः सह ॥ २ ॥ पिबेत्पयांसि यस्योच्चैर्वदतोऽपि हतः स्वरः। शतावरीचूर्णयोगं बलाचूर्णमथापि वा ॥ लाजाशतावरीचूर्णं लिह्यान्मधुसमायुतम् ॥ ३ ॥

॥ अथ शुण्ठीघृतम् ॥

शुण्ठीत्वचो दुग्धवतां द्रुमाणां सम्पिष्य दुग्धे विपचेत्तु तेन। कल्केन यष्टीमधुकस्य सर्पिः सशर्करं पित्तरुजामयघ्नम् ॥ १ ॥ इति पित्तस्वरभेदः ॥

॥ अथ कफस्वरभेदः ॥

पिप्पली पिप्पलीमूलं मरीचं विश्वभेषजम्। पिबेन्मूत्रेण मतिमान्कफजे स्वरसंक्षये ॥ १ ॥ इति पिप्पल्यादिचूर्णम्।

---

१ (च०) सम्पत्।

॥ अथ सन्निपातस्वरभेदः ॥

अजमोदा निशा धात्री क्षारं वह्निं विचूर्णयेत् । मधुसर्पिर्युतं लीढ्वा त्रिदोषस्वरभङ्गनुत् ॥ १ ॥ फलत्रिकत्र्यूषणयावशूकचूर्णानि हन्युः स्वरभङ्गमाशु । किं वा कुलत्थं वदनान्तरस्थं स्वरामयं हन्त्यथ पौष्करं वा ॥२॥ अथ क्षयमेदःस्वरभङ्गौ । क्षयजे स्वरभेदे तु तत्रोक्तविधिमाचरेत् । कटुतिक्तकषायाद्यैर्मेदःस्वरहार्तिं जयेत् ॥ १ ॥ अथ सामान्यविधिः। चव्याम्लवेतसकटुत्रयतित्तिडीकतालीसजीरकतुगादहनैः समांशैः। चूर्णं गुडप्रमृदितं त्रिसुगन्धयुक्तं वैस्वर्यपीनसकफारुचिषु प्रशस्तम् ॥ १ ॥ इति चव्यादिचूर्ण योगशतात् ॥

॥ अथ व्याघ्रीघृतम् ॥

व्याघ्रीस्वरसविपक्कं रास्नावाट्यालगोक्षुरव्योषैः । सर्पिः स्वरोपघातं हन्यात् कासं च पञ्चविधम् ॥१॥ इति चिकित्सासारात् । बदरीपत्रकल्कं वा घृतभृष्टं ससैन्धवम् । स्वरोपघाते कासे च लेहमेनं प्रयोजयेत् ॥ १ ॥ इति कदम्बात् । विहितघुसृणचूर्णान्यारनालेन सार्धं कलितरुफलकृष्णासैन्धवानि प्रलिह्यात् । अभिलषति विजेतुं यः स्वरस्य प्रणाशं स हि पिबतु सदुग्धं चामलक्याः फलं वा ॥ १ ॥ इति सारसङ्ग्रहात् । वाते सलवणं तैलं पित्ते सर्पिः समाक्षिकम् । कफे सक्षारकटुकं क्षौद्रं केवलमिष्यते ॥ १ ॥ गले तालुनि जिह्वायां दन्तमूलेषु चाश्रितः । तेन निष्क्रमते श्लेष्मा स्वरश्चाशु प्रसीदति ॥ २ ॥ तैलाक्तं स्वरभेदे वा खादिरं धारयेन्मुखे । पथ्यापिप्पलियुक्तं वा संयुक्तं नागरेण वा ॥ ३ ॥ इति वृन्दात् ॥

॥ अथ रसाः ॥

रसभस्मार्कलोहस्य भावितस्य त्रिसप्तधा । क्षुद्राफलरसैर्मुद्गतुल्या कार्या वटी शुभा ॥ १ ॥ मुखस्था हरते सर्वं स्वरभङ्गमसंशयम् । गोरक्षनाथैर्गदिता स्वरामयिकृपालुभिः ॥ २ ॥ इति गोरक्षवटी ॥

॥ अथ पथ्यम् ॥

द्राक्षा पथ्या मातुलुङ्गं लशुनं लवणार्द्रकम् । ताम्बूलं मरिचं सर्पिः पथ्यानि स्वरभेदिनाम् ॥ १ ॥ इति स्वरभेदचिकित्सा ॥

॥ अथातोऽरोचकनिदानं व्याख्यास्यामः ॥

पृथग्दोषैः समस्तैर्वा तथाप्यागन्तवो हि ये । भवन्त्यरोचकाः पञ्च तेषां लक्षणमुच्यते ॥ १ ॥

---

१ (च०) मसृण । २ (ड० च० छ०) श्वासः ।

॥ अथ वातिकमाह ॥

वातादिभिः शोकभयातिलोभक्रोधैर्मनोघ्नाशनरूपगन्धैः । अरोचकाः स्युः परिहृष्टदन्तकषायवक्त्रश्च मतोऽनिलेन ॥ १ ॥

॥ अथ पित्तजमाह ॥

कट्वम्लमुष्णं विरसं च पूति पित्तेन विद्याल्लवणं च वक्त्रम् ॥ १ ॥

॥ अथ कफजमाह ॥

माधुर्यपैच्छिल्यगुरुत्वशैत्यस्निग्धत्वदौर्गन्ध्ययुतं कफेन ॥ १ ॥

॥ अथ शोकजन्यमाह ॥

अरोचके शोकभयातिलोभक्रोधाद्यहृद्याशुचिगन्धजे स्यात् ॥ १ ॥

॥ अथ त्रिदोषजमाह ॥

स्वाभाविकं चास्यमथारुचिश्च त्रिदोषजेऽनेकरसं भवेत्तु ॥ १ ॥

॥ अथ विकृतिमाह ॥

हृच्छूलपीडनयुतं पवनेन पित्तात्तृड्दाहशोषबहुलं सकफप्रसेकम् । श्लेष्मात्मकं बहुरुजं बहुभिश्च विद्याद्वैगुण्यमोहजडताभिरथापरं च ॥ १ ॥ प्रतिक्षिप्तमुखे चान्नं जन्तुर्नास्वादते मुहुः । अरोचकः स विज्ञेयो भक्तद्वेषमतः शृणु ॥ २ ॥ चिंतयित्वा तु मनसा दृष्ट्वा श्रुत्वा तु भोजनम् । द्वेषमायाति यो जन्तुर्भक्तद्वेषः स उच्यते ॥ ३ ॥ इत्यरोचकनिदानम् ॥

॥ अथ तच्चिकित्सा ॥

बस्तिः समीरणे पित्ते विरेको वमनं कफे । सर्वजे सर्वकामार्थं हर्षणं स्यादरोचके ॥ १ ॥ अरुचौ कवलग्राहो धूमः सुमुखधावनः[1] । मनोज्ञमन्नपानं वा हर्षणाश्वासनानि च ॥ २ ॥ सात्म्यान्स्वदेशरचितान्विविधांश्च भक्ष्यान्पानानि मूलफलखाण्डवरागलेहान् । सेवेद्रसांश्च विविधान्विविधैः प्रयोगैर्भुञ्जीत चापि लघुरूक्षमनःसुखानि ॥ ३ ॥

॥ अथ मुखधावनम् ॥

अजाजी मरिचं कुष्ठं बिडं सौवर्चलं तथा । मधुकं शर्करा तैलं वातिके मुखधावनम् ॥ करञ्जदन्तकाष्ठं च विधेयमरुचौ सदा ॥ १ ॥ त्रिव्यूषणानि त्रिफलारजनीद्वयं च चूर्णीकृतानि यवशूकविमिश्रितानि । क्षौद्रान्वितानि वितरेन्मुखधावनार्थमन्यानि तिक्तकटुकानि च भेषजानि ॥ २ ॥

---

१ (च०) विवद्धसम्बद्ध—२ (च०) चोषबहलम् । ३ (च०) मुखेसुधावनः ।

॥ अथ गण्डूषः ॥

किञ्चिल्लवणसंयुक्तमारनालं विपाचयेत् । तेन गण्डूषमात्रेण आस्यवैरस्यशान्तये ॥ १ ॥

॥ अथ पानककवलग्रहौ ॥

अम्लिकामुद्गतोयं च त्वगेलामरिचान्वितम् । अभक्तच्छन्दरोगेषु शस्तं कवलधारणे ॥ १ ॥ इत्यम्लिकापानकम् । भागैकं निम्बुजं तोयं षड्भागं शर्करोदकम् । लवङ्गमरिचोन्मिश्रं पानकं पानकोत्तमम् ॥ १ ॥ निम्बूरसभवं पानमत्यम्लं वातनाशनम् । वह्निदीप्तिकरं रुच्यं समस्ताहारपाचकम् ॥ २ ॥ इति निम्बूपानकम् । कुष्ठसौवर्चलाजाजीशर्करामरिचं विडम् । धान्यैलापद्मकोशीरपिप्पलीचन्दनोत्पलम् ॥ १ ॥ लोध्रं तेजोवती पथ्या त्र्यूपणं सयवाग्रजम् । आर्द्रदाडिमनिर्यासश्चाजाजीशर्करायुतः ॥ २ ॥ सतैलमाक्षिकाश्चैते चत्वारः कवलग्रहाः । चतुरोऽरोचकान्हन्युर्वाताद्येकजसर्वजान् ॥ ३ ॥ इति कुष्ठाद्याश्चत्वारः कवलग्रहाः । विडङ्गचूर्णं कर्षैकं क्षौद्रं कर्षचतुर्मितम् । असाध्यमपि संहन्यादरुचिं वक्त्रधारणात् ॥ १ ॥

॥ अथ गुटिका ॥

कारव्यजाजीमरिचं द्राक्षा वृक्षाम्लदाडिमम् । सौवर्चलं गुडः क्षौद्रमेषां कार्या वटी शुभा ॥ बदरास्थिमिता सास्ये धार्यारोचकनाशिनी ॥ १ ॥ इति कारव्यादिगुटिका । सिताव्योषकपित्थानां चूर्णं क्षौद्रकृतां वटीम् । सर्वारोचकशान्त्यर्थं धारयेद्वदनाम्बुजे ॥ १ ॥

॥ अथ चूर्णानि ॥

यवानीतिन्तिडीकं च नागरं चाम्लवेतसम् । दाडिमं बदरं साम्लं कार्षिकाण्युपकल्पयेत् ॥ १ ॥ धान्यसौवर्चलाजाजीवराङ्गं चार्धकार्षिकम् । पिप्पलीनां शतं चैकं द्वे शते मरिचस्य च ॥ २ ॥ शर्करायाश्च चत्वारि पलान्येकत्र चूर्णयेत् । यवानीखाण्डवाख्यं तु चूर्णमेतदरोचकम् ॥ ३ ॥ हन्त्येव प्रातरेतत्तु स्थापितं च मुखे मुहुः । जिह्वाविशोधनं हृद्यं दीपनं भक्तरोचकम् ॥ ४ ॥ हृत्पीडापार्श्वशूलघ्नं विबन्धानाहनाशनम् । कासश्वासहरं ग्राहि ग्रहण्यर्शोविकारनुत् ॥ ५ ॥ इति यवानीखाण्डवचूर्णम् ॥

॥ अथ खाण्डवचूर्णम् ॥

तुल्यं तालीसचव्योषणलवणगजद्विष्कणाग्रन्थ्यजाजीवृक्षाम्लाग्नित्वचं त्रिर्धनबदरधनैलाजमोदाम्लविश्वम् । सार्धश्वेताङ्घ्रिसारोऽतिसृतिकृमिवमौ खाण्डवोऽरुच्यजीर्णे गुल्माध्मानल्पानलास्योद्रवणगदमरुद्धृद्गदश्वासकासे ॥१॥ इति खाण्डवचूर्णम् बोपदेवशतात् ॥

---

१ (ङ० छ०) मूलघ्नं ।